DECĂDEREA

KARIN SLAUGHTER

virtual-project.eu

Will Trent #5

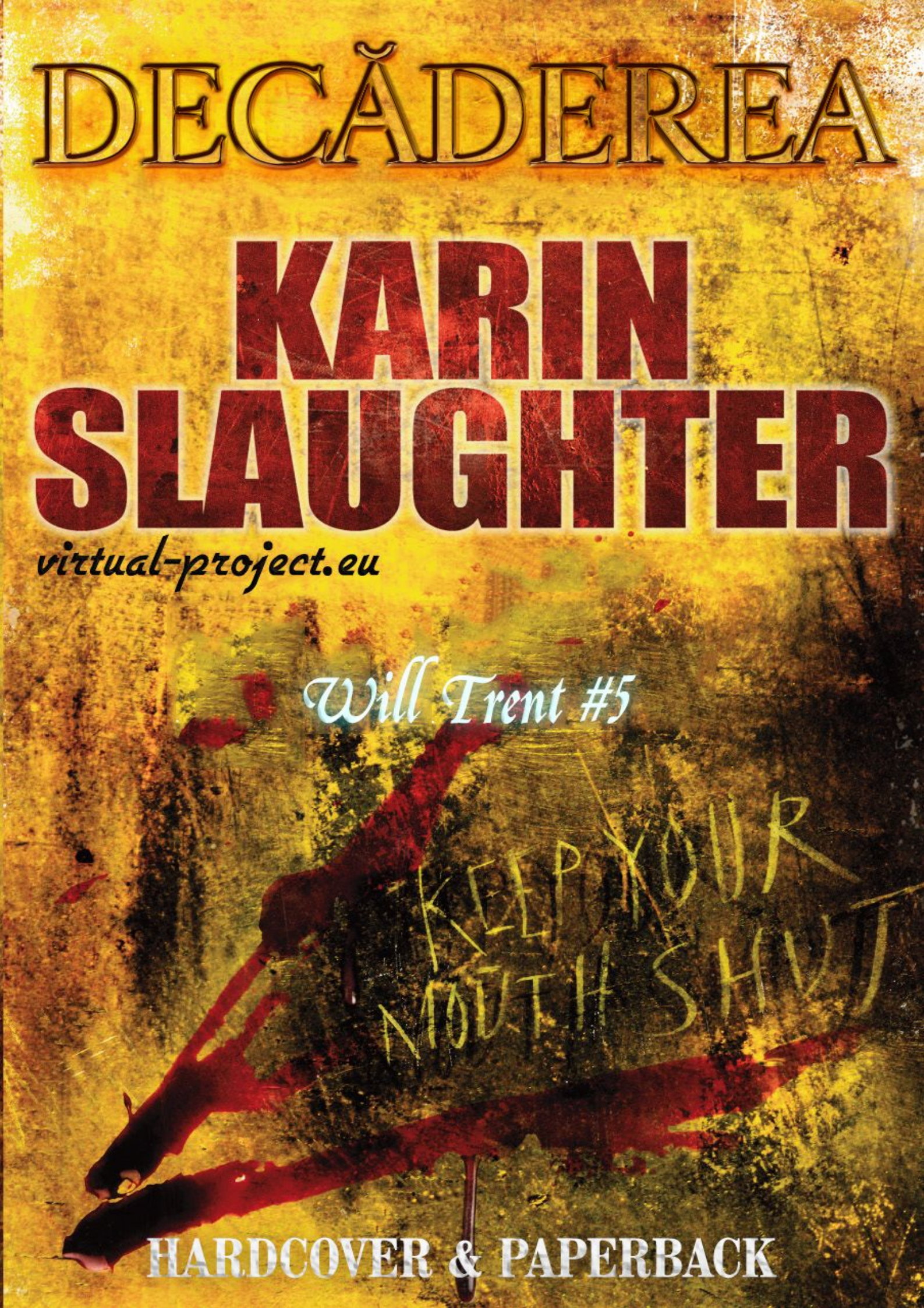

HARDCOVER & PAPERBACK

KARIN SLAUGHTER

Seria Will Trent

Volumul 5

DECĂDEREA

Original: *Fallen* (2011)

Traducerea:
IULIA GROSU

virtual-project.eu

Editura: HARDCOVER & PAPERBACK
2011

SÂMBĂTĂ

Capitolul 1

Faith Mitchell vărsă conținutul genții pe locul din dreapta al mașinii sale, încercând să găsească ceva de mâncare. Cu excepția unei gume de mestecat plină de scame și a unei alune de origine dubioasă, nu era nimic câtuși de puțin comestibil. Se gândi la cutia de batoane nutritive din cămara bucătăriei sale, iar stomacul scoase un zgomot asemănător cu cel al unei balamale ruginite care geme când este deschisă.

Seminarul despre calculatoare la care participase în această dimineață trebuia să dureze trei ore, dar se lungise până la patru și jumătate din cauza tâmpitului din primul rând care continua să pună întrebări fără rost. Biroul de Investigații din Georgia (Georgia Bureau of Investigation – GBI) își instruia agenții mai des decât oricare altă agenție din zonă. Periodic, le erau aduse la cunoștință statistici și date despre activitățile criminale. Era indicat să fie cu toții la curent asupra tuturor tehnologiilor de ultimă oră. De două ori pe an, trebuia să obțină calificativele necesare. Organizau alarme false și simulări de trageri active atât de reale, încât și după câteva săptămâni Faith nu se putea duce la baie în toiul nopții fără să verifice umbrele de la intrare. De obicei, ea aprecia minuțiozitatea agenției. Dar astăzi nu se putea gândi decât la bebelușul ei de patru luni și la promisiunea pe care i-o făcuse mamei sale că se va întoarce până la prânz.

Când porni mașina, ceasul de pe bord indica ora unu și zece minute. Faith scoase o înjurătură pe când ieșea din parcarea din fața sediului din Panthersville Road. Folosi bluetooth-ul ca să formeze numărul mamei sale. Din boxele mașinii

nu se auzi nimic, iar în aer plutea o tăcere greu de definit. Faith închise și formă din nou numărul. De data aceasta, primi ton de ocupat.

Faith bătea ușor cu degetul pe volan în timp ce asculta zgomotul. Mama ei avea căsuță vocală. Toată lumea avea căsuță vocală. Faith nici nu-și mai putea aduce aminte ultima dată când auzise ton de ocupat la telefon. Aproape că uitase sunetul. Probabil că era o legătură greșită undeva, la compania de telefoane. Închise și formă numărul pentru a treia oară.

Tot ocupat.

Faith conducea cu o singură mână în timp ce își verifică telefonul marca BlackBerry pentru a vedea dacă primise un e-mail de la mama ei. Înainte ca Evelyn Mitchell să se pensioneze, fusese polițistă timp de aproape patru decenii. Se pot spune multe despre poliția din Atlanta, dar nu poți pretinde că erau înapoiați. Evelyn avea un telefon mobil încă de pe vremea în care acestea semănau mai mult cu niște genți pe care le purtai pe umăr. Învățase să folosească e-mailul înaintea fiicei sale. Avea BlackBerry de aproape doisprezece ani.

Dar nu trimisese niciun mesaj astăzi.

Faith verifică mesageria vocală a telefonului mobil. Avea un mesaj de la cabinetul dentistului despre stabilirea unei vizite pentru a-și curăța dinții, dar, în rest, nimic nou. Încercă să sune la numărul de telefon de la casa ei, gândindu-se că, poate, mama ei s-a dus acolo ca să ia ceva pentru bebeluș. Casa lui Faith era pe aceeași stradă cu cea a lui Evelyn. Poate că Emma rămăsese fără scutece. Poate avusese nevoie de alt biberon.

Faith ascultă telefonul sunând la ea acasă, apoi își auzi propria voce răspunzând și spunându-le celor care sună să lase un mesaj.

Închise telefonul. Fără să se gândească, aruncă o privire la locurile din spate. Scaunul gol al Emmei era acolo. Vedea căptușeala roz ieșind pe deasupra plasticului.

— Idioato, șopti ea pentru sine.

Formă numărul de mobil al mamei sale. Își ținu respirația în timp ce telefonul sună de trei ori, apoi căsuța vocală a lui Evelyn răspunse.

Faith trebui să își dreagă vocea înainte să poată vorbi. Era conștientă de tremurul vocii ei.

— Mamă, sunt în drum spre casă. Cred că ai luat-o pe Em la plimbare…

Faith se uită în sus, la cer, în timp ce trecea granița dintre state. Părăsise de douăzeci de minute statul Atlanta și putea vedea norii pufoși, înfășurați ca niște eșarfe în jurul gâturilor slăbănoage ale zgârie-norilor.

— Sună-mă, spuse Faith, în timp ce grija îi întindea nervii la maxim.

Alimentară. Benzinărie. Farmacie. Mama ei avea un scaun auto pentru copii identic cu cel de pe bancheta din spate a Mini-ului lui Faith. Probabil era pe afară, făcând comisioane. Faith întârziase mai mult de o oră. Evelyn ar fi luat copilul și… I-ar fi lăsat lui Faith un mesaj că urma să iasă. Femeia vorbise la telefon o mare parte a vieții ei de adult. Nu mergea nici la toaletă fără să anunțe pe cineva. Faith și fratele ei mai mare, Zeke, glumeau pe tema asta când erau copii. Întotdeauna știau unde este mama lor, chiar și când nu doreau acest lucru. Mai ales când nu doreau acest lucru.

Faith se holba la telefonul din mâna ei, ca și cum acesta i-ar fi putut spune ce se întâmplă. Era conștientă că poate se stresa fără motiv. Poate că linia telefonică avea o defecțiune. Mama ei n-ar fi avut cum să știe acest lucru decât dacă ar fi încercat să dea un telefon. Telefonul mobil putea fi închis, la încărcat sau ambele. BlackBerry-ul ei putea fi în mașină sau în geantă sau undeva de unde ea nu putea auzi vibrațiile care anunțau un apel. Faith se uita când la drum, când la telefon în timp ce îi scria mamei sale un mesaj. Rostea

cuvintele cu voce tare în timp ce le scria: „Sunt pe drum. Scuză-mă că am întârziat. Sună-mă.”

Trimise e-mailul, apoi aruncă telefonul pe scaun, lângă obiectele vărsate din geanta ei. După un moment de ezitare, Faith luă guma în gură. Mestecă în timp ce conducea, ignorând scamele ce se lipeau de limba ei. Dădu drumul la radio, apoi îl închise din nou. Traficul era din ce în ce mai fluid, pe măsură ce se apropia de oraș. Norii se dăduseră la o parte, trimițând în jos raze strălucitoare de soare. Căldura din mașină devenea de nesuportat.

După zece minute, nervii lui Faith erau încă încordați la maximum și transpira din cauza temperaturii din interiorul autoturismului.

Trase acoperișul decapotabil ca să intre ceva aer. Probabil era un caz simplu de anxietate de separare. Se întorsese la muncă de două luni și un pic, dar în fiecare dimineață când Faith o lăsa pe Emma la mama ei, încă simțea ceva asemănător cu un atac de apoplexie. Vederea i se încețoșa. Inima îi bătea în piept. Capul îi bâzâia, ca și cum un milion de albine îi intraseră în urechi. Era mai irascibilă decât de obicei la muncă, în special cu partenerul ei, Will Trent, care fie avea răbdarea lui Iov, fie își pregătea un alibi credibil pentru momentul în care ar fi răpit-o și strangulat-o, în sfârșit.

Faith nu-și putea aduce aminte dacă a simțit aceeași neliniște cu Jeremy, fiul ei, care era acum boboc la colegiu. Faith avea optsprezece ani când a intrat la Academia de Poliție. Jeremy avea trei ani pe atunci. S-a agățat de ideea de a intra în poliție ca și cum ar fi fost singura modalitate de salvare de pe Titanic. Din cauza a două minute de pierdere a rațiunii, în spatele sălii unui cinematograf, și a ceea ce prevestea o viață de gusturi uimitor de proaste la bărbați, Faith trecuse direct de la pubertate la maternitate fără a parcurge etapele obișnuite dintre acestea. La optsprezece ani, a fost încântată de ideea unui venit stabil,

astfel încât să se poată muta din casa părinților și să îl crească pe Jeremy așa cum dorea. Mersul zilnic la serviciu a fost un pas către independență. Să îl lase în grija altcuiva a părut un preț mic de plătit.

Acum, când Faith avea treizeci și patru de ani, ipotecă, rate la mașină și un alt bebeluș de crescut singură, tot ce voia era să se întoarcă înapoi în casa mamei, astfel încât Evelyn să se poată ocupa de toate.

Nicio șansă să se întâmple asta acum. Evelyn părea fericită să joace rolul bonei la pensie, dar Faith nu își făcea iluzii că viața ei va deveni mai ușoară. Propria ei pensie era la aproape douăzeci de ani distanță. La mașina Mini mai avea de plătit încă trei ani și va ieși din garanție cu mult înainte să o achite. Emma va aștepta hrană și îmbrăcăminte cel puțin pentru următorii optsprezece ani, dacă nu mai mult. Și nu era ca atunci când Jeremy era bebeluș și putea să îl îmbrace cu șosete desperecheate și haine la mâna a doua de la târgul de vechituri. Avea nevoie de biberoane fără BPA[1] și de piure de mere de la binevoitorii fermieri Amish[2]. Dacă Jeremy intra în programul de arhitectură de la Georgia Tech, Faith urma să îi cumpere cărți și să-i spele lenjeria încă șase ani. Cel mai îngrijorător era faptul că fiul ei își găsise o prietenă stabilă. O prietenă mai mare ca el, cu șolduri curbate și un ceas biologic care ticăia. Faith putea deveni bunică până să împlinească treizeci și cinci de ani.

Un val de căldură nedorit îi traversă corpul în timp ce încerca să își alunge acest gând din minte. Verifică din nou conținutul genții, în timp ce conducea. Guma nu se consumase. Stomacul ei încă se plângea. Se întinse și pipăi interiorul cutiei de mănuși.

Nimic. Ar trebui să se oprească la un fast-food și să-și ia măcar o cola, dar era îmbrăcată în uniformă – pantaloni kaki și o cămașă albastră cu

literele GBI inscripționate cu galben strălucitor pe spate. Aceasta nu era cea mai bună parte a orașului în care să te afli dacă făceai parte din poliție. Oamenii aveau tendința să fugă și apoi trebuia să îi urmărești, ceea ce nu era un lucru bun dacă doreai să ajungi acasă la o oră rezonabilă. În plus, ceva îi spunea – o îndemna – să își vadă mama.

Faith luă telefonul și formă numărul lui Evelyn din nou. Acasă, pe mobil, chiar și pe BlackBerry, pe care ea îl folosea numai pentru e-mail. Toate trei au dat același răspuns negativ. Faith își simțea stomacul strângându-se, în timp ce scenariile cele mai rele îi treceau prin minte. Ca polițistă de sector, fusese chemată la multe scene în care un copil care plângea alertase vecinii asupra unei probleme serioase. Mame care alunecaseră în cadă. Tați care se răniseră accidental sau făcuseră atac de cord. Bebelușii zăcuseră acolo, plângând neajutorați, până când cineva și-a dat seama că ceva este în neregulă. Nimic nu îți frânge inima mai mult decât un copil care plânge și nu poate fi liniștit.

Faith se mustră pentru că își amintea acele imagini oribile. Întotdeauna se pricepuse la a presupune tot ce e mai rău, chiar și înainte de a deveni polițistă. Evelyn era bine, probabil. Ora de somn a Emmei era la unu și jumătate. Mama ei probabil oprise telefonul astfel încât soneria să nu trezească bebelușul. Poate s-a întâlnit cu un vecin în timp ce se uita în cutia poștală sau s-a dus alături să o ajute pe bătrâna doamnă Levy să ducă gunoiul.

Cu toate acestea, mâinile lui Faith alunecau pe volan în timp ce ieșea pe bulevard. Transpirase, în ciuda vremii blânde de martie. Și nu putea fi doar din cauza bebelușului sau a mamei sau chiar din cauza prietenei scandalos de fertile a lui Jeremy. Faith fusese diagnosticată cu diabet în urmă cu mai puțin de un an. Își făcuse o religie din a-și măsura nivelul zahărului din sânge, din a mânca adecvat și

a se asigura că are gustări la îndemână. Cu excepția zilei de azi. Acesta era probabil motivul pentru care gândirea ei o luase razna. Avea nevoie doar să mănânce. Preferabil de față cu mama și copilul ei.

Faith verifică din nou cutia de mănuși pentru a fi sigură că este într-adevăr goală. Își amintea vag că îi dăduse lui Will ultimul ei baton nutritiv, ieri, în timp ce așteptau în fața tribunalului. Avea de ales: ori îi dădea batonul, ori îl privea mâncând o chiflă lipicioasă de la automat. Se plânsese în privința gustului, dar mâncase întregul baton. Și acum ea plătea prețul.

Trecu pe galben, mărind viteza atât cât avea curajul pe o stradă semirezidențială. Strada se îngusta la Ponce de Leon. Faith trecu pe lângă un șir de restaurante fast-food și o alimentară cu mâncare organică. Ajunse la limita superioară a vitezometrului, accelerând pe curbele de pe marginea Piedmont Park.

Blitzul unei camere video ce supraveghea traficul ricoșă în oglinda retrovizoare, în timp ce ea trecea din nou pe galben. Apăsă ușor pe frâne, din cauza unui pieton ce traversa strada prin loc nepermis. Încă două magazine alimentare trecură ca prin ceață și veni, în sfârșit, ultimul semafor care, din fericire, era verde.

Evelyn locuia încă în aceeași casă în care crescuseră Faith și fratele ei mai mare. Locuința fără etaj era situată într-o zonă a Atlantei denumită Sherwood Forest, care era adăpostită între Ansley Park, unul dintre cele mai bogate cartiere din oraș și autostrada Interstate 85, care aducea zgomotul constant din trafic, în funcție de direcția în care bătea vântul.

Ca rezidentă de-o viață în Sherwood Forest, Faith avea o ură înrădăcinată pentru oamenii care planificaseră cartierul. Subdiviziunea fusese dezvoltată după Al Doilea Război Mondial, reședințele din cărămidă fiind ocupate de soldați

întorși din război, care au profitat de împrumuturile avantajoase pentru veterani. Cei care proiectaseră străzile copiaseră fără rușine conceptul Sherwood. După ce făcu stânga pe Lionel, Faith traversă Friar Tuck, coti dreapta pe Robin Hood Road, apoi prin bifurcație la Lady Marian Lane și intră pe autostrada pe care se afla casa ei, la intersecția dintre Doncaster și Barnesdale, înainte de a ajunge la mama ei, în Little John Trail, la capătul autostrăzii.

Autoturismul bej Chevy Malibu al lui Evelyn era parcat cu spatele în garaj. Asta, cel puțin, era ceva normal. Faith nu a văzut-o niciodată pe mama sa intrând cu fața într-un loc de parcare. Acest obicei îl avea din perioada când era polițistă. Trebuia să te asiguri că autoturismul era gata de plecare imediat ce primeai un apel.

Faith nu avea timp să reflecteze asupra obiceiurilor mamei ei. Ieși de pe autostradă și parcă Mini-ul foarte aproape de Chevy Malibu. Picioarele o dureau când se ridică; fiecare mușchi din organismul său fusese tensionat în ultimele douăzeci de minute. Auzea muzica urlând din interiorul casei. Era heavy metal, și nu muzica celor de la Beatles, pe care obișnuia să o asculte mama ei. Faith se sprijini de capota autoturismului Malibu, în timp ce se îndrepta către ușa bucătăriei. Motorul era rece. Poate că Evelyn era la duș când a sunat Faith. Poate că nu și-a verificat telefonul sau e-mailul. Poate că s-a tăiat. Era o amprentă însângerată pe ușă.

Faith simți că are o reacție întârziată.

Amprenta însângerată era lăsată de o mână stângă. Era la peste patruzeci și cinci de centimetri deasupra mânerului. Ușa fusese trasă pentru a fi închisă, dar nu se închisese complet. O rază de soare se strecura prin toc, probabil de la fereastra de deasupra chiuvetei de la bucătărie.

Faith încă nu putea conștientiza ceea ce vedea. Își așeză propria mână peste amprentă, ca un copil

care își presează degetele pe ale mamei. Mâna lui Evelyn era mai mică. Degetele, mai subțiri. Vârful inelarului ei nu atinsese ușa. Era un cheag de sânge unde ar fi trebuit să fie acesta.

Brusc, muzica se opri în mijlocul melodiei. În tăcerea care se lăsă, Faith auzi un gângurit familiar, o precipitare care anunța un plânset în toată regula. Sunetul căpătă ecou în garaj și asta a fost tot pentru moment.

Faith crezu că provine din propria ei gură. Apoi sunetul se auzi din nou și ea se întoarse, știind că este Emma.

Aproape toate casele din Sherwood Forest fuseseră demolate sau cel puțin renovate, doar cea a familiei Mitchell era cam la fel ca atunci când fusese construită. Schița ei era simplă: trei dormitoare, o cameră de zi, o sufragerie și o bucătărie ce ducea la garajul deschis. Bill Mitchell, tatăl lui Faith, construise o magazie de scule pe partea opusă garajului. Era o clădire masivă – tatăl ei nu făcuse niciodată un lucru pe jumătate – cu o ușă de metal fixată în șuruburi și o singură fereastră, cu un geam rezistent. Faith împlinise zece ani înainte să-și dea seama că încăperea era prea fortificată pentru ceva atât de simplu ca depozitarea uneltelor. Cu tandrețea pe care numai un frate mai mare o poate simți, Zeke o informase asupra adevăratului scop al adăpostului.

— E locul unde își ține mama armele, proasto!

Faith fugi pe lângă mașină și încercă să deschidă ușa magaziei. Era încuiată. Privi pe fereastră. Firele din metal din geamul de siguranță formau o plasă de păianjen în fața ochilor ei. Vedea masa de grădinărit și pungile cu pământ pentru flori așezate frumos dedesubt. Uneltele erau atârnate în cârligele lor. Echipamentul pentru îngrijirea peluzei era aranjat la locul lui. Un seif din metal negru cu o încuietoare cu cifru era prins în șuruburi de podea, sub masă, dar avea ușa deschisă. Revolverul lui Evelyn, marca Smith &

Wesson, cu mâner din lemn de cireș, lipsea. La fel și cutia de carton cu muniție care era, de obicei, lângă el.

Gânguritul se auzi din nou, mai tare de data aceasta. Grămada de pături de pe podea se mișcă în sus și în jos ca o inimă care pulsează. Evelyn le folosea ca să acopere plantele în timpul înghețurilor neașteptate. De obicei stăteau împăturite pe raftul de sus, dar acum erau împrăștiate în colț, lângă seif. Faith văzu un ciucure roz ieșind de sub păturile gri, apoi curbura unei tetiere din plastic care nu putea fi decât de la scaunul auto al Emmei. Pătura se mișcă din nou. Un picioruș lovi. Era încălțat cu o șosetă galbenă de bumbac, cu dantelă albă în jurul gleznei. Apoi de sub pături ieși un pumn mic și roz. Apăru fața Emmei.

Emma îi zâmbi lui Faith, buza ei superioară formând un triunghi. Scoase din nou un gângurit, de data aceasta de bucurie.

— O, Doamne!

Faith trase, în mod inutil, de ușa încuiată. Mâinile ei tremurau, în timp ce pipăia marginea superioară a tocului, încercând să găsească cheia. Praful se scutură peste ea. O așchie ascuțită îi intră în deget. Faith privi din nou pe fereastră. Emma bătu din palme, calmată de vederea mamei sale, în ciuda faptului că aceasta era mai aproape de un atac de panică decât fusese vreodată în întreaga ei existență.

În magazie, aerul era irespirabil. Era prea cald afară. Emma ar fi putut să se supraîncălzească. Ar fi putut să se deshidrateze. Putea să moară.

Îngrozită, Faith se aplecă pe palme și genunchi, gândindu-se că poate cheia a căzut și a alunecat sub ușă. Văzu că partea din spate a scaunului auto al Emmei era îndoit, acolo unde fusese blocat între seif și perete. Ascunsă de pături. Blocată de seif.

Protejată de seif.

Faith se opri. Plămânii i se contractară la jumătatea respirației. Maxilarul i se tensionă de parcă fusese legat cu o sârmă. Încet, se ridică în capul oaselor. Erau picături de sânge pe pavaj, în fața ei. Ochii săi urmăreau dâra care ducea la ușa bucătăriei. La amprenta de sânge.

Emma era blocată în magazie. Arma lui Evelyn lipsea. Era o urmă de sânge ce ducea către casă.

Faith se ridică în picioare, cu fața spre ușa neînchisă a bucătăriei. Nu se auzea niciun sunet, în afara respirației sale greoaie.

Cine oprise muzica?

Faith alergă înapoi la mașină. Își luă pistolul marca Glock de sub scaunul șoferului. Verifică muniția și prinse tocul pentru pistol de centură. Telefonul ei se afla încă pe locul din față. Faith îl înșfăcă înainte să deschidă portbagajul. Fusese detectiv în brigada de omucideri Atlanta înainte să devină agent special al statului. Degetele ei formară numărul liniei de urgență, din memorie. Nu îi dădu timp dispecerei să vorbească. Turui numărul ei vechi de insignă, unitatea și adresa mamei sale.

Faith făcu o pauză înainte de a spune: „Cod treizeci.” Cuvintele aproape că i s-au oprit în gât. Cod 30. Nu folosise expresia în viața ei. Însemna că un ofițer are nevoie de ajutor de urgență. Însemna că un coleg polițist era în pericol grav, poate chiar mort.

— Copilul meu este blocat în magazia de afară. Este sânge pe pavaj și o amprentă însângerată pe ușa bucătăriei. Cred că mama mea este în interiorul casei. Am auzit muzică, dar a fost închisă. Este polițistă pensionată. Cred că este… gâtul lui Faith se contractă. Ajutor! Vă rog, trimiteți ajutor!

— Recepționat cod treizeci, răspunse dispecera, pe un ton ascuțit și tensionat. Rămâi afară și așteaptă întăriri. Nu încerca, repet, nu încerca să intri în casă.

— Recepționat.

Faith încheie apelul și aruncă telefonul pe locul din spate. Răsuci cheia în încuietoarea care îi ținea pușca fixată de portbagajul mașinii.

GBI dota fiecare agent cu cel puțin două arme.

Glock 23 era o armă semiautomată, de calibru 40, cu treisprezece cartușe în magazia de muniții și unul pe țeavă. Remington-ul 870 avea patru cartușe pe țeavă. Arma automată a lui Faith avea șase focuri de armă în plus, în suportul atașat în fața patului puștii. Fiecare foc avea opt alice. Fiecare avea dimensiunea unui glonț de calibrul 38.

O apăsare pe trăgaciul Glock-ului lansa un glonț, în timp ce o apăsare pe trăgaciul Remington-ului lansa opt.

Politica agenției dicta ca toți agenții să țină un cartuș pe țeavă, ceea ce însemna paisprezece focuri de armă în total. Nu exista nicio convenție externă de siguranță asupra armei. Agenții erau autorizați de lege să folosească arme mortale dacă simțeau că viața lor sau a altora era în pericol. Apăsai pe trăgaci numai când voiai să tragi și trăgeai numai când intenționai să ucizi.

Cu arma automată era o poveste diferită, cu același final. Siguranța se afla în spatele apărătorii trăgaciului, un dispozitiv culisant ce necesita mușchi antrenați ca să fie mișcat. Nu păstrai un cartuș pe țeavă. Voiai ca toți cei din jurul tău să audă focul de armă, provocând detunătura. Faith a văzut oameni în toată firea căzând în genunchi la auzul zgomotului.

Privi înapoi spre casă, în timp ce debloca siguranța. Perdeaua de la fereastra din față se mișcă, iar o umbră fugi pe culoar.

Faith încărcă arma automată cu o mână, în timp ce mergea spre garaj. Acțiunea provocă un zgomot satisfăcător, ce stârni un ecou la impactul cu pavajul. Cu o singură mișcare fluidă, aduse patul puștii lângă umăr, iar țeava chiar în fața ei.

Deschise ușa cu o lovitură de picior, ținând arma fixă, în timp ce striga:

— Poliția!

Cuvântul bubui prin casă ca un tunet. Provenea dintr-un loc întunecat și profund din măruntaiele lui Faith, pe care îl ignora în cea mai mare parte a timpului, de teamă că va declanșa ceva ce nu va putea fi oprit niciodată.

— Ieși afară cu mâinile sus!

Însă nimeni nu se conformă. Auzi un zgomot de undeva din fundul casei. Vederea i se ascuți când intră în bucătărie. Și mai mult sânge pe bufet. Sertare și dulapuri deschise. Telefonul de pe perete atârna ca un lanț răsucit. BlackBerry-ul și mobilul lui Evelyn erau zdrobite în bucăți pe podea. Faith ținea arma automată în fața ei, degetele odihnindu-se pe o parte a trăgaciului, astfel încât să nu facă greșeli.

Ar fi trebuit să se gândească la mama ei sau la Emma, dar o singură expresie îi trecea prin minte: oameni și uși. Când verificai o casă, acestea erau cele mai mari amenințări la siguranța ta. Trebuia să știi unde se află oamenii – dacă erau personajele pozitive sau nu – și trebuia să știi ce vine înspre tine de la fiecare ușă.

Faith se roti într-o parte, îndreptând arma automată înspre spălătorie. Văzu un bărbat zăcând cu fața în jos pe podea. Avea părul negru și pielea de un galben ca de ceară. Brațele sale erau strânse în jurul corpului, ca ale unui copil ce se joacă. Nu era nicio armă prin preajmă. Partea din spate a capului era o pastă însângerată. Creierul îi era împrăștiat pe mașina de spălat. Se vedea gaura făcută în perete de glonțul care trecuse prin craniul lui.

Faith se întoarse iar spre bucătărie. Exista o trecere către sufragerie. Se ghemui și se învârti pe loc.

Locul era liber.

Planul casei îi apăru ca o diagramă în minte. Camera de zi pe stânga. Un foaier mare, deschis, pe stânga și un hol drept înainte. Două dormitoare pe dreapta. Un dormitor pe stânga – cel al mamei. Înăuntru era o baie mică și o ușă care conducea la curtea din spate. Ușa de la dormitorul lui Evelyn era singura din hol care era închisă.

Faith porni spre ușă, dar se opri.

Oameni și uși.

Revăzu în minte cuvintele inscripționate în piatră: nu te îndrepta spre amenințarea din față până nu te asiguri că din spate nu te pândește niciun pericol.

Faith se ghemui pe când se întorcea spre stânga și intră în camera de zi. Cercetă pereții și verifică ușa glisantă din sticlă ce ducea în curte. Geamul era spart. O briză scutură perdelele. Camera fusese răscolită. Cineva căutase ceva. Sertarele erau sparte. Pernele fuseseră sfâșiate. Din locul în care se afla, Faith putea vedea în spatele canapelei – picioarele din spate ale fotoliului lipseau. Privi de mai multe ori spre cameră și hol, până ce fu sigură că se poate deplasa.

Prima ușă dădea în fostul ei dormitor. Cineva scotocise și aici. Sertarele din vechiul birou al lui Faith erau ieșite în afară ca niște limbi. Salteaua fusese despicată. Pătuțul Emmei fusese distrus în bucăți. Pătura era ruptă în două. Caruselul care atârnase deasupra capului ei de când se născuse era fărâmițat pe podea ca o grămadă de gunoi. Faith își înghiți furia care izbucnise în ea. Se forță să meargă mai departe.

Cu repeziciune, cercetă dulapurile de sub pat. Procedă la fel în camera lui Zeke, ce fusese transformată în biroul mamei. Hârtii erau împrăștiate pe podea. Sertarele biroului fuseseră aruncate de perete. Aruncă o privire în baie. Perdeaua de la duș era trasă. Dulapul cu lenjerie fusese deschis. Prosoapele și cearșafurile erau aruncate pe podea.

Faith stătea în picioare în stânga ușii dormitorului mamei, când auzi pentru prima dată sirena. Era la distanță, dar se auzea clar. Era bine să aștepte întăririle.

Faith deschise ușa cu o lovitură de picior, se lăsă pe vine și se roti de jur-împrejur. Degetul arătător se așeză pe trăgaci. Doi bărbați stăteau la picioarele patului. Unul dintre ei era în genunchi. Era hispanic, îmbrăcat doar în blugi.

Pielea de pe piept era crestată de parcă fusese biciuit cu sârmă ghimpată. Transpirația îi strălucea pe tot corpul. Răni negre și roșii îi găureau coastele. Avea tatuaje peste tot pe brațe și trunchi, cel mai mare fiind pe piept: o stea texană verde cu roșu, cu un șarpe cu clopoței înfășurat în jurul ei. Era membru al Los Texicanos, o bandă mexicană care controla comerțul cu droguri din Atlanta de douăzeci de ani.

Al doilea bărbat era asiatic. Nu avea tatuaje. Purta o cămașă havaiană de un roșu-aprins și pantaloni din bumbac, de culoarea bronzului. Stătea în picioare, cu texanul în fața lui și ținea un pistol lipit de capul bărbatului. Un pistol cu mâner din lemn de cireș, marca Smith & Wesson, cu cinci gloanțe. Revolverul mamei ei.

Faith ținea arma automată îndreptată spre pieptul asiaticului. Metalul rece și dur părea o extensie a corpului ei. Adrenalina îi făcea inima să bată cu frenezie. Fiecare mușchi din corpul ei dorea să apese pe trăgaci.

Cuvintele ei erau întretăiate.

— Unde este mama?

Avea un accent sudist, cu o vorbire nazală și tărăgănată.

— Dacă mă împușți, îl vei lovi pe el.

Avea dreptate. Faith stătea pe hol, la mai puțin de doi metri de ei. Cei doi bărbați erau unul lângă celălalt. Chiar și un singur glonț rătăcit îl putea omorî pe ostatic. Cu toate acestea, ea continuă să țină degetul pe trăgaci, și arma cât mai nemișcată.

— Spune-mi unde este.

El apăsă mai tare țeava pistolului de capul bărbatului.

— Aruncă arma.

Sirenele se auzeau din ce în ce mai puternic. Veneau din Zona 5, din zona Peachtree a vecinătății. Faith spuse:

— Auzi sunetul?

Își imagină traseul lor prin Nottingham, calculând că echipajul va ajunge aici în mai puțin de un minut.

— Spune-mi unde este mama, dacă nu, jur pe Dumnezeu că te omor înainte să ajungă ei la ușă.

El zâmbi din nou, iar mâna i se încleștă pe pistol.

— Știi pentru ce suntem aici. Dă-ne ce vrem și o lăsăm să plece.

Faith nu știa despre ce naiba vorbea. Mama ei era o văduvă de șaizeci și trei de ani. Cel mai valoros lucru din casă era terenul pe care stăteau.

El luă tăcerea ei drept îndoială.

— Chiar vrei să o pierzi pe mami pentru tipul ăsta?

Faith pretinse că înțelege:

— Este atât de simplu? Vei face schimbul?

El ridică din umeri:

— Doar așa vom pleca amândoi de aici.

— Rahat!

— Nu e rahat. E un schimb corect.

Sirenele se auzeau mai tare. Cauciucurile scârțâiră în stradă.

— Haide, cățea! Tic-tac. Facem sau nu târgul?

Asiaticul mințea. Deja omorâse o persoană și o amenința pe alta. Imediat ce și-ar fi dat seama că Faith juca teatru, singurul lucru pe care i l-ar fi dat ar fi fost un glonț în piept.

— S-a făcut, încuviință ea, folosindu-se de mâna stângă ca să arunce arma automată în fața ei.

Instructorul de tir de la terenul de trageri avea un cronometru care măsura fiecare zecime de

secundă. De aceea Faith știa că îi lua exact opt zecimi de secundă pentru ca mâna ei dreaptă să scoată Glock-ul din toc. În timp ce asiaticul era distras de aruncarea armei automate la picioarele sale, ea făcu exact așa, scoțând Glock-ul, punând degetul pe trăgaci și împușcându-l în cap.

Brațele i-au zburat în lături, arma i-a căzut. Era mort înainte să atingă pământul.

Se auzi cum este spartă ușa din față. Faith se întoarse către foaier, în timp ce o echipă de cercetare în echipament de intervenție se răspândi în casă. Apoi se întoarse înapoi cu fața către dormitor și realiză că mexicanul dispăruse.

Ușa care dădea în curtea din față fusese deschisă. Faith alergă afară, în timp ce mexicanul făcea un salt peste gardul din sârmă împletită. Arma S&W era în mâna lui. Nepoatele doamnei Johnson se jucau în curtea din spate. Începură să țipe când l-au văzut pe bărbatul înarmat îndreptându-se înspre ele. Era la șase metri distanță. Apoi distanța se micșoră la patru metri. Ridică arma în direcția fetelor și trase un foc pe deasupra capetelor lor. O parte din fațada de cărămidă a fost spulberată de focul de armă. Fetele erau prea speriate ca să mai țipe, să se miște, să se salveze. Faith se opri la gard, ținti și apăsă pe trăgaci.

Omul se smuci ca și cum o bucată de coardă ar fi fost trasă prin pieptul lui.

Rămase în picioare cel puțin o secundă, apoi genunchii i s-au îndoit și a căzut pe spate. Faith sări peste gard și alergă spre el. Presă cu călcâiul încheietura mâinii până acesta dădu drumul pistolului mamei sale. Fetele începură să țipe, din nou.

Faith puse în toc Glock-ul și băgă revolverul lui Evelyn la spatele pantalonilor săi. Îl apucă pe mexican de umeri.

— Unde-i mama? întrebă ea. Ce i-au făcut?

El deschise gura, iar sângele îi curgea încet pe sub dinții îmbrăcați în argint. Zâmbea. Ticălosul zâmbea.

— Unde este?

Faith își apăsă mâinile pe pieptul lui zdrobit, simțind coastele rupte mișcându-se sub degetele ei. El țipă de durere în timp ce ea apăsa cu și mai multă forță, iar oasele lui se auzeau scrâșnind.

— Unde este?

— Agent!

Un polițist tânăr se sprijini cu o mână de gard și sări peste acesta. Se apropie, iar arma sa ținti spre sol:

— Îndepărtează-te de prizonier!

Faith se apropie și mai mult de mexican. Simțea căldura cum i se revarsă din piele.

— Spune-mi unde este!

Gâtul lui se mișcă. Nu mai simțea durerea. Pupilele lui erau de dimensiunea unor monede. Pleoapele i se zbăteau. Colțul buzei i se contractă.

— Spune-mi unde este!

Cu fiecare cuvânt, vocea ei devenea din ce în ce mai disperată.

— O, Doamne, te rog, spune-mi unde este!

Respirația lui era greoaie, ca și cum plămânii ar fi fost lipiți. Buzele lui se mișcară. Șopti ceva neinteligibil.

— Ce spui?

Faith își apropie urechea atât de tare de buzele lui încât simțea cum îi curge saliva din gură.

— Spune-mi, șopti ea. Te rog, spune-mi!

— *Almeja.*

— Ce? repetă Faith. Ce ai spus? țipă ea.

Gura i se deschise. În loc de cuvinte, se revărsă sânge.

— Ce ai zis? țipă ea. Spune-mi ce ai zis!

— Agent! strigă polițistul din nou.

— Nu!

Apăsă cu palmele pe pieptul mexicanului, încercând să-i facă inima să bată din nou. Faith

strânse pumnul și îl lovi cât putu de tare, dorind ca acesta să revină la viață.

— Spune-mi! țipă ea. Doar spune-mi!

— Agent!

Simți cum niște brațe o cuprind din talie. Polițistul o ridică, practic, în aer.

— Lasă-mă în pace!

Faith își trase umărul înapoi atât de tare, încât el o scăpă ca pe o piatră. Porni de-a bușilea prin iarbă, târându-se lângă martor. Ostaticul. Criminalul. Singura persoană rămasă care putea să-i spună ce naiba s-a întâmplat cu mama ei.

Își puse palmele pe fața mexicanului, privind în ochii lipsiți de viață ai acestuia.

— Te rog, spune-mi! insistă ea, deși știa că era prea târziu. Te rog!

— Faith?

Detectivul Leo Donnelly, vechiul ei partener din poliția Atlantei, stătea de cealaltă parte a gardului. I se tăiase respirația. Se ținea cu mâinile de capătul de sus al gardului. Vântul îi deschisese jacheta costumului său ieftin, de culoare maro.

— Hai, puștoaico. Emma e bine. Un lăcătuș e pe drum.

Cuvintele lui curgeau dens și încet, ca melasa turnată printr-o sită.

— Hai, puștoaico! Emma are nevoie de mama ei.

Faith privi în spatele lui. Polițiștii erau pretutindeni. Zărea uniformele de un albastru-închis, în timp ce aceștia cercetau casa și grădina. Prin fereastră, urmări progresele echipei tactice care trecea dintr-o cameră în alta: puștile ridicate și vocile care strigau „Liber!”, pe măsură ce nu descopereau nimic. Sunetul a mai multe sirene umplu aerul. Echipaje de poliție. Ambulanțe. O mașină de pompieri.

Apelul fusese recepționat. Cod 30. Un ofițer avea nevoie de ajutor de urgență.

Trei bărbați fuseseră împușcați mortal. Bebelușul ei era blocat într-o magazie. Mama ei dispăruse.

Faith se lăsă păgubașă. Își puse capul în mâinile care tremurau și se strădui să nu plângă.

Capitolul 2

— Așadar, îmi spune că schimba uleiul la mașină și era cald în garaj, așa că și-a dat jos pantalonii…

— Îhî, reuși să spună Sara Linton, încercând să simuleze interesul, pe când ciugulea din salată.

— Iar eu zic: Ascultă, prietene, sunt medic. Nu sunt aici ca să judec. Poți să fii sincer în legătură cu…

Sara privea gura lui Dale Dugan mișcându-se, vocea lui amestecându-se, din fericire, cu zgomotul de la prânz din pizzerie. Se auzea o muzică relaxantă, oamenii râdeau, farfuriile erau duse spre bucătărie. Povestea lui nu era interesantă în mod special, și nici măcar nouă. Sara era medic pediatru la secția de urgențe din Spitalul Grady din Atlanta. Avea o experiență de doisprezece ani, în tot acest timp lucrând cu jumătate de normă ca medic legist pentru un orășel universitar mic, dar foarte activ. Nu exista obiect, produs electrocasnic sau figurină de sticlă pe care să nu-l fi văzut, la un moment dat, blocat într-un corp omenesc.

Cu toate acestea, Dale continuă:

— Apoi a intrat sora cu radiografia.

— Oh! spuse ea, încercând să introducă în tonul ei puțină curiozitate.

Dale îi zâmbi. Avea brânză între dinții din față și cei laterali. Sara încerca să nu-l judece. Dale Dugan era un bărbat de treabă. Nu era chipeș, dar arăta destul de bine, cu genul de trăsături pe care multe femei le găseau atrăgătoare odată ce aflau că absolvise medicina. Sara nu era așa de ușor de impresionat. În plus, murea de foame, deoarece

prietenul care îi aranjase acea întâlnire oarbă ridicolă îi spusese să comande o salată în loc de pizza, pentru că făcea o impresie mai bună.

— Așa că mă uit la radiografie și ce crezi că văd…

O cheie tubulară, își zise ea în gând, chiar înainte ca el să ajungă la sfârșitul poantei.

— O cheie tubulară! Îți vine să crezi?

— Nu!

Se forță să râdă și scoase un sunet asemănător cu unul emis de o jucărie mecanică.

— Și tot continua să spună că a alunecat.

Ea scoase un țțț.

— Ce mai căzătură!

— Știu, nu-i așa?

El îi zâmbi din nou, înainte să ia o înghițitură zdravănă de pizza.

Sara mestecă niște salată. Ceasul digital de deasupra capului lui Dale indica 2:12 și câteva secunde. Cifrele roșii ale ceasului îi aduceau aminte în mod dureros că putea fi acum acasă, împăturind muntele de rufe de pe canapeaua ei în timp ce urmărea un meci de baschet. Sara își impusese să nu se uite la ceas, ca să vadă cât putea rezista înainte ca autocontrolul ei să se facă fărâme și să se uite la secunde cum trec. Trei minute și douăzeci și două de secunde era recordul ei.

— Deci, spuse Dale, ai studiat la Emory.

Ea aprobă din cap.

— Tu ai fost la Duke?

În mod previzibil, el începu ceva ce s-a transformat într-o descriere lungă a reușitelor sale academice, inclusiv articole publicate în ziare și discursuri esențiale la diverse conferințe. Sara mimă din nou atenția, impunându-și să nu se uite la ceas și mestecând salată la fel de încet ca o vacă pe izlaz, astfel încât Dale să nu se simtă obligat să-i pună vreo întrebare.

Aceasta nu era prima întâlnire aranjată a Sarei și nici, din nefericire, cea mai plicticoasă. Astăzi,

problema începuse în primele șase minute, pe care Sara le însemnase pe ceas. Trecuseră repede prin subiectele de început, înainte să le fie adusă comanda. Dale era divorțat, fără copii, în relații bune cu fosta soție și juca baschet pe calculator la spital în timpul său liber. Sara provenea dintr-un orășel din sudul Georgiei. Avea o pisică, ce prefera să stea cu părinții ei și doi câini. Soțul ei fusese ucis în urmă cu patru ani și jumătate.

De obicei, această temă oprea orice conversație, dar de data aceasta Dale trecu peste subiect, considerându-l un amănunt nesemnificativ. La început, Sara l-a apreciat pentru că nu a cerut detalii, apoi a decis că fusese prea preocupat de altele ca să întrebe, apoi s-a mustrat că era așa de dură cu omul.

— Cu ce se ocupa soțul tău?

Întrebarea a surprins-o cu gura plină de salată. Ea mestecă, înghiți, apoi răspunse:

— Era ofițer de poliție. Șeful poliției pe district.

— E ceva neobișnuit.

Expresia ei trebuie să fi fost dezaprobatoare, pentru că el continuă:

— Vreau să spun că este ceva neobișnuit că nu este doctor. Nu a fost doctor. Nu a fost funcționar, bănuiesc.

— Funcționar?

Își dădu seama că tonul său era acuzator, dar nu se putu abține.

— Tatăl meu este instalator. Sora mea și cu mine am lucrat cu el timp de…

— Oprește-te, oprește-te.

El își ridică mâinile în semn că se predă.

— Ai înțeles greșit. Vreau să spun, este ceva nobil în a lucra cu mâinile, nu-i așa?

Sara nu știa ce fel de medicină practica doctorul Dale, dar ea își folosea mâinile în fiecare zi.

Fără să-și dea seama, el luă un ton solemn.

— Respect foarte mult polițiștii. Și oamenii care servesc țara. La soldați mă refer.

Se șterse nervos la gură cu șervetul.

— O muncă periculoasă. Așa a murit?

Dădu din cap, aruncând o privire la ceas. Trei minute și nouăsprezece secunde.

Tocmai ratase recordul.

El își scoase telefonul din buzunar și îl privi.

— Scuză-mă, aștept un apel. Voiam să mă asigur că am semnal.

Cel puțin nu pretinsese că telefonul era pe profilul silențios, deși Sara era sigură că asta urma.

— Îmi pare rău că am fost atât de defensivă. Mi-e greu să vorbesc despre asta.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Tonul lui avea o cadență exersată, pe care Sara o recunoscu din sala de la urgențe.

— Sunt sigur că a fost greu.

Ea își mușcă vârful limbii. Nu se putea gândi la o modalitate politicoasă de a răspunde, iar până i-a dat prin minte să schimbe subiectul cu unul despre vreme, trecuse atât de mult timp încât conversația devenise și mai ciudată. Într-un final, spuse:

— Păi, oricum. Hai să…

— Trebuie să merg la toaletă.

Se ridică atât de repede, încât scaunul lui aproape căzu. Sara îl văzu mergând grăbit spre spatele pizzeriei. Poate era imaginația ei, dar i se păru că ezitase în fața ieșirii de incendiu.

— Un idiot.

Ea își lăsă furculița să cadă pe farfuria de salată.

Se uită din nou la ceas. Era două și un sfert. Putea să mascheze situația până la două și jumătate dacă Dale se mai întorcea de la toaletă. Sara venise pe jos aici, de la apartamentul ei, astfel încât să nu mai existe tăcerea aceea de lungă durată, îngrozitoare, ce s-ar fi instalat când Dale o conducea acasă. Nota fusese plătită când au comandat mâncarea, la casă. I-ar fi luat cincisprezece minute să ajungă pe jos până acasă și ar fi avut timp să-și schimbe rochia cu pantalonii de sport înainte să înceapă meciul de baschet. Sara

își simți stomacul chiorăind. S-ar putea preface că pleacă, ca mai apoi să se întoarcă și să comande o pizza.

Sara cercetă cu privirea locul de parcare. Mașina lui Dale era încă acolo, presupunând că automobilul Lexus de culoare verde, cu plăcuța de înmatriculare DRDALE, îi aparținea. Nu știa dacă se simțea dezamăgită sau eliberată.

Mai trecu încă un minut. Holul ce ducea la baie a mai rămas gol încă douăzeci și trei de secunde. O femeie în vârstă, cu un mergător, înainta treptat pe hol. Nimeni nu era în spatele ei.

Sara își trânti capul între palme. Dale nu era un bărbat rău. Era stabil, relativ sănătos, câștiga bine, avea încă destul păr pe cap și, cu excepția brânzei dintre dinți, părea că stă bine cu igiena. Și totuși, toate acestea nu erau de ajuns. Sara începuse să creadă că problema este la ea. Se transforma în domnul Darcy de Atlanta[3]. Odată ce părerea ei bună era stricată, acest lucru nu se mai schimba. Era mai ușor să schimbi direcția unui vapor cu abur, decât impresia Sarei.

Ar trebui să se străduiască mai mult. Nu mai avea douăzeci și cinci de ani, iar vârsta de patruzeci de ani îi sufla tare în ceafă. La înălțimea ei de un metru optzeci, numărul bărbaților pe care îi putea avea drept parteneri era deja limitat. Părul ei roșcat-castaniu și pielea deschisă nu erau pe placul tuturor bărbaților. Muncea mult. Nu putea să gătească nici dacă o omorai. Își pierduse aparent capacitatea de a purta orice discuție neînsemnată, de orice fel, și simpla menționare a soțului ei decedat putea să-i provoace o criză de indispoziție.

Poate avea standarde prea ridicate. Mariajul ei nu fusese perfect, dar al naibii de bun. Își iubise soțul mai mult decât propria viață. Pierderea lui aproape că a omorât-o. Dar Jeffrey murise de aproape cinci ani, și dacă era să fie sinceră, se simțea singură. Îi lipsea compania unui bărbat. Îi lipsea modul în care mințile lor lucrau împreună și

lucrurile surprinzător de dulci pe care și le putea spune. Îi lipsea atingerea aspră a pielii lor. Îi lipseau și celelalte lucruri. Din nefericire, ultima dată când un bărbat a făcut-o să dea ochii peste cap, se lupta cu plictiseala, nu cu extazul.

Sara trebuia să recunoască faptul că la întâlniri era teribilă, îngrozitoare. Nu prea avusese timp să exerseze. Încă de la pubertate, Sara avusese doar relații monogame. Primul ei prieten fusese o iubire din liceu, care rezistase până la colegiu, apoi ieșise cu un coleg de la medicină pe toată perioada facultății, iar apoi, după ce l-a întâlnit pe Jeffrey, nu s-a mai gândit nicio clipă la un alt bărbat. Cu excepția unei aventuri de o noapte dezastruoase, ce se petrecuse în urmă cu trei ani, nu mai fusese nimeni altcineva.

Se putea gândi la un singur bărbat care îi produsese o scânteie slabă, dar era însurat. Mai rău, era un polițist însurat.

Și mai rău decât atât, el era acum la casă, la o distanță mai mică de trei metri de ea.

Will Trent purta pantaloni scurți de jogging, negri, și un tricou negru cu mâneci lungi, care îi punea în evidență umerii lați. Părul lui blond-nisipiu era mai lung decât cu câteva luni în urmă, când Sara îl văzuse ultima oară. Lucrase la un caz în care era implicat unul dintre foștii ei pacienți de la clinica de copii din orașul ei natal. Și-a băgat atât de adânc nasul în treburile lui Will, încât el n-a avut de ales decât să o lase să ajute la investigație. Între ei a fost ceva asemănător unui flirt, iar când cazul s-a încheiat, el s-a întors acasă, la soția lui. Will avea un simț al observației extrem de dezvoltat. Trebuie să o fi observat pe Sara șezând la masă când a intrat. Cu toate acestea, a stat cu spatele la ea, în timp ce se holba la un anunț prins de tăblița cu informații de pe perete. Ea nu avea nevoie de ceas ca să numere secundele, pe când aștepta ca el să-i recunoască prezența.

El își mută privirea către un alt anunț.

Sara își scoase agrafa care îi ținea părul și își lăsă buclele să-i cadă pe umeri. Se ridică în picioare și se îndreptă către el.

Erau câteva lucruri pe care le știa despre Will Trent. Era înalt, avea cel puțin un metru și nouăzeci de centimetri, cu un corp suplu de alergător și cele mai frumoase picioare pe care le văzuse vreodată la un bărbat. Mama lui fusese ucisă când avea mai puțin de un an. Crescuse într-un orfelinat și nu fusese adoptat niciodată. Lucra ca agent special la GBI. Era unul dintre cei mai inteligenți bărbați pe care îi cunoscuse și era atât de dislexic, încât, după câte își dădea seama, nu putea citi mai bine de nivelul clasei a doua.

Rămase în picioare, lângă el, uitându-se țintă la anunțul care îi captase atenția.

— Pare interesant!

Se prefăcu surprins, dar nu reuși să pară foarte convingător.

— Doctore Linton! Eu tocmai… Smulse unul din bilețelele informative de pe tăbliță. Mă gândeam să-mi iau un motor…

Ea aruncă o privire reclamei cu o motocicletă Harley Davidson, deasupra căreia era un anunț care îi invita pe cei interesați să se înscrie.

— Nu cred că „Lesbiene pe motoare” este genul tău.

Afișă un zâmbet prefăcut. Petrecuse o viață ascunzându-și dizabilitatea și, deși Sara aflase, încă nu era dispus să recunoască faptul că avea o problemă.

— E o modalitate excelentă de a cunoaște femei.

— Vrei să cunoști femei?

Sara își reaminti încă un detaliu despre Will, și anume obiceiul nefiresc de a rămâne tăcut când nu știa ce să spună. Aceasta a generat unul din acele momente penibile care a făcut ca întâlnirile amoroase ale Sarei să pară de-a dreptul explozive.

Din fericire, comanda lui Will era gata. Sara făcu un pas înapoi când el a luat cutia de pizza de la chelnerița tatuată și cu multe piercing-uri. Tânăra îi aruncă lui Will o privire apreciativă.

El păru absorbit, în timp ce își verifica pizza pentru a fi sigur că nu au greșit comanda.

— Ei bine… Își folosea degetul mare ca să își răsucească verigheta de pe deget. Cred că trebuie să plec.

— Bine.

Dar nu făcu nicio mișcare. Și nici Sara. Un câine începu să latre afară, vocea sa ascuțită răzbătând prin fereastră. Sara știa că la intrare era un stâlp și un bol cu apă, pentru oamenii care veneau cu animalele la restaurant. De asemenea, știa că soția lui Will avea o cățeluș pe nume Betty, pe care însă o îngrijea și o hrănea mai mult el.

Lătrăturile deveneau din ce în ce mai puternice. Will încă nu se pregătea să plece.

— Seamănă mult cu un chihuahua, remarcă ea.

Ascultă cu atenție, apoi aprobă:

— Cred că e posibil să ai dreptate.

— Gata!

Dale se înapoiase, în sfârșit, de la toaletă.

— Uite, am primit un telefon de la spital…

Privi în sus, spre Will.

— Bună!

Sara îi prezentă:

— Dale Dugan, el este Will Trent.

Will salută, înclinând puțin capul. Dale răspunse la fel.

Câinele lătra în continuare, un lătrat pătrunzător și panicat. Sara își dădea seama din expresia lui Will că mai bine murea decât să admită că el este proprietarul.

I se făcu milă.

— Dale, știu că trebuie să te întorci la spital. Mulțumesc mult pentru prânz.

— Pentru nimic!

El se aplecă și o sărută drept pe buze.

— O să te sun.

— Perfect, reuși să spună, rezistând impulsului de a se șterge la gură.

Îi privi pe cei doi bărbați în timp ce se salutau înclinând puțin din cap, fapt ce a făcut-o pe Sara să se simtă ca și cum ar fi singurul hidrant pentru incendiu din parcul pentru câini.

Lătrăturile lui Betty se amplificară, în timp ce Dale traversa parcarea. Will bombăni ceva în barbă, înainte să deschidă ușa. Dezlegă lesa și luă câinele în brațe cu o singură mână, ținând cutia de pizza în mâna cealaltă. Lătratul se opri imediat.

Betty își îndesă capul la pieptul său. Respira cu gura larg deschisă, ținând limba afară.

Sara o mângâie pe cap. Spatele îi era brăzdat de suturi recente, în zig-zag.

— Ce s-a întâmplat?

Will avea încă fălcile încleștate.

— S-a bătut cu un câine rasa Jack Russel.

— Serios?

Doar dacă Jake Russel-ul avea o pereche de foarfeci drept labe ar fi putut să-i facă acele urme.

— Ar trebui să o duc acasă, spuse el, arătând cu capul spre Betty.

Sara nu fusese niciodată acasă la Will, dar știa pe ce stradă stă.

— Nu faci la dreapta? Apoi clarifică: Pe aici? Și continuă: Nu locuiești în Linwood? Mergi în direcția opusă.

— Pot să o iau prin parc.

Ea porni, fără să-i lase posibilitatea de a alege. Erau tăcuți, în timp ce se îndreptau către Ponce de Leon. Zgomotul din trafic era suficient de puternic pentru a umple tăcerea, dar până și tobele de eșapament ale autoturismelor nu puteau umbri faptul că se aflau în mijlocul unei superbe zile de primăvară. Cuplurile se plimbau pe stradă ținându-se de mână.

Mamele împingeau cărucioarele copiilor. Alergătorii traversau peste patru benzi de circulație. Norii care acoperiseră cerul de dimineață se mutaseră spre est, lăsând la vedere un cer albastru azuriu. Se simțea o adiere de vânt permanentă. Sara își strânse mâinile la spate și privi spre gropile din trotuar.

Rădăcinile copacilor împingeau cimentul ca niște degete bătrâne și diforme.

Îi aruncă o privire lui Will. Soarele îi scotea în evidență broboanele de transpirație de pe sprâncene.

Avea două cicatrici pe față, dar Sara nu avea nicio idee asupra a ceea ce le cauzase. Buza lui superioară fusese spintecată la un moment dat, apoi fusese cusută neatent, dând un aspect urât gurii sale. Cealaltă cicatrice urma linia maxilarului stâng și se adâncea în guler. Când l-a întâlnit prima dată, ea luase cicatricile drept semne de proastă purtare în adolescență, dar cunoscându-i apoi trecutul, știind că a crescut în grija statului, Sara presupunea acum că răul făcut avea o poveste mai sumbră.

Will îi aruncă o privire, pe care ea o evită.

— Dale pare un tip simpatic, spuse el.

— Da, este.

— Doctor, presupun.

— Așa este.

— Pare că sărută bine.

Ea zâmbi. Will o mută pe Betty ca să o țină mai bine.

— Presupun că te vezi cu el.

— Astăzi a fost prima noastră întâlnire.

— Păreați mai apropiați decât atât.

Sara s-a oprit din mers.

— Ce mai face soția ta, Will?

Răspunsul lui întârzie. Privirea îi căzu undeva, peste umărul ei.

— N-am mai văzut-o de patru luni.

Sara se simți, în mod ciudat, trădată. Soția lui plecase și Will n-a sunat-o.

— V-ați despărțit?

Făcu un pas în lateral ca să poată trece un alergător.

— Nu.

— A dispărut?

— Nu chiar.

Un autobuz se clătină în curbă, iar motorul lui scoase un zgomot prelung. Sara o cunoscuse pe Angie Trent în urmă cu aproape un an. Aspectul ei mediteranean și silueta cu forme erau exact genul de lucruri la care mamele se gândeau când își avertizau fii asupra femeilor destrăbălate. După ce autobuzul trecu de ei, Sara întrebă:

— Unde este?

Will expiră prelung.

— Mă părăsește des. Asta face ea. Pleacă, apoi se întoarce. Stă un timp și pleacă din nou.

— Unde se duce?

— N-am idee.

— N-ai întrebat-o niciodată?

— Nu.

Sara nu pretinse că înțelege:

— De ce nu?

El se uită spre stradă, privind mașinile care treceau.

— E complicat.

— Explică-mi, spuse ea punându-și mâna pe brațul lui.

O privi lung, arătând ridicol cu micul câine într-o mână și o cutie de pizza în cealaltă.

Sara micșoră spațiul dintre ei, mutându-și mâna pe umărul lui. Simțea mușchiul tare pe sub tricou, căldura pielii lui. În lumina strălucitoare a soarelui, ochii lui erau inadmisibil de albaștri.

Genele sale erau delicate, blonde și moi. Avea o zonă țepoasă de-a lungul maxilarului pe care o ratase când se bărbierise. Ea era cu câțiva

centimetri mai scundă decât el, așa că trebuia să se ridice pe vârfuri ca să-l privească drept în ochi.

— Vorbește cu mine, spuse ea.

Tăcea, iar ochii i se plimbau pe fața ei, zăbovind asupra gurii, înainte să-i întâlnească din nou privirea.

Într-un final, îi spuse:

— Îmi place cum îți stă cu părul lăsat.

Sara a fost văduvită de un răspuns de către un autoturism SUV negru, ce a frânat în mijlocul străzii. Derapă la vreo douăzeci de metri distanță, apoi dădu înapoi. Roțile scârțâiră pe asfalt. Mirosul de cauciuc ars umplu aerul. SUV-ul se opri chiar în fața lor. Fereastra fu coborâtă. Șefa lui Will, Amanda Wagner, țipă:

— Urcă!

Erau amândoi prea surprinși ca să se miște. Mașina claxonă strident. Pumni se agitau în aer. Sara simți că era prinsă în mijlocul unui film de acțiune.

— Acum! ordonă Amanda.

— Poți să…, începu Will, dar Sara o luase deja pe Betty și cutia de pizza.

Cotrobăi în șosetă și îi dădu cheia de la casă.

— Trebuie să fie încuiată în camera liberă, ca să nu…

— Will!

Tonul Amandei nu lăsa loc de echivoc.

Sara luă cheia. Metalul fusese încălzit de corpul lui.

— Du-te!

Lui Will nu a trebuit să i se spună de două ori. Sări în mașină, în timp ce Amanda luă curba. Mașina claxonă din nou. Un autoturism cu patru uși pierdu controlul direcției. Sara văzu o adolescentă pe locul din spate. Palmele fetei erau lipite de geam. Deschise gura, îngrozită. O altă mașină venea din spate, în viteză, dar viră în ultimul moment. Sara închise ochii ca să nu mai

vadă fata, apoi mașina cu patru locuri își recăpătă direcția și porni mai departe.

Betty tremura, și nici Sara nu era mai bine. Încercă să calmeze câinele pe când mergea către strada lui Will, ținând-o lipită de ea și apăsându-și buzele pe capul ei. Inimile ambelor băteau sălbatic. Sara nu era sigură ce înrăutățea situația, să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla între ea și Will sau la accidentul grav pe care Amanda Wagner aproape că îl provocase.

Trebuia să se uite la știri când ajungea acasă, ca să afle ce se petrecea. Cu siguranță, oriunde mergea Will, echipele de știri l-ar fi urmărit. Amanda era director adjunct la GBI. Nu conducea mașina, căutând agenți, dintr-un moft. Sara își imagină că Faith, partenera lui Will, probabil alerga și ea ca nebuna către scena crimei chiar acum.

Uitase să ceară numărul casei, dar, din fericire, zgarda lui Betty avea un medalion cu toate detaliile. Chiar și fără asta, ea depistă ușor Porsche-ul negru al lui Will, parcat pe o alee privată, la capătul străzii. Autoturismul era un model vechi, care fusese complet restaurat.

Will trebuie că a spălat-o astăzi. Cauciucurile străluceau, iar imaginea i s-a reflectat în capotă, pe când trecea prin dreptul acesteia.

Îi zâmbi casei lui, pe care n-o mai văzuse niciodată până acum. Locuia într-un bungalou de cărămidă roșie, cu garaj. Ușa din față era vopsită în negru. Fațada era de un galben untos. Peluza era bine îngrijită, cu muchii ascuțite și arbuști sculptați. Un pat de flori colorat înconjura arborele de mimoză din curtea din față. Sara se întrebă dacă nu cumva Angie Trent avea o abilitate extraordinară de a face plantele să crească. Panseluțele erau plante rezistente, dar era nevoie să fie udate. Din câte auzise, doamna Trent nu era genul care să stea prin preajmă pentru genul acesta de lucruri. Sara nu știa ce să creadă despre asta și

nici măcar dacă înțelegea. Cu toate acestea, auzea în ceafă vocea sâcâitoare a mamei ei: *O soție absentă încă este o soție.*

Betty începu să se agite, în timp ce Sara urca pe cărarea din față. O strânse la piept. Asta era tot ce avea nevoie pentru a face ziua mai rea – să piardă câinele care-i aparținea soției bărbatului pe care tocmai tânjise să îl sărute în mijlocul străzii.

Sara își scutură capul, în timp ce urca scările din față. Nu avea niciun interes să se gândească la Will în acest mod. Trebuia să se bucure că Amanda Wagner îi întrerupsese. La începutul mariajului lor, Jeffrey o înșelase pe Sara. Acest fapt aproape că i-a despărțit, iar refacerea relației lor a necesitat ani întregi de strădanie. La bine și la rău, Will făcuse o alegere. Și nici nu era o iubire superficială. Will crescuse cu Angie. Se cunoscuseră la orfelinat când erau copii. Aveau împreună o relație de aproape douăzeci și cinci de ani. Sara nu avea ce căuta între ei. Nu intenționa să facă o altă femeie să simtă aceeași durere ca cea pe care o simțise ea, indiferent de cât de dezamăgitoare erau celelalte opțiuni.

Cheia alunecă ușor în încuietoarea din față. O briză rece o întâmpină, pe când trecea pragul ușii. O așeză pe Betty pe podea și îi scoase lesa. Eliberat, câinele merse glonț în spatele casei.

Sara nu-și putu înfrâna curiozitatea și aruncă o privire în camerele din față. Gustul lui Will se îndrepta clar spre stilul masculin. Dacă soția lui a contribuit la alegerea decorațiunilor, cu siguranță nu se vedea. Un automat pentru pinball avea un loc de onoare, în centrul sufrageriei, chiar sub un candelabru de sticlă. Will lucra, în mod evident, la mașinărie – mecanismele electronice din interior erau întinse ordonat pe podea, lângă o cutie de scule. Mirosul de ulei de mașină invadase atmosfera.

Canapeaua din sufragerie era din piele maro-închis, cu o husă largă, asortată. Pereții erau de un

bej delicat. Un scaun negru cu spătar rabatabil, la modă, era întors către un televizor cu plasmă cu diagonala de o sută douăzeci și șapte de centimetri, cu diferite boxe electronice așezate ordonat dedesubt. Totul părea să fie la locul lui. Nu era praf sau dezordine, nici munți de rufe pe canapea. Evident, Will era mai bun gospodar decât Sara. Dar dacă se gândea mai bine, majoritatea oamenilor erau.

Biroul lui era în colțul camerei principale, chiar în afara culoarului. Era fabricat din metal și crom. Își plimbă degetul de-a lungul ramelor ochelarilor lui de citit. Hârtiile erau așezate ordonat în jurul unui laptop și a unei imprimante. Un pachet de markere stătea pe o grămadă de dosare colorate. Mai erau și niște mici sertărașe din metal, cu benzi de cauciuc și agrafe de hârtie, separate după culoare și dimensiuni.

Sara mai văzuse acest aranjament. Will putea citi, dar nu cu ușurință și cu siguranță fără rapiditate. Se folosea de markerele colorate și de agrafe ca indicii care să-l ajute să găsească ceea ce căuta, fără să fie necesar să citească ce scria pe pagină sau în dosar. Era o șmecherie inteligentă, pe care o învățase singur destul de devreme. Sara nu avea nicio îndoială că fusese unul dintre acei copii care stăteau în fundul clasei și memorau tot ce spunea profesorul, dar care nu reușeau (sau nu voiau) să scrie nimic pe foaie în ziua testului.

Duse cutia de pizza în bucătărie, care fusese refăcută în aceeași culoare maro ca și restul casei. Spre deosebire de bucătăria Sarei, tejghelele de granit erau curate și ordonate, o cafetieră și un televizor fiind singurele obiecte la vedere. La fel, frigiderul era gol, cu excepția unei cutii de ouă și a unei cutii cu budincă instant. Sara puse cutia pe raftul de sus și merse în spatele curții ca să vadă ce face Betty. Dădu mai întâi peste dormitorul liber. Luminile de sus erau stinse, dar Will lăsase aprinsă veioza din spatele altui scaun cu spătar rabatabil,

din piele. Lângă scaun era un pat pentru câine, în formă de șezlong. Un bol cu apă și un vas de metal se aflau în colț. Pe perete era montat un alt televizor, iar dedesubt era așezată o bandă de alergare.

Camera era întunecoasă, cu pereții zugrăviți în culoarea maro, asortați cu sufrageria. Aprinse lumina de sus. În mod surprinzător, de-a lungul pereților erau rafturi de bibliotecă. Își plimbă degetele de-a lungul titlurilor, recunoscând texte clasice amestecate cu unele feministe, asociate de obicei tinerelor serioase, aflate la colegiu în primul an. Toate cărțile erau uzate, citite bine. Nu-i trecuse niciodată prin minte că Will ar putea avea o bibliotecă în casă. Cu dislexia lui, să citească un roman de mari dimensiuni ar fi fost o muncă de Sisif.

Cărțile pe suport audio își găseau rostul mai bine. Sara îngenunche pentru a privi CD-urile îngrămădite lângă o combină audio scumpă, marca Bose. Gusturile lui Will erau, cu siguranță, mai intelectuale decât ale ei – multe lucrări istorice și de nonficțiune, pe care Sara le-ar recomanda, în mod normal, insomniacilor. Îndreptă o etichetă adezivă și citi cuvintele „Proprietatea Bibliotecii Județene Fulton”.

Zgomotul ghearelor pe podea anunță prezența lui Betty în hol. Sara se înroși, simțindu-se surprinsă asupra faptului. Se ridică în picioare ca să cheme câinele, dar Betty fugi cu o viteză surprinzătoare. Sara o urmă prin baie, în cea de-a doua cameră. Dormitorul lui Will.

Patul era făcut, iar o pătură de un albastru-închis acoperea cearceafurile asortate. Era o singură pernă sprijinită de perete, unde ar fi trebuit să fie tăblia patului. O singură noptieră și o singură veioză.

Spre deosebire de restul casei, camera dădea impresia că este mai mult practică. Sara n-a vrut să-și dea seama de ce lipsa unui aranjament

romantic o făcea să se simtă ușurată. Pereții erau albi. Nicio formă de artă nu era atârnată pe pereți.

Ceasul și portofelul lui Will se aflau pe un dulăpior cu sertare, deasupra căruia era așezat un alt televizor. O pereche de blugi și un tricou erau întinse pe banca de la picioarele patului. Tot acolo mai era și o pereche de șosete negre împăturite.

Cizmele lui erau sub bancă. Sara ridică tricoul. Bumbac, mâneci lungi. Negru, ca acela pe care îl purta Will.

Câinele sări pe pat, trânti perna pe jos și se instală ca o pasăre în cuib.

Sara împături tricoul și îl așeză la loc, lângă blugi. Avea un comportament la limita unei hărțuiri. Cel puțin nu i-a mirosit cămașa sau nu a cotrobăit prin sertare. A luat-o pe Betty în brațe, gândindu-se că ar trebui să închidă câinele în camera liberă și să iasă de aici. Tocmai atunci, telefonul începu să sune. Răspunse robotul. Auzea vocea lui Will din dormitor.

— Sara? Dacă ești acolo, te rog, răspunde.

Intră în camera lui și ridică receptorul.

— Tocmai plecam.

Vocea lui părea tensionată. Auzea un bebeluș plângând pe fundal și oameni care strigau.

— Am nevoie să vii aici, chiar acum. La Faith. Casa mamei ei. Este important.

Sara simți un val de adrenalină cum îi ascute simțurile.

— Ea este bine?

— Nu, răspunse el fără menajamente. Pot să îți dau adresa?

Fără să se gândească, deschise sertarul de la noptieră, în căutarea unei bucăți de hârtie și a ceva de scris. În schimb, văzu o revistă ca acelea pe care tatăl său obișnuia să le țină în spatele cutiei cu unelte din garaj.

— Sara?

Sertarul nu voia să se închidă.

— Stai să găsesc ceva de scris. Așteaptă.

Will părea singurul om din Statele Unite care nu avea un telefon fără fir. Sara lăsă receptorul pe pat, luă ceva de scris și niște hârtie de pe biroul lui și reveni la telefon.

— Gata.

Will așteptă ca o persoană să înceteze cu urletele. Vorbi pe un ton scăzut, în timp ce îi dădea Sarei adresa.

— Este în Sherwood Forest, în spate la Ansley. Cunoști zona?

Ansley era la o distanță de numai cinci minute.

— Mă descurc.

— Ia mașina mea. Cheile sunt agățate pe ușa din spate, în bucătărie. Știi să conduci o astfel de mașină?

— Da.

— Jurnaliștii de la știri sunt deja aici. Du-te la primul polițist pe care îl vezi, spune-i că te afli acolo la cererea mea și te vor lăsa să intri. Nu vorbi cu nimeni altcineva. E în regulă?

— Da.

Ea închise telefonul și împinse în sertarul de la noptieră cu amândouă mâinile. Betty era înapoi pe pernă. Sara o luă din nou în brațe. Will purta pantaloni scurți ultima dată când l-a văzut. Probabil că voia să se îmbrace în blugi. Puse ceasul și portofelul în buzunarul din spate al acestora. Nu știa unde își ține pistolul, dar Sara nu intenționa să se uite prin lucrurile lui mai mult decât o făcuse deja.

— Pot să te ajut?

Sara simți un val de teroare arzându-i corpul. Angie Trent era sprijinită de ușa dormitorului, cu palma odihnindu-se relaxat pe tocul ușii. Avea o cascadă de păr negru, ondulat, pe umeri. Machiajul era perfect, iar unghiile impecabile. Fusta strâmtă și bluza care lăsa să se vadă destul ar fi făcut-o o candidată potrivită pentru a apărea pe coperta revistei din sertarul lui Will.

— Eu, eu…

Sara nu se mai bâlbâise de la doisprezece ani.

— Ne-am cunoscut, nu-i așa? Lucrezi la spital.

— Da.

Sara stătea la distanță de pat.

— Will a avut o urgență. M-a rugat să aduc câinele tău…

— Câinele *meu*?

Sara simți vibrațiile unei mârâituri crescând în pieptul lui Betty. Gura lui Angie se strâmbă, cu dezgust.

— Ce a pățit?

— Cățelușa a fost…

Sara se simți ca o proastă, stând așa acolo. Luă pantalonii lui Will.

— O duc în camera liberă și plec.

Angie bloca ușa. O lăsă pe Sara să treacă, apoi o urmări până în camera liberă și o privi cum o așază pe Betty la locul ei, apoi închise ușa.

Sara pornise spre ușa din față, dar își aminti că avea nevoie de cheile lui Will. Se strădui să nu-i tremure vocea.

— Mi-a spus să-i duc mașina.

Angie își încrucișă brațele. Inelarul ei era liber, dar avea o bandă argintie în jurul degetului mare.

— Bineînțeles că așa a spus.

Sara se întoarse în bucătărie. Era roșie la față și transpira. Pe masă era o geantă gen sac, ce nu fusese acolo înainte. Cheile de la mașina lui Will atârnau de un cui pe ușa din spate a bucătăriei, exact cum spusese. Le înșfacă și apoi se întoarse în cameră, conștientă de faptul că Angie stătea pe culoar, urmărindu-i fiecare mișcare. Merse cât a putut de repede spre ușa din față, cu inima în gât, dar Angie Trent nu intenționa să-i ușureze situația.

— De cât timp te culci cu el?

Sara își scutură capul. Nu-i venea să creadă că se întâmplă așa ceva.

— Te-am întrebat de cât timp te culci cu soțul meu.

Sara se holbă la spatele ușii, prea rușinată ca s-o privească.

— Este o neînțelegere. Te asigur.

— Te-am găsit în casa *mea,* în dormitorul pe care îl împart cu soțul *meu.* Ce explicație ai? Mor să o aud.

— Ți-am spus că eu…

— Ai o pasiune pentru polițiști? De asta te afli aici?

Sara simți cum inima îi stă în loc.

— Soțul tău mort era polițist, nu? Te satisface situația asta? Angie râse batjocoritor. Nu mă va părăsi niciodată, dragă. Mai bine îți găsești alt penis cu care să te joci.

Sara nu era în stare să răspundă. Situația era prea îngrozitoare pentru cuvinte. Bâjbâi după clanța ușii.

— S-a tăiat pentru mine. Ți-a spus asta?

Își impuse să nu-i tremure mâinile, astfel încât să poată deschide ușa.

— Trebuie să plec acum. Îmi pare rău.

— L-am privit cum își înfige lama de ras în braț.

Mâna lui Sara nu voia să se miște. Mintea ei încerca în van să prelucreze ceea ce auzea.

— N-am văzut atâta sânge în viața mea. Angie făcu o pauză. Ai putea cel puțin să te uiți la mine când îți vorbesc.

Fără să vrea, se întoarse.

Tonul lui Angie era pasiv, dar ura din ochii ei o făcea greu de privit.

— L-am ținut tot timpul. Ți-a spus despre asta? Ți-a spus cum îl țineam?

Angie își ridică brațul stâng, arătându-și carnea dezgolită. Extrem de încet, trasă o linie cu degetul ei drept arătător, de la încheietură la umăr.

— Au spus că lama a tăiat atât de adânc, încât a zgâriat osul. Zâmbi, ca și cum ar fi fost o amintire fericită. A făcut asta pentru *mine,* cățea. Crezi că ar face-o pentru tine?

Acum că Sara o privea, nu se mai putea opri.

Momentele treceau. Sara se gândi la ceasul din restaurant, la secundele care se evaporau. Într-un final, își drese vocea, fără să fie sigură că poate vorbi.

— Este pe celălalt braț.

— Ce anume?

— Cicatricea, spuse ea, delectându-se cu expresia uimită de pe chipul lui Angie Trent. Este pe celălalt braț.

Mâinile îi transpirau atât de tare, că de-abia putea apăsa pe clanță. Se retrase, în timp ce se grăbea să iasă, gândindu-se că Angie va veni alergând după ea sau mai rău, va striga după ea că minte.

Adevărul era că Sara nu văzuse niciodată o cicatrice pe brațul lui Will, deoarece nu-i văzuse niciodată brațul gol. Nu-și sufleca niciodată mânecile și nu-și descheia nasturii. A făcut o presupunere logică. Will era stângaci. Dacă ar fi încercat să se omoare, în timp ce soția lui cea plină de ură îl încuraja, și-ar fi despicat mâna dreaptă, nu stânga.

Capitolul 3

Will trase de gulerul cămășii. În interiorul vehiculului de comandă temperatura era foarte ridicată, fiind umplut cu atâtea uniforme și costume că de abia mai era loc să respiri. Zgomotul era la fel de greu de suportat. Telefoanele sunau. BlackBerry-urile țârâiau. Monitoarele calculatoarelor rulau știri în direct de la toate cele trei posturi locale. La situația neplăcută se adăuga Amanda Wagner, care țipase în continuu la cei trei comandanți de zone aflați la fața locului, în ultimele cincisprezece minute. Șeful poliției din Atlanta era pe drum. La fel și directorul GBI. Enervarea pe tema jurisdicției urma doar să se intensifice.

Între timp, nimeni nu lucra cu adevărat la caz.

Will deschise ușa. Lumina soarelui despică interiorul întunecat.

Amanda încetase să mai țipe de câteva secunde, apoi începu din nou, în timp ce Will închidea ușa. Luă o gură de aer proaspăt, examinând scena infracțiunilor din vârful scărilor de metal. În locul unei acțiuni rapide ce ar fi trebuit să urmeze unei crime șocante, toată lumea se învârtea de colo-colo, așteptând ordine. Detectivii stăteau în mașinile lor fără însemnele poliției, verificându-și e-mailul. Șase echipaje blocaseră fiecare capăt al străzii. Vecinii priveau prostește de pe terasele din față. Furgoneta Departamentului de Poliție din Atlanta era aici. Furgoneta GBI era aici. Mașina de pompieri era încă parcată în fața reședinței Mitchell. Paramedicii fumau, sprijinindu-se pe bara de protecție din spatele ambulanței. Diverși ofițeri în uniforme se rezemau de vehiculele de urgență, pierzând vremea și pretinzând că nu le pasă de ceea ce se petrecea la centrul de comandă.

Cu toate acestea, toți au reușit să-i arunce o privire aspră lui Will, în timp ce trecea pe stradă. Era înconjurat de priviri furioase. Toți stăteau cu brațele încrucișate. S-a făcut auzit și un blestem. Cineva chiar a scuipat pe aleea pentru pietoni.

Will nu avea mulți prieteni la Departamentul de Poliție Atlanta.

Sunetul elicelor invadă atmosfera, iar Will ridică privirea. Două elicoptere de la știri survolau scena crimei. Nu vor fi singure pentru mult timp. La fiecare zece minute, un elicopter negru SWAT MD 500 al poliției trecea în zbor.

O cameră video cu infraroșu era montată în fața unui elicopter ce semăna cu un țânțar. Camera video putea vedea prin păduri dese și acoperișuri, deosebind trupurile cu sânge cald astfel încât să coordoneze căutarea infractorilor. Era un dispozitiv uimitor, dar complet inutil în zona rezidențială, unde la fiecare pas erau mii de

oameni care nu comiseseră nicio crimă. În cel mai bun caz, identificau contururile roșiatice, strălucitoare ale oamenilor care stăteau pe canapele și priveau la televizor, unde puteau vedea elicopterul roșu ce survola deasupra lor.

Will o căută pe Sara în mulțime, dorindu-și ca aceasta să apară. Dacă s-ar fi gândit puțin când Amanda a oprit pe stradă, i-ar fi spus Sarei să vină cu ei. Ar fi trebuit să anticipeze că Faith avea nevoie de ajutor. Ea era partenera lui. Will ar fi trebuit să aibă grijă de ea, să-i acopere spatele. Acum, s-ar putea să fie prea târziu.

Nu știa cum de aflase atât de repede Amanda despre împușcături, dar ajunsese la fața locului în mai puțin de cincisprezece minute de când fusese tras ultimul foc. Lăcătușul tocmai deschidea ușa magaziei când au ajuns. Faith mergea înainte și înapoi ca un animal în cușcă, în timp ce aștepta să fie eliberat copilul și a continuat să meargă mult timp după ce Emma a ajuns în brațele sale. Imediat ce-l văzu pe Will, Faith începu să se bâlbâie și să vorbească despre vecina ei din spate, doamna Johnson, fratele ei, Zeke, magazia pe care tatăl ei o construise când erau mici și despre un milion de alte lucruri care nu aveau absolut niciun sens în felul în care la înșira.

La început, Will crezu că Faith este în stare de șoc, dar oamenii în stare de șoc nu se plimbă de colo-colo, exprimându-și nemulțumirea ca niște apucați. Presiunea sângelui le scade atât de rapid, încât în general nu pot sta în picioare. Gâfâie ca niște câini. Se uită fără nicio expresie, în gol. Vorbesc rar, nu atât de repede încât de abia să-i înțelegi. Altceva era în joc, dar Will nu știa dacă era un fel de cădere nervoasă, diabetul lui Faith sau altceva.

Mai rău, în acel moment erau douăzeci de polițiști în jurul ei, care știau exact cum ar trebui să arate o persoană căreia i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Faith nu se potrivea profilului. Nu

plângea, nu tremura și nu era furioasă. Pur și simplu înnebunise, își ieșise complet din minți. Nimic din ceea ce spunea nu avea sens, câtuși de puțin. Nu le putea spune ce se petrecuse. Nu îi putea conduce la locul crimei și să le explice vărsarea de sânge. Era mai mult decât inutilă, deoarece răspunsurile la toate întrebările lor era încuiate înăuntrul minții ei.

Și atunci unul dintre polițiști a bombănit ceva, referitor la faptul că ar fi sub influența băuturilor alcoolice. Apoi altcineva s-a oferit să aducă alcoolscopul din mașină.

Amanda interveni rapid. O târî pe Faith peste peluza din față și apoi bătu la ușa unei vecine – nu a doamnei Johnson, care avea un mort în curtea din spate, ci a unei femei în vârstă numită doamna Levy – și practic îi ordonă să-i dea lui Faith un loc unde să se adune.

Între timp sosi și comandamentul central mobil. Amanda merse drept în spatele vehiculului și începu să ceară ca acest caz să fie predat către GBI imediat. Știa că nu va câștiga războiul teritorial împotriva comandanților de zone. Prin lege, GBI nu putea să intervină, pur și simplu, și să preia un caz. Procedura era ca medicul legist local, procurorul sau șeful poliției să ceară, în general, ajutor statului. De obicei, acest lucru se întâmpla numai când nu reușeau să rezolve un caz singuri sau nu voiau să cheltuiască bani și forță de muncă urmărind diverse piste. Singura persoană care putea smulge cazul de sub jurisdicția Atlantei era guvernatorul și orice politician din stat putea să îți spună ca a trece peste cuvântul său era o idee foarte proastă.

Țipetele Amandei erau doar de spectacol. Nu țipa când era furioasă. Vocea ei cobora, devenind aproape de neînțeles și trebuia să ciulești urechea ca să auzi cum i se revarsă insultele din gură. Încerca să obțină timp în plus. Încerca să obțină pentru Faith timp în plus.

În ochii ofițerilor superiori de la Departamentul de Poliție Atlanta, Faith nu mai era o polițistă.

Era martor. Era suspect. Era o persoană care îi interesa și voiau să discute cu ea despre bărbații pe care îi omorâse și despre motivul pentru care fusese răpită mama ei. Poliția din Atlanta nu era o adunătură de țărănoi. Era una dintre cele mai bune forțe de poliție din țară. Dacă nu ar fi fost Amanda care să țipe la ei, ar fi dus-o pe Faith la secție până acum și ar fi investigat-o de parcă ar fi fost un terorist de la Guantanamo.

Will nu-i putea învinui. Sherwood Forest nu era genul de vecinătate unde te-ai fi așteptat să vezi un schimb de focuri, în mijlocul unei frumoase după-amiezi de duminică. Ansley Park se afla la o aruncătură de băț distanță. Dacă te deplasezi puțin mai încolo, cuprinzi circa optzeci la sută din veniturile din taxe imobiliare – case în valoare de milioane dolari, cu terenuri de tenis și servitori. Oamenilor bogați nu le stătea în fire să lase să se întâmple ceva rău fără să dea vina pe cineva. Cineva trebuia să plătească pentru asta. Dacă Amanda nu găsea o modalitate de a împiedica acest lucru, persoana în cauză ar fi fost Faith într-un final. Și Will era în pierdere dacă se întâmpla așa ceva.

Detectivul Leo Donnelly se apropie, târându-și picioarele pe asfalt. O țigară îi atârna din gură. Fumul îi intra în ochi. Strânse ochii ca să se ferească.

— Nu mi-ar plăcea deloc să o aud pe cățeaua aia în pat.

Se referea la Amanda. Încă mai zbiera, deși cuvintele ei erau greu de înțeles prin ușile închise.

Leo continuă:

— Nu știu. S-ar putea să merite. Cele bătrâne sunt ca niște tigri când le prinzi la așternut.

Will se abținu să nu se cutremure, nu pentru că Amanda avea în jur de șaizeci și cinci de ani, ci din cauză că Leo vorbea cât se poate de serios.

— Știe că nu va câștiga, nu-i așa?

Will se sprijini de una dintre mașinile de poliție. Leo fusese partenerul lui Faith timp de șase ani, însă ea făcuse munca mai grea. La patruzeci și opt de ani, Leo nu era bătrân, dar avea mulți ani în poliție. Avea pielea galbenă din cauza ficatului suprasolicitat. Învinsese cancerul de prostată, dar tratamentul avusese prețul său. Era un tip de treabă, dar era leneș, ceea ce putea fi tolerat dacă erai vânzător de mașini la mâna a doua, însă era incredibil de periculos pentru un polițist. Faith se considerase norocoasă că a scăpat de el.

— N-am mai văzut un asemenea dezastru de la ultimul caz la care am lucrat împreună cu voi.

Will privi în jur: auzea bâzâitul generatorului centrului de comandă amestecându-se cu zbârnâitul metalic ce provenea de la caravanele de televiziune. Polițiști împrăștiați cu mâinile în șolduri. Pompieri flecărind între ei. Lipsa completă și totală de activitate. A decis că trebuia să-i vorbească lui Leo.

— Chiar așa? Care este numele tipului tău de la echipa de laborator? Charlie?

Leo încuviință ca pentru sine.

— A reușit să ne convingă să-l lăsăm să intre în casă.

Agentul special Charlie Reed era șeful unității GBI care investiga locul crimei și ar fi făcut orice ca să ajungă la locul faptei.

— Este bun în meseria lui.

— Mulți dintre noi sunt.

Leo se sprijini de o mașină de poliție, aflată lângă Will.

— N-am știut că Faith bea, pufni el.

— Nu bea.

— Pastile?

Will îi aruncă cea mai urâtă privire pe care o putea lua.

— Știi că trebuie să vorbesc cu ea.

Will nu reuși să-și alunge ironia din glas.

— Ești șeful investigațiilor în acest caz?

— Încearcă să nu fii atât de sigur pe tine.

Will nu se pierdu cu firea. Leo n-ar fi rezistat mult în această poziție. Imediat ce șeful poliției din Atlanta apărea la fața locului, l-ar fi dat la o parte pe Leo și și-ar fi instalat propria lui echipă. Leo ar fi fost norocos dacă îl lăsau să prepare cafeaua.

— Serios, spuse Leo.

— Faith este bine?

Trase un ultim fum din țigară și o aruncă pe jos.

— Vecina e îngrozită. Aproape că și-a văzut nepoatele împușcate.

Will se strădui să afișeze o mimică indiferentă. Știa câte ceva din ce se petrecuse aici, dar nu mult. Băieții de la echipa tactică s-au plictisit după ce s-au învârtit timp de cinci minute, fără să aibă nimic de făcut. Detaliile de la locul crimei se scurseseră în afară ca o țeavă ruginită. Două cadavre în casă. Unul în curtea din spate a vecinei. Două arme aparținând lui Faith – Glock-ul ei și un Smith & Wesson. Pușca ei pe podeaua dormitorului. Will a renunțat să mai asculte când l-a auzit pe un polițist care tocmai sosise la locul faptei afirmând că o văzuse pe Faith cu ochii lui și era drogată în ultimul hal.

Din partea lui, Will știa că două lucruri sunt adevărate: nu avea nicio idee asupra a ceea ce se petrecuse în casă și Faith procedase bine. Leo își drese glasul și scuipă o bucată mare de flegmă pe asfalt.

— Așadar, bunicuța Johnson spune că a auzit niște țipete în curtea din spate. Se uită afară pe fereastra bucătăriei și îl vede pe cel care trage, un mexican, țintindu-i nepoții. El trage un foc și dărâmă câteva cărămizi din zidăria casei. Faith fuge până la gard și îl împușcă mortal. Le salvează pe fetițe.

Will simți că i se ia o greutate de pe piept.

— Norocul lor că era Faith acolo.

— Norocul lui Faith că vecina e un martor bun.

Will încercă să își îndese mâinile în buzunare, amintindu-și prea târziu că încă era în pantalonii scurți.

Leo chicoti.

— Îmi plac uniformele acestea noi. Se presupune că ești polițistul din formația Village People?

Will își încrucișă brațele pe piept.

— Dar ceilalți doi?

— Asiatici. Amândoi. N-am idee dacă fac parte dintr-o bandă. Nu par să facă. Nu se îmbracă în stilul bandelor și nu au tatuaje pe corp. Leo își aprinse încet altă țigară. Suflă un fum înainte să continue. Scott Sheperd de acolo… Arătă cu capul către un tânăr cu aspect vânjos, îmbrăcat în uniforma echipei tactice. Spune că avea echipa pregătită, așteptând întăriri în afara casei. Au auzit o pușcă descărcându-se. E o posibilă luare de ostatici, nu? Avem un ofițer înăuntru, sau doi, dacă o pui la socoteală și pe Evelyn. Pericol iminent. Așa că dărâmă ușa. Leo trase încă un fum de țigară. Scott o vede pe Faith stând pe hol, cu picioarele depărtate și Glock-ul în fața ei. Ea îl vede pe Scott, nu scoate o vorbă și dispare în dormitor. Ei intră după ea și găsesc un tip mort zăcând pe covor. Leo își duce degetul la frunte: L-a țintit drept între ochi.

— Trebuie să fi avut un motiv bun.

— Îmi doresc să fi știut care. Nu avea un pistol în mână.

— Celălalt avea. Cel care a fugit în curtea din spate și a tras în copii.

— Ai dreptate. Avea.

— Amprente?

— Lucrăm la asta.

Will ar fi pus pariu pe casa lui că vor găsi două seturi de amprente, una de la asiatic și una de la mexican.

— Unde l-ați găsit pe al treilea tip?

— Spălătorie. Un glonț în cap. Urâtă lovitură, i-a zburat jumătate din craniu. Am scos un 38 din perete.

Glock-ul lui Faith era calibrul 40.

— S&W-ul poate să tragă un 38?

— Da!

Leo se îndepărtă de mașină.

— Nu știm nimic despre mamă, încă. Am trimis echipe după ea. Conducea departamentul antidrog, dar cred că deja știi asta, Ratatouille.

Will își forță maxilarul să nu se încleștеze. Cam singurul lucru la care se pricepea cu adevărat Leo era să stârnească pe cineva. Acesta era motivul privirilor chiorâșe și atitudinii ostile a colegilor de breaslă ai lui Will. Fiecare polițist de aici știa că Will Trent era motivul pensionării forțate a lui Evelyn Mitchell. Cu patru ani în urmă, construise un caz solid împotriva echipei antidrog a lui Evelyn. Șase detectivi au mers la închisoare pentru că obținuseră venituri ilicite din capturi de droguri și mită, dar căpitanul Mitchell plecase nepedepsită, cu pensia și mare parte din reputație neștirbite.

— Spune-i puștoaicei că mai pot să o las încă zece minute, cel mult, dar după aceea trebuie să se adune și să vorbim, spuse Leo, apropiindu-se. Am auzit apelul către dispeceră. I s-a spus să stea afară din casă. Trebuie să explice de ce a intrat, oricum.

Leo dădea semne că vrea să plece, dar Will întrebă:

— Ce voce avea?

Leo se întoarse.

— Când a telefonat dispecerei. Ce voce avea Faith?

După cum se aștepta, Leo nu se gândise la această întrebare. A făcut-o acum și a început să dea din cap repede.

— Poate puțin speriată, dar cu mintea limpede. Calmă. Stăpână pe situație.

Will dădu și el din cap.

— Exact genul lui Faith.

Un rânjet îi trecu lui Leo pe față, dar Will nu-și putu da seama dacă reprezenta ușurare sau făcea pe deșteptul, ca de obicei.

— Am vorbit serios când m-am referit la pantalonii scurți, omule! Leo îl plezni peste braț. Ar trebui să încerci să îți arăți la televizor picioarele alea frumoase!

Leo le făcu un semn cu mâna reporterilor care stăteau lângă banda galbenă. S-au înghesuit toți în față, gândindu-se că le va da o declarație. Se auzi un oftat colectiv când a plecat. Polițiștii care păzeau zona i-au împins înapoi pur și simplu pentru că aveau această autoritate. Will știa că puțin le pasă de controlul mulțimii. Ochii lor se tot îndreptau către centrul de comandă ca și cum ar fi așteptat un anunț de la superiori. Polițiștii erau la fel de nerăbdători ca și reporterii să afle ce se întâmplase. Poate chiar mai mult.

Căpitanul Evelyn Mitchell lucrase la poliția din Atlanta timp de treizeci și nouă de ani. Urmase un traseu dificil, croindu-și drum de la secretariat, avansase în postul de cititor al aparatelor de măsură, după care devenise polițistă de trafic și în sfârșit fusese avansată și primise o insignă care nu era din plastic. Făcea parte dintr-un grup recunoscut pentru premiere: primele femei care conduseseră singure, primele femei detectiv. Evelyn fusese prima femeie cu gradul de locotenent din poliția Atlantei, apoi prima femeie căpitan.

Nu erau importante motivele pensionării sale, avea mai multe medalii și recomandări decât toți polițiștii de acolo la un loc.

Will învățase cu mult timp în urmă că ofițerii de poliție erau extrem de loiali. A mai învățat că exista o ordine ierarhică anume a acestei loialități. Era ca o piramidă, cu fiecare polițist din lume la bază și partenerul său în vârf. Faith lucrase inițial în Departamentul de Poliție din Atlanta, dar se mutase la GBI cu doi ani în urmă, fiind partenera

lui Will, care nu era chiar cel mai popular tip printre ei. Leo putea fi încă pe jumătate de partea lui Faith, dar în ceea ce îi privea pe ceilalți membri al Departamentului de Poliție Atlanta, ea își pierduse locul în piramida lor. Mai ales după ce primul polițist ajuns la fața locului, un boboc tânăr și entuziast, fusese operat de urgență din cauză că Faith îi dăduse niște lovituri de coate în testicule.

Will văzu o strălfulgerare galbenă, întrucât banda ce izola locul crimei se ridicase. Sara își strânsese părul, prinzându-l la spate. Rochia de pânză pe care o purta era foarte uzată. Avea o pereche împăturită de blugi sub braț. La început Will crezu că este confuză, dar pe măsură ce se apropia, i se păru nervoasă, poate chiar furioasă. Avea ochii injectați. Obrajii i se înroșiseră. Îi întinse perechea de blugi.

— De ce ai nevoie de mine aici?

O luă de cot și o conduse la distanță de reporteri.

— Este vorba de Faith.

Ea își încrucișă brațele, păstrând o anumită distanță între ei.

— Dacă are nevoie de îngrijiri medicale, trebuie să o duci la spital.

— Nu putem face asta. Will încercă să ignore răceala din glasul ei. Este în casa unei vecine. Nu avem prea mult timp.

— Am auzit la radio ce s-a întâmplat.

— Credem că are legătură cu drogurile, dar păstrează asta pentru tine.

Will se opri din mers. Așteptă ca ea să îl privească.

— Faith nu se comportă bine. Este confuză, incoerentă. Vor să discute cu ea, dar…

El nu știa ce să spună. Amanda îi spusese lui Will să o sune pe Sara. Știa că fusese măritată cu un polițist și a presupus că loialitatea ei nu murise odată cu bărbatul.

— Ar putea să-i dăuneze foarte mult lui Faith. A omorât doi oameni. Mama ei a fost răpită. Îi vor scoate ochii pentru o grămadă de motive.

— A exagerat?

— Au existat ostatici. Copiii vecinei au ajuns în raza focurilor de armă. Will trecu peste detalii: A împușcat un tip în cap și unul în spate.

— Copiii sunt în regulă?

— Da, dar…

Ușile din spate ale comandamentului central au fost date de perete. Șeful Mike Geary, comandantul zonei Ansley și Sherwood Forest, sări de pe scări. Era îmbrăcat complet într-o uniformă dintr-un poliester aspru, albastru-închis, care era prea strâmtă în zona stomacului. Clipi în soare, o cută adâncă brăzdându-i fruntea bine bronzată.

Ca majoritatea celor din vechea gardă, își păstra părul cenușiu tuns milităreşte. Geary își puse șapca și se întoarse pentru a da mâna cu Amanda. Timiditatea îl opri să o atingă însă și își lăsă mâna în jos înainte ca ea să aibă timp să i-o prindă.

— Trent, lătră el. Vreau să vorbesc cu partenera ta chiar acum. Du-te și adu-o. O ducem la secție.

Will îi aruncă o privire Amandei, în timp ce ea urca scările. Clătină din cap. Nu mai putea face nimic.

Spre surprinderea lui, îi salvă Sara:

— Trebuie întâi să o examinez.

Geary nu era încântat de faptul că i se opune rezistență.

— Cine naiba ești tu?

— Sunt medic traumatolog la secția de urgențe a Spitalului Grady, evită Sara, abilă, să-și menționeze numele. Sunt aici să o evaluez pe agenta Mitchell, astfel încât orice mărturie depune să fie admisă.

Geary rosti cu un sforăit:

— Nu este sub constrângere.

Sara ridică o sprânceană.

— Aceasta este poziția ta oficială? Pentru că nu mi-ar plăcea să depun mărturie că ai condus un interogatoriu sub constrângere, împotriva sfatului medicului.

Confuzia îi întunecă mintea lui Geary. Medicii erau de obicei mai mult decât dornici să ajute poliția, dar aveau puterea de a opri orice interogatoriu dacă erau de părere că le pune în pericol pacientul.

Cu toate acestea, Geary încercă:

— Ce fel de tratament medical necesită?

Sara nu renunță.

— Nu pot să-ți spun până nu o examinez. Ar putea fi în stare de șoc. Ar putea fi rănită. Ar putea avea nevoie de spitalizare. Poate ar trebui să o transfer la spital chiar acum și să încep să-i fac teste.

Sara se întoarse către paramedici.

— Așteaptă! Geary înjură printre dinți, spunându-i Amandei: Tacticile tale de rahat în apărarea ei au fost consemnate, director adjunct!

Zâmbetul ei prefăcut era numai lapte și miere.

— Întotdeauna e plăcut să ți se recunoască meritele.

Geary anunță:

— Vreau să i se ia sânge și să fie dus la un laborator independent pentru o verificare completă a substanțelor toxice. Crezi că poți să faci asta, doctore?

Sara dădu din cap:

— Bineînțeles!

Will o luă de braț pe Sara și o conduse înspre casa vecinei. Imediat ce au ieșit din zona în care puteau fi auziți, el îi spuse:

— Mulțumesc!

Din nou, ea se trase de lângă el, în timp ce mergeau pe alee.

Până să ajungă la terasa din față, ea era cu câțiva pași înaintea lui, deși distanța dintre ei părea mai mult o prăpastie. Nu mai era aceeași Sara ca în

urmă cu o oră și jumătate. Poate era de vină locul crimei, deși Will o mai văzuse la locul unei crime și înainte. Sara fusese cândva medic legist. Era departe de a nu fi în mediul ei. Will nu știa ce să creadă în legătură cu schimbarea. A petrecut o viață întreagă cercetând stările altor oameni, dar îi era imposibil să o descifreze pe această femeie.

Ușa se deschise și doamna Levy îi privi din spatele ochelarilor ei cu lentile groase. Purta o rochie galbenă, de casă, uzată la guler. Un șorț alb cu pui de gâscă în jurul manșetelor era înfășurat în jurul taliei subțiri. Călcâiele îi ieșeau din papucii de casă, tot de culoare galbenă. Avea aproape optzeci de ani, dar mintea îi era agilă și în mod evident ținea la Faith.

— Este doctorul? Mi s-a spus să las numai un medic să intre.

— Da, doamnă, sunt doctorul, răspunse Sara.

— Vai, ce drăguță ești! Intră. Ce zi cumplită a fost! Am avut mai mulți vizitatori astăzi decât pe tot parcursul anului.

Doamna Levy se dădu la o parte, deschizând larg ușa, astfel încât ei să poată intra în foaier. Respirația ei șuiera prin dantura falsă.

Sufrageria era mai jos câteva trepte și avea aceeași mobilă, probabil, ca atunci când doamna Levy a cumpărat casa. Un covor aspru, galben-auriu, dintr-un perete în celălalt, era întins pe podea. Canapeaua era extensibilă, plină de perne de culoarea mușțarului. Singura modernizare a decorului era un scaun cu spătar reglabil care părea să aibă un mecanism care permitea coborârea și ridicarea lui, pentru a te putea așeza și ridica mai ușor. Singura lumină din cameră venea de la televizor. Faith era prăbușită pe canapea, cu Emma pe umăr. Toată vorbăria o epuizase. Era mai mult decât se aștepta Will când auzise că Faith fusese implicată într-un atac armat. Tindea să devină tăcută când era foarte supărată. Dar nici asta nu era chiar în regulă. Era prea tăcută.

— Faith? spuse el. Doctorița Linton este aici.

Ea se holba la televizorul fără sonor și nu-i răspunse. Din unele puncte de vedere, Faith arăta mai rău decât arătase vreodată. Buzele ei erau la fel de albe ca pielea. Fața îi strălucea din cauza transpirației. Părul îi era încâlcit. Respirația superficială. Emma gângurea, dar Faith nu păru să observe.

Sara aprinse lumina înainte să îngenuncheze înaintea ei.

— Faith? Poți să te uiți la mine?

Ochii lui Faith erau încă fixați asupra televizorului. Will profită de moment ca să tragă perechea de blugi peste pantalonii scurți de sport. Simți o umflătură la buzunarul din spate și scoase de acolo ceasul și portofelul.

— Faith?

Vocea Sarei devenise mai puternică, mai fermă.

— Uită-te la mine.

Încet, întoarse privirile spre Sara.

— De ce nu mi-o dai pe Emma?

Cuvintele ei erau de nedeslușit.

— E… doarme.

Sara își înfășură mâinile în jurul taliei Emmei. Cu delicatețe, ridică bebelușul de pe umărul lui Faith.

— Uită-te la ea! Ce mare s-a făcut!

Sara îi făcu un control rapid, uitându-se în ochii Emmei, verificându-i degetele, apoi gingiile.

— Cred că e puțin deshidratată.

— Am un biberon pregătit, dar nu mă lasă să i-l dau, se oferi doamna Levy.

— De ce nu îl aduceți acum?

Sara îi făcu semn lui Will să se apropie. O luă pe Emma. Era surprinzător de grea. O așeză pe umăr. Capul îi căzu pe umărul lui ca un sac de făină ud.

— Faith?

Sara vorbea rar, ca și cum încerca să atragă atenția unei persoane în vârstă.

— Cum te simți?

— Am dus-o la doctor.

— Pe Emma? Sara îi cuprinse fața lui Faith între palme. Ce a spus doctorul?

— Nu știu.

— Poți să te uiți la mine?

Gura lui Faith se mișcă de parcă ar fi mestecat gumă.

— Ce zi e azi, scumpa mea? Poți să-mi spui ce zi a săptămânii este?

Își trase capul.

— Nu.

— E-n regulă.

Sara îi ridică pleoapele lui Faith.

— Când ai mâncat ceva ultima oară?

Niciun răspuns. Doamna Levy se întoarse cu biberonul. I-l dădu lui Will, iar el o legănă pe Emma în brațe, astfel încât aceasta să poată să bea.

— Faith? Când ai mâncat ceva ultima oară?

Faith încercă să o îndepărteze pe Sara. Nu reuși, astfel că o împinse mai tare. Sara continuă să vorbească, ținând-o pe Faith de mână.

— A fost azi de dimineață? Ai luat azi micul dejun?

— P… pleacă!

Sara se întoarse spre doamna Levy.

— Nu sunteți diabetică, nu-i așa?

— Nu, dragă, dar soțul meu era. A murit în urmă cu aproape douăzeci de ani, Dumnezeu să-l ierte!

— Are hipoglicemie. Unde este geanta ei? îl întrebă Sara pe Will.

— Nu o avea când au adus-o aici. Poate a lăsat-o în mașină, răspunse doamna Levy.

— Ar trebui să aibă o trusă de urgență în geantă. Este din plastic și scrie „Glucagon” pe o parte, îi spuse Sara lui Will. Este alungită, de dimensiunile unui penar și de culoare roșu-aprins sau portocaliu. Adu-mi-o, te rog!

Will luă bebelușul cu el, mergând repede spre ușa din față și apoi intrând în grădină. Curțile din Sherwood Forest erau mai mari decât celelalte, dar

unele dintre ele erau mai mult lungi și înguste decât late. Din locul de parcare al mașinii doamnei Levy se putea vedea direct în baia lui Evelyn Mitchell. Văzu un bărbat care stătea pe holul cel lung. Will se întrebă, nu pentru prima oară, cum de nu a auzit bătrâna focurile de armă de alături. Nu ar fi fost primul martor care să nu dorească să fie implicat, dar Will era surprins de reticența sa.

Nu i-a trecut prin minte decât când a ajuns la circa un metru distanță de Mini că autoturismul lui Faith era parte din scena crimei. Erau doi polițiști care stăteau în picioare, de cealaltă parte a mașinii și încă patru în garaj. Will cercetă interiorul. Văzu cutia de plastic de care îi spusese Sara, printre alte obiecte femeiești pe locul de lângă volan.

— Trebuie să iau ceva din mașină, le spuse el polițiștilor.

— Hai nu mai spune, replică unul dintre ei.

Will arătă înspre Emma, care sugea din biberon ca și cum fusese într-o excursie de șaisprezece kilometri.

— Are nevoie de suzetă. Îi ies dinții.

Polițiștii se holbau la el. Will se întrebă dacă nu cumva o dăduse în bară. Își făcuse norma de schimbat scutece la orfelinat, dar nu avea idee când le apăreau dinții bebelușilor. Emma avea patru luni. Se hrănea doar cu lapte de la Faith sau din biberon. Din ce știa el, nu avea nevoie să mestece nimic.

— Haide! Will o ridică pe Emma astfel încât ei să îi poată vedea fața mică și roz. E doar un bebeluș.

— Bine, i se făcu milă unuia dintre ei.

Apoi ocoli mașina și deschise ușa.

— Unde este?

— Este chestia aceea din plastic roșu. Arată ca un penar.

Polițistului nu i se păru nimic ciudat. Ridică trusa și i-o întinse lui Will.

— Ea este bine?

— Îi era doar sete.

— Mă refer la Faith, rahatule.

Will încercă să ia trusa, dar omul nu-i dădea drumul. Repetă întrebarea:

— Faith va fi bine?

Will își dădu seama că se petreceau mai multe decât bănuia el.

— Da, va fi bine.

— Spune-i că a zis Brad că o vom găsi pe mama ei.

Dădu drumul trusei și trânti ușa.

Will nu-i dădu timp omului să se răzgândească. Alergă înapoi în casă, încercând să nu zdruncine copilul. Doamna Levy stătea de pază la ușă. A deschis înainte ca Will să apuce să bată.

Scena dinăuntru se schimbase. Faith stătea pe canapea. Sara îi ținea în palme ceafa, forțând-o să bea dintr-o cutie de cola.

Sara începu să îl certe pe Will.

— Primul lucru pe care trebuia să îl faci era să chemi medicii, îl admonestă ea. Nivelul zahărului în sânge este prea scăzut. Este înțepenită și transpiră abundent. Inima îi bate nebunește. Cu asta nu te joci.

Luă trusa și o deschise. Înăuntru era o seringă plină cu un lichid transparent și o sticluță medicinală plină cu o pudră albă, ce semăna mult cu praful de cocaină. Sara dezinfectă acul cu o dischetă de bumbac și niște spirt, pe care le obținuse în mod evident de la doamna Levy. În timp ce înfigea acul seringii în sticluța medicinală pentru a introduce lichidul, spuse:

— Presupun că nu a mai mâncat de la micul dejun. Adrenalina rezultată în timpul confruntării probabil că i-a ridicat enorm nivelul zahărului în sânge, dar a făcut și căderea mai puternică. Luând în considerare ce s-a întâmplat, mă mir că nu a intrat în comă.

Will înțelese gravitatea situației din cuvintele sale dure. Nu conta ce a spus Amanda, trebuia să fi

chemat ambulanța de jumătate de oră. Fusese îngrijorat de cariera lui Faith, când trebuia să fi fost îngrijorat în legătură cu viața ei.

— Va fi bine?

Sara scutură sticluța medicinală, amestecând conținutul înainte să îl extragă iar în seringă.

— Vom ști destul de repede.

Îi ridică bluza lui Faith și curăță o zonă de pe abdomen. Will urmări cum intră acul, pistonul alunecând prin cilindrul din plastic în timp ce lichidul era injectat.

— Ți-e teamă că vor considera că avea sănătatea șubredă când i-a împușcat pe cei doi bărbați? întrebă Sara.

El nu răspunse.

— Căderea ei a fost probabil puternică și bruscă. Trebuie să fi bâiguit cuvintele. A părut drogată.

Sara curăță trusa, așezând fiecare lucru la locul lui.

— Spune-le să analizeze faptele. A împușcat un om în cap și unul în spate, probabil de la distanță, cu doi martori nevinovați în bătaia puștii. Dacă nu avea sănătatea în bună stare, nu putea avea o asemenea precizie.

Will privi spre doamna Levy, care probabil nu trebuia să audă această conversație. Ea îi spulberă grijile.

— O, nu-ți face griji în legătură cu mine, dragă. Nu-mi mai amintesc mare lucru la vârsta mea. Întinse brațele către Emma: De ce nu mă lăsați să am grijă de mielușică?

Cu grijă, el îi dădu copilul doamnei Levy. Bătrâna plecă înspre spatele casei. La fiecare pas, papucii ei de casă se plezneau de călcâiele ei uscate.

— Dar diabetul? Pot spune că a fost asta? o întrebă Will pe Sara.

— Cum se comporta când ai ajuns aici? îi vorbi ea pe un ton oficial.

— Părea…

Scutură din cap, gândindu-se că nu voia să o mai vadă niciodată pe Faith într-o asemenea stare.

— Părea că își pierduse mințile.

— Crezi că o persoană cu probleme fizice sau mentale ar fi putut ucide doi oameni cu doar câte o lovitură de glonț? Sara puse mâna pe umărul lui Faith și îi vorbi pe un ton calm: Faith, poți să te ridici pentru mine, te rog?

Faith se mută încet către dreapta. Părea ametită, ca după un somn lung, dar culoarea îi revenea în obraji. Își puse mâinile pe cap, cutremurându-se.

— Vei avea o durere de cap, un timp. Bea cât de multă apă poți. Avem nevoie de aparatul tău de control al glicemiei să vedem cum stai, spuse Sara.

— E în geantă.

— Voi încerca să iau altul de la una din ambulanțe. Luă o sticlă cu apă de pe măsuța de cafea și îi desfăcu dopul. Bea apă, nu mai ai voie cola.

Sara plecă fără să-l privească pe Will. Simțea fiori reci pe spate. Will nu știa ce să facă, astfel că o ignoră și rămase așezat pe măsuța de cafea, în fața lui Faith.

Luă o înghițitură mare de apă înainte să vorbească.

— Mă doare capul de mor. Brusc, își aminti ce se întâmplase. Unde-i mama?

Încercă să se ridice, dar Will o obligă să stea jos.

— O caută.

— Fetițele…

— Sunt bine. Te rog, stai aici o secundă, bine?

Ea privi în jur, o parte din sălbăticia ei revenind.

— Unde este Emma?

— E cu doamna Levy. Doarme. L-am sunat pe Jeremy la școală…

Deschise gura. Vedea cum îi revine viața în salturi.

— Cum ai spus?

— Am vorbit cu Victor. Încă este conducătorul studenților. Știam că n-ai fi vrut să trimit un polițist în clasa lui Jeremy.

— Victor.

Faith își strânse buzele. Ieșise cu Victor Martinez un timp, dar se despărțiseră cu aproape un an în urmă.

— Te rog, spune-mi că nu i-ai pomenit de Emma.

Will nu-și amintea exact ce-i spusese lui Victor, dar bănuia că Faith evitase să-i menționeze bărbatului că are o fiică.

— Îmi pare rău.

— Nu contează. Puse jos sticla de apă, mâinile ei tremurânde împrăștiind o parte pe covor. Altceva?

— Încercăm să dăm de fratele tău.

Doctorul Zeke Mitchell era chirurg în Forțele Aeriene și se afla acum undeva în Germania.

— Amanda a contactat un prieten la Rezerva Aeriană Dobbins. Caută prin dosare.

— Telefonul meu…

Păru să-și dea seama unde îl lăsase.

— Mama are numărul lui lângă telefonul din bucătărie.

— Îl iau imediat ce terminăm, promise Will. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Luă o gură de aer. O vedea luptându-se să accepte ceea ce făcuse.

— Am ucis doi oameni.

Will o ținu de ambele mâini. Pielea ei era încă rece și umedă. Tremura ușor, dar el nu era convins că este de la diabet.

— Ai salvat două fetițe, Faith.

— Bărbatul din dormitor… Se opri. Nu înțeleg ce s-a întâmplat.

— Ești confuză din nou? Ai nevoie să o chemăm pe doctor Linton?

— Nu.

Scutură capul un timp atât de îndelungat, încât el consideră că trebuie să o cheme pe Sara oricum.

— Nu e rea, Will. Mama mea nu e un polițist corupt.

— Nu e nevoie să vorbim despre…

— Ba da, insistă Faith. Chiar dacă e așa, dar nu este, s-a pensionat în urmă cu cinci ani. Nu mai e în funcție. Nu se mai duce la strângeri de fonduri sau alte evenimente. Nu mai vorbește cu nimeni din vechile ei cunoștințe. Merge la biserică în fiecare miercuri și duminică. O supraveghează pe Emma, cât timp sunt la serviciu. Mașina ei e veche de cinci ani. Tocmai a plătit ultima rată a ipotecii pe casă. Nu este amestecată în nimic. N-are nimeni niciun motiv să creadă…

Buza începu să-i tremure. Lacrimile amenințau să curgă.

Will îi spuse cum stăteau lucrurile.

— Este un centru mobil de comandă afară. Toate autostrăzile sunt supravegheate. Fotografia lui Evelyn este pe toate posturile de știri. Fiecare echipaj de poliție din zona metroului are fotografia ei. Vorbim cu toți informatorii ca să vedem dacă au auzit ceva. Toate telefoanele tale sunt sub ascultare, în caz că vor exista cereri de răscumpărare. Amanda a protestat, dar ei au pus un detectiv în casa ta ca să monitorizeze toate e-mailurile și apelurile. Jeremy este acasă. Un polițist îmbrăcat în civil îl păzește. Vei avea și tu pază la fel.

Faith mai lucrase la cazuri de răpire înainte.

— Chiar crezi că va exista o cerere de răscumpărare?

— Se poate întâmpla.

— Erau Los Texicanos. Căutau ceva. De aceea au luat-o.

— Ce căutau? întrebă Will.

— Nu știu. Casa era întoarsă cu susul în jos. Asiaticul a spus că mi-o vor da pe mama, pentru orice ar fi ceea ce căutau.

— Asiaticul a spus că va face schimb?

— Da, avea o armă îndreptată împotriva celui din banda Los Texicanos – cel din spatele curții.

— Așteaptă. Will se gândi că nu procedau cum trebuie. Cooperează cu mine, Faith. Privește-ți memoria ca și cum ar fi locul crimei. Ia-o de la început. Ai avut cursul acela de dimineață, nu? De calculatoare?

Aprobă din cap.

— Întârziasem acasă cu aproape două ore.

Îi povesti în detaliu tot ce i se întâmplase de dimineață și până acum. Cum încercase să o sune pe mama ei, cum auzise muzică din casă când s-a dat jos din mașină. Faith nu realizase că ceva este în neregulă decât târziu, după ce muzica se oprise. Will o lăsă să treacă prin toată povestea – casa întoarsă pe dos, bărbatul mort pe care îl găsise și cei doi pe care îi omorâse ea.

Când a terminat, el derulă totul, din nou, în minte și o văzu pe Faith stând în picioare lângă magazie, întorcându-se la mașina ei. În ciuda problemelor ei medicale recente, memoria ei părea limpede ca un cristal acum. O sunase pe dispeceră, apoi își luase arma. Will simți că acest detaliu i-a rămas fixat în creier. Faith știa că Will este acasă astăzi. Vorbiseră despre asta ieri după-amiază. Se plânsese că trebuie să meargă la cursul de calculatoare. El îi spusese că își va spăla mașina și va îngriji grădina. Will locuia la o distanță de aproape patru kilometri de ea. Ar fi ajuns aici în mai puțin de cinci minute.

Dar Faith nu-l sunase.

— Ce este? întrebă ea. Mi-a scăpat ceva?

Își drese glasul.

— Ce cântec se auzea când ai oprit mașina?

— AC/DC, spuse ea. „Back in black”.

Amănuntul părea ciudat.

— Asta ascultă mama ta, de obicei?

Ea-și scutură capul. Era, în mod evident, încă în stare de șoc, mintea ei debitând tot felul de povești

despre ceea ce se întâmplase.

O ținu de mâini, încercând să o facă să se concentreze.

— Gândește-te bine la tot ce s-a întâmplat, da?

Așteptă să-și întoarcă privirea spre el.

— Sunt doi morți în casă. Amândoi asiatici. Tipul din curtea din spate este mexican. Los Texicanos. Se concentră: Asiaticul din dormitor purta o cămașă havaiană, stridentă. Părea din sud, spuse ea, referindu-se la accentul lui. Avea o armă îndreptată împotriva celui din banda Los Texicanos. Amenința să îl omoare.

— A mai spus altceva?

— L-am împușcat.

Buza ei începu din nou să tremure.

Will n-o văzuse niciodată pe Faith plângând și nu voia să o vadă nici acum.

— Tipul în cămașă avea o armă îndreptată spre capul cuiva, îi reaminti el. Mexicanul era deja bătut, posibil torturat. Ți-a fost teamă pentru viața lui. De aceea ai apăsat pe trăgaci.

Ea aprobă din cap, deși el putea citi îndoiala din ochii ei.

— După ce bărbatul în cămașă havaiană a fost împușcat, mexicanul a fugit în curte, nu-i așa? întrebă el.

— Așa e.

— Și tu l-ai urmărit, iar el a îndreptat arma spre fetițe și a tras, așa că tu l-ai împușcat și pe el, corect?

— Da.

— Protejai ostaticul din dormitor și apoi pe cele două fetițe din grădina vecinei. Așa e?

— Da, spuse ea, cu o voce mai puternică. Asta făceam.

Devenea din nou ea însăși. Will se simți ușurat. Îi dădu drumul la mâini.

— Îți aduci aminte directiva, Faith. Forța mortală este permisă când viața ta sau a altora este în pericol. Ți-ai făcut meseria astăzi. Trebuie doar

să spui limpede ce gândeai. Erau în pericol oameni. Ai tras ca să oprești amenințarea imediată. Nu tragi ca să rănești.

— Știu.

— De ce nu ai așteptat întăriri?

Ea nu răspunse.

— Dispecera ți-a spus să aștepți afară. Nu ai așteptat afară.

Faith rămase tăcută.

Will stătea la masă, cu mâinile între genunchi. Poate că nu avea încredere în el. Nu discutaseră niciodată deschis despre cazul pe care îl construise împotriva mamei ei, dar știa că Faith presupunea că detectivii din brigadă o dăduseră în bară, nu căpitanul aflat la conducere. Pe cât era de deșteaptă, pe atât era de naivă în privința regulilor meseriei. Will observase, la fiecare caz de corupție la care lucrase, că oamenii amestecați în afacere erau aceia care nu aveau grade pe epoleți. Faith era prea jos în ierarhie ca să aibă genul acesta de protecție.

— Ai auzit, probabil, ceva înăuntru. Un țipăt? Un foc de armă? spuse el.

— Nu.

— Ai văzut ceva?

— Am văzut perdeaua mișcându-se, dar asta a fost după ce…

— Bun, asta-i bine.

El se aplecă în față, din nou.

— Ai văzut pe cineva înăuntru. Ai crezut că mama ta poate fi înăuntru. Ai simțit că un pericol iminent îi amenința viața și ai intrat pentru a proteja zona.

— Will…

— Ascultă-mă, Faith. Le-am pus multor polițiști aceleași întrebări ca ție și știu care ar trebui să fie răspunsul. Mă asculți?

Aprobă din cap.

— Ai văzut pe cineva în interiorul casei. Ai crezut că mama ta se află într-un pericol grav…

— Am văzut sânge pe ușa garajului. O amprentă însângerată.

— Exact. Asta-i bine. Îți dă un motiv să intri. Cineva a fost rănit grav. Viața lor era în joc. Restul s-a petrecut deoarece ai fost atrasă într-o situație unde se justifica forța mortală.

Ea-și scutură capul.

— De ce mă sfătuiești? Tu urăști situația în care polițiștii mint unul pentru celălalt.

— Nu mint pentru tine. Mă asigur că îți păstrezi serviciul.

— Nu dau doi bani pe serviciul meu. O vreau doar pe mama înapoi.

— Atunci rămâi la ceea ce tocmai am discutat. Nu faci niciun bine nimănui, dacă ajungi la închisoare.

În privirea ei se putea citi șocul. Pe cât era situația de gravă acum, nu-i trecuse deloc prin minte că se putea înrăutăți.

Se auzi o bătaie puternică în ușă. Will se ridică, dar doamna Levy a fost mai rapidă. Mergea degajată pe hol, cu brațele legănându-se. Bănuia că o pusese pe Emma într-un pat și spera că se gândise să îngrămădească niște perne în jurul ei.

Geary intră primul, apoi Amanda, apoi doi tipi mai în vârstă, unul negru, unul alb. Amândoi aveau sprâncene stufoase, fețe proaspăt bărbierite și genul de decorațiuni pe piept care proveneau dintr-o carieră glorioasă la birou. Erau de decor, veniți ca să-l facă pe Geary să pară important. Dacă ar fi fost un star de muzică rap, ei s-ar fi numit gașca. Dar întrucât era comandant de zonă, erau numiți personal de sprijin.

— Doamnă, mormăi Geary spre doamna Levy, pe când își scotea pălăria.

Băieții imitară gestul, îndesându-și pălăriile la subraț, exact ca șeful lor. Geary se îndreptă către Faith, dar bătrâna îl opri:

— Pot să vă aduc niște ceai sau fursecuri?

— Conducem o anchetă, nu o petrecere la care se bea ceai, răspunse Geary repede.

Doamna Geary păru netulburată.

— Bine, atunci. Simțiți-vă ca acasă.

Îi făcu cu ochiul lui Will, înainte de a se îndrepta din nou spre hol.

— Ridică-te în picioare, agent Mitchell, spuse Geary.

Will simți cum i se strânge stomacul când Faith se ridică în picioare. Nu se vedea deloc că tremură, deși avea cămașa nearanjată, iar părul era încă ciufulit.

— Sunt gata să dau o declarație, dacă… spuse ea.

— Avocatul tău și un reprezentant al sindicatelor așteaptă la secție, o întrerupse Amanda.

Geary se încruntă. Era evident că nu-i păsa de asistența legală a lui Faith.

— Agent Mitchell, ți s-a spus să aștepți întăriri. Nu știu cum se procedează la GBI, dar oamenii mei urmează ordinele.

Faith o privi pe Amanda, dar îi răspunse lui Geary:

— Era sânge pe ușa bucătăriei. Am văzut pe cineva în casă. Pistolul S&W al mamei lipsea. Mi-a fost teamă că viața ei era în pericol, așa că am intrat în casă ca să mă asigur că e în siguranță.

Nu putea să recite mai bine nici dacă Will i-ar fi dat în scris.

— Bărbatul din bucătărie? întrebă Geary.

— Era mort când am intrat în casă.

— Cel din dormitor?

— Ținea pistolul mamei îndreptat spre capul altui bărbat. Am încercat să-l protejez pe ostatic.

— Și bărbatul din curte? întrebă Geary.

— Ostaticul. A luat revolverul după ce l-am împușcat pe primul bărbat. Ușa din față era crăpată și ceva mi-a distras atenția. A fugit în grădina din

spate cu arma, pe care a folosit-o să tragă în cele două fetițe. Am tras ca să le salvez viața.

Geary privi spre însoțitorii lui cei decorați, în timp ce decidea ce să facă. Cei doi bărbați erau nesiguri ei înșiși, dar pregătiți să apere decizia șefului, fără a pune întrebări. Will se simți tensionat, deoarece de aici lucrurile evoluau fie simplu, fie complicat. Poate loialitatea față de Evelyn Mitchell l-a convins pe bărbat să abordeze mai blând situația.

— Unul dintre ofițerii mei te va conduce la secție. Ia-ți un moment să te aduni, dacă ai nevoie.

Încerca să-și pună pălăria, când Amanda îl opri.

— Mike, simt nevoia să-ți reamintesc ceva, îi zâmbi ea la fel de dulce ca mai înainte. GBI are întâietate asupra tuturor cazurilor din stat în care sunt implicate drogurile.

— Vrei să spui că ați găsit dovezi că narcoticele au fost un factor în acest atac?

— Nu prea îți spun multe, nu-i așa?

Îi aruncă o căutătură cruntă, în timp ce își punea la loc pălăria.

— Să nu crezi că nu intenționez să aflu de ce mi-ai risipit timpul.

— Am impresia că vei utiliza resursele într-un scop foarte bun.

Păși apăsat, mergând către ușă, cu ajutoarele îngrămădindu-se după el. Afară, Sara tocmai urca treptele verandei. Duse repede mâinile la spate, ascunzând aparatul de măsurat glicemia, pe care îl împrumutase.

— Doamna doctor Linton!

Geary își dădu din nou pălăria jos. Oamenii lui îl imitară.

— Îmi pare rău că nu ți-am recunoscut numele mai devreme.

Will presupuse că ea nici nu-l spusese. Evident, altcineva îi informase.

— L-am cunoscut pe soțul tău. A fost un polițist și un om bun.

Sara rămase cu mâinile la spate, răsucind aparatul din plastic.

Will recunoscu privirea pe care le-a aruncat-o bărbaților – însemna că nu vrea să vorbească. Pentru Geary, reuși totuși să spună un „mulțumesc”, uscat.

— Vă rog să-mi spuneți dacă pot să vă ajut vreodată.

Dădu din cap. Geary își puse pălăria pe cap și gestul său a fost imitat ca uralele la un meci de fotbal.

Faith începu să vorbească imediat ce se închise ușa.

— Mexicanul din curte mi-a spus ceva înainte să moară. Gura ei se mișca de parcă încerca să-și aducă aminte ceea ce auzise.

— „Alma” sau „al-may”.

— Almeja? întrebă Amanda, făcând cuvântul să sune exotic.

Faith aprobă din cap.

— Exact. Știi ce înseamnă?

Sara deschise gura să vorbească, dar înainte să scoată un cuvânt, Amanda spuse:

— Este argoul spaniol pentru „bani”. Înseamnă „dolari”. Crezi că se uitau după bani?

Faith scutură capul în timp ce ridica din umeri.

— Nu știu. Nu au spus clar niciodată. Vreau să spun că are sens. Los Texicanos înseamnă droguri. Drogurile înseamnă bani. Mama a lucrat la narcotice. Poate ei cred că ea…

Faith privi spre Will. El putea să-i citească gândurile. După investigația lui, multă lume credea că Evelyn Mitchell era genul de polițistă care avea saci de bani în casă.

Sara profită de tăcerea lor.

— Ar trebui să plec, spuse ea în timp ce îi întindea lui Faith aparatul de măsurat glicemia. Trebuie să îți urmezi programul cu sfințenie. Stresul va îngreuna situația. Sună-ți doctorul și vorbește despre doză sau orice schimbări ai nevoie

să faci, ce semne trebuie să urmărești. Te mai duci la doctorul Wallace?

Faith aprobă din cap.

— O sun de pe drum și îi spun ce s-a întâmplat, dar trebuie să vorbești cu ea la telefon cât mai curând. Este o perioadă de stres, dar trebuie să îți păstrezi rutina zilnică. Ai înțeles?

— Mulțumesc.

Lui Faith nu îi era ușor să-și arate recunoștința, dar rostise cuvintele din inimă, așa cum Will nu o auzise rostind vreodată.

Will o întrebă pe Sara:

— Vei face o analiză a substanțelor toxice pentru Geary?

Ea direcționă întrebarea spre Amanda.

— Faith lucrează pentru voi, nu pentru Departamentul de Poliție Atlanta. Au nevoie de un martor când îi ia sânge și cred că tu nu vrei să te complici.

— Ipotetic, ce s-ar descoperi la o analiză a substanțelor toxice? întrebă Amanda.

— Că nu era intoxicată sau că nu avea sănătatea afectată de niciuna din substanțele pentru care au testat-o. Vrei să îi iau sânge?

— Nu, doamnă doctor Linton. Dar apreciez ajutorul dumneavoastră.

Plecă fără să-i adreseze niciun cuvânt sau măcar o privire lui Will.

— De ce nu te duci să vezi ce face văduva veselă? sugeră Amanda.

Will crezu că se referă la Sara, apoi interveni logica. Ocoli casa să o găsească pe doamna Levy, dar nu înainte să o vadă pe Amanda că o îmbrățișează strâns pe Faith. Gestul era șocant, provenind de la o femeie ale cărei instincte materne erau mai apropiate de cele ale unui câine dingo.

Will știa că Faith și Amanda aveau un trecut comun, de care niciuna nu vorbea vreodată sau nici măcar nu recunoștea. În timp ce Evelyn

Mitchell deschidea un drum pentru femei în cadrul Departamentului de Poliție din Atlanta, Amanda Wagner proceda la fel în GBI. Erau contemporane, cam de aceeași vârstă, cu aceeași atitudine dură. Erau și prietene de-o viață – Amanda fusese până și iubita cumnatului lui Evelyn, unchiul lui Faith – un detaliu pe care Amanda nu i-l menționase lui Will când l-a însărcinat să investigheze brigada antidrog condusă de vechea ei prietenă.

O găsi pe doamna Levy în dormitorul din spate, care părea că fusese transformat în debara pentru orice îi trecea prin minte bătrânei. Era un loc pentru făcut colaje, o activitate pe care Will a recunoscut-o numai pentru că lucrase la un caz în suburbii în care o mamă tânără fusese omorâtă în timp ce lipea fotografii decupate dintr-o vacanță pe plajă pe cartoane colorate. Mai era o pereche de patine cu rotile, din acelea pe patru roți. O rachetă de tenis era rezemată într-un colț. Diferite tipuri de aparate foto erau împrăștiate pe pat. Unele erau digitale, dar majoritatea erau din acelea vechi, ce funcționau cu film. Ghici după lumina roșie ce ieșea prin ușa camerei alăturate că își developa singură fotografiile.

Doamna Levy stătea într-un balansoar de lemn, lângă fereastră. O ținea pe Emma în poală. Șorțul ei era înfășurat în jurul bebelușului, ca o pătură. Rățuștele erau întoarse peste manșete. Ochii Emmei erau închiși, în timp ce sugea aprig biberonul.

Zgomotul îi reaminti lui Will de bebelușul din „Familia Simpson”.

— De ce nu iei loc? îl invită bătrâna. Emma pare să își revină foarte bine.

Will se așeză pe pat, cu grijă să nu zdruncine aparatele foto.

— E un lucru bun că s-a întâmplat să aveți un biberon pentru ea.

— Este, nu-i așa? Biata mielușică a sărit peste somnul ei, cu toată agitația asta, zâmbi ea către

copil.

— Aveți și un leagăn pentru ea?

Chicoti.

— Presupun că deja te-ai uitat în dormitorul meu.

Nu fusese atât de îndrăzneț, dar consideră întrebarea ei drept o invitație.

— Cât de des o supravegheați?

— De obicei, de câteva ori pe săptămână.

— Dar în ultimul timp?

Îi făcu cu ochiul.

— Ești deștept.

Era mai mult norocos decât deștept. I se păruse ciudat că s-a întâmplat ca doamna Levy să aibă la îndemână un biberon, tocmai când Emma avea nevoie.

— Ce treburi avea Evelyn? întrebă el.

— Par destul de nepoliticoasă ca să îmi bag nasul în treburile cuiva?

— Cum să răspund fără să vă jignesc?

Râse, dar se lăsă convinsă destul de ușor:

— Evelyn n-a spus niciodată, dar presupun că avea un iubit.

— De cât timp?

— Trei sau patru luni? Părea că se întreabă singură. Aprobă singură răspunsul. A fost imediat după ce s-a născut Emma. Au luat-o ușor, se întâlneau odată pe săptămână sau odată la două săptămâni, dar aș spune că în ultimele zece zile s-au văzut mai frecvent. Nu mai am calendar, de când m-am pensionat, dar Ev mi-a cerut să o supraveghez pe Emma trei dimineți la rând săptămâna trecută.

— Se petrecea întotdeauna dimineața?

— De obicei de la unsprezece până la două la prânz.

Trei ore păreau o perioadă suficient de îndelungată pentru o întâlnire secretă.

— Faith știa de el?

Doamna Levy își scutură capul.

— Sunt sigură că Ev nu dorea să afle copiii. Și-au iubit tatăl atât de mult. La fel și ea, dar au trecut cel puțin zece ani. E o perioadă lungă fără companie.

Will bănuia că vorbește din propria ei experiență.

— Spuneați că soțul dumneavoastră a murit acum douăzeci de ani.

— Da, dar mie nu-mi plăcea domnul Levy foarte mult, iar lui nu-i păsa deloc de mine.

O atinse pe Emma pe obraz cu degetul mare.

— Evelyn l-a iubit pe Bill. Au avut ceva probleme, dar e diferit când îi iubești. Când ei mor, viața ta se rupe în două. Durează îngrozitor de mult să o refaci.

Gândul lui Will zbură la Sara pentru o secundă. Adevărul era că se gândise tot timpul la ea. Era ca știrile care se derulau pe banderola de jos a ecranului TV, în timp ce viața lui, povestea principală, se juca pe ecran.

— Cunoașteți numele domnului?

— O, nu, dragă. Nu am întrebat niciodată. Dar conducea un frumos Cadillac CTS-V. Acela cu patru locuri, nu cel decapotabil. Negru pe negru și grila de oțel inoxidabil din față! Un foarte zgomotos V8. O auzeai de la câteva case distanță.

Will era prea surprins ca să răspundă.

— Sunteți o admiratoare a mașinilor?

— Nu, deloc, dar am căutat-o pe internet, deoarece voiam să știu cât a plătit pentru ea.

Will așteptă să termine.

— Bănuiesc că în jur de șaptezeci și cinci de mii de dolari, mărturisi bătrâna. Domnul Levy și cu mine am cumpărat casa pentru mai puțin de jumătate din suma asta.

— Evelyn ți-a spus vreodată numele lui?

— Nu a recunoscut niciodată. În ciuda a ceea ce vreți să credeți voi, bărbații, noi, doamnele, nu stăm să vorbim mereu despre voi.

Will își permise să zâmbească.

— Cum arăta?

— Păi, avea chelie, spuse ea, ca și cum era de așteptat. Puțin burtos în talie. Purta blugi majoritatea timpului. Cămășile lui erau șifonate și avea mânecile suflecate, ceea ce m-a uimit peste măsură, deoarece lui Evelyn i-au plăcut întotdeauna bărbații eleganți.

— Ce vârstă credeți că are?

— Fără păr, este greu de spus. L-aș situa în jurul vârstei lui Evelyn.

— Puțin peste șaizeci.

— O! Păru surprinsă: Am crezut că Evelyn avea peste patruzeci, dar presupun că nu ar avea sens, dacă Faith are peste treizeci. Iar băiatul nu mai e mic, nu-i așa? Își coborî vocea de parcă îi era teamă că cineva ar putea auzi: Cred că au trecut mai mult de douăzeci de ani, dar nu este genul de sarcină pe care să o uiți. A fost puțin scandal când a început să se vadă. Ce păcat pentru felul cum s-au comportat oamenii. Toți ne-am amuzat puțin, pe ici-colo, dar, după cum i-am spus lui Evelyn la momentul respectiv, o femeie fuge mai repede cu fusta ridicată decât un bărbat cu pantalonii în vine.

Will nu luase în considerare necazul din adolescență al lui Faith, se gândise doar că era ceva neobișnuit că a păstrat copilul. Dar probabil că prezența unei tinere de paisprezece ani însărcinate în vecinătatea lor exclusivistă zdruncinase cartierul. Era ceva des întâlnit acum, dar pe atunci, o fată în situația lui Faith era, în general, chemată brusc să îngrijească de o mătușă de care nu auzise nimeni sau era supusă unei intervenții chirurgicale, denumită eufemistic operație de apendicită. Câteva din cele mai puțin norocoase sfârșeau la orfelinat, având copii ca Will.

— Așadar, bărbatul cu mașină scumpă are puțin peste șaizeci de ani? întrebă el.

Ea îl aprobă.

— Ai văzut vreodată gesturi de afecțiune?

— Nu, dar Evelyn nu era genul care să se afișeze. Se urca în mașină cu el, iar el pleca.

— Niciun sărut pe obraz?

— Din câte am văzut eu, nu. Dar ține minte că nici măcar nu l-am cunoscut. Evelyn o lăsa aici pe Emma, apoi se întorcea acasă și aștepta.

Will făcu o pauză.

— A intrat vreodată în casa ei?

— Nu, din câte pot să spun eu. Cred că oamenii procedează altfel în ziua de azi. Pe timpul meu, un bărbat ar fi bătut la ușă și te-ar fi însoțit la mașină. Nu parca și nici nu claxona.

— Asta făcea, claxona?

— Nu, fiule, era doar o figură de stil. Presupun că Ev se uita pe fereastră, deoarece apărea imediat ce el oprea mașina.

— Știi unde mergeau?

— Nu, dar după cum am spus, lipseau vreo două-trei ore, așa că bănuiesc că mergeau la film sau luau prânzul.

Înseamnă că văzuseră o grămadă de filme.

— Bărbatul a apărut azi?

— Nu și nici nu am văzut pe nimeni pe stradă. Nici mașini, nici nimic. Prima dată când am bănuit că s-a întâmplat ceva a fost când am auzit sirenele. După aceea am auzit focurile de armă, firește. Întâi unul, apoi după un minut încă unul. Știu cum sună o armă de foc. Domnul Levy era vânător. Dar pe atunci, toți polițiștii erau. Obișnuia să mă ia și pe mine ca să gătesc pentru ei. Își dădu ochii peste cap: Ce lăudăros plictisitor mai era! Odihnească-se în pace.

— Era norocos că te avea pe tine.

— Norocul meu că nu mai este prin preajmă.

Se ridică în picioare cu dificultate, din cauza balansoarului, ținând copilul strâns în brațe. Biberonul era gol. Îl puse pe masă și i-o dădu pe Emma lui Will.

— Ia-o o secundă, te rog.

O sprijini pe Emma pe umăr și o bătu ușor pe spate. Ea scoase un râgâit neobișnuit drept recompensă.

Doamna Levy își îngustă privirile:

— Ai mai fost în jurul copiilor și înainte.

Will nu intenționa să-și depene povestea vieții.

— E ușor să comunici cu ei.

Își sprijini mâna pe brațul lui, înainte să meargă în camera de alături. Will avusese dreptate. Era o cameră obscură în spațiul îngust. El stătea în ușă, având grijă să nu-i ia lumina, în timp ce ea mânuia cu stângăcie un teanc de fotografii. Mâna îi tremura ușor, dar părea stabilă pe picioare.

— Domnul Levy nu punea mare preț pe pasiunile mele, dar a fost chemat la locul unei crime, într-o zi, și au întrebat dacă știa cineva un fotograf. Douăzeci și cinci de dolari plăteau – doar ca să faci fotografii! Ticălosul bătrân n-a refuzat ocazia. Așa că m-a sunat și mi-a spus să aduc aparatul foto. Deoarece nu am leșinat când am văzut mizeria – era un incident cu o armă de foc – au spus că mai pot să vin și altădată, explică ea. Acel Brownie Six-16 ne-a ajutat să ne ținem acoperișul deasupra capului.

Știa că se referă la camera foto. Părea uzată, dar bine îngrijită.

— Am trecut la munca de supraveghere mai târziu. Domnul Levy a băut până a fost dat afară. Bineînțeles, eu sunt femeie, așa că le-a luat un timp să înțeleagă că nu eram acolo ca să flirtez și să fac sex.

Fața lui Will începu să se înroșească.

— Era vorba de Departamentul de Poliție Atlanta?

— Cincizeci și opt de ani! Păru la fel de surprinsă ca Will că a rezistat atâta timp. Poate că sunt doar o mână de oase acum, dar era un timp când Geary și cei care-l pupă în fund mi-ar fi dat atenție, în loc să mă dea la o parte ca pe o scamă de bumbac de pe pantalonii lor strălucitori.

Căută printr-un alt morman de fotografii. Will văzu fotografii în alb-negru ale păsărilor și ale diferitelor animale de casă, toate făcute dintr-un unghi avantajos care presupunea că erau spionate, mai degrabă, decât admirate.

— Acest cutărescu mic săpa printre florile mele.

Îi arătă lui Will o fotografie a unei pisici gri cu alb, murdară pe nas. Lumina era dură în imaginea alb-negru. Singurul lucru care lipsea era o plăcuță pe piept cu numele și numărul de celulă.

— Iată. În final, găsi ceea ce căuta. El este. Prietenul lui Evelyn.

Will privi peste capul ei băgat între umeri. Fotografia era granulară, făcută în mod evident din spatele jaluzelelor care acopereau fereastra din față. Lentilele erau presate de stinghiile subțiri, de plastic. Un bărbat înalt, destul de în vârstă, stătea aplecat pe un Cadillac negru. Palmele lui se odihneau pe capotă, cu antebrațele răsucite. Mașina era parcată în stradă, cauciucurile din față fiind așezate perpendicular pe direcția de mers. Will își parca mașina în același mod. Atlanta era în zona de deal, ce stătea pe piemontul Munților Apalași. Dacă erai la volanul unei mașini cu transmisie manuală, întotdeauna blocai cauciucurile în curbă, ca să nu se miște autoturismul.

— Ce este?

Faith stătea în pragul ușii.

Will îi dădu copilul, dar ea părea mai preocupată de fotografie.

— Ați văzut ceva?

— I-l arătam pe Snippers.

Doamna Levy făcu un gest rapid cu mâna. Fotografia bărbatului dispăruse și în locul ei era motanul care săpa în grădina cu flori.

Emma trecu în brațele lui Faith, preluând, în mod evident, starea proastă a mamei ei. Faith o sărută pe obraz repede, de câteva ori și se maimuțări până când bebelușul începu să

zâmbească. Will știa că Faith se prefăcea. Ochii i se umplură de lacrimi. Îmbrățișă bebelușul strâns la pieptul ei. Faith se legăna înainte și înapoi cu bebelușul, așa cum fac mamele, automat.

— Evelyn e o pasăre bătrână. Nu o să-i facă nimic, spuse doamna Levy.

— N-ați auzit nimic?

— O, dragă, știi că dacă aș fi auzit ceva, eram acolo cu pușcociul meu.

Will recunoscu argoul pentru un pistol de mână, de calibru mare.

— Ev va ieși cu bine din situația asta. Întotdeauna aterizează în picioare. E ceva sigur ca impozitele.

— Eu doar…, vocea lui Faith se stinse. Dacă ajungeam aici mai devreme sau… spuse ea scuturând din cap. De ce s-a întâmplat asta? Știi că mama nu e amestecată în nimic rău. De ce ar răpi-o cineva?

— Uneori, oamenii se apucă de lucruri care nu au niciun rost. Bătrâna ridică ușor din umeri. Tot ce știu este că te vor mânca de vie dacă vei continua să te întrebi ce ar fi fost dacă făceam una sau alta. O mângâie cu dosul palmelor pe obraz: „Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe înțelepciunea ta!”[4].

Faith aprobă solemn, deși Will nu știa să fie religioasă.

— Mulțumesc.

Călcâiele Amandei pocneau pe holul plin de carpete.

— Nu pot să-i întârzii și mai mult, îi spuse lui Faith. Este un echipaj de poliție afară, ce așteaptă să te ducă la secție. Încearcă să taci și să procedezi cum îți spune avocatul.

— Pot să supraveghez eu copilul, se oferi doamna Levy. Nu e nevoie să o iei cu tine la secția aceea împuțită. Iar Jeremy n-ar ști să schimbe scutece.

Evident, Faith voia să accepte oferta, dar ezită:

— Nu știu cât timp voi lipsi.

— Știi că sunt pasăre de noapte. Nu-i niciun deranj.

— Mulțumesc.

Faith, cu părere de rău, îi dădu copilul bătrânei. Îi netezi Emmei părul castaniu și o sărută pe creștetul capului. Rămase astfel câteva secunde în plus, apoi plecă fără nicio vorbă.

Imediat ce ușa din față se închise, Amanda trecu la ceea ce era important.

— Ce este?

Doamna Levy scoase fotografia de sub șorț.

— La Evelyn venea cineva des, îi explică Will.

Doamna Levy avea o memorie bună: bărbatul era chel, cu blugi lălâi, cămașă șifonată și mânecile suflecate. Nu menționase un amănunt mai important, și anume faptul că era hispanic. Tatuajul de pe braț nu se vedea clar, dar Will recunoscu ușor simbolul de pe antebraț, care îl cataloga drept unul din banda Los Texicanos.

Amanda împături fotografia în două, înainte să o bage în buzunarul jachetei de la costum. O întrebă pe doamna Levy:

— Au vorbit cei în uniformă cu tine?

— Sunt sigură că vor ajunge și la bătrânele doamne, eventual.

— Presupun că vei fi la fel de cooperantă ca de obicei.

Zâmbi.

— Nu știu sigur ce le pot spune, dar nu mă voi descuraja și le voi pune dinainte niște fursecuri proaspete, în caz că vin.

Amanda chicoti.

— Ai grijă, Roz.

Îi ceru lui Will să o urmeze, în timp ce părăsea camera.

Will deschise portofelul și scoase una dintre cărțile lui de vizită, pentru doamna Levy.

— Aici sunt toate numerele mele. Sunați-mă dacă vă aduceți aminte ceva sau dacă aveți nevoie

de ajutor cu bebelușul.

— Mulțumesc, fiule.

Vocea ei își pierduse o parte din amabilitatea unei bătrâne doamne, dar îndesă cartea de vizită în șorțul ei oricum.

Amanda ajunsese la jumătatea holului, până a prins-o Will din urmă. Nu a spus nimic despre fotografie, despre boala lui Faith sau despre certurile cu Geary. În schimb, începu să-i dea ordine:

— Trebuie să revăd toate dosarele din investigație. Nu trebuia să precizeze la ce investigație se referea. Treci prin toate declarațiile martorilor, fiecare raport, fiecare informație a turnătorilor din închisoare. Nu-mi pasă cât de nesemnificative sunt. Vreau să aflu despre ele.

Amanda se opri. Știa că se gândește la dislexia sa.

— Nu e nicio problemă, spuse el cu o voce calmă.

Dar ea nu voia să treacă peste acest subiect chiar așa de ușor.

— Fă-ți curaj, Will. Dacă ai nevoie de ajutor, spune acum, să mă ocup de problemă.

— Vrei să încep acum? Cutiile sunt la mine acasă.

— Nu. Avem o misiune de îndeplinit mai întâi.

Stătea în hol, cu mâinile în șolduri. Era o femeie îngrijită și Will uita deseori cât e de scundă, până când n-o vedea lungindu-și gâtul ca să-l privească.

— Am reușit să adun niște informații, în timp ce lui Geary îi sărea mustarul. Mexicanul din curtea din spate s-a identificat singur ca Ricardo, după tatuajul mare de pe spate. Nu avem numele complet încă. Are în jur de douăzeci și cinci de ani, o înălțime de aproximativ un metru și șaptezeci și cinci de centimetri și optzeci și cinci de kilograme. Asiaticul din dormitor are în jur de patruzeci de ani, este ceva mai scund și mai suplu decât prietenul lui hispanic. Bănuiesc că nu este din

partea aceasta a orașului. Poate a fost adus aici doar pentru asta.

— Faith spunea că avea accent din sud, își aminti Will.

— Aceasta ar trebui să restrângă aria de căutări.

— În plus purta o cămașă havaiană stridentă. Nu era genul de gangster.

— Vom adăuga și acest amănunt la lista lui de infracțiuni. Întoarse privirea spre hol, apoi din nou către Will. Acum, asiaticul din spălătorie reprezintă o altă poveste ciudată, pe care o cunoaștem mulțumită portofelului pe care-l purta în buzunarul din spate. Hironobu Kwon, în vârstă de nouăsprezece ani. Este boboc la facultatea de stat din Georgia. Este și fiul unei profesoare din localitate, Miriam Kwon.

— Nu face parte din nicio gașcă?

— Nu, din câte am aflat noi. Poliția din Atlanta a săltat-o pe mama Kwon înainte să ajungem noi la ea. Trebuie să o găsim mâine ca să aflăm ce știe. Ușor, ușor. Nu suntem în mod oficial responsabili de caz. Suntem doar noi doi până găsesc o modalitate de a mă infiltra, spuse ea, îndreptând un deget către Will.

— Faith pare să creadă că membrii bandei Los Texicanos căutau ceva, spuse el.

Will încercă să descifreze expresia de pe fața Amandei. De obicei oscila undeva între amuzament și enervare, dar acum era complet lipsită de expresie.

— Ricardo a fost bătut la sânge. Avea o armă îndreptată spre capul lui. Nu căuta nimic, decât să-și salveze viața. Cu asiaticii ar trebui să vorbim mai întâi.

— Pare logic în întregime.

— Ne conduce spre o problemă și mai mare, continuă el. Pe Los Texicanos îi înțeleg, dar ce ar vrea asiaticii de la Evelyn? Ce învârt ei?

— Aceasta este întrebarea esențială.

— Evelyn conducea brigada antidrog. Los Texicanos controlează traficul de droguri din Atlanta. Au făcut-o în ultimii douăzeci de ani, sublinie el.

— Cu siguranță.

Will simți durerea familiară pe care o ai atunci când te lovești cu capul de un zid de cărămidă. Erau exact ocolișurile la care recurgea Amanda când deținea informații pe care nu avea de gând să le împărtășească. Cumva, de data aceasta era mai grav, deoarece nu se juca doar cu capul lui, dar își acoperea și o veche prietenă.

— Ai spus că tipul în cămașă havaiană a fost adus pentru „asta”. Ce reprezintă „asta”? Răpire? Găsirea a indiferent ce ascunsese Evelyn în casă? încercă el.

— Nu cred că mai găsește cineva ceea ce caută în ziua de azi. Făcu o pauză pentru a lăsa fraza să-și facă efectul. Charlie dă o mână de ajutor la locul crimei, dar nu sunt atât de sensibili la farmecele lui pe cât aș vrea. Accesul lui a fost limitat foarte mult și este supravegheat îndeaproape. Spun că vor împărtăși rezultatele analizelor. Sunt nesigură în legătură cu medicul lor legist.

Medicul legist din Districtul Fulton.

— A apărut?

— Încă mai cercetează incendiul dintr-un apartament din People’s Town.

Reducerile bugetare goliseră biroul medicului. Dacă în oraș se petrecea mai mult de o crimă odată, însemna, că, de obicei, detectivii aveau mult de așteptat.

— Mi-ar plăcea să se ocupe Pete de asta.

Se referea la medicul legist al GBI.

— Poate să dea niște telefoane? întrebă Will.

— Nu prea cred, recunoscu ea. Pete nu are chiar o grămadă de prieteni. Îl știi cât este de ciudat. Te face să pari normal. Dar Sara?

— Ea va păstra tăcerea.

— Sunt convinsă de asta, Will. Am văzut tangoul vostru din stradă. Voiam să te întreb de fapt dacă tu crezi că ea cunoaște pe cineva din biroul medicului legist?

Will ridică din umeri.

— Întreab-o, îi ordonă Amanda.

Will se îndoia de faptul că Sara se va bucura de telefon, dar dădu din cap a aprobare oricum.

— Dar extrasele de pe cardul de credit ale lui Evelyn, lista apelurilor?

— Am cerut să fie aduse.

— Are GPS în mașină? Sau pe telefoane?

Evită răspunsul.

— Vom apela la niște canale mai dosnice. După cum am spus, tactica aceasta nu este chiar cinstită. Dar ceea ce i-ai spus lui Geary este corect. Noi avem întâietate în cazurile în care sunt implicate droguri.

— Doar pentru că Evelyn conducea divizia antidrog, nu înseamnă că acest caz este legat de droguri. Din câte informații am strâns până acum, nu s-au găsit urme de droguri în casă sau la vreunul dintre morți.

— Dar Ricardo, hispanicul mort din banda Los Texicanos, are legătură cu drogurile?

— O coincidență ciudată.

— Dar acel Texicanos în carne și oase, ce conduce un Cadillac negru, în care Evelyn Mitchell nu are rețineri în a se urca pentru o plimbare?

— Crezi că face parte din bandă? mimă ea surpriza.

— Am văzut tatuajul din fotografie. Evelyn se vedea cu un Texicanos de cel puțin patru luni. Este mai în vârstă. Probabil are o funcție mai înaltă în organizație. Doamna Levy spune că vizitele lui s-au îndesit în ultimele zece zile. Se duceau undeva împreună cu mașina lui. De obicei, ieșeau la unsprezece și se întorceau la două, spuse Will pe un ton potolit.

Amanda îi ignoră, din nou, punctul de vedere și-și exprimă părerea:

— Ai arestat șase detectivi din brigada lui Evelyn. Doi dintre ei au fost eliberați pentru bună purtare, anul trecut. Doi au fost transferați în afara statului – unul în California și unul în Tennessee, unde se și aflau în după-amiaza aceasta, când Evelyn a fost răpită. Doi sunt în închisoarea de siguranță medie Valdosta, la patru ani distanță de eliberare și fără perspective de eliberare pentru bună purtare la orizont. Unul este mort – supradoză de droguri, ceea ce denumesc eu karma. Ultimul așteaptă viza la D&C.

Închisoarea de Diagnosticare și Clasificare Georgia. Condamnare la moarte.

— Pe cine a omorât? întrebă Will fără tragere de inimă.

— Un paznic și un coleg. A strangulat cu prosopul un violator condamnat, nicio pagubă, dar apoi l-a omorât pe paznic în bătaie, cu mâinile goale. A pretins că era autoapărare.

— Împotriva paznicului?

— Parcă ai fi procurorul acestui caz.

— Și Evelyn? încercă din nou Will.

— Ce este cu ea?

— Și pe ea am anchetat-o.

— Da, ai anchetat-o.

— Doar nu vrei să discutăm despre elefantul din cameră.

— Elefant? Pentru numele lui Dumnezeu, Will, avem tot circul aici.

Deschise ușa din față. Lumina despica locuința aflată în întuneric, ca un cuțit.

Amanda își puse ochelarii, în timp ce traversau peluza către scena crimei. Doi polițiști în uniformă își făceau drum către casa doamnei Levy. Amândoi îi aruncară o privire aspră lui Will și o salutară scurt din cap pe Amanda.

— Era și timpul să se pună pe treabă, mormăi ea către Will, ca și cum nu ar fi fost chiar ea cauza

întârzierii.

El așteptă până când bărbații începură să bată la ușa din față.

— Presupun că o cunoști pe doamna Levy de când lucrai la Departamentul de Poliție Atlanta?

— GBI. Am anchetat-o pentru uciderea soțului ei. Amanda păru că se delectează cu expresia îngrozită a lui Will: N-am putut să o dovedesc niciodată, dar sunt convinsă că l-a otrăvit.

— Fursecuri? își dădu el cu părerea.

— Aceasta a fost teoria mea în timpul anchetei.

Un zâmbet de apreciere îi curbă buza, în timp ce își croia drum prin iarbă.

— Roz este bătrână și șireată. A văzut mai multe crime decât noi toți adunați la un loc și sunt sigură că și-a luat notițe de fiecare dată. Ține minte – diavolul poate cita din Scriptură în interesul său.

Amanda avea dreptate sau cel puțin Shakespeare avea. Totuși, Will îi reaminti:

— Doamna Levy este cea care mi-a spus despre acel Texicano ce o vizita pe Evelyn. I-a făcut o fotografie.

— Așa a făcut, nu?

Will simți cum îl lovește întrebarea ca o palmă pe ceafă. Luând în considerare faptul că talentul artistic al doamnei Levy se potrivea mai mult fotografiilor incriminatoare făcute animalelor de casă, părea ciudat că se întâmplase să aibă la îndemână o fotografie a membrului Texicano stând lângă Cadillacul lui negru. Era o bătrână isteață. Spionase cu un motiv.

— Ar trebui să ne întoarcem și să vorbim cu ea.

— Crezi că ne va spune ceva folositor?

Will admise în tăcere punctul ei de vedere. Doamnei Levy părea că-i plac jocurile ei, și cum Evelyn dispăruse, nu aveau cu adevărat timp să le joace.

— Evelyn știe că doamna Levy și-a omorât soțul?

— Bineînțeles că știe.

— Și totuși o lasă să o supravegheze pe Emma?

Ajunseră la Mini-ul lui Faith. Amanda își făcu mâinile căuș pe geam și se uită înăuntru.

— A ucis un soț alcoolic de șaizeci și patru de ani, care o abuza, nu un bebeluș de patru luni.

Will își exprimă părerea că undeva, în lumea aceasta, acest gen de logică avea sens.

Amanda se îndreptă spre casă. Charlie Reed era în garaj, vorbind cu un alt grup de tehnicieni de la locul crimei. Unii fumau. Unul dintre ei se sprijinea de un autoturism Malibu de culoarea bronzului, parcat lângă Mini-ul lui Faith. Erau îmbrăcați toți în costume albe și curate de Tyvek, care îi făcea să arate ca niște nalbe de diferite mărimi. Mustața lui Charlie era singurul lucru care îl diferența de bărbații proaspăt bărbieriți. O văzu pe Amanda și se desprinse de grup.

— Spune-mi tot ce știi, Charlie, zise ea.

Charlie privi înapoi spre un bărbat corpolent, cu pielea închisă la culoare, a cărui constituție ciudată făcea ca îmbrăcămintea de Tyvek să-i vină inestetic de strâmtă în toate zonele critice. Omul trase un ultim fum de țigară, apoi i-o dădu unuia dintre colegi. I se prezentă Amandei cu o voce spartă, cu un accent britanic.

— Doctore Wagner, sunt doctorul Ahbidi Mittal.

— Doctore, acesta este Will Trent, asociatul meu, spuse ea, indicându-l pe Will.

Will îi scutură mâna bărbatului, încercând să nu pară că observă felul în care Amanda pronunțase titulatura pe care amândoi știau că el o obținuse de la o școală dubioasă de pe internet.

— În semn de curtoazie, sunt pregătit să vă arăt locul crimei, se oferi Mittal.

Amanda îi aruncă lui Charlie o privire tăioasă, ca și cum ar fi avut ceva de spus în această privință.

— Mulțumesc, spuse Will, pentru că știa că nimeni altcineva nu o va face.

Mittal le dădu fiecăruia câte o pereche de botoși albi, pentru pantofi.

Amanda apucă brațul lui Will pentru a-și menține echilibrul în timp ce își descălța pantofii și își acoperea șosetele. Will fu lăsat să țopăie singur într-un picior. Chiar și fără pantofi, picioarele lui erau prea mari și, într-un final, arăta ca doamna Levy cu ale sale călcâie atârnând în spatele papucilor.

— Începem?

Mittal n-a mai așteptat ca ei să accepte invitația. Îi conduse prin spatele autoturismului Malibu și, înăuntru, în casă, prin ușa deschisă a bucătăriei. Will își feri instinctiv capul în timp ce intra în camera cu tavan scund. Charlie dădu peste el și mormăi o scuză. Bucătăria era prea mică pentru patru persoane și avea formă de potcoavă, iar capătul deschis dădea înspre spălătorie. Will simți mirosul distinct de fier ruginit, emanat de sângele coagulat.

Faith avea dreptate – intrușii căutaseră ceva. Casa era complet dată peste cap. Tacâmurile de argint erau împrăștiate pe podea. Sertarele fuseseră aruncate. Erau găuri în pereți. Un telefon mobil și un BlackBerry, model mai vechi, erau zdrobite pe podea. Telefonul fix fusese smuls din furcă. Cu excepția pudrei negre pentru amprente și a marcatorilor galbeni din plastic pe care le folosise echipa de criminaliști, nimic nu se schimbase din ceea ce spusese Faith că văzuse când intrase în casă. Până și cadavrul încă era în spălătorie. Faith trebuie să fi fost îngrozită, fără să știe ce avea să descopere, că mama ei era rănită sau mai rău.

Will ar fi trebuit să fie aici. Ar fi trebuit să fie genul de partener la care Faith putea să apeleze în orice situație.

— Încă trebuie să-mi scriu raportul, dar sunt pregătit să îmi împărtășesc teoria prezumtivă, spuse Mittal.

Amanda făcu semn cu mâna ca el să treacă mai departe:

— Spune-mi ce ai.

Buzele lui Mittal se strânseră la auzul tonului imperativ.

— Presupun că ofițerul Mitchell prepara prânzul când a început totul.

Pe bufet erau așezate niște pungi cu mezeluri, lângă un cuțit și un tocător, unde, în mod evident, Evelyn feliase roșii. În chiuvetă era aruncat un ambalaj gol de pâine feliată. Cele patru felii ieșiseră demult din aparatul de prăjit pâinea. Evelyn știa probabil că Faith va avea nevoie să mănânce când ajungea acasă.

Era un tablou destul de obișnuit, chiar plăcut, cu excepția faptului că fiecare obiect de pe bufet fusese împroșcat sau mânjit cu sânge. Aparatul de prăjit pâinea, feliile de pâine, tocătorul. Și mai mult sânge se prelinsese pe podea și făcuse bălțoace. Două urme roșii de pantofi se încrucișau pe porțelanul alb. Două mici, una mare: fusese o luptă.

— Căpitanul Mitchell a fost luată prin surprindere de un zgomot, posibil când s-a spart ușa glisantă de sticlă, ceea ce probabil a făcut-o să se taie la deget în cuțitul cu care felia roșiile, continuă Mittal.

— E prea mult sânge pentru un accident în bucătărie, observă Amanda.

Mittal nu dorea comentarii, în mod evident. Făcu din nou o pauză înainte să continue:

— Bebelușul, Emma, trebuie să fi fost aici. Arătă spre spațiul de pe bufet de lângă frigider, în partea opusă zonei unde Evelyn prepara prânzul. Am găsit o picătură de sânge pe tejghea, aici. Arătă locul de lângă un CD player, un model vechi. Este o dâră de sânge către magazie și înapoi, deci probabil că Evelyn Mitchell sângera când a părăsit bucătăria. Amprenta de sânge de pe ușă sprijină această teorie. Aude un zgomot, așa că

ascunde copilul ca să fie în siguranță, apoi se întoarce cu pistolul S&W.

Amanda dădu din cap.

Charlie continuă grăbit, ca și cum nu mai putea să-și țină gura:

— Probabil că a înfășurat un prosop de hârtie în jurul tăieturii, dar sângele a trecut repede prin el. Este sânge atât pe ușa bucătăriei, cât și pe mânerul pistolului.

— Dar scaunul auto? întrebă Will.

— Este curat. Trebuie să îl fi cărat cu mâna la care nu era rănită. Am găsit o urmă de sânge care traversa garajul înainte și înapoi, pe traseul pe care a dus-o pe Emma la adăpost. Este sângele lui Evelyn. Oamenii lui Ahbidi deja l-au verificat, așa că putem deduce singuri de aici. Îi aruncă o privire lui Mittal: Scuză-mă, Ahbi. Sper că nu te enervez.

Mittal făcu un gest expansiv cu mâinile, pentru a da de înțeles că Charlie poate să continue.

Will știa că aceasta era partea favorită a lui Charlie. Merse plin de ifose să deschidă ușa din față, cu mâinile aproape de față, ca și cum ar fi ținut un pistol.

— Evelyn se întoarce în casă, vede personajul negativ numărul unu așteptând în spălătorie și îl împușcă în cap. Impactul îl răsucește ca pe o jucărie. Aceea este rana făcută de glonț la ieșirea din ceafa lui. Charlie se întoarse, cu mâinile ridicate, într-o postură clasică din *Îngerii lui Charlie,* care era cea mai bună modalitate să te asiguri că ești împușcat în piept. Apoi vine personajul negativ numărul doi, probabil din direcția aceea. Indică trecerea dintre bucătărie și sufragerie. Are loc o luptă, iar Evelyn își pierde pistolul. Vezi acolo?

Will urmări degetul arătător către un marcator din plastic de pe podea.

Acum, că Charlie îi inoculase această sugestie în minte, putea vedea conturul estompat și sângeros al unui pistol.

— Evelyn ia cuțitul de pe tejghea. Sângele ei este pe mâner, dar nu pe lamă.

— Nu este doar sângele ei pe cuțit? îl întrerupse Amanda.

— Nu. Potrivit dosarului ei personal, Evelyn are grupa de sânge O pozitiv. Avem sânge grupa B negativ pe lamă și aici, lângă frigider.

Toți priviră în jos, către o grămadă de stropi de sânge de pe podea.

— Jetul nu a fost prea puternic. Nicio arteră n-a fost compromisă, altfel sângele ar fi fost împroșcat. Toate mostrele au fost trimise la laborator pentru analiza ADN-ului. Mă gândesc că va trebui să așteptăm o săptămână pentru rezultate, îi informă Mittal.

Amanda zâmbea, în timp ce privea urmele de sânge.

— Bravo, Ev, spuse triumfătoare. Avea vreunul dintre cei morți grupa de sânge B negativ?

Charlie privi din nou spre Mittal. Omul aprobă din cap.

— Asiaticul îmbrăcat în cămașa urâtă avea O pozitiv, o grupă destul de des întâlnită la toate rasele. Este grupa de sânge a lui Evelyn. Este și grupa mea de sânge. Celălalt, tipul pe care îl numim Ricardo din cauza tatuajului, avea grupa B negativ. Dar iată paradoxul: nu are răni de înjunghiere. Vreau să spun că a sângerat la un moment dat. A fost în mod evident torturat. Dar urmele de sânge la care ne uităm au provenit dintr-o rană mult mai mare decât una făcută în oricare din aceste situații…

— Deci avem o persoană pe undeva, cu o rană făcută prin înjunghiere, a cărei grupă de sânge este B negativ. Este ceva atât de neobișnuit? îl întrerupse Amanda.

— Mai puțin de două procente din populația caucaziană a Statelor Unite are grupa B negativ, le spuse Charlie. Cam un sfert dintre asiatici și cam unu la sută dintre hispanici. Pe scurt, este o grupă

foarte rară, care ne determină să credem că Ricardo al nostru cu grupa B negativ este înrudit cu personajul rănit care lipsește, și care are de asemenea aceeași grupă.

— Așadar, avem un rănit în libertate, cu grupa de sânge B negativ.

Charlie i-o luase înainte, pentru prima dată.

— Deja am alertat toate spitalele, pe o rază de o sută șaizeci de kilometri în legătură cu o rană prin înjunghiere de orice tip – bărbat, femeie, alb, negru, portocaliu. Am găsit deja trei cazuri care corespund, numai în ultima jumătate de oră, dar rănile provin din accidente domestice. Sunt înjunghiați mai mulți oameni decât credeam.

Mittal se asigură că Charlie a terminat, apoi arătă către sângele care mânjea podeaua.

— Amprentele de pantofi indică o luptă între o femeie de talie mică și un bărbat de dimensiuni medii, ce cântărea, probabil, în jur de șaptezeci de kilograme. Putem deduce din variația nuanței amprentei de la deschis la închis, că s-a efectuat o rotire mediană a tălpii sau supinație.

— Să revenim la rana prin înjunghiere. Este fatală? întrerupse Amanda lecția.

Mittal ridică din umeri.

— Medicul legist ar trebui să-și spună părerea. După cum am spus mai devreme, nici pereții și nici tavanul nu au fost stropiți cu sânge, astfel că putem afirma că niciuna dintre artere nu a fost tăiată. Această împroșcare, atunci, ar putea fi rezultatul unei răni la cap, de unde ar putea proveni cantitatea potrivită de sânge, cu distrugeri minime. Privi spre Charlie: Ești de acord?

Charlie aprobă din cap, dar adăugă:

— Și o rană în zona intestinelor poate sângera așa. Nu știu sigur cât poți supraviețui cu ea. Dacă te iei după filmele artistice, nu prea mult. Dacă i-a fost perforat plămânul, atunci ar putea rezista o oră, cel mult, înainte să se sufoce. Nu există niciun indiciu cum că ar fi fost secționată o arteră,

sângele a curs încet. Nu-l contrazic pe doctorul Mittal în legătură cu posibilitatea existenței unei răni la cap… Ridică din umeri, apoi totuși îl contrazise: Lama era murdară de la vârf și până la mâner, ceea ce poate însemna că a fost înfiptă în corp. Văzând privirea dezaprobatoare a lui Mittal, își retrase vorbele: Dar totuși, poate că victima a înșfăcat cuțitul, care i-a tăiat mâna și a umplut lama de sânge. Iar în acest caz am avea în libertate pe cineva cu grupa B negativ și o mână rănită, spuse, ținând mâna cu palma în sus.

Amanda nu a acceptat niciodată că ar putea exista neclarități în jurul unei crime, așa că încercă să concluzioneze:

— Așadar, personajul negativ cu sânge B negativ se luptă cu Evelyn. Apoi presupun că intervine al doilea bărbat, asiaticul în cămașă havaiană, ce a sfârșit mort în dormitor. Au reușit să o învingă pe Evelyn și să-i ia pistolul. Și iată-l pe cel de-al treilea bărbat, Ricardo, ce a fost luat ostatic la un moment dat, apoi el este cel care trage și mulțumită intervenției rapide a agentului Mitchell, este omorât înainte de a putea răni pe cineva. Se întoarse către Will: Pun pariu că Ricardo a fost părtaș în această poveste, torturat sau nu. A pretins că este ostatic ca să o influențeze pe Faith.

Mittal păru să nu se simtă prea confortabil din cauza tonului ei dur:

— Este o posibilitate.

Charlie încercă să calmeze situația:

— Există întotdeauna posibilitatea ca…

Se auzi un zgomot asemănător unei cascade tropicale. Mittal își desfăcu costumul de protecție și căută ceva în buzunarele pantalonilor. Își scoase telefonul mobil și spuse:

— Mă scuzați.

Apoi plecă spre garaj.

Amanda se întoarse către Charlie:

— Faptele esențiale?

— Nu am acces la toate detaliile, dar nu există niciun motiv să nu fiu de acord cu afirmațiile lui Ahbi de până acum.

— Și?

— Nu vreau să par rasist, începu Charlie, dar nu vezi deseori mexicani și asiatici lucrând împreună. În special Los Texicanos.

— Puștii nu sunt așa de interesați de astfel de lucruri, interveni Will, întrebându-se dacă asta se poate numi progres.

Amanda nu aprobă niciunul din comentarii:

— Ce altceva mai avem?

— Lista de lângă telefon.

Charlie indică o bucată de hârtie galbenă cu niște nume și numere.

— Mi-am luat permisiunea să-l sun pe Zeke. I-am lăsat un mesaj să te contacteze.

Amanda își privi ceasul:

— Dar restul casei? Criminaliștii au descoperit ceva?

— Dacă au găsit, nu mi-au spus. Ahbi nu este nepoliticos pe față, dar nici nu se oferă voluntar să mă informeze. Făcu o pauză, apoi adăugă: Este clar că indiferent ce căutau personajele negative, n-au găsit, altfel ar fi plecat imediat ce a sosit Faith.

— Și am organiza înmormântarea lui Evelyn.

Amanda nu insistă asupra remarcii.

— Indiferent de ceea ce căutau – cam ce dimensiune crezi că avea obiectul? întrebă ea.

— Nu știu să spun, recunoscu Charlie. Evident, au căutat peste tot – în sertare, dulapuri, perne. Cred că s-au înfuriat, căci au trecut prin casă și au început să distrugă mai mult decât să caute. Au sfâșiat paturile, au distrus jucăriile copilului. Aceste gesturi denotă furia.

— Câte persoane au răscolit casa?

— Îmi pare rău, doctore Wagner. Mittal se întorsese. Își îndesă telefonul în buzunar, dar lăsă deschis costumul alb. Era medicul legist. A fost

chemat căci s-a găsit un alt cadavru la apartamentul cu incendiul. Care era întrebarea dumneavoastră?

Charlie răspunse în locul ei, poate pentru că simțise că tonul Amandei ar putea să-l determine pe Mittal să-i dea afară din casă.

— A întrebat câte persoane crezi că au răscolit casa.

Mittal dădu din cap:

— O presupunere logică ar spune că erau trei sau patru bărbați.

Will văzu privirea plină de dezgust a Amandei. Trebuie să fi fost mai mult de trei, căci toți suspecții erau morți și dacă era așa, Evelyn Mitchell se răpise singură.

— Nu purtau mănuși. Poate s-au gândit că Evelyn Mitchell va abandona fără luptă, continuă Mittal.

Amanda râse scurt, iar Mittal făcu iar una din pauzele sale caracteristice:

— Sunt amprente pe majoritatea suprafețelor, pe care bineînțeles le vom da și GBI-ului.

— Am sunat deja la laborator. Avem doi tehnicieni care vor veni să le digitalizeze și să le introducă în baza de date. De acolo, e doar o chestiune de timp până vom afla dacă sunt în sistem, spuse Charlie.

Amanda indică spre bucătărie:

— Odată ce Evelyn ar fi fost neutralizată, ar fi început căutarea de aici. Au căutat și prin sertare, deci este vorba de ceva ce ar fi încăput într-un sertar. Privi mai întâi la Charlie, apoi la Mittal: Ceva urme de cauciucuri? Urme de pantofi?

— Nimic important.

Mittal o conduse la fereastra bucătăriei și începu să-i arate lucrurile din curtea din spate, care fuseseră verificate. Will cercetă CD-urile zdrobite de pe podea: Beatles, Sinatra. AC/DC nu era. CD player-ul era din plastic alb, mânjit cu pudră neagră pentru amprente. Will se folosi de unghia

de la degetul mare ca să apese pe butonul care scotea CD-ul afară. Tava era goală.

— Unde o țineau pe Evelyn în timp ce răvășeau casa? se făcu din nou auzită vocea Amandei.

Mittal porni către camera de zi. Will îl urmă, la fel și Charlie și Amanda, mergând în urma doctorului pe podeaua plină de sfărâmături. Aranjamentul era similar celui din casa doamnei Levy, mai puțin aspectul scufundat al camerei de zi. În fața canapelei și a unui balansoar era un perete cu rafturi de bibliotecă și un televizor mic cu plasmă, cu o spărtură de mărimea unei tălpi de picior în mijloc. Majoritatea cărților erau împrăștiate pe podea. Canapeaua și scaunele fuseseră eviscerate, iar cadrele – rupte. Era un pick-up pe raft, lângă televizor, din acela care funcționează cu discuri, dar boxele erau crăpate, iar brațul fusese forțat în afara platanului. Un teanc mic de discuri de vinil fusese, în mod evident, zdrobit de călcâiul cuiva.

Era un scaun curbat, stil Thonet, lipit de perete, singurul lucru din cameră care părea că rămăsese intact. Fundul scaunului era căptușit cu paie. Picioarele fuseseră târâte pe podea. Mittal indică spre locul de unde fuseseră smulse bucăți de furnir.

— Se pare că a fost folosită bandă adezivă. Am găsit substanță adezivă unde ar fi fost picioarele căpitanului Mitchell.

Ridică scaunul și îl îndepărtă de perete. Un marcator din plastic galben, cu un număr, era așezat lângă o pată întunecată.

— Se poate presupune după picăturile de sânge de pe covor că mâinile căpitanului Mitchell atârnau. Tăietura de la deget încă mai sângera, dar nu foarte puternic. Poate colegii mei au presupus corect că și-a înfășurat rana într-un prosop.

Amanda se aplecă să privească pata de sânge, dar Will era mai interesat de scaun. Mâinile lui Evelyn fuseseră legate la spate. Will își folosi piciorul să încline scaunul în față, ca să poată

vedea fundul de paie. Era un semn dedesubt, o săgeată făcută din sânge.

Will căută prin cameră, încercând să-și dea seama către ce anume indica săgeata. Canapeaua din direcția opusă scaunului era eviscerată, la fel și balansoarul de alături. Podelele din lemn de esență tare nu permiteau să se ascundă nimic sub covor. Le indica Evelyn către ceva aflat în curtea din spate?

Auzi un șuierat printre dinți. Will privi în sus și o descoperi pe Amanda aruncându-i o privire atât de ucigătoare încât scăpă scaunul la loc, fără a-și mai da seama ce făcea cu piciorul. Ea scutură ușor din cap, indicându-i să păstreze tăcerea asupra descoperirii. Will privi spre Charlie. Toți trei văzuseră săgeata de sub scaun, în timp ce Mittal, neatent, discuta poetic despre amprentele de pe suprafețele poroase comparativ cu cele de pe suprafețele netede.

Charlie deschise gura să vorbească, dar Amanda luă cuvântul:

— Doctore Mittal, după părerea dumneavoastră, ușa de sticlă a fost spartă cu un obiect pe care l-a găsit, cum ar fi o piatră sau un ornament de pe peluză?

Ea îi aruncă o privire încruntată lui Charlie și Will se gândi că dacă ea ar fi fost capabilă să arunce lasere din priviri, i-ar fi sigilat gura lui Charlie.

— Mă întreb doar dacă a fost un atac planificat. Au adus ceva cu care să spargă geamul? Au înconjurat casa? Dacă da, știau schița casei dinainte?

Mittal se încruntă, deoarece erau întrebări la care nu putea răspunde.

— Doctore Wagner, acestea nu sunt scenarii care să poată fi evaluate științific.

— Păi să facem presupuneri. Au folosit o cărămidă ca să spargă geamul?

Charlie începu să scuture din cap. Will recunoscu conflictul intern. Fie că îi plăcea sau nu, aceasta era scena crimei de care răspundea Mittal și erau dovezi sub scaun – posibil dovezi importante – pe care omul le ratase. Charlie era evident sfâșiat. Ca în majoritatea situațiilor care o implicau pe Amanda, existau două categorii de comportamente: cele pe care era corect să le faci și cele pe care ți le impunea ea să le execuți. Fiecare hotărâre avea consecințele ei.

Mittal își scutură și el capul, dar numai din cauză că Amanda nu era coerentă.

— Doctore Wagner, am cercetat fiecare milimetru din această scenă a crimei și, vă spun, nu am descoperit alte substanțe decât cele pe care le-am menționat deja.

Will știa sigur că nu verificaseră fiecare milimetru, așa că întrebă:

— A verificat cineva autoturismul Malibu?

Această întrebare îl făcu pe Charlie să nu se mai gândească la problemele sale. Se încruntă. Will făcuse aceeași greșeală cu autoturismul Mini a lui Faith. Toată violența se desfășurase înăuntrul casei, dar și mașinile făceau parte din scena crimei.

Amanda porni prima. Își făcu drum către garaj și deschise ușa șoferului autoturismului Mini înainte ca vreunul dintre ei să se gândească să o întrebe ce făcea.

— Te rog, încă nu am recoltat… spuse Mittal.

Îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Te-ai gândit să verifici portbagajul?

Tăcerea lui buimacă era un răspuns elocvent. Amanda deschise portbagajul. Will stătea chiar în pragul ușii de la bucătărie, ceea ce îi oferea o priveliște de sus asupra scenei. Erau câteva pungi din plastic cu alimente în portbagaj, conținutul lor fiind aplatizat de cadavrul de deasupra. La fel ca în bucătărie, sângele mânjise totul – se scursese în cutia de cereale, picurând peste învelișul din plastic al chiflelor pentru hamburgeri. Mortul era

un tip solid. Corpul lui aproape că fusese contorsionat ca să încapă în portbagaj. O rană adâncă pe capul său chel lăsa să se vadă un os despicat și bucăți de creier. Blugii săi erau șifonați. Avea mânecile suflecate. Pe antebraț era un tatuaj specific Los Texicanos.

Era prietenul lui Evelyn.

Capitolul 4

Închisoarea de Diagnosticare și Clasificare Georgia se află în Jackson, la o oră de mers spre sudul Atlantei. Călătoria era, de obicei, una rapidă pe I-75, dar pe Autostrada Atlanta se desfășura un eveniment care încetinea traficul foarte mult. Descurajată, Amanda continua să se uite peste umăr, mișcând volanul repede pentru a depăși grupurile de mașini care se deplasau lent. Cauciucurile SUV-ului vibrară zgomotos în timp ce atingeau benzile de demarcație ce aveau ca scop să avertizeze șoferii că ies de pe carosabil. Din cauza zgomotului și al vibrațiilor, Will se trezi cu o neașteptată stare de rău de mașină.

Într-un final, au depășit bucata de trafic cea mai dificilă. La ieșirea de pe autostradă, Amanda aruncă o ultimă privire peste umăr, apoi aduse SUV-ul înapoi pe banda sa. Cauciucurile trecură peste ceva, iar caroseria se zdruncină. Will coborî geamul pentru a respira niște aer proaspăt, ca să i se liniștească stomacul. Vântul îl lovi în față cu atâta putere, încât simți cum i se încrețește pielea.

Amanda apăsă pe buton și ridică geamul, aruncându-i o privire pe care o păstra pentru oamenii proști și pentru copii. Circulau cu peste o sută șaptezeci de kilometri pe oră. Will era norocos că nu fusese absorbit pe geam.

Lăsă să-i scape un oftat lung, în timp ce privea atentă la drum. O mână i se odihnea în poală, iar cealaltă era încolăcită ferm pe volan. Era

îmbrăcată în costumul ei obișnuit, ce inspira putere: o fustă albastru-deschis și o jachetă asortată, cu o bluză deschisă la culoare pe dedesubt. Pantofii ei cu toc înalt se asortau perfect cu jacheta și fusta. Unghiile ei erau scurte, dar avea manichiura făcută. Părul ei era ca o cască cenușie, înspicată cu negru și alb. În majoritatea zilelor, Amanda părea să aibă mai multă energie decât toți bărbații din echipă. Acum părea obosită și Will putea vedea cum ridurile produse de îngrijorare din jurul ochilor erau mai pronunțate.

— Spune-mi despre Spivey, spuse ea.

Will încercă să-și stoarcă mintea ca să-și aducă aminte cazul vechi împotriva echipei căpitanului Mitchell. Boyd Spivey era fostul detectiv principal de la brigada antidrog, care fusese condamnat la moarte și își petrecea acum timpul așteptând să fie executat. Will vorbise cu omul doar o dată înainte ca avocații lui Spivey să-l sfătuiască să tacă din gură.

— Nu mi se pare greu de crezut că a omorât pe cineva cu pumnii. Era un tip masiv, mai înalt decât mine, care avea douăzeci și cinci de kilograme de mușchi în plus.

— Șoarece de sală de sport?

— Cred că steroizii l-au ajutat să se dezvolte.

— Ce efect au avut asupra lui?

— L-au făcut furios, fără să se poată stăpâni, își reaminti Will. Nu e chiar atât de inteligent pe cât se consideră el, dar n-am fost capabil să-l fac să mărturisească, așa că poate nici eu nu sunt.

— Totuși l-ai trimis la închisoare.

— S-a trimis singur la închisoare. Casa din oraș era achitată. Casa de la lac era achitată. Toți cei trei copii ai săi studiau la școli particulare. Soția lui muncea zece ore pe săptămână și conducea un Mercedes de ultimă generație. Amanta lui conducea un BMW. Își ținea Porsche-ul 911 nou-nouț parcat pe strada ei.

— Bărbații și mașinile lor, a mormăit Amanda. Nu îmi pare foarte deștept.

— Nu s-a gândit că va pune cineva întrebări.

— În general, nu întreabă nimeni nimic.

— Spivey se pricepea să păstreze tăcerea.

— Din câte îmi aduc aminte, toți se pricepeau.

Amanda avea dreptate. Într-un caz de corupție, strategia obișnuită era să-l găsești pe cel mai slab dintre ei și să-l convingi să-și toarne confrații, în schimbul unei pedepse mai ușoare. Cei șase detectivi care făceau parte din brigada antidrog a lui Evelyn Mitchell s-au dovedit imuni la această strategie. Niciunul nu l-a turnat pe celălalt și toți au insistat constant asupra faptului că Evelyn Mitchell nu avea nicio legătură cu pretinsele lor crime. S-au pus în dificultate ca să-și apere șefa. Era un lucru admirabil, dar în același timp și incredibil de frustrant.

— Spivey lucra în brigada lui Evelyn de doisprezece ani – era cel mai vechi din echipă, spuse Will.

— Evelyn avea încredere în el.

— Da, aprobă Will. Ca două boabe-ntr-o păstaie.

Amanda îi aruncă o privire tăioasă:

— Ai grijă.

Will simți cum i se contractă maxilarul până la durere. Nu vedea cum ar putea ajunge undeva dacă vor ignora cea mai importantă parte a acestui caz. Amanda știa la fel de bine ca Will că prietena ei era vinovată până la Dumnezeu. Evelyn nu trăise pe picior mare, dar la fel ca Spivey, fusese proastă în felul ei.

Tatăl lui Faith fusese agent de asigurări, ancorat puternic în clasa de mijloc, cu datoriile obișnuite pe care această categorie de oameni le aveau: rate la mașină, ipotecă, carduri de credit. Cu toate acestea, în timpul investigației, Will găsise un cont bancar în afara statului, pe numele lui Bill Mitchell. La acel moment, omul murise de șase

ani. Deși balanța contului se situa întotdeauna în jurul sumei de zece mii de dolari, activitatea indica depuneri lunare, de la moartea lui, care însumau aproape șaizeci de mii de dolari. Era în mod clar un cont-fantomă, de genul pe care procurorii îl denumeau pistol din care iese fum. Evelyn era singura semnatară. Banii erau scoși și depozitați prin intermediul cardului ei la o sucursală din Atlanta a băncii. Nu soțul ei mort era cel care împărțise și menținuse depozitele sub limita care ar atrage atenția autorităților.

Din câte știa Will, Evelyn Mitchell nu fusese întrebată niciodată despre acel cont. A presupus că totul va ieși la suprafață în timpul procesului ei, dar procesul ei nu a avut loc niciodată. S-a organizat o conferință de presă, în care s-a anunțat pensionarea ei și acesta era finalul poveștii.

Până acum.

Amanda răsuci parasolarul pentru a se feri de soare. Pe spatele acestuia erau prinse niște bilete galbene care păreau că provin de la o curățătorie. Lumina soarelui nu o avantaja. Nu mai părea obosită, ci de-a dreptul stoarsă.

— Ceva te supără, spuse Amanda.

Se abținu de la a rosti cel mai clar „Așa este!” pronunțat vreodată pe lume.

— Nu asta, spuse ea, ca și cum i-ar fi putut citi gândurile. Faith nu ți-a cerut ajutorul din cauză că știa că urmează să procedeze greșit.

Will privi pe fereastră.

— Ai fi convins-o să aștepte ajutoarele.

Ura ușurarea pe care i-au produs-o cuvintele ei.

— Întotdeauna a fost încăpățânată.

— Nu a procedat greșit, simți el nevoia să spună.

— Acum îmi place de tine.

Will privi copacii de-a lungul autostrăzii amestecându-se într-o mare de verde.

— Crezi că se va cere o răscumpărare?

— Sper că da.

Amândoi știau că o răscumpărare însemna că au un ostatic viu sau ar avea măcar posibilitatea de a solicita o dovadă că este în viață.

— Pare ceva personal, spuse el.

— Cum așa?

— Felul cum era răscolită casa. Există nebunie și există furie, scutură el din cap.

— Nu mi-o imaginez pe bătrânică stând liniștită, în timp ce ei scotoceau casa.

— Probabil că nu.

Evelyn Mitchell nu era Amanda Wagner, dar Will și-o putea imagina cu ușurință fiind sarcastică față de bărbații care îi distrugeau casa. Nu ajungi una dintre primele femei căpitan din poliția Atlantei purtându-te finuț.

— Evident, căutau bani.

— De ce spui asta?

— Verzișori – a fost ultimul cuvânt pe care Ricardo i l-a spus lui Faith înainte să moară. Ai spus că este argoul pentru bani. În consecință, ei căutau bani.

— În sertarul de argintărie?

Avea dreptate. Banii gheață erau buni, dar erau dificil de mânuit. Un teanc pentru care ar fi meritat să răpească un ex-polițist din Atlanta ar fi trebuit să umple câteva sertare cu argintărie.

— Săgeata indica înspre curtea din spate, spuse el.

— Ce săgeată?

Will se abținu de la a scoate un oftat. Ea nu era de obicei atât de directă.

— Săgeata desenată cu sângele lui Evelyn sub scaunul de care a fost legată cu bandă adezivă. Știu că ai văzut-o. Ai șuierat la mine ca un compresor de aer.

— Ar trebui să îți mai revizuiești metaforele. Ea tăcu un moment, analizând probabil ruta cea mai indirectă care să-l deruteze. Crezi că Evelyn a îngropat o comoară în curtea din spate?

Trebui să admită că era improbabil, în special din cauză că spațiul din spatele casei al familiei Mitchell era expus privirilor vecinilor. Majoritatea acestora erau pensionați și păreau să dispună de suficient timp să spioneze. În plus, Will nu și-o putea imagina pe mama lui Faith afară, în miezul nopții, cu o lopată și o lanternă. Dar dacă se gândea bine, nici nu-i putea depune la bancă.

— Un seif la bancă, încercă Will.

— Poate căutau cheia.

— Evelyn ar trebui să meargă la bancă și să se înregistreze pentru a avea acces. Banca i-ar compara semnătura și i-ar cere acte de identitate. Cel care a răpit-o trebuie să știe că fotografia ei ar fi pe fiecare post de televiziune din minutul în care a luat-o.

Will aprobă în tăcere punctul ei de vedere. În plus, era valabilă aceeași regulă. O cantitate mare de bani ocupa spațiu. Diamantele și aurul erau mai mult desprinse din filmele de la Hollywood. În viața reală, bijuteriile furate se vindeau ieftin față de valoarea lor.

— Ce zici de scena crimei? Crezi că Charlie a descifrat corect? întrebă Amanda.

— A vorbit mai mult Mittal, deveni Will defensiv.

— Bun, i-ai apărat spatele lui Charlie. Acum răspunde la întrebarea mea.

— Membrul Los Texicanos din portbagajul autoturismului Malibu. Prietenul lui Evelyn. Schimbă complet situația.

Amanda dădu din cap.

— Nu a fost înjunghiat. A fost împușcat în cap, în plus, are grupa de sânge B pozitiv. Asta înseamnă că cineva cu grupa B negativ și o rană urâtă este în libertate.

— Nu la asta mă refer.

Will rezistă impulsului de a adăuga: „și tu știi asta.”

Amanda nu doar îi lega mâinile la spate. Îl lega la ochi și îl trimitea pe marginea prăpastiei. Refuzul ei de a discuta sau măcar de a admite trecutul sordid al lui Evelyn Mitchell nu o va ajuta pe Faith și era al naibii de sigur că nu o va aduce pe mama ei înapoi întreagă. Evelyn lucrase la brigada antidrog. Fusese, în mod evident, în contact aproape zilnic cu o persoană sus-pusă din banda Los Texicanos, care controla traficul de droguri din interiorul și din afara Atlantei. Ar trebui să se întoarcă în oraș, să vorbească cu membrii bandei și să refacă ultimele săptămâni din viața lui Evelyn, nu să alerge după potcoave de cai morți, vizitând un tip care nu avea nimic de pierdut și un precedent în a refuza să dezvăluie ceva.

— Haide, doctore Trent, îl mustră Amanda. Nu mă face să te oblig.

— Prietenul lui Evelyn. Portofelul lui lipsea. Nu avea acte de identitate sau bani asupra lui. Singurul lucru pe care îl avea în buzunare erau cheile de la autoturismul lui Evelyn. Probabil că ea i le-a dat, spuse Will după câteva secunde în care ego-ul său îl împiedicase să vorbească.

— Continuă.

— Pregătea prânzul pentru două persoane. Erau patru felii în prăjitorul de pâine. Faith întârzia. Evelyn nu știa la ce oră va ajunge acasă, dar ar fi presupus că Faith va suna când se va îndrepta spre casă. Erau alimente în portbagajul autoturismului Malibu. Bonul de casă arăta că Evelyn își folosise cardul de debit la Kroger la ora 12:02. Domnul aducea cumpărăturile, în timp ce ea prepara prânzul.

— Deseori uit cât de inteligent ești, dar apoi se întâmplă ceva de genul acesta și mă face să-mi dau seama de ce te-am angajat, zâmbi Amanda.

Will ignoră complimentul sarcastic.

— Așadar, Evelyn prepara prânzul. Începe să se întrebe unde îi este prietenul. Iese afară și îi găsește cadavrul în portbagaj. O înșfacă pe Emma

și o ascunde în magazie. Dacă a dus-o pe Emma după ce s-a tăiat la mână, după cum a spus doctorul Mittal, ar fi fost sânge, undeva, pe scaunul auto. Evelyn este puternică, dar nu este Hercule. Scaunul auto, chiar și fără un bebeluș în el, este destul de greu. N-ar fi putut să îl ridice de pe tejgheaua bucătăriei cu o singură mână, fără să pună bebelușul în pericol. Ar fi trebuit să apuce și celălalt capăt cu mâna liberă. Emma este micuță, dar are vigoare în ea.

— Evelyn a petrecut ceva timp în magazie. A mutat păturile. Nu este sânge pe ele. A format cifrul la încuietoarea seifului. Nu există sânge pe încuietoare. Podeaua este curată. A sângerat după ce a încuiat ușa, adăugă Amanda.

— Nu sunt expert în accidentele din bucătărie, dar, de obicei, nu-ți tai degetul inelar când feliezi ceva. Îți tai, în general, degetul mare sau arătătorul.

— Un alt punct de vedere bun.

Amanda se asigură în oglinda retrovizoare și schimbă banda de circulație:

— Bun, și ce a făcut după aceea?

— Cum ai spus. Evelyn ascunde bebelușul, apoi scoate pistolul din seif, se întoarce în casă și îl împușcă pe Kwon, care așteaptă să o asalteze din bucătărie. Apoi este învinsă de un al doilea bărbat, probabil omul nostru misterios cu sânge grupa B negativ. Arma lui Evelyn îi zboară din mână în timpul luptei. Îl înjunghie pe cel cu B negativ, dar apare al treilea individ, domnul Cămașă Havaiană. Ridică arma lui Evelyn de pe podea și pune capăt luptei. O întreabă unde se află lucrurile pe care le caută. Ea le spune să se ducă dracului. Este legată cu bandă adezivă de scaun, în timp ce ei cotrobăie prin casă.

— Sună plauzibil.

Suna confuz. Erau atâtea personaje negative încât lui Will îi venea greu să le țină socoteala. Doi asiatici, un hispanic, posibil doi sau poate al treilea

bărbat, de rasă necunoscută, o casă percheziționată pentru numai Dumnezeu știe ce și o fostă polițistă de șaizeci și trei de ani dispărută, care are și ea secretele ei.

Mai era și o altă întrebare importantă pe care Will a știut să nu o pună: de ce nu ceruse Evelyn ajutor? După socoteala lui Will, avusese cel puțin două ocazii să sune sau să fugă după ajutor: când a auzit prima dată zgomotul și după ce l-a împușcat pe Hironobu Kwon la spălătorie. Și cu toate acestea, a rămas.

— La ce te gândești?

— Mă întreb cum au scos-o din casă fără să observe nimeni, evită Will un răspuns sincer.

— Presupui că Roz Levy era prin preajmă, îi reaminti Amanda.

— Crezi că este implicată în asta?

— Cred că este o cățea bătrână și șireată care nu ar face pipi pe tine dacă ți-ar lua părul foc.

Will presupuse că veninul din tonul ei provenea din experiență.

— Nu a fost un avânt de moment. Atacul a fost plănuit. Nu s-a întâmplat să vină toți aici. A fost un autoturism pe undeva, poate o dubiță. Există o alee care se intersectează cu strada Little John Trail. Ar fi mers prin spate, ieșind în curtea din spate a lui Evelyn. Urmărești linia gardului dintre vecini și ajungi în două minute, spuse Amanda.

— Câți bărbați crezi că au fost?

— Avem trei morți la locul crimei. Mai este cel rănit, cu grupa B negativ și cel puțin încă un bărbat nerănit. Sub nicio formă Evelyn nu s-ar fi mutat într-al doilea loc fără luptă. Ar fi riscat să fie împușcată mai întâi. Trebuie să fi existat cineva acolo care era suficient de puternic ca să o lege sau ca să o învingă.

Will nu mai adăugă că era posibil să o fi rănit sau ucis și apoi să scape de cadavru.

— Vom ști sigur când vom obține amprentele. Toți trebuie să fi atins câte ceva.

— Tu și Faith ați discutat vreodată despre cazul tău împotriva mamei ei? schimbă Amanda brusc subiectul.

— Nu chiar. Nu i-am spus niciodată despre contul din bancă, pentru că n-am avut motiv. Ea presupune că m-am înșelat. O mulțime de oameni fac asta. Cazul meu nu a ajuns niciodată la tribunal. Evelyn s-a pensionat cu drepturi depline. Nu e greu să tragi o astfel de concluzie.

Înclină din cap ca și cum și-ar fi dat consimțământul.

— Bărbatul din portbagaj, cel pe care îl denumești iubitul lui Evelyn. Să vorbim despre el.

— Dacă el aducea cumpărăturile, aceasta înseamnă că aveau o relație personală.

— Mai mult ca sigur.

Will se gândi la tip. Fusese împușcat în ceafă. Portofelul și actele de identitate nu erau singurele obiecte care îi lipseau. Nu avea telefon mobil. Nu avea ceasul gros din aur, pe care-l purta în fotografia făcută de doamna Levy. Hainele sale nu puteau fi descrise – pantofi Nike cu inserturi ortopedice Dr. Scholl, blugi J. Crew și o cămașă Banana Republic pe care, deși costase o grămadă de bani, nu se obosise să o calce. Avea câteva fire cenușii de păr în ciocul său negru de pe bărbie. Părul tuns scurt de pe capul lui lucios arăta că ascundea o chelie de tip masculin, în loc să afișeze un cap ras la modă. Dacă nu ar fi avut stema Los Texicanos de pe antebrațul, ar fi putut fi luat drept un broker de la bursă ce trecea prin criza vârstei mijlocii.

— Am verificat la narcotice. Sunt ceva zvonuri în legătură cu asiaticii care pun în practică tactici pentru comerțul cu pudră de cocaină. Este pus la bătaie de când FMN a căzut, spuse Amanda.

Familia Mafiei Negre. Au controlat vânzările cu cocaină dintre Atlanta și Los Angeles, trecând prin Detroit.

— Înseamnă o grămadă de bani. Familia scotea sute de milioane de dolari anual.

— Los Texicanos controlau totul. Întotdeauna au fost furnizori, nu distribuitori. Este un mod inteligent de a juca. De aceea au supraviețuit atâția ani. În ciuda a ceea ce crede Charlie despre rasă, nu le pasă dacă vânzătorul este negru, brun sau purpuriu, atâta timp cât banii sunt verzi.

Will nu lucrase niciodată la un caz important legat de droguri.

— Nu știu multe despre organizație.

— Los Texicanos au început la jumătatea anilor șaizeci la Atlanta Pen. Demografia era pe atunci exact reversul la ceea ce este acum – șaptezeci la sută albi, treizeci la sută negri. Cocaina ce poate fi fumată a schimbat situația peste noapte. Erau doar câțiva mexicani în bandă și s-au asociat ca să nu moară cu gâturile tăiate. Știi cum funcționează.

Will dădu din cap. Aproape fiecare bandă din America a început ca un grup de minorități, fie ei irlandezi, evrei, italieni sau altă nație, care se asociau ca să supraviețuiască. În general dura vreo doi ani înainte să înceapă să facă mai mult rău decât li se făcuse lor.

— Ce structură au?

— Destul de slabă. Nu sunt organizați ca MS-13.

Se referea la gruparea care fusese denumită deseori cea mai periculoasă din lume. Structura lor organizațională rivaliza cu una militară, iar loialitatea era atât de feroce încât nimeni nu se infiltrase vreodată cu succes în banda lor.

— În anii de început, Los Texicanos era pe prima pagină a ziarelor în fiecare zi, uneori în ambele ediții. Împușcături în stradă, heroină, marijuana, jocuri de noroc, prostituție, jaf. Cartea lor de vizită era însemnarea copiilor. Nu urmăreau doar persoana care i-a deranjat. Urmăreau și o fiică, fiu, nepoată, nepot. Le despicau fețele: o

tăietură pe frunte, apoi o linie verticală pe nas până la bărbie, explică Amanda.

Fără să se gândească, Will își atinse cicatricea de pe maxilar.

— A fost un moment în timpul investigației asupra ucigașilor de copii din Atlanta când Los Texicanos erau primii pe lista noastră. Aceasta se întâmpla la început, în toamna lui 1979. Eram onorata asistentă a ofițerului senior de legătură pentru Fulton, Cobb și Clayton. Evelyn era în poliția Atlantei, ocupându-se, în special, cu prepararea cafelei până a venit momentul să se discute cu părinții, apoi totul a căzut în sarcina ei. Consensul general era că Los Texicanos încercau să transmită un mesaj mai larg clientelei lor. Pare absurd acum, dar la momentul respectiv speram să fie ei. Semnaliză și schimbă banda. Aveai în jur de patru ani, așa că nu îți amintești, dar erau vremuri foarte tensionate. Tot orașul era îngrozit.

— Cam așa, spuse el, surprins că ea îi cunoaște vârsta.

— La mult timp după crimele asupra copiilor, unul dintre șefii Los Texicanos a fost doborât într-o luptă internă. Sunt bine organizați. Nu am aflat niciodată ce s-a întâmplat sau cine a preluat conducerea, dar tipul cel nou era mult mai orientat spre afaceri. Nu mai aplicau violența doar de dragul violenței. Afacerile au devenit prioritare, eliminând componenta mai riscantă. Motto-ul lui era să curgă cocaina și să se oprească vărsarea de sânge de pe străzi. Odată ce s-au dat la fund, am fost bucuroși să-i ignorăm.

— Cine e șeful lor acum?

— Ignatio Ortiz e singurul nume pe care îl avem. El este imaginea bandei. Mai sunt încă doi, dar sunt extrem de discreți și nu îi găsești niciodată pe toți trei împreună. Înainte să întrebi, Ortiz este în închisoarea de Stat Philips, executând al treilea an de detenție din cei șapte, fără posibilitate de eliberare condiționată, pentru tentativă de omor.

— Tentativă? Nu sună a acțiune de mare gangster.

— A venit acasă și și-a găsit nevasta în pat cu fratele său. Povestea spune că a ratat intenționat.

Will presupuse că Ortiz nu întâmpina niciun fel de probleme în a conduce afacerea din închisoare.

— Merită să vorbim cu el?

— Chiar și dacă aveam motiv, n-ar sta cu noi în aceeași cameră fără avocatul lui, care ar insista asupra faptului că nu este decât un om de afaceri mediocru, ce a lăsat pasiunea să preia controlul.

— A mai fost arestat înainte?

— De câteva ori în tinerețe, dar nimic important.

— Deci, banda este încă sub urmărire.

— Mai apar când și când, să școlească puștii. Îți aduci aminte de crima comisă de Ziua Tatălui, în Buckhead, anul trecut?

— Tipul căruia i-a fost despicat gâtul în fața copiilor lui?

Aprobă din cap.

— Cu treizeci de ani în urmă, ar fi ucis și copiii. Unii ar putea spune că au devenit mai blânzi odată cu vârsta.

— Cu greu aș numi asta blândețe.

— În banda lor, Los Texicanos sunt recunoscuți ca despicători de beregate.

— Domnul din portbagaj se situa destul de sus în această ierarhie.

— De ce crezi asta?

— Are un singur tatuaj. Membrii tineri din bandă își foloseau, în general, corpurile ca pânză pentru a-și ilustra viețile, făcându-și tatuaje sub formă de lacrimă pe obraz pentru fiecare crimă, iar pe coate și pe umeri pânze de păianjen, ca să arate că au făcut pușcărie. Tatuajele lor erau redate întotdeauna în cerneală albastră care provenea din pixuri, denumită „cerneala bandei” și întotdeauna spuneau o poveste. Cu excepția situației în care

povestea lor era așa de rea încât nu avea nevoie să fie spusă.

— Un corp curat înseamnă bani, putere, control. Domnul este mai în vârstă, probabil abia a împlinit șaizeci de ani. Asta mă face să cred că a fost unul dintre primii Los Texicanos. Vârsta este medalia lui de onoare. Acesta nu este genul de viață care să asigure longevitatea, spuse Will.

— Nu îmbătrânești dacă ești prost.

— Nu îmbătrânești dacă faci parte dintr-o bandă.

— Putem doar să sperăm că poliția din Atlanta ne va împărtăși identitatea domnului, când vor reuși să o depisteze.

Will îi aruncă o privire. Ea continua să privească spre înainte, la drum. Îl sâcâia bănuiala că Amanda deja știa cine este bărbatul și ce rol avea exact în ierarhia Los Texicanos. Era vorba de gestul cu care împăturise fotografia doamnei Levy când o băgase în buzunar și era convins că îi făcuse bătrânei semn să nu mai spună ce știa.

— Asculți vreodată AC/DC? întrebă el.

— Arăt ca și cum aș asculta AC/DC?

— Este o formație care cântă rock metalic. Nu-i mai spuse că realizaseră unul dintre cele mai bine vândute albume din istoria muzicii. Au un cântec denumit „Back in Black”. Se auzea când Faith a parcat. Am verificat CD-urile din casă. Evelyn nu îl avea în colecția ei, iar tava CD-Player-ului era goală când am apăsat pe buton.

— Despre ce e vorba?

— Păi, este evident. Despre a reveni, despre a purta negru. A fost înregistrat după ce primul vocalist al trupei a murit în urma unei petreceri cu droguri și alcool.

— Întotdeauna este trist când cineva moare în mod banal.

Will se gândi la versuri, pe care întâmplător le știa pe de rost.

— Este despre reînviere. Transformare. Despre revenirea dintr-un loc rău și despre a le spune oamenilor care te-au subestimat sau au râs de tine că nu mai accepți să fii tratat astfel. Ca și cum acum ești un tip șmecher. Porți negru. Ești un tip rău. Gata să ripostezi. Își dădu brusc seama de ce asculta la nesfârșit discul în adolescență. Sau ceva în genul acesta, spuse el înghițind în sec. Poate să însemne și altceva.

— Hmm, reuși ea spună.

El începu să bată darabana cu degetele pe cotieră.

— Cum ai cunoscut-o pe Evelyn?

— Am fost la școala Negro împreună.

Will aproape că se înecă cu limba.

Ea chicoti la reacția lui față de ceea ce trebuie să fi fost o replică des utilizată.

— Așa era denumită în epoca de piatră – Școala de Trafic pentru Femei Negro. Femeile erau antrenate separat față de bărbați. Rolul nostru era să verificăm aparatele de control și să emitem citații pentru autoturismele parcate ilegal. Uneori, ni se permitea să vorbim cu prostituatele, dar numai dacă ne lăsau băieții și de obicei se făceau glume nesărate pe această temă. Evelyn și cu mine eram singurele femei albe dintr-un grup de treizeci, care au absolvit în acel an.

Pe buzele ei flutură un zâmbet afectuos.

— Eram pregătite să schimbăm lumea.

Will se abținu să spună ceea ce gândea și anume că Amanda era mult mai în vârstă decât părea. Ea-i ghici evident, gândurile:

— Mai scutește-mă, Will. M-am înrolat în 1973. Pentru Atlanta cum o cunoști tu azi s-au luptat femeile din acele clase. Ofițerii de culoare nici măcar nu aveau dreptul să aresteze albi până în ’62. Nici măcar nu aveau sediu. Trebuia să aștepte la YMCA din Butler Street până când cineva se gândea să-i sune. Și era chiar mai rău dacă erai femeie – două lovituri, cu a treia planând deasupra

capului. Vocea ei deveni solemnă: Fiecare zi reprezenta o luptă ca să faci bine când totul în jurul tău era greșit.

— Se pare că tu și Evelyn ați trecut prin multe.

— Nici n-ai idee.

— Atunci povestește-mi.

Ea râse din nou, dar de această dată de stângăcia lui.

— Încerci să mă interoghezi, doctore Trent?

— Mă întreb de ce nu vorbești despre faptul că Evelyn era, evident, în relații apropiate cu un Texicano de școală veche, ce a sfârșit ucis în portbagajul mașinii ei.

Ea continua să privească spre înainte, la drum:

— Pare ciudat, nu-i așa?

— Cum vom rezolva acest caz dacă, cel puțin, nu intenționăm să recunoaștem ce s-a întâmplat cu adevărat?

Ea nu-i răspunse.

— Rămâne între noi, nu-i așa? Nimeni nu trebuie să știe. Este prietena ta. Înțeleg asta. Și eu am petrecut o grămadă de timp cu ea. Pare o persoană foarte agreabilă și este evident că o iubește pe Faith.

— Însă există un „dar” pe undeva.

— Lua bani, la fel ca restul echipei ei. Trebuie să-i fi cunoscut pe Los Texicanos din…

— Apropo de Los Texicanos, să ne întoarcem la Ricardo, îl întrerupse Amanda.

Will își încleștă pumnul, dorind să lovească în ceva. Amanda îl lăsă să fiarbă în tăcere o vreme:

— Te cunosc de îngrozitor de mult timp, Will. Am nevoie să ai încredere în mine în câteva privințe.

— Am de ales?

— Nu chiar, dar îți dau posibilitatea să te revanșezi pentru tot ce ți-am oferit în acești ani.

Avu tendința să-i spună exact unde să-și bage posibilitatea, dar Will nu a fost niciodată genul

bărbat care să spună primul lucru care îi trecea prin minte:

— Mă tratezi ca pe un câine în lesă.

— Aceasta este un mod de a vedea lucrurile. Ți-a trecut vreodată prin minte că poate te protejez? întrebă după o pauză scurtă.

El își atinse din nou lateralul maxilarului, simțind cicatricea rămasă în urma tăieturii cu ani în urmă. Will fugea, în general, de introspecții, dar până și un orb putea să vadă că avea relații disfuncționale cu toate femeile din viața lui. Faith îi era ca o soră mai mare, care îl domina. Amanda era cea mai rea mamă, pe care nu a avut-o niciodată. Angie era o combinație din amândouă, ceea ce era neliniștitor din motive evidente. Puteau fi rele și dominatoare, iar Angie, în special, putea fi crudă, dar Will nu s-a gândit nici măcar o dată că vreuna dintre ele i-ar putea dori răul. Și Amanda avea dreptate cel puțin în privința unui singur lucru: întotdeauna îl protejase pe Will, chiar și în rarele ocazii când își risca serviciul.

— Trebuie să sunăm la dealerii de Cadillac-uri din zonă. Domnul nu conducea o Honda. Avea o mașină scumpă. Probabil că există numai câteva astfel de Cadillac-uri în lume. Cred că are transmisie manuală. E un lucru rar la o mașină cu patru uși, spuse el.

— O idee bună. Treci la treabă, spuse ea, spre surprinderea lui.

Will căută în buzunar, aducându-și aminte prea târziu că nu avea telefonul la el. Și nici pistolul și insigna. Și nici mașina, ca fapt divers.

Amanda îi aruncă telefonul ei, în timp ce se îndrepta spre ieșire fără să apese pe frâne.

— Ce se întâmplă între tine și Sara Linton?

El îi deschise telefonul.

— Suntem prieteni.

— Am lucrat la un caz împreună cu soțul ei, în urmă cu niște ani.

— Ce frumos!

— E greu să îl înlocuiești, prietene!

Will sună la informații și ceru numărul de telefon al celui mai apropiat dealer de Cadillac-uri din Atlanta.

•

În timp ce o urma pe Amanda pe coridorul care conducea către celula condamnaților la moarte, Will trebui să recunoască, chiar dacă numai pentru sine, că ura să viziteze închisori – nu doar aceasta, ci orice închisoare. Putea să facă față amenințării constante cu violența, care făcea ca fiecare celulă să fie ca o oală sub presiune lăsată prea mult timp pe foc. Putea să facă față zgomotului, mizeriei, privirilor lipsite de orice expresie. Ce nu putea suporta era sentimentul de neajutorare ce provenea din șederea în detenție.

Prizonierii își conduceau traficul de droguri și alte activități ilegale din spatele gratiilor, dar la sfârșitul zilei nu aveau nicio putere asupra lucrurilor de bază ce defineau o ființă umană. Nu puteau face un duș când voiau. Nu se puteau duce la toaletă fără spectatori. Puteau fi controlați la piele sau în toate orificiile oricând. Nu puteau merge la plimbare sau să împrumute o carte din bibliotecă fără să ceară voie. Celulele lor erau verificate constant pentru contrabandă, iar asta putea însemna orice, de la o revistă despre mașini la o rolă de ață dentară. Mâncau după programul altcuiva. Luminile erau aprinse și stinse după orarul altcuiva. Cel mai rău era de departe faptul că erau mânuiți ca niște obiecte, în mod constant. Gărzile îi atingeau tot timpul – le strângeau mâinile la spate, le pipăiau capetele în timpul numărătorii, îi împingeau și îi trăgeau înapoi. Nimic nu le aparținea, nici măcar propriile corpuri.

Era ca cel mai rău orfelinat din lume, numai că avea mai multe gratii. Închisoarea aceasta era cea mai mare din Georgia și, printre altele, servea ca centru de triere pentru toți deținuții care intrau în sistemul penal de stat. Erau opt celule, cu paturi

supraetajate, de o singură persoană sau de două persoane, iar, în plus, erau încă opt camere de dormit care găzduiau persoanele în surplus. Ca parte a procedurii prin care treceau, toți deținuții erau supuși unui examen medical general, o evaluare psihică, testare a comportamentului și a periculozității pentru a primi un grad de securitate, în funcție de care erau distribuiți către o închisoare de securitate minimă, medie sau maximă.

Dacă aveau noroc, procesul de diagnosticare și clasificare dura în jur de șase săptămâni, înainte să fie repartizați către o altă închisoare sau mutați către celulele de ședere permanentă de la D&C. Până atunci, deținuții erau încuiați douăzeci și trei de ore pe zi, ceea ce înseamnă că exceptând o oră pe zi, stăteau în permanență în celule. Nu erau permise țigările, cafeaua sau sucurile. Puteau cumpăra doar un ziar pe săptămână. Nu aveau voie cu cărți, nici măcar cu Biblia. Nu existau televizoare, radiouri sau telefoane. Exista o curte, dar prizonierilor li se permitea accesul afară numai trei zile pe săptămână, dar numai dacă vremea era bună și pe durata rămasă din ora lor în afara celulei. Numai rezidenții pe termen lung aveau dreptul să primească vizitatori, iar vizitele aveau loc într-o cameră înjumătățită de o plasă de metal, ce te obliga să țipi ca să fii auzit prin zgomotul făcut de vocile celorlalți vizitatori. Fără atingeri, îmbrățișări sau orice alt fel de contact.

Securitate maximă.

Exista un motiv pentru care rata sinuciderilor din închisori era de trei ori mai ridicată decât cea din afară. Ți se rupea inima să te gândești la condițiile lor de viață, până în momentul în care le citeai dosarele: violarea unui minor, sodomie agravată cu o bâtă de baseball, violență domestică, răpire, împușcare, bătaie, mutilare, înjunghiere, crestare, arsură. Dar tipii cei mai răi își așteptau execuția. Erau condamnați pentru crime atât de atroce, încât statul știa să îi trateze într-un singur

mod – condamnându-i la moarte. Erau separați de restul populației. Viețile lor erau chiar mai limitate decât ale prizonierilor aflați acolo pentru evaluare. Erau închiși în celule tot timpul. Izolare totală. Fără să stea o oră pe zi scăldați în razele soarelui. Fără mese luate la comun. Nu treceau de barele de fier ce îi țineau în celule decât o singură zi pe săptămână, ca să facă duș. Treceau zile fără să audă vocea altui om. Treceau ani fără să simtă atingerea altei persoane.

Aici se afla Boyd Spivey. Aici trăia fostul detectiv decorat, în timp ce aștepta să fie executat. Will își simți umerii cum se gârbovesc, în timp ce poarta care ducea spre celulele condamnaților la moarte se închise în spatele lui. Închisoarea era proiectată să aibă coridoare largi, deschise, unde un om care alerga putea fi ușor ucis cu o pușcă de la o sută de metri distanță. Colțurile erau ascuțite, de nouăzeci de grade, descurajând în mod deliberat pe cineva să circule relaxat. Tavanele erau înalte, pentru a capta căldura constantă emanată de atâtea corpuri transpirate. Totul era protejat de o plasă de metal sau de bare de fier – ferestre, uși, becuri, comutatoare, în ciuda vremii primăvăratice, temperatura dinăuntru se situa în jurul a douăzeci și șapte de grade Celsius. Will regretă că purta pantaloni scurți pe sub blugi. Cele două articole de îmbrăcăminte nu erau făcute să fie purtate împreună. Amanda, ca întotdeauna, se simțea ca acasă, în ciuda barelor unsuroase și a butoanelor de urgență de pe pereți, așezate din trei în trei metri. Deținuții permanenți din D&C erau clasificați ca violenți. Mulți dintre ei nu aveau nimic de pierdut și totul de câștigat prin comiterea unor acte de violență voite. Uciderea unui director adjunct al GBI ar fi fost un trofeu important. Will nu știa ce părere au despre polițiști care trimiseseră după gratii alți polițiști, dar nu credea că reprezintă o diferență importantă pentru deținuții dornici să-și ridice statutul.

Din acest motiv, erau escortați de doi gardieni masivi ca niște frigidere. Unul mergea în fața Amandei, iar altul se ivea din spatele lui Will, acesta din urmă putând fi considerat, în comparație cu celălalt, aproape delicat. Nimeni nu avea voie să intre cu arme în închisoare, dar fiecare gardian avea o gamă completă de armament la cingătoare: spray cu piper, bastoane de metal și, cel mai grav, un set de chei care zdrăngăneau, ce păreau să anunțe la fiecare pas că singura ieșire din acest loc era prin cele treizeci de uși încuiate.

Cotiră după un colț, unde au descoperit un bărbat în costum gri stând în picioare în fața unei alte uși încuiate. La fiecare ușă din acel loc era un buton mare, roșu, de alarmă, lângă toc.

Amanda întinse mâna:

— Gardian Peck, mulțumesc că ai aranjat această vizită într-un timp atât de scurt.

— Sunt întotdeauna bucuros să ajut, doamnă director adjunct.

Avea o voce aspră, de om în vârstă, care se potrivea perfect cu figura lui de culoarea mahonului, bătută de intemperii și cu părul aranjat pe spate.

— Tot ce trebuie să faceți este să ridicați receptorul.

— V-ar deranja dacă vă rog să scoateți la imprimantă o listă cu numele tuturor vizitatorilor lui Spivey, de când este închis?

Peck consideră, în mod evident, că este un deranj, dar ascunse acest fapt destul de bine.

— Spivey a stat în patru închisori diferite. Trebuie să dau niște telefoane.

— Mulțumesc foarte mult pentru deranj. Acesta este agentul Trent. Trebuie să stea în camera de observație. Îl cunoaște pe prizonier, spuse, arătând spre Will.

— E în regulă. Trebuie să vă avertizez că am primit, săptămâna trecută, sentința de condamnare

la moarte a domnului Spivey. Va fi executat pe întâi septembrie.

— El știe?

Peck dădu din cap cu gravitate și Will își dădu seama că nu-i place această parte a muncii lui.

— Este politica mea să dau deținuților cât de multe informații putem, cât se poate de repede. Vestea l-a domolit considerabil pe domnul Spivey. Devin chiar docili în această perioadă, dar nu vă lăsați simțurile să adoarmă. Dacă vă simțiți oricând amenințată, ridicați-vă în picioare și părăsiți camera imediat. Nu-l atingeți. Evitați să fiți în raza în care vă poate atinge. Pentru siguranța dumneavoastră, veți fi monitorizată prin intermediul camerelor video și unul dintre oamenii mei va sta în fața ușii tot timpul. Țineți minte că acești oameni sunt rapizi și nu au absolut nimic de pierdut.

— Atunci trebuie să fiu eu mai rapidă.

Ea-i făcu cu ochiul, de parcă ar fi fost vorba de o petrecere a frăției, unde băieții ar putea începe să facă scandal.

— Sunt gata când ești și tu.

Will fu condus către camera de observație de alături. Spațiul era strâmt și nu avea ferestre; era genul de spațiu din închisoare care putea trece ușor drept debara. Erau trei monitoare așezate pe un birou metalic, fiecare arătând câte un unghi diferit al lui Boyd Spivey din camera adiacentă. Era legat de scaun cu ajutorul cătușelor, iar scaunul era, cu siguranță, ancorat de podea.

Cu patru ani în urmă, Spivey nu fusese un bărbat chiar chipeș, dar avea o mândrie de polițist care îi mai compensa din defecte. Avea o reputație de glumeț, dar era un bun polițist – tipul pe care ai vrea să-l ai în spate când lucrurile merg din rău în mai rău. Dosarul lui era plin de recomandări. Chiar și după ce făcuse o înțelegere de a pleda vinovat pentru a sta mai puțin timp în închisoare, erau

oameni care lucrau la secția lui ce refuzau să creadă că Spivey era murdar.

Acum, totul la acest om striga „condamnat”. Părea o bucată de granit ascuțit. Pielea îi era ciupită de vărsat și umflată. O coadă lungă, ca de șoarece, îi curgea pe spate. Tatuajele făcute în închisoare îi decorau antebrațele și i se încolăceau în jurul gâtului. Încheieturile lui groase erau legate de o bară cromată, sudată de centrul mesei. Picioarele îi erau încrucișate la glezne. Lanțurile de fier din jurul picioarelor sale erau strânse în linie dreaptă. Will bănui că Boyd își petrecea timpul făcând sport în celulă. Uniforma lui portocaliu-deschis plesnea la cusături, peste brațele exagerat de musculoase și pieptul larg.

Will se întrebă dacă greutatea în plus era un lucru bun sau rău, în ceea ce privește execuția iminentă a omului. După câteva rateuri monstruoase cu scaunul electric, incluzând un om al cărui piept a luat foc, Georgiei i se ordonase de către Curtea Supremă de Stat să renunțe la Mașina de Scântei. Acum, în loc să fie rași, umpluți cu amfetamină și prăjiți, condamnații erau legați de o masă și li se administrau o serie de medicamente care le opreau respirația, inima și, într-un final, viața. Lui Boyd Spivey probabil i se va administra o cantitate mai mare decât altora. Era necesară o combinație puternică de medicamente ca să doboare un om atât de solid.

O tuse zdravănă răsună prin boxele micuțe de pe birou. În camera de alături, Will îl putea vedea pe Boyd holbându-se drept la Amanda, care se sprijinea de perete, ignorând scaunul aflat la masă, în fața celui al lui Boyd.

Tonul din vocea lui Boyd era surprinzător de înalt pentru un om de dimensiunile lui.

— Prea speriată să stai lângă mine?

Will nu știa ca Amandei să-i fi fost vreodată frică și nici acum nu era o excepție.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, Boyd, dar miroși oribil.

El coborî privirea.

— Mă lasă să fac duș doar o dată pe săptămână.

— Este foarte crud și neobișnuit, îl tachină ea.

Will privi spre camera fixată pe chipul lui Boyd.

Un zâmbet îi juca pe față.

Tocurile înalte ale Amandei răsunau cu ecou în camera de beton, în timp ce ea se îndreptă către scaun. Picioarele de metal scrâșniră pe podea. Se așeză cu picioarele unul peste altul, lăsându-și mâinile să se odihnească în poală.

Boyd își lăsă privirea să zăbovească:

— Arăți bine, Mandy.

— M-am menținut ocupată.

— Cu ce?

— Ai auzit de Evelyn.

— Nu avem televizoare aici.

— Tu știai, probabil, că vin încoace înainte să știu eu. Locul ăsta scoate CNN-ul din competiție, râse ea.

El ridică din umeri, ca și cum nu depindea de el.

— Faith este bine?

— La limită.

— Am auzit că a împușcat mortal doi tipi.

— Pe unul l-a împușcat în cap, spuse Amanda.

— Au! Boyd simulă spaima. Ce face Emma?

— E cât încape într-o mână. Îmi pare rău că nu am o fotografie pentru tine. Mi-am lăsat geanta în mașină.

— Pedofilii ar fi furat-o, oricum.

— Ce lipsă oribilă de decor.

El zâmbi, arătându-și dinții. Erau ciobiți și sparți, genul de amintire pe care o obții luptând murdar.

— Îmi aduc aminte de ziua în care Faith a obținut insigna aurie.

Se lăsă pe spate în scaun, cătușele lovindu-se cu zgomot de masă.

— Ev strălucea ca o torță.

— Cred că toți străluceam, recunoscu Amanda și Will își lăsă mintea să reflecteze asupra faptului că șefa lui îl cunoștea pe Boyd Spivey mult mai bine decât lăsase să se înțeleagă în mașină.

— Ce ai mai făcut, Boyd? Te tratează bine?

— Destul de bine. El zâmbi din nou, apoi se opri. Îmi cer scuze pentru dinte. N-am văzut niciun rost în a mi-l repara.

— Nu e mai rău decât mirosul.

El îi aruncă o privire tâmpă:

— A trecut mult timp de când am auzit vocea unei femei.

— Urăsc să spun asta, dar este cel mai drăguț lucru pe care mi l-a spus un bărbat anul acesta.

— Sunt timpuri grele pentru amândoi, bănuiesc, râse el.

Amanda tăcu o vreme.

— Cred că ar trebui să trecem la motivul pentru care ești aici, spuse el.

— Putem face cum vrei tu.

Tonul ei lăsa să se înțeleagă că ar putea vorbi cu el toată ziua, dar Boyd pricepu mesajul.

— Cine a luat-o? întrebă el.

— Credem că un grup de asiatici.

El își încruntă sprâncenele. În ciuda costumului portocaliu și a iadului pe care-l numea casă, o parte din Boyd Spivey făcea încă parte din poliție.

— Gălbejiții nu au influență în oraș. Brunii i-au pregătit pe negri să liciteze pentru ei, din nou.

— Brunii sunt implicați în asta, dar nu știu sigur cum.

El dădu din cap, indicând faptul că a vrut să spună toate acestea, dar nu a știut cum.

— Brunilor nu le place să-și murdărească mâinile.

— Rahatul se împrăștie.

— Au trimis vreun semn? O dovadă că e în viață?

Amanda își scutură capul.

— Pentru ce vor s-o schimbe?

— Tu să-mi spui.

Rămase tăcut.

— Amândoi știm că Evelyn era curată, dar poate fi o victimă colaterală? spuse ea.

El privi spre camera video, apoi în jos, la mâini.

— Nu pot să-mi dau seama. Era protejată. Nu contează ce s-a întâmplat, nu există om în echipă care să nu fie dispus să-și dea viața pentru ea. Nu întorci spatele familiei.

Will a considerat întotdeauna că Evelyn era protejată de ambele laturi ale legii. Confirmarea nu îl consolă.

— Știi că Chuck Finn și Demarcus Alexander sunt deja afară? îi spuse Amanda.

El dădu din cap.

— Chuck stătea prin sud. Demarcus s-a dus în LA, unde locuiesc rudele din partea mamei.

Amanda trebuie că știa deja răspunsul, dar cu toate acestea, întrebă:

— Se țin departe de droguri?

— Chuck consumă heroină și alte droguri. Fratele o va sfârși înapoi la închisoare, dacă nu moare pe străzi mai întâi.

— A deranjat pe cineva?

— Nu din câte am auzit eu. Chuck este dependent de heroină, ar face orice pentru un fleac.

— Și Demarcus?

— Presupun că este cât de curat se poate, având în considerare că are securea deasupra capului.

— Am auzit că vrea să își ia diplomă de electrician.

— Bravo lui! Boyd părea mulțumit cu adevărat. Ai vorbit cu Hump și Hop?

Se referea la Ben Humphrey și Adam Hopkins, colegii lui detectivi, care în acest moment erau în închisoarea de Stat Valdosta.

— Ar trebui să vorbesc cu ei?

— Ar merita încercat, dar mă îndoiesc că mai sunt la curent. Au trecut patru ani. S-au ținut departe de droguri și nu cred că ar fi foarte amabili

cu tine, ținând cont de implicarea ta în arestarea lor. În ce mă privește pe mine, nu am nimic de pierdut, ridică el din umeri.

— Am auzit că ai aflat data.

— Întâi septembrie.

În cameră se lăsă tăcere, ca și cum aerul care rămăsese fusese absorbit. Boyd își drese glasul. Mărul lui Adam i se mișcă vizibil.

— Îți oferă o altă viziune asupra lucrurilor.

Amanda se aplecă în față:

— Cum ar fi?

— Cum ar fi să nu-mi văd copiii crescând. Să nu am șansa de a-mi ține în brațe nepoții. Gâtul lui se puse din nou în mișcare. Îmi plăcea să stau pe străzi, urmărind personajele negative. Am avut acest vis noaptea trecută. Eram în duba de raid. Evelyn pusese melodia aceea stupidă, îți aduci aminte?

— „Would I lie to you?”

— Annie Lennox. Era frig de crăpau pietrele. Încă mai auzeam melodia când m-am trezit. Îmi suna în cap, deși nu am mai auzit muzică, de… patru ani. Clătină din cap cu tristețe. E ca un drog, nu-i așa? Dărâmi ușa, cureți gunoiul, apoi te trezești a doua zi și o iei de la capăt. Își desfăcu brațele cât putu de larg, din cauza cătușelor. Ne plătesc pentru rahatul ăsta? Să fim serioși. Ar trebui să-i plătim noi pe ei.

Ea dădu din cap, dar Will se gândea la faptul că ei au reușit să se recompenseze într-o mulțime de alte moduri.

— Se presupunea că sunt un om bun. Dar locul acesta… spuse Boyd. Aruncă o privire în jurul camerei: Îți întunecă sufletul.

— Dacă te țineai deoparte, ieșeai până acum.

El se holbă fără nicio expresie la zidul din spatele ei.

— Au filmat pe casetă – eu omorându-i pe indivizii aceia, spuse zâmbind, dar nu era umor în acel zâmbet, doar întuneric și disperare. Aveam în

cap că lucrurile s-au petrecut altfel, dar au pus caseta la procesul meu. Filmările nu mint, nu-i așa?

— Așa este.

El își drese glasul de două ori înainte să poată vorbi.

— L-am văzut pe tipul ăsta care bătea gardianul cu pumnii, înfășurând un prosop în jurul gâtului colegului. Ochii îi străluceau ca într-un film de groază. Urla ca un animal blestemat. M-a făcut să mă gândesc la vremea când umblam pe străzi. Toți tipii ăia răi pe care i-am pus la pământ, toți oamenii despre care credeam că sunt niște monștri… Apoi l-am privit pe tipul de pe casetă, acel monstru ce dobora gardianul și mi-am dat seama că eram eu. Vocea îi deveni șoptită: Eram eu, în timp ce-l băteam pe omul acela. Eram eu, omorând doi tipi – pentru ce? Și atunci am avut revelația: m-am transformat în ceea ce am urât în toți acei ani. Pufni pe nas. Avea lacrimi în ochi: Devii ceea ce urăști.

— Uneori.

Will nu putea spune dacă lui Boyd îi părea rău pentru oamenii pe care i-a ucis sau îi părea rău pentru el însuși. Probabil că era o combinație din ambele. Oricine știe că va muri cândva, dar Boyd Spivey știa data și ora exactă. Știa metoda prin care va muri. Știa când va lua ultima masă, va merge ultima dată la toaletă și își va spune ultima rugăciune. Vor veni după el, iar Boyd va trebui să se ridice și să meargă pe picioarele lui către ultimul loc unde își va pune vreodată capul.

Boyd trebui să-și dreagă glasul din nou, înainte să poată vorbi:

— Aud că Galbenii au încălcat regulile și au început să preia autostrada. Ar trebui să te duci în Chambodia și să vorbești cu Ling-Ling.

Will nu recunoscu numele, dar știa că termenul Chambodia era folosit pentru a descrie prelungirea autostrăzii Buford de la granița orașului Chamblee.

Era un fel de Mecca pentru imigranții din Asia și din America Latină.

— Nu te poți duce direct la Galbeni. Nu fără invitație. Spune-i lui Ling-Ling că Spivey a spus să păstreze tăcerea. Discreția – să nu spună nimănui. Păzește-ți spatele. Îmi pare că situația a scăpat de sub control.

Will văzu gura lui Boyd mișcându-se, dar nu reuși să descifreze cuvintele.

— Ai auzit ce a spus? îl întrebă Will pe gardian.

Gardianul scutură din cap.

— N-am idee. A părut un „amin" sau ceva în genul acesta.

Will verifică reacția Amandei. Dădea din cap.

— Bine.

Tonul lui Boyd lăsa de înțeles că terminaseră. O urmări pe Amanda cu privirea, în timp ce se ridica de pe scaun.

— Știi ce îmi lipsește cel mai mult? întrebă el.

— Ce anume?

— Să stau în picioare când o doamnă intră în cameră.

— Întotdeauna ai fost manierat.

El zâmbi, arătându-și dintele ciobit.

— Ai grijă de tine, Mandy. Ai grijă ca Evelyn să ajungă acasă, la copii.

Ocoli masa și rămase la câțiva metri de prizonier. Will simți că i se strânge stomacul. Gardianul de lângă el se încordase. Dar nu avea de ce să-și facă griji. Amanda puse mâna pe obrazul lui Boyd, apoi părăsi camera.

— Doamne, respiră ușurat gardianul. Femeie nebună!

— Ai grijă, îl avertiză Will pe bărbat.

Amanda poate era o femeie nebună, dar era nebuna *lui.* Will deschise ușa și se întâlni cu ea pe hol. Camerele video nu fuseseră fixate pe fața ei, dar Will își putea da seama acum că transpirase în camera mică, fără aer. Sau poate că Boyd o făcuse să aibă această reacție.

Cei doi gardieni erau înapoi la post, așezați de o parte și de alta a Amandei și a lui Will. Peste umăr, el îl văzu pe Boyd mergând pe hol, cu cătușe la mâini și la picioare. Era un singur gardian cu el, un om firav, ale cărui mâini de-abia reușeau să cuprindă brațul prizonierului.

Amanda se întoarse și îl privi pe Boyd până ce acesta dispăru după colț.

— Tipi ca acesta mă fac să doresc să revină scaunul electric, spuse ea.

Gardienii râdeau, iar sunetele pe care le scoteau își găseau ecoul pe coridoare. Amanda se comportase frumos cu Spivey și trebuia să le arate că fusese doar un spectacol. Comportamentul ei în camera mică fusese destul de convingător. Will se lăsase păcălit pe moment, deși singura dată când o auzise pe Amanda vorbind despre pedeapsa cu moartea, spusese că singura problemă pe care o avea legată de această chestiune era faptul că nu-i omorau pe acei indivizi suficient de repede.

— Doamnă? i se adresă unul dintre gardieni, arătând spre poarta de la capătul holului.

— Mulțumesc. Amanda îl urmă către ieșire. Își privi ceasul, apoi îi spuse lui Will: E aproape ora patru. Facem cel puțin o oră și jumătate până în Atlanta, dacă avem noroc. Valdosta este la două ore și jumătate distanță înspre sud, de aici, dar din cauza traficului faci pe drum aproape patru ore. Nu ajungem la timp pentru o vizită. Pot să trag ceva sfori, dar nu-l cunosc pe noul gardian și chiar dacă îl știam, mă îndoiesc că ar fi suficient de iresponsabil să scoată doi oameni de la securitate maximă atât de târziu noaptea.

Viața prizonierilor se desfășura după o anumită rutină și orice intervenea în această rutină genera riscul de comportament violent pe loc.

— Încă mai vrei să mă uit în dosarele mele asupra investigației? întrebă Will.

— Bineînțeles, spuse ca și cum nu fusese niciodată vreo umbră de îndoială că vor discuta

despre investigația care a dus la pensionarea forțată a lui Evelyn Mitchell. Ne întâlnim la biroul meu, mâine, la ora cinci dimineața. Vom discuta despre caz pe drumul către Valdosta. Va dura trei ore dus, trei ore întors. N-ar trebui să dureze mai mult de câte o jumătate de oră să vorbim cu Ben și Adam – dacă vor vrea să vorbească. Asta înseamnă că vom fi înapoi în oraș cel târziu la prânz, ca să discutăm cu Miriam Kwon.

Will aproape uitase de puștiul mort din spălătorie. Ce își reamintea clar era că Amanda sărise peste faptul că îl cunoștea suficient de bine pe Boyd Spivey încât el să-i spună Mandy. Will trebui să presupună că Ben Humphrey și Adam Hopkins erau în termeni la fel de familiari cu ea, ceea ce însemna, din nou, că Amanda lucra la propriul ei caz, în interiorul cazului.

— Voi da câteva telefoane la departamentul de eliberare condiționată din Memphis și Los Angeles, ca să-i găsim pe Chuck Finn și Demarcus Alexander. Tot ce putem face este să le trimitem un mesaj că Evelyn are probleme și vrem să-i ascultăm, dacă sunt dispuși să vorbească, spuse ea.

— Îi erau foarte loiali lui Evelyn.

Ea se opri la poartă, așteptând ca gardianul să găsească cheia.

— Da, erau.

— Cine este Ling-Ling?

— Vom ajunge și la asta.

Will deschise gura să vorbească, dar în acea clipă aerul fu străpuns de o alarmă stridentă. Luminile de urgență începură să clipească. Unul dintre gardieni îl înșfăcă pe Will de braț. Din instinct, Will se smulse de lângă el. Amanda avu, evident, o reacție similară, dar ea nu s-a oprit acolo. Alergă pe hol, tocurile ei pocnind pe podeaua pavată. Will fugi după ea. Trecu de colț și aproape că se lovi de ea, deoarece se oprise.

Amanda tăcea. Nu gâfâia și nici nu a țipat. Doar l-a înșfăcat de braț, unghiile ei înfigându-se în

bumbacul subțire al tricoului lui. Boyd Spivey zăcea mort la capătul holului. Avea capul întors într-un unghi nefiresc față de restul corpului. Gardianul de lângă el sângera, din cauza unei despicături de mari dimensiuni a gâtului. Will se îndreptă spre bărbat. Se lăsă în genunchi și apăsă cu mâinile pe rană, încercând să oprească sângerarea. Era prea târziu. Sângele formase o băltoacă pe podea, ca o aureolă strâmbă. Ochii omului au rămas fixați pe Will, iar în ei se citea panica, apoi nu s-a mai putut citi nimic.

Capitolul 5

Faith încetini autoturismul Mini pe măsură ce se apropia de casă. Era trecut de ora opt. Își petrecuse ultimele șase ore relatând de nenumărate ori ceea ce se întâmplase în casa mamei ei, repetând același lucru, în timp ce avocatul ei, reprezentantul sindical, trei polițiști din Atlanta și un agent special GBI puneau întrebări, făcând-o, în esență, să se simtă ca o criminală. Dintr-un anumit punct de vedere, era logic că ei credeau că Faith era implicată în ceea ce dusese la răpirea mamei sale. Evelyn fusese polițistă. Faith era polițistă. Evelyn împușcase și omorâse un om. Faith împușcase doi oameni, doi posibili martori, aparent cu sânge rece. Evelyn lipsea. Dacă Faith ar fi fost de partea cealaltă a mesei, poate ar fi pus aceleași întrebări.

Avea dușmani? Luase vreodată mită? I se propusese vreodată să comită ceva ilegal? Luase vreodată bani sau cadouri ca să treacă ceva cu vederea?

Dar Faith nu era de cealaltă parte a mesei și oricât își chinuia creierul, nu se putea gândi la niciun motiv pentru care cineva ar fi vrut să-i răpească mama. Cel mai rău aspect al faptului că era captivă în camera de interogatoriu îl constituia faptul că fiecare minut care trecea îi reamintea lui Faith că cinci ofițeri buni de muncă își pierdeau timpul acolo, în loc să-i caute mama.

Cine ar face așa ceva? Avea Evelyn dușmani? Ce anume căutau?

Faith era la fel de nedumerită acum, ca și la începutul interogatoriului. Parcă mașina în fața casei. Toate luminile erau aprinse, ceva ce nu permisese în viața ei. Casa arăta ca un ornament de Crăciun. Un ornament foarte scump de Crăciun. Patru mașini erau parcate pe alee. Recunoscu vechea Impala a lui Jeremy, pe care o cumpărase

de la Evelyn când aceasta își luase un Malibu, dar cele două dubițe și autoturismul negru Corvette îi erau necunoscute.

— Ssst… o liniști pe Emma, care începuse să se agite acum, că mașina se oprise.

Sfidând toate legile și bunul-simț elementar, Faith o așezase pe Emma pe locul din față, lângă ea. Drumul de la doamna Levy până acasă dura doar câteva minute, dar nu lenea, ci nevoia o determinase pe Faith să-și țină copilul aproape. O ridică pe Emma și o ținu strâns. Inima copilului bătea într-un ritm sacadat și liniștitor la pieptul ei. Respirația îi era delicată și familiară, ca șervețelele pe care le scoți dintr-o cutie.

Faith o voia pe mama ei. Voia să-și pună capul pe umărul lui Evelyn și să simtă mâinile puternice și vânoase cum o bat ușor pe spate, în timp ce îi șoptea că totul va fi bine. Voia să-și privească mama cum îl tachinează pe Jeremy în legătură cu părul lui lung și cum o leagănă pe Emma pe genunchi. Mai mult decât orice, voia să discute cu mama ei cât de îngrozitoare fusese ziua de azi, să îi ceară sfatul dacă să aibă încredere în reprezentantul sindical, care îi spunea că nu are nevoie de avocat sau să-l asculte pe avocat, care îi spunea că reprezentantul sindical era în relații prea apropiate cu poliția.

— O, Doamne, suflă ea pe gâtul Emmei.

Faith avea nevoie de mama ei. Lacrimile îi umplură ochii, dar nu încercă să le oprească. Era singură pentru prima dată de când pusese piciorul în casa mamei sale, cu ore în urmă. Voia să se rupă în bucăți. *Avea nevoie* să se rupă în bucăți. Dar și Jeremy avea nevoie de mama sa. Avea nevoie ca Faith să fie puternică. Fiul ei avea nevoie să o creadă când a spus că va face orice va fi nevoie ca să o aducă pe bunica înapoi întreagă. Judecând după numărul mașinilor, erau cel puțin trei polițiști care așteptau în casă, împreună cu fiul ei. Jeremy plânsese când îl sunase de la secție – confuz,

îngrijorat, îngrozit pentru bunica, dar și pentru mama sa. Faith își aduse aminte de avertizarea Amandei. În sufrageria doamnei Levy, Faith a fost surprinsă de îmbrățișarea Amandei, dar nu și de cuvintele ei, șoptite ca o avertizare pe ton jos:

— Ai două minute să te aduni. Dacă acești bărbați te văd plângând, nu vei reprezenta pentru ei, tot restul carierei tale, decât o femeie inutilă.

Uneori, Faith credea că Amanda ducea o luptă care fusese purtată cu mult timp în urmă, dar alteori își dădea seama că șefa ei are dreptate. Faith își șterse ochii cu dosul palmei. Deschise portiera mașinii și-și puse geanta pe umărul liber. Emma tresări, speriată de aerul rece. Faith îi trase păturica și își apăsă buzele pe creștetul capului bebelușului. Pielea ei era caldă. Firele fine de păr îi gâdilau buzele lui Faith, în timp ce mergea pe alee. Se gândi la toate lucrurile pe care le avea de făcut înainte de a merge la culcare. Lucrurile din casă trebuiau puse la loc, fără să conteze circumstanțele. Emma trebuia culcată. Jeremy avea nevoie de reasigurări și, probabil, de cină. Trebuia să discute cu fratele ei, Zeke, la un moment dat. Dacă era un pic de bunătate în lume, acum el se afla undeva, deasupra Atlanticului, zburând spre casă din Germania, așa că nu era nevoită să discute cu el în seara aceasta. Relația lor nu fusese niciodată bună. Din fericire, Amanda se ocupase de telefoane, altfel Faith ar fi pierdut aproape toată după-amiaza urlând la Zeke, în loc să discute cu poliția. Faith simți puțină alinare, în timp ce urca scările din față. Numai la gândul că ar putea fi nevoită să discute cu fratele ei făcea ca modul în care petrecuse ultimele șase ore să pară plăcut. Întinse mâna către mânerul ușii, când aceasta se deschise.

— Unde naiba ai fost?

Faith rămăsese cu gura deschisă, holbându-se în sus, la fratele ei, Zeke.

— Cum ai…

— Ce s-a întâmplat, Faith? Ce ai făcut?

— Cum…

Faith se simțea incapabilă să alcătuiască o propoziție întreagă.

— Omule, calmează-te. Jeremy îl dădu la o parte pe unchiul său și o luă pe Emma din brațele lui Faith, apoi întrebă: Ești bine, mamă?

— Sunt bine, răspunse ea, dar atenția ei era îndreptată către Zeke. Ai venit din Germania?

— Trăiește în Florida acum, o lămuri Jeremy. O trase pe Faith în casă. Ai mâncat? Pot să-ți pregătesc ceva?

— Da, vreau să spun – nu. Sunt bine.

Pentru o clipă nu-și mai făcu griji în legătură cu Zeke și se concentră asupra fiului ei.

— Ești bine?

El aprobă din cap, dar era clar că se străduia să afișeze o figură curajoasă. Faith încercă să-l tragă mai aproape, dar el nu se clinti, probabil din cauză că Zeke le urmărea fiecare mișcare.

— Vreau să stai aici, cu mine, în noaptea asta, îi spuse lui Jeremy.

El ridică din umeri. *Nu era mare scofală.*

— Sigur.

— O vom aduce înapoi, Jaybird. Îți promit.

Jeremy o privi pe Emma, strângând-o în brațe.

„Jaybird” fusese numele pe care îl striga Evelyn, până când aflase întreaga școală primară și îl tachinaseră până la lacrimi.

— Mătușa Mandy mi-a spus același lucru, când a sunat. Că o va aduce înapoi pe bunica, zise el.

— Păi știi că mătușa Mandy nu minte. N-aș vrea să fiu în locul acelor indivizi când îi găsește ea, încercă să facă o glumă.

Faith puse palma pe obrazul lui Jeremy. Avea barba țepoasă, un lucru cu care ea nu se va obișnui niciodată. Băiețelul ei era mai înalt ca ea, dar ea știa că nu este foarte puternic.

— Bunica e dură. Știi că este o luptătoare. Și știi că va face orice ca să se întoarcă la tine. La noi.

Zeke scoase un sunet de dezgust, iar Faith îi aruncă o privire răutăcioasă peste umărul lui Jeremy.

— Victor vrea să-l suni. Îți aduci aminte de Victor, nu-i așa? spuse el.

Victor Martinez era ultima persoană de pe pământ cu care ar fi vrut să vorbească acum.

— Du-te și culc-o pe Emma în locul meu, da? îi spuse lui Jeremy. Și mai închide din lumini. Compania de electricitate din Georgia n-are nevoie de tot salariul meu.

— Vorbești ca bunicul.

— Du-te.

Jeremy privi spre Zeke, nedorind să plece. Din instinct, a încercat întotdeauna s-o protejeze pe Faith.

— Acum, spuse ea, împingându-l ușor pe scări.

Zeke avu măcar decența să aștepte până Jeremy nu a mai putut auzi nimic. Își încrucișă brațele pe piept, umflându-i dimensiunile deja considerabile.

— În ce încurcătură nenorocită ai implicat-o pe mama?

— Și eu mă bucur să te văd.

Îl împinse ca să treacă și străbătu holul, până la bucătărie. Contrar a ceea ce îi spusese lui Jeremy Faith nu mâncase nimic de la ora două și deja simțea aceea durere de cap, pulsatilă, familiară și valul de greață ce îi atrăgeau atenția că ceva nu este în ordine.

— Dacă i se întâmplă ceva mamei…

— Ce, Zeke? Faith se răsuci ca să fie față în față cu el. Mereu o hărțuise și, ca pe toți de teapa lui, singura modalitate de a-l opri era să-l înfrunți: Ce o să-mi faci? Îmi arunci păpușile? Îmi joci o farsă ca la școală?

— N-am vrut…

— Am petrecut ultimele șase ore perpelită de niște ticăloși care cred că din cauza mea a fost răpită mama și că m-au apucat pandaliile și am

început să omor oameni. N-am nevoie de același rahat de la ticălosul de frate-meu.

Se îndreptă spre bucătărie. La masă era așezat un bărbat roșcat. Își scosese jacheta. O armă Smith & Wesson era în tocul său atârnat de umăr, ca o limbă neagră. Curelele îl strângeau pe piept, iar din această cauză cămașa îi ieșea din pantaloni. Răsfoia un catalog ce venise, ieri, la poștă, și pretindea că nu o auzise pe Faith țipând din adâncul plămânilor. Se ridică în picioare când ea intră în cameră:

— Agent Mitchell, sunt Derrick Connor de la departamentul de negociere al Poliției din Atlanta.

— Mulțumesc că sunteți aici.

Spera că tonul ei a sunat autentic.

— Presupun că nu s-a primit niciun telefon.

— Nu, doamnă.

— Ceva noutăți?

— Nu, doamnă, dar veți fi prima care va afla.

Faith se îndoia foarte serios de acest lucru. Roșcatul nu era aici doar ca să asculte telefoanele. Până când conducerea dădea alte ordine, lui Faith îi atârna un nor negru deasupra capului.

— Mai este și un alt ofițer aici?

— Detectivul Taylor. Verifică perimetrul. Pot să-l chem, dacă…

— Aș dori să am intimitate, vă rog.

— Da, doamnă. Sunt afară, dacă aveți nevoie de mine.

Connor înclină din cap către Zeke, înainte să iasă prin ușa glisantă de sticlă.

Faith oftă când se așeză la masă, simțindu-se ca și cum ar fi stat în picioare ore întregi, deși stătuse jos aproape toată ziua. Zeke încă mai avea brațele încrucișate pe piept. Bloca ușa, ca și cum s-ar fi gândit că ea ar putea să o rupă la fugă.

— Mai ești în Forțele Aeriene? întrebă ea.

— Am fost transferat la Eglin, în urmă cu patru luni.

Chiar în jurul datei când se născuse Emma.

— În Florida?

— Ultima dată când am verificat.

Întrebările ei îi ațâțau furia, în mod evident.

— Sunt în timpul unui curs de două săptămâni la spitalul de veterani din Clairmont. E bine că s-a întâmplat să fiu în oraș, altfel Jeremy ar fi fost singur toată ziua.

Faith se uita țintă la fratele ei.

Zeke Mitchell întotdeauna capta toată atenția asupra sa. Chiar și când avea zece ani, se comporta ca un maior din Forțele Aeriene, de parcă se născuse cu un băț înfipt în fund.

— Mama știa că erai în apropiere? întrebă ea.

— Bineînțeles că știa. Trebuia să luăm masa mâine seară.

— Nu te-ai gândit să-mi spui?

— Nu voiam să fac o dramă.

Faith scăpă un oftat, în timp ce se lăsa pe spate pe scaun. Iată, acesta era cuvântul care definea relația lor. Faith îi adusese o *dramă* lui Zeke, aflat în ultimul an de liceu, când a rămas însărcinată. *Drama* ei l-a obligat să plece mai repede de la liceu și să se înscrie în armată pentru zece ani. A mai fost o *dramă* când s-a hotărât să-l păstreze pe Jeremy și *drama* s-a mărit când a plâns incontrolabil la înmormântarea tatălui lor.

— M-am uitat la știri.

O spusese ca pe o acuzație. Faith se îndepărtă de masă.

— Atunci știi că am ucis doi bărbați astăzi.

— Unde erai?

Îi tremurau mâinile, în timp ce deschise dulapul și luă un baton nutritiv. O spusese ca și cum era un fapt lipsit de importanță – a ucis doi bărbați astăzi. Faith observase în timpul interogatoriului că pe măsură ce discuta despre ce se întâmplase, cu atât devenea mai calmă în legătură cu faptele, așa că repetând acum o făcea doar să se simtă stupid.

— Ți-am pus o întrebare, Faith. Unde erai când mama avea nevoie de tine? repetă Zeke.

— Unde erai *tu*? Aruncă batonul pe masă. Mintea i se învârtea din nou. Ar trebui să-și măsoare glicemia înainte să înghită ceva. Eram la un seminar.

— Ai întârziat.

Presupunea că el doar încearcă să ghicească.

— Nu am întârziat.

— Am vorbit cu mama azi de dimineață.

Faith simți că i se ascut simțurile.

— La ce oră? Ai spus poliției?

— Bineînțeles că am spus poliției. Am vorbit cu ea în jurul prânzului.

Faith ajunsese la casa mamei cu mai puțin de două ore mai târziu.

— Era bine? Ce a spus?

— A spus că întârzii din nou, Faith, ca întotdeauna. Așa funcționează. Lumea se învârte în jurul programului tău.

— Cristoase, șopti ea.

Nu putea suporta așa ceva acum. Fusese suspendată de la serviciu pentru Dumnezeu știe cât timp. Mama ei putea fi moartă. Fiul ei era distrus și nu putea să scape de fratele ei nici cât să-și tragă sufletul. La toate neplăcerile se adăuga faptul că își simțea capul ca prins într-o menghină. Scotoci în geantă pentru trusa de testare a sângelui. Să intre în comă, deși în clipa aceasta părea o perspectivă atrăgătoare, nu ajuta la nimic.

Faith puse trusa pe masă. Ura să fie privită când își testa glicemia, dar Zeke nu părea dispus să-i ofere ceva intimitate. Faith schimbă acul din seringă și desfăcu o compresă sterilă. Zeke o urmărea ca un vultur. Era medic. Faith aproape că îi auzea creierul catalogând modul greșit în care executa operațiunea. Faith stoarse puțin sânge pe bandă. Citi numărul care apăruse. I-l arătă și lui Zeke, deoarece știa că va întreba.

— Când ai luat ultima masă? întrebă el.

— Am mâncat niște biscuiți cu brânză la secție.

— Nu e de ajuns.

Se ridică și deschise frigiderul:

— Știu.

— E o valoare ridicată. Probabil din cauza stresului.

— Știu și asta.

— Care este ultima valoare a hemoglobinei?

— Șase cu unu.

El se așeză la masă.

— Nu e rău.

— Nu, aprobă ea, în timp ce scotea insulina din frigider. Era cu puțin deasupra valorii pe care și-o fixase, care era al naibii de bună având în vedere că Faith tocmai născuse.

— Chiar crezi ce ai spus?

El făcu o pauză și Faith își dădu seama că i-a luat o grămadă de timp ca să pună întrebarea:

— Crezi că o vom găsi?

— Nu știu, spuse, lăsându-se pe spate.

— A fost rănită?

Faith dădu din cap și ridică din umeri, în același timp. Poliția nu-i spunea nimic.

Zeke își umflă pieptul cu aer, apoi oftă:

— De ce ar răpi-o cineva? Ești cumva… Apoi încercă și el măcar o dată să fie sensibil. Ești amestecată în ceva?

— De ce ești așa ticălos tot timpul? Nu așteptă un răspuns. Mama a condus brigada antidrog timp de cincisprezece ani, Zeke. Și-a făcut dușmani. Era parte din munca ei. Și știi despre investigație. Știi de ce s-a pensionat.

— Asta s-a întâmplat cu patru ani în urmă.

— Aceste lucruri nu au limită de timp. Poate că cineva a decis că vrea ceva de la ea.

— Cum ar fi ce? Bani? Nu are. Sunt trecut pe toate conturile ei. Are pensia de la oraș, o parte din pensia tatei și atât. Nici măcar nu i-a venit asigurarea socială încă.

— Trebuie să fie în legătură cu un caz. Faith trase insulina în seringă. Întreaga ei echipă a mers la închisoare. O grămadă de infractori au fost

enervați să vadă că polițiștii lor cumpărați au fost scoși din joc.

— Crezi că echipa mamei este implicată în asta?

Faith scutură din cap. Întotdeauna numise brigada lui Evelyn „echipa mamei”, mai mult pentru că era ușor să le țină evidența așa.

— N-am idee cine e implicat sau de ce.

— Te uiți prin cazurile lor vechi și interoghezi infractori?

— Infractori? Pe asta de unde ai scos-o?

Faith își ridică bluza suficient cât să-și înfigă acul în burtă. Nu era nicio grabă: medicamentul nu funcționa pe aceste principii. Cu toate acestea, Faith își închise ochii, dorindu-și să treacă greața.

— Sunt suspendată, Zeke. Mi-au luat insigna și arma și mi-au spus să mă duc acasă. Spune-mi ce vrei să fac.

El își îndoi mâinile pe masă și își privi degetele mari.

— Poți să dai niște telefoane? Să găsești niște surse? Nu știu, Faith. Ai fost polițistă timp de douăzeci de ani. Cere niște favoruri.

— Cincisprezece ani și nu am pe cine să sun. Am omorât doi oameni astăzi. N-ai văzut cum se uita polițistul acela la mine? Ei cred că sunt implicată. Nu-mi va face nimeni niciun favor.

Strânse din dinți. Era obișnuit ca ordinele sale să fie executate.

— Mama încă are prieteni.

— Și probabil toți fac pe ei de frică acum, ca nu cumva situația care a dus la răpirea mamei să-i afecteze și pe ei.

Nu-i plăcu ce auzise. Lăsă bărbia în piept.

— Bun. Cred că nu e nimic de făcut. Suntem neajutorați. Și la fel și mama.

— Amanda nu va sta cu mâinile în sân.

Zeke scoase un zgomot ce sugera lipsa de încredere. Nu o plăcuse niciodată pe Amanda. Era una ca sora lui mai mică să încerce să-i ordone ceva, dar de la cineva care nu era rudă cu el nu era

dispus să accepte așa ceva. Era o reacție ciudată, având în vedere că Zeke, Faith și Jeremy crescuseră toți spunându-i mătușa Mandy, un alint care Faith era sigură că ar duce la concedierea ei dacă l-ar folosi acum. Cu toate acestea, ei consideraseră întotdeauna că Amanda făcea parte din familie. Era atât de apropiată de Evelyn încât, uneori, trecea drept surogatul ei.

Dar era încă șefa lui Faith și încă își ținea piciorul ferm pe gâtul ei, așa cum proceda cu toți cei care lucrau pentru ea. Sau cu cei care veneau în contact cu ea. Sau cu cei care îi zâmbeau pe stradă.

Faith desfăcu batonul nutritiv și mușcă o bucată mare. Singurul zgomot din bucătărie era mestecatul ei. Voia să închidă ochii, dar era prea speriată de imaginile pe care le-ar fi putut vedea. Mama ei legată, cu gura acoperită. Ochii roșii ai lui Jeremy. Felul în care o priviseră polițiștii aceia azi, ca și cum duhoarea implicării ei era prea greu de suportat pentru stomac.

Zeke își drese vocea. Ea crezuse că ostilitățile încetaseră, dar postura lui indica altceva. Dacă era ceva constant în viața ei, era simțul de superioritate morală a lui Zeke.

Încercă să se obișnuiască.

— Ce este?

— Tipul acela, Victor, a părut surprins să audă despre Emma. A vrut să afle ce vârstă are, când s-a născut.

Ea se înecă, încercând să înghită.

— Victor a fost aici? În casă?

— Tu nu erai prin preajmă, Faith. Cineva trebuia să stea cu fiul tău până soseam eu.

Înjurăturile care îi veneau în minte lui Faith erau mai rele, probabil, decât orice auzise Zeke pe când îi cosea pe soldați în Ramstein.

— Jeremy i-a arătat fotografia ei, spuse el. Emma are tenul lui.

— Al lui Jeremy?

— E un fel de obicei pentru tine? Îți place să fii mamă necăsătorită?

— Hei, nu ți-au spus când te-ai întors că Ronald Reagan nu mai este președinte?

— Iisuse, Faith. Fii serioasă măcar o dată. Tipul are dreptul să știe că este tată.

— Crede-mă, Victor nu este interesat să fie tată. Omul nu putea nici măcar să-și ridice de pe jos șosetele murdare sau să-și aducă aminte să lase colacul de la toaletă. Numai Dumnezeu știe ce ar uita cu un copil.

— Are dreptul să știe, repetă Zeke.

— Așadar, acum știe.

— Nu contează, Faith. Atâta timp cât *tu eşti* fericită.

Orice ființă umană ar fi dat înapoi, după ce a rostit acel cuvânt, dar Zeke Mitchell nu părăsea niciodată o luptă. El stătea, pur și simplu, acolo, uitându-se țintă la ea și dorind ca Faith să riposteze. Faith apelă la vechile metode. Dacă el intenționa să se poarte ca la zece ani, atunci va face și ea la fel. Ea ignoră prezența lui, frunzărind un catalog și smulgând pagina cu lenjeria intimă care îi plăcea lui Jeremy, ca să poată să o comande mai târziu.

Dădu pagina la cămăși, iar Zeke se aplecă înapoi în scaun, uitându-se pe fereastră.

Această tensiune nu era ceva nou între ei. Egoismul lui Faith era melodia lui preferată, formată dintr-o singură notă. Ca de obicei, ea acceptă dezaprobarea lui ca parte din pedeapsa ei. Avea un motiv bun să o urască. Nu era nimic mai greu ca un băiat de optsprezece ani să afle că sora lui de paisprezece ani era însărcinată. Mai ales când a crescut Jeremy și Faith a văzut cum era pentru băieții adolescenți – nu era atât de ușor pe cât i se părea când era adolescentă – Faith s-a simțit vinovată pentru ce i-a făcut fratelui ei.

Pe cât de greu îi fusese tatălui ei, care fusese rugat să nu mai vină la reuniunile de studiu al

Bibliei pentru bărbați și mamei ei, care a fost ostracizată de aproape fiecare femeie din cartier, Zeke a îndurat un chin și mai special din cauza sarcinii neașteptate a lui Faith. Venea acasă cel puțin o dată pe săptămână cu nasul plin de sânge sau cu un ochi vânăt. Când îl întrebau ce s-a întâmplat, el refuza să le spună. Îi rânjea batjocoritor lui Faith peste masa din sufragerie. Îi arunca priviri pline de dezgust, dacă trecea pe lângă camera lui. O ura pentru ce făcuse familiei, dar dezlănțuia iadul asupra oricărei persoane care ar fi spus un cuvânt despre ea.

Nu-și aducea aminte prea multe din acea perioadă. Chiar și acum, era o pată îndelungată de suferință și autocompătimire. Era greu de crezut că se schimbaseră atât de multe în douăzeci de ani, dar Atlanta, sau cel puțin partea din Atlanta în care locuia Faith, fusese mai mult un orășel în acea vreme. Oamenii erau încă atașați de valorile conservatoare ale regimului Reagan/Bush. Faith era o adolescentă egoistă și răsfățată când s-a întâmplat. Nu se putea concentra decât pe cât de nefericită era viața ei. Sarcina ei fusese rezultatul primului și ultimului (s-a jurat ea, la vremea aceea) contact sexual. Părinții tatălui l-au mutat pe acesta imediat în alt stat. N-a avut parte de nicio petrecere aniversară la împlinirea vârstei de cincisprezece ani. Prietenii au abandonat-o. Tatăl lui Jeremy n-a telefonat și n-a sunat niciodată. Trebuia să meargă la doctori care o sondau și o înțepau. Era obosită tot timpul și morocănoasă, avea hemoroizi și dureri de spate și o dureau toate când se mișca.

Tatăl lui Faith era plecat mult timp, fiind solicitat de la serviciu să facă deplasări de afaceri, care nu existaseră înainte în fișa postului. Biserica fusese centrul vieții lui, dar acest centru i-a fost smuls brutal, când pastorul l-a informat că nu mai avea autoritatea morală de a fi decan. Mama ei avea program redus ca să fie cu ea – dacă i se

impusese acest lucru sau a fost hotărârea ei, Evelyn n-a spus.

Ce își aducea aminte Faith era că atât ea, cât și mama ei erau captive în casă în fiecare zi, mâncând *junk food,* care le îngrășa, și uitându-se la telenovele, care le făceau să plângă. La rândul său, Evelyn a purtat rușinea lui Faith ca un pustnic. Nu ieșea din casă decât dacă era nevoită. Se trezea în fiecare luni dimineața când se crăpa de ziuă ca să meargă la supermarketul din oraș, pentru a nu da peste vreo cunoștință. Refuza să stea în curtea din spate cu Faith, chiar și atunci când s-a stricat aerul condiționat și sufrageria s-a transformat în cuptor. Singurul exercițiu fizic pe care îl făcea era o plimbare prin vecini, dar aceasta se întâmpla numai noaptea sau dimineața foarte devreme, înainte să răsară soarele.

Doamna Levy de alături le lăsa prăjituri pe pragul ușii, dar nu intra niciodată. Din când în când, cineva le lăsa manifeste religioase în căsuța poștală, pe care Evelyn le punea pe foc. Singura care îi vizita era Amanda, care nu avea posibilitatea de a reduce numărul vizitelor pe care i le făcea cumnatei ei. Stătea în bucătărie cu Evelyn și vorbea cu voce joasă, iar Faith nu o putea auzi. După ce pleca Amanda, Evelyn intra în baie și plângea.

Nu era de mirare că, într-o zi, Zeke s-a întors de la școală nu cu o buză umflată, ci cu o copie a ordinului de înrolare. Mai avea cinci luni până la absolvire. Testele îl calificau deja pentru colegiul Rutgers. Dar el și-a luat bacalaureatul și a intrat în programul de pregătire pentru medicină, aproape cu un an mai devreme.

Jeremy avea opt ani când l-a întâlnit pe unchiul Zeke pentru prima oară. Se învârteau unul în jurul celuilalt ca pisicile, până când un meci de baschet a calmat situația. Totuși, Faith își cunoștea fiul și și-a dat seama că era reticent față de un om despre care simțea că nu îi tratează mama așa cum

trebuie. Din nefericire, avea să trăiască des această senzație de-a lungul anilor.

Zeke lăsă scaunul să cadă înapoi pe podea, dar tot nu o privi.

Faith mesteca încet batonul nutritiv, forțându-se să mănânce, în ciuda senzației de greață care îi strângea stomacul. Privi afară prin ușa glisantă și văzu reflectându-se masa din bucătărie, unde stătea Zeke, drept ca o scândură. Era un punct roșu care strălucea în spatele geamului. Unul dintre detectivi fuma.

Telefonul sună și amândoi săriră brusc. Faith se repezi să răspundă la telefon, în timp ce detectivii se întorceau din grădină.

— N-am vești, îi spuse Will. Doar verificam să văd ce faci.

Faith le făcu semn cu mâna polițiștilor să plece. Luă cu ea telefonul în sufragerie și îl întrebă pe Will:

— Unde ești?

— Tocmai am ajuns acasă. S-a răsturnat un camion pe 675. A durat trei ore să se elibereze drumul.

— Ce căutai acolo?

— Am fost la închisoarea de Diagnosticare și Clasificare.

Faith simți că i se strânge stomacul.

Will nu pierdea vremea cu flecăreala. Îi povesti despre vizita la închisoare, despre moartea lui Boyd Spivey. Faith își puse mâna pe piept. Când era copil, Boyd fusese oaspete frecvent la mese în familie și grătare în grădină. Îl învățase pe Jeremy să meargă pe bicicletă. Și apoi a flirtat atât de deschis cu Faith, încât Bill Mitchell i-a sugerat să-și găsească o altă modalitate de a-și petrece sfârșitul de săptămână.

— Au aflat cine a comis fapta?

— Camera video de pază s-a întâmplat să fie stricată în acea secțiune. Au închis zona. Toate

celulele sunt cercetate. Gărzile nu-și fac speranțe să găsească mare lucru.

— A fost ajutor din afară. Trebuie că au mituit un gardian. Niciun prizonier n-ar fi avut timp să scoată din funcțiune o cameră video montată pe un coridor.

— Îi interoghează pe angajați, dar avocații sunt deja la fața locului. Tipii aceștia nu sunt suspecții de zi cu zi.

— Amanda e bine? Faith își scutură capul din cauza propriei prostii. Bineînțeles că n-a pățit nimic.

— A obținut ce a vrut. Avem o nișă în cazul mamei tale datorită vizitei.

GBI are jurisdicție asupra tuturor investigațiilor legate de condamnații la moarte din interiorul închisorilor de stat.

— Cred că astea sunt vești bune.

Will era tăcut. N-o întrebase dacă se simțea bine, pentru că, evident, cunoștea răspunsul. Faith se gândi la felul în care i-a ținut mâinile în acea după-amiază, determinând-o să fie atentă la indicațiile lui despre ce să răspundă. Tandrețea lui a fost neașteptată și ea a trebuit să-și muște interiorul obrazului suficient de tare încât să-i dea lacrimile, ca să evite să izbucnească în plâns.

— Știi că n-am văzut-o niciodată pe Amanda mergând la toaletă? spuse Will. Se opri. Nu personal, vreau să spun, dar când am părăsit închisoarea, ea a oprit la o stație de benzină și a intrat înăuntru. N-am văzut-o niciodată luând o pauză așa. Dar tu?

Faith era obișnuită cu digresiunile ciudate ale lui Will.

— Nu pot să spun că am văzut-o.

Amanda fusese prezentă la toate acele mese și grătare din familia ei, la care participase și Boyd Spivey. Glumea cu el în felul în care o fac polițiștii – punându-i la îndoială bărbăția, lăudându-i progresul în cadrul poliției, în ciuda lipsei de

agerime a minții. Nu era complet făcută din piatră. Privindu-l pe Boyd cum moare, s-a mișcat ceva, probabil, în interiorul ei.

— M-a zăpăcit, spuse Will.

— Îmi dau seama.

Faith și-o imagină pe Amanda la stația de benzină, intrând la toaletă, închizând ușa și acordându-și două minute pentru a jeli un om care odată a însemnat ceva pentru ea. Apoi probabil și-a aranjat machiajul și părul, iar ulterior a lăsat cheia la femeia de serviciu, întrebând-o dacă au încuiat ușa de la toaletă ca să nu curețe nimeni.

— Probabil vede urinatul ca pe o slăbiciune, spuse Will.

— Așa cred majoritatea oamenilor.

Faith se lăsă pe spate pe canapea. Îi dăruise cel mai bun cadou pe care îl putea primi chiar acum: un moment de distracție.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că ai fost acolo, azi. Pentru că ai adus-o pe Sara. Pentru că mi-ai spus ce să… Își aduse aminte că telefonul era ascultat. Pentru că m-ai asigurat că totul va fi bine.

El își drese vocea. Urmă o tăcere scurtă. Nu se pricepea la astfel de lucruri, la fel ca și ea.

— Te-ai gândit ce anume căutau?

— Doar cu asta îmi frământ mintea.

Auzi ușa frigiderului deschizându-se și apoi închizându-se. Zeke făcea probabil o listă cu alimentele pe care nu trebuia să le țină în casă.

— Ce urmează? Ezită. Spune-mi.

— Amanda și cu mine mergem la Valdosta, în primul rând.

Închisoarea de stat Valdosta. Ben Humphrey și Adam Hopkins. Discutau cu toți cei din vechea echipă a mamei sale. Faith trebuia să se aștepte la asta, dar vestea morții lui Boyd o bulversase. Ar fi trebuit să știe că Will va redeschide cazul.

— Ar trebui să mențin linia liberă, în caz că sună cineva, spuse Faith.

— Bine.

Închise telefonul pentru că nu mai era nimic de spus.

El încă mai credea că mama ei este vinovată. Chiar și după ce lucrase cu Faith aproape doi ani și văzuse că procedează corect, deoarece era genul de polițistă cum o învățase mama ei să fie, Will încă mai credea că Evelyn Mitchell era coruptă.

Zeke se ivi în ușă.

— Cine era?

Se ridică de pe canapea.

— Partenerul meu.

— Ticălosul care a încercat să o bage pe mama la închisoare?

— Unul și același.

— Încă nu știu cum poți lucra cu scursoarea aia.

— Am clarificat situația cu mama.

— N-ai clarificat-o cu mine.

— Să trimit cererea în Germania sau în Florida?

Se holbă la ea.

Faith nu avea de gând să-i dea explicații fratelui ei. Amanda îi ceruse să facă echipă cu Will, iar Evelyn îi spusese lui Faith să procedeze cum credea că este mai bine pentru cariera ei. Nu trebuia să scoată în evidență faptul că era o idee bună să plece din Departamentul de Poliție din Atlanta, unde pensionarea forțată a lui Evelyn era considerată fie un subiect delicat, fie o crimă, în funcție de persoana pe care o întrebai.

— Mama a vorbit vreodată cu tine despre investigație?

— N-ar trebui să îți întrebi partenerul despre asta?

— Te întreb pe tine, ripostă Faith.

Evelyn refuzase să discute cazul împotriva ei și nu doar din cauză că Faith ar fi putut fi chemată ca martoră.

— Dacă a spus ceva, chiar dacă nu era pe subiect, dar tu nu ți-ai dat seama la momentul respectiv…

— Mama nu vorbea despre serviciul ei cu mine. Asta e treaba ta.

Folosea același ton acuzator, de parcă Faith avea puterea să o găsească pe mama lor și ar fi ales, pur și simplu, să nu o facă. Ea privi ceasul de pe perete. Era aproape nouă, prea târziu pentru genul acesta de discuții.

— Mă duc la culcare. Îl trimit jos pe Jeremy cu niște cearșafuri. Canapeaua este destul de comodă.

El dădu din cap, iar Faith aprecie faptul că a lăsat-o să plece. Era la jumătatea scărilor, când el începu:

— E un copil bun.

Faith se întoarse spre el.

— Jeremy. Este un copil bun.

— Da, este, zâmbi ea.

Faith aproape ajunsese la capătul scărilor, când el spuse:

— Mama a făcut o treabă bună.

Faith continuă să urce scările, refuzând să muște din momeală. Verifică ce face copilul. Emma plescăi când Faith se aplecă să o sărute pe frunte. Era cufundată într-un somn adânc, liniștit, pe care numai bebelușii îl cunosc. Îi mângâie brațul Emmei, lăsând degetele ei micuțe să se înfășoare în jurul alor sale, înainte să plece.

În camera de alături, patul lui Jeremy era gol. Faith zăbovi în ușă. Nu dăduse altă întrebuințare dormitorului lui, deși i-ar fi plăcut să aibă un birou. Afișele lui erau încă pe pereți: un Mustang GT, cu o blondă îmbrăcată în bikini aplecată peste capotă, o altă brunetă pe jumătate dezbrăcată, lipită de un Camaro, încă trei-patru mașini de expoziție cu omniprezentele modele cu pieptul mare. Faith încă își mai aducea aminte cum s-a întors într-o zi acasă de la serviciu ca să găsească „Podurile din sud-estul Statelor Unite” înlocuite cu

aceste bijuterii. Jeremy încă mai credea că a păcălit-o, în mod inteligent, să creadă că pubertatea a venit cu un interes brusc pentru mașini.

— Sunt înăuntru.

Îl găsi în camera ei. Jeremy stătea pe burtă, capul îl avea la picioarele patului, ținea picioarele în aer și iPhone-ul în mâini. Sunetul televizorului era oprit, dar filmul avea subtitrare.

— Totul este în ordine? întrebă ea.

El înclină iPhone-ul din mână, în timp ce era atent la un joc.

— Da!

Faith își aduse aminte de iubita fertilă. Era ciudat că nu se afla și ea aici. De obicei, erau nedezlipiți.

— Unde este Kimberly?

— Suntem despărțiți o perioadă, spuse el și ea aproape oftă de ușurare. V-am auzit pe tine și pe Zeke țipând.

— Toate au un început.

Înclină telefonul în direcția cealaltă.

— Și eu îmi doream așa ceva, spuse ea.

El pricepu aluzia și puse dispozitivul în buzunar.

— Știu că ai auzit telefonul sunând. Era Will. Lucrează cu mătușa Amanda.

— Asta-i bine, răspunse cu privirea la televizor.

Faith începu să-i dezlege tenișii. În logica tipică unui adolescent, el credea că dacă-și ține picioarele ridicate de pe pat va împiedica murdăria să cadă.

— Spune-mi ce s-a întâmplat când a sosit Zeke.

— Tipul e un ticălos.

— Folosește cuvinte mai cuminți.

Îl văzu înroșindu-se ușor în lumina aruncată de televizor.

— Victor a stat cu mine. I-am spus că nu este necesar, dar el a spus că așa vrea el, deci…

— I-ai arătat poza Emmei? întrebă și îi dezlegă celălalt șiret.

El continua să se uite fix la televizor. Jeremy îl plăcea cu adevărat pe Victor, probabil chiar mai mult decât Faith, ceea ce era numai un aspect al problemei.

— E-n ordine, îi spuse ea.

— Zeke a avut un comportament de rahat – nepoliticos, vreau să spun – față de Victor.

— În ce mod?

— Se umfla în pene și îl repezea.

Era tipic lui Zeke.

— Nu s-a întâmplat nimic, da?

— Nu, Victor nu e genul.

Și Faith credea la fel. Victor Martinez lucra într-un birou, citea *The Wall Street Journal,* purta costume și se spăla pe mâini de șaisprezece ori pe zi. Era la fel de plin de pasiune ca un lemn. Era destinul lui Faith să nu se poată îndrăgosti decât de genul de bărbat care purta tricouri fără mâneci și îi pocnea fratele în nas.

Ea îi scoase pantoful lui Jeremy, încruntându-se din cauza stării șosetelor lui.

— Degetele se țin înăuntru, studentule!

Își notă în minte să îi cumpere mai multe șosete, când îi comanda lenjeria. Și blugii lui arătau mizerabil. Cei trei sute de dolari din contul ei erau ca și cheltuiți. Slavă Domnului că pe timpul suspendării era plătită. Faith era nevoită să-și cheltuiască economiile, doar pentru ca fiul ei să nu arate ca un vagabond.

Jeremy se răsuci pe spate ca să stea cu fața la ea.

— I-am arătat lui Victor fotografia Emmei de la Paște.

Ea înghiți în sec. Victor era un bărbat inteligent, dar nu era nevoie de un geniu ca să calculeze. Chiar și fără asta, Faith era blondă și cu pielea albă. Emma avea tenul închis la culoare și ochii căprui-intens.

— Cea în care poartă urechile de iepuraș?

Aprobă din cap.

— E una reușită.

Faith putea vedea cum îl copleșește sentimentul de vinovăție, ca apa care se revarsă dintr-un pahar.

— E-n regulă, Jay. Oricum ar fi aflat.

— Atunci de ce nu i-ai spus?

Pentru că Faith era exact combinația de persoană nedezvoltată emoțional și dominatoare, lucru pe care Jeremy îl va afla când viitoarea nevastă i-l va trânti în față țipând.

— Nu voi discuta asta cu tine acum, spuse Faith.

El se ridică să-i vadă fața.

— Bunica îl place pe Will.

Faith bănui că a auzit conversația cu Zeke.

— Ți-a spus ea asta?

El dădu din cap.

— A spus că e un tip de treabă. Că a tratat-o corect și că avea o misiune dificilă, dar nu era plin de răutate.

Faith nu știa dacă mama ei doar încercase să îl liniștească pe Jeremy sau își dezvăluise adevărata părere. Cunoscându-și mama, era probabil un amestec din ambele.

— Ți-a vorbit vreodată despre motivul pensionării?

El trăgea de un fir deșirat de pe cuvertura de pat.

— A spus că a fost vina ei că n-a observat ce se petrece.

Era mai mult decât îi spusese lui Faith vreodată.

— Altceva?

El își scutură capul.

— Mă bucur că Will o ajută pe mătușa Amanda. Nu poate face totul singură. Și e chiar deștept.

Faith îl luă de mână și i-o reținu până când Jeremy ridică privirea. Singura sursă de lumină din încăpere era televizorul, îi dădea feței lui o tentă verzuie.

— Știu că ești îngrijorat pentru bunica și știu că, orice aș spune, nu te vei simți mai bine.

— Mulțumesc.

Era sincer. Jeremy întotdeauna apreciase onestitatea.

Ea îl trase mai aproape și își înfășură brațele în jurul lui. Nu era lat în umeri. Era deșirat, nu era încă bărbatul ce va deveni, în ciuda faptului că mânca zilnic o cantitate egală cu propria greutate de macaroane cu brânză.

El se lăsă îmbrățișat mai mult timp decât de obicei. Îl sărută pe creștet.

— Totul va fi bine.

— Asta spunea bunica întotdeauna.

— Și avea întotdeauna dreptate.

Faith îl strânse mai tare în brațe.

— Mamă, mă sufoci.

Se îndură să-i dea drumul.

— Ia niște cearșafuri pentru unchiul Zeke. Va dormi pe canapea.

Jeremy își strecură din nou picioarele în tenișii.

— A fost mereu așa?

Faith nu se prefăcu că nu înțelege.

— Când eram mici, de fiecare dată când trebuia să dea un vânt, venea în camera mea și îi dădea drumul.

Jeremy începu să râdă.

— Și apoi a spus că, dacă îl pârăsc, se îndoapă cu fasole și brânză, mă ține jos și o face în fața mea, data viitoare.

Aceasta îl făcu să râdă incontrolabil. Se aplecă, ținându-se de stomac, în timp ce imita o maimuță.

— A făcut-o?

Faith dădu din cap, iar el râse și mai tare. Îl lăsă să savureze umilința ei încă puțin, înainte să-l înghiontească în umăr.

— E timpul să te culci.

El își șterse ochii de lacrimi.

— Frate, trebuie să-i fac asta lui Horner.

Horner era colegul lui de cameră. Faith se îndoia că va simți cineva un miros urât în plus în camera lor.

— Adu-i lui Zeke o pernă din dulap.

Îl împinse afară din cameră. El încă râdea în timp ce străbătea holul. Era un preț mic pe care trebuia să îl plătească pentru a vedea cum dispar grijile de pe fața fiului ei.

Faith trase plapuma înapoi pe pat. Murdăria de pe tenișii lui Jeremy era împrăștiată pe cearșafuri. Era prea obosită ca să mai schimbe patul. Era prea obosită ca să-și mai pună cămașa de noapte sau chiar ca să se spele pe dinți. Își scoase pantofii și se băgă în pat, cu aceleași haine pe care le purta de la cinci dimineața.

Casa era scufundată în tăcere. Corpul ei era atât de încordat încât avea senzația că stă pe o scândură. Respirația Emmei se auzea din monitorul pentru copii. Faith se holbă la tavan. Uitase să închidă televizorul. Luminile fulgerau de parcă era în filmul de acțiune la care se uitase Jeremy.

Boyd Spivey era mort. Era de neînțeles. Era un tip masiv, imens, genul de polițist pe care ți-l imaginezi pensionându-se pe culmile gloriei. Era exact opusul partenerului său. Chuck Finn era un tip mohorât, plin de predicții sumbre și îngrozit că va fi împușcat la datorie. Apărarea lui în timpul investigației a fost singura pe care Faith a găsit-o credibilă pe toată durata dezastrului. Chuck a pretins că el doar executa ordinele. Pentru cei care îl cunoșteau, părea ceva plauzibil. Detectivul Finn era prototipul executantului, care era exact genul de personalitate pe care oameni ca Boyd Spivey știau să-l exploateze.

Dar Faith nu voia să se gândească la Boyd sau la Chuck sau la oricine altcineva din echipa mamei ei. Investigația îi consumase șase luni din viață. Șase luni de nopți nedormite. Șase luni de îngrijorare că mama ei va face infarct sau că va ajunge în închisoare sau ambele.

Faith se forță să închidă ochii. Voia să se gândească la momentele bune petrecute alături de mama ei, să retrăiască niște clipe frumoase sau să-

și reamintească bucuria de a sta în compania ei. Ceea ce vedea, în schimb, era bărbatul din dormitorul mamei, cu gaura neagră din mijlocul frunții, unde îl împușcase Faith. Mâinile i se smuciseră. Ostaticul se holbase la Faith, fără să-i vină să creadă. Gura i se deschisese. Ea-i văzuse dinții îmbrăcați în argint și o biluță de argint asortată prinsă de limbă.

Almeja, spusese el. Bani.

Faith auzi podeaua scârțâind pe hol.

— Jeremy?

Se ridică în cot și aprinse lumina de pe noptieră.

El îi aruncă o privire tâmpă.

— Scuză-mă, știu că ești obosită.

— Vrei să-i duc eu cearșafurile jos, lui Zeke?

— Nu, nu e asta. Scoase iPhone-ul din buzunar. Ceva a fost postat pe pagina mea de Facebook.

— Credeam că nu o mai folosești de când m-ai adăugat în lista ta de prieteni.

Faith nu fusese niciodată genul de părinte care să aibă încredere totală în copilul ei. Proprii ei părinți avuseseră încredere în ea și uite ce le adusese asta.

— Ce se petrece?

Degetele lui mari se plimbau pe ecran, în timp ce vorbea.

— M-am plictisit. Vreau să spun, nu plictisit, dar nu aveam ce să fac, așa că…

— E-n regulă, puiule.

Ea se ridică în pat.

— Ce este?

— O grămadă de oameni au postat comentarii. Cred că au auzit despre bunica la știri.

— Ce frumos! spuse Faith, deși i se părea puțin macabru și ca să împrumute un cuvânt de la fratele ei, *dramatic.* Și ce spun?

— În general ceea ce cred despre mine și lucruri de acest gen. Dar este un mesaj mai special.

El întoarse telefonul și i-l dădu. Faith citi mesajul cu voce tare.

— Hei, Jaybird, sper că ești bine. Sunt sigur că băieții răi își vor arde degetele. Adu-ți aminte doar ce obișnuia să spună bunica ta: ține-ți gura închisă și ochii deschiși.

Faith verifică ID-ul.

— GoodKnight92[5]. E vreun coleg de la Grady?

Mascota liceului era un cavaler și fusese născut în 1992.

Ridică din umeri.

— N-am auzit niciodată de el.

Faith a observat că mesajul fusese scris la ora 2:32 în după-amiaza aceea, la mai puțin de o oră după ce Evelyn fusese răpită. Încercă să nu pară îngrijorată când întrebă:

— Când ți-a trimis cererea de prietenie?

— Astăzi, dar mulți oameni mi-au trimis azi cereri. Au apărut cam din senin.

— Ce spune profilul lui? întrebă, înapoindu-i telefonul.

— Doar că locuiește în Atlanta și că lucrează în distribuție.

El trecu cu degetul peste ecran, apoi îi arătă lui Faith.

Ochii ei erau așa de obosiți, încât nu se putea concentra. Faith își apropie telefonul de față, astfel încât să poată citi cuvintele. Nu era nimic în plus, nici măcar o fotografie. Jeremy era singurul prieten al lui GoodKnight. Faith simți că instinctul de polițistă îi spune că ceva nu e-n regulă, dar îi dădu telefonul înapoi lui Jeremy ca și cum nu se întâmplase nimic.

— Sunt sigură că e cineva care a mers cu tine la Morningside. Ai fost așa de tachinat pentru că bunica îți spunea Jaybird, încât m-ai implorat să te las să te muți la altă școală.

— E ciudat, totuși, nu-i așa?

Încerca să nu-l îngrijoreze.

— Majoritatea prietenilor tăi sunt ciudați.

— De unde știe că bunica întotdeauna spunea așa? întrebă, neliniștit.

— E o expresie destul de des întâlnită.

— Gura închisă, ochii deschiși.

— Aveam un instructor la academie, care o avea ca și tatuată pe frunte. Haide. Nu e nimic. Probabil e un copil de polițist. Știi regula. Ceva rău se întâmplă și suntem toți o familie, spuse pe un ton pe care-l voia a fi relaxat.

Acest argument păru să-l convingă. Jeremy fusese târât într-o perioadă prin spitale și case străine, din cauza câte unui ofițer de poliție care fusese rănit sau ucis. Puse telefonul la loc în buzunar.

— Sigur ești bine? întrebă ea.

Jeremy dădu din cap.

— Poți să dormi aici, dacă vrei.

— Ar fi ciudat, mamă.

— Trezește-mă, dacă ai nevoie de mine.

Faith se lăsă înapoi pe spate, strecurându-și mâna sub pernă. Degetele ei atinseră ceva umed. Familiar. Jeremy sesiză imediat schimbarea.

— Ce s-a întâmplat?

Lui Faith i se tăie respirația. Nu avea curajul să vorbească.

— Mamă?

— Sunt obosită, reuși ea să spună. Sunt doar obosită.

Plămânii ei tânjeau după oxigen. Simți cum transpirația îi năpădește corpul.

— Du cearșafurile, până nu urcă Zeke aici.

— Ești…

— A fost o zi lungă, Jeremy. Am nevoie să dorm.

Nu se lăsa convins.

— Bine.

— Poți să-mi închizi ușa?

Nu era sigură că se putea mișca și dacă ar fi vrut.

Jeremy îi aruncă o altă privire îngrijorată, în timp ce închidea ușa. Faith auzi zgomotul clanței, apoi foșnetul ușor al pașilor săi în timp ce mergea

pe hol, către spălătorie. Faith își retrase mâna de sub pernă numai când auzi a treia treaptă scârțâind.

Deschise pumnul încleștat. Durerea ascuțită provocată de frică dispăruse, iar Faith simțea doar furie oarbă.

Mesajul de pe iPhone-ul lui Jeremy. Liceul lui. Anul nașterii.

Ține-ți gura închisă și ochii deschiși.

Fiul ei stătuse în acest pat, cu picioarele la câțiva centimetri depărtare de ceea ce descoperise.

Sunt sigur că băieții răi își vor arde degetele.

Cuvintele au căpătat sens doar când Faith a ținut degetul retezat al mamei sale în mână.

Capitolul 6

Sentimentul de autodispreț nu îi era străin Sarei Linton. S-a simțit rușinată când tatăl său a văzut-o furând o acadea din cutia milei de la biserică. S-a simțit umilită când și-a prins soțul înșelând-o. S-a simțit vinovată când a mințit-o pe sora sa că îi place de cumnatul ei. S-a simțit jenată când mama ei i-a arătat că este prea înaltă ca să poarte un anumit stil de pantaloni. Nu s-a simțit însă niciodată o femeie ușoară, iar faptul că știa că nu este mai bună decât o stea de *reality show* de televiziune îi sfâșia adâncurile ființei. Chiar și acum, câteva ore mai târziu, fața Sarei ardea la gândul confruntării cu Angie Trent. O singură dată în viață își amintea ca cineva să-i fi vorbit ca Angie Trent. Mama lui Jeffrey era o bețivă înrăită, iar Sara a nimerit-o într-o noapte foarte proastă. Singura diferență era că în acest caz Angie avea toate drepturile să o eticheteze pe Sara drept târfă.

O femeie stricată, ar fi spus mama ei.

Nu că Sara ar fi intenționat să-i spună mamei ei ceva din ceea ce s-a petrecut. A retezat sunetul televizorului, deoarece o zgâria pe nervi. A încercat să citească. A încercat să facă ordine în

apartament. A tăiat unghiile câinilor. A spălat vase și a împăturit haine, atât de șifonate din cauză că au stat grămadă pe canapeaua ei timp îndelungat, încât a trebuit să le calce ca să încapă în sertare.

S-a îndreptat de două ori către lift ca să ducă mașina lui Will înapoi acasă. De două ori s-a întors din drum. Problema erau cheile. Nu le putea lăsa în mașină și nici vorbă să bată la ușă și să i le înmâneze lui Angie. Să le lase în cutia poștală nu era o opțiune. Vecinii lui Will nu erau răi, dar locuia în mijlocul orașului. Mașina ar fi dispărut până s-ar fi întors Sara acasă.

Așadar, continua să-și facă de lucru, în tot acest timp temându-se de sosirea lui Will ca de o durere de dinți. Ce-i va spune când va veni, în sfârșit, să-și ia mașina? Cuvintele nu aveau nicio putere, deși Sara exersase în tăcere multe discursuri despre onoare și moralitate. Vocea din capul ei căpătase cadența discursului unui preot baptist. Totul era atât de sordid. Totul era greșit. Sara nu intenționa să se împopoțoneze în fața altei femei. Nu intenționa să fure soțul altcuiva, deși el era gata să fie luat. Nici nu intenționa să se implice într-un război cu Angie. Și mai presus de toate, nu intenționa să se implice în relația lor incredibil de disfuncțională.

Ce fel de monstru s-ar fi lăudat că soțul ei încercase să se sinucidă? Sarei i se întorcea stomacul pe dos. Și mai era și adevărata problemă: cât de convins fusese Will că a-și tăia brațul cu lama era singura soluție? Cât de tare era obsedat de Angie, încât să comită un lucru atât de îngrozitor? Și cât de bolnavă era Angie, încât să-l țină în timp ce făcea acest gest?

La aceste întrebări putea să răspundă cel mai bine un psihiatru. Copilăria lui Will nu fusese una ușoară. Și acest fapt în sine putea să-l afecteze. Dislexia reprezenta altă problemă, dar nu părea ceva capital. Avea ciudățeniile lui, dar erau drăgălașe, nu respingătoare. Își rezolvase

problemele legate de tendințele suicidale sau se pricepea doar să le ascundă? Dacă depășise acest punct din viața lui, de ce mai era împreună cu femeia aceea oribilă?

Și din moment ce Sara hotărâse că nu se va întâmpla nimic între ei, de ce își mai pierdea timpul punându-și aceste întrebări? Nici măcar nu era genul ei. Will nu semăna deloc cu Jeffrey. Nu afișa deloc siguranța de sine fantastică a soțului ei. În ciuda înălțimii, Will nu era un bărbat care să intimideze fizic. Jeffrey fusese jucător de fotbal. Știa cum să conducă o echipă. Will era un singuratic, mulțumit să-și facă meseria în umbra Amandei. Nu voia glorie sau recunoaștere.

Jeffrey nu dorise să fie în centrul atenției, dar era incredibil de sigur pe cine era și ce voia. Femeile leșinau în prezența lui. Știa să facă totul așa cum trebuie, acesta fiind unul din multele motive pentru care Sara renunțase la rațiune și se căsătorise cu el. De două ori.

Poate nu era deloc interesată de Will. Poate Angie Trent avea parțial dreptate. Sarei îi plăcuse să fie căsătorită cu un polițist, dar nu pentru motivele perverse pe care le sugerase Angie. Natura radicală a forțelor polițienești îi plăceau Sarei la nivel profund. Părinții ei o educaseră să-i ajute pe alții și nu era persoană care să ajute mai mult decât un polițist. Mai era o parte a creierului ei care atrasă de plăcerea de a dezlega mistere, ce se regăsea din plin în investigațiile criminale. Îi plăcuse să discute cu Jeffrey despre cazuri. Munca la morgă ca medic legist, descoperirea unor indicii, furnizarea de informații care să-l ajute pe el, au făcut-o să se simtă utilă.

Sara oftă. Ca și cum a fi doctor nu era un lucru util. Poate Angie Trent avea dreptate în legătura cu perversiunea. Mai lipsea ca Sara să înceapă să și-l imagineze pe Will în uniformă.

Îi alungă pe cei doi câni care îi stăteau în brațe, ca să se poată ridica în picioare. Billy căscă. Bob

se răsuci pe spate ca să se așeze mai confortabil. Ea privi în jur, prin apartament. Un sentiment de nervozitate o copleși. Avea nevoie să schimbe ceva, orice, astfel încât să simtă ca are controlul asupra vieții ei.

Începu să mute canapelele, pe care le așeză într-un anumit unghi față de televizor, în timp ce câinii se uitau la podeaua care trepida sub ei. Măsuța de cafea era prea mare pentru noul aranjament, așa că mută totul din nou, ca să-și dea seama că nu se potrivește, iarăși. Până când a terminat de răsucit totul și de împins mobila unde era la început, transpirase.

Era praf pe rama fotografiei de deasupra consolei. Sara lustrui mobila și începu să șteargă praful, din nou. Era mult spațiu de umplut. Clădirea în care locuia fusese o fabrică de prelucrare a laptelui. Pereții din cărămidă roșie sprijineau tavane înalte de șase metri. Toate accesoriile mecanice erau la vedere. Ușile din interior erau din lemn și aveau feroneria specifică unui hambar. Era genul de mansardă industrială pe care te așteptai să o găsești în New York, deși Sara plătise considerabil mai puțin comparativ cu suma de zece milioane de dolari pe care ar cere-o un astfel de loc în Manhattan.

Nimeni nu credea că spațiul i se potrivea și acest lucru o atrăsese pe Sara la apartament în primul rând. Când s-a mutat prima dată în Atlanta, ea și-a dorit ceva complet diferit de vila ei de acasă. S-a gândit mai târziu că a depășit măsura. Spațiul deschis părea aproape cavernos. Bucătăria, cu oțelul ei inoxidabil peste tot și granitul negru fusese foarte scumpă și foarte inutilă pentru cineva ca Sara, care era genul care dădea supa în foc. Toată mobila era prea modernă. Masa din sufragerie, sculptată dintr-o singură bucată de lemn și suficient de mare pentru douăsprezece persoane, era un lux ridicol, având în vedere că o folosea numai ca să sorteze corespondența și să pună pizza

în timpul cât îl plătea pe livrator. Sara puse deoparte soluția pentru lustruit mobila. Nu praful era problema. Trebuia să se mute. Ar trebui să găsească o căsuță într-unul dintre cartierele liniștite ale Atlantei și să scape de canapelele joase din piele și măsuțele de cafea din sticlă. Ar trebui să aibă canapele pufoase și scaune încăpătoare în care să te poți cuibări ca să citești. Ar trebui să aibă o bucătărie cu o chiuvetă ca a unei case de la țară și o priveliște plină de viață înspre curtea din spate prin ferestrele largi.

Ar trebui să stea într-un loc asemănător cu locuința lui Will.

Televizorul îi atrase privirea. Genericul știrilor de seară se derula pe ecran. Un reporter cu aspect grav stătea în fața închisorii de Diagnosticare și Clasificare Georgia. Mulți dintre cei ce făceau parte din ea îi ziceau D&C, fiind conștienți că cele două litere puteau semnifica și camera morții[6]. Sara văzuse știrea despre asasinarea celor doi oameni mai devreme și se gândise atunci la fel ca și acum: iată un motiv în plus să nu intre într-o relație cu Will Trent.

Lucra la cazul lui Evelyn Mitchell. Probabil că Will nu fusese astăzi în preajma închisorii, dar în minutul în care Sara a văzut știrea despre un ofițer asasinat inima i s-a zbătut în piept. Chiar și după ce a aflat numele gardianului și a prizonierului mort, inima ei nu s-a liniștit. Din cauza lui Jeffrey, își amintea cum fiecare știre de la televizor, fiecare frântură de zvon, o făcea să se crispeze de teamă ca nu cumva să preia Jeffrey un alt caz, care să-i pună viața în pericol. Avea o tulburare de stres posttraumatic. Sara nu-și dăduse seama că trăise cu frică toți acești ani, până la decesul soțului ei.

Interfonul sună. Billy mârâi fără tragere de inimă, dar niciun câine nu se dădu jos de pe canapea. Sara apăsă pe buton.

— Da?

— Bună, scuză-mă, eu… spuse Will.

Sara îi dădu drumul înăuntru. Își luă cheile de pe tejghea și se sprijini de ușa de la intrare. Nu voia să-l invite înăuntru. Nu-l va lăsa să se scuze pentru ce a spus Angie, pentru că Angie Trent avea tot dreptul să spună ce gândește, și mai mult decât atât, a sesizat niște aspecte corecte. Sara doar îi va spune lui Will că i-a făcut plăcere să-l cunoască și îi va ura succes în a rezolva lucrurile cu soția lui. Dacă mai ajungea vreodată la ea. Liftul de-abia se deplasa. Văzu afișajul digital al liftului indicând că acesta merge de la etajul patru la subsol. Dură, din nou, o veșnicie ca liftul să înceapă să urce. Șopti cu glas tare „trei, patru, cinci” și, în sfârșit, liftul scoase un clinchet, semn că a ajuns la șase.

Ușile se deschiseră. Will aruncă o privire cercetătoare din spatele a două piramide de cutii de dosare de carton, o cutie de polistiren expandat și o pungă de gogoși. Câinii, care păreau să o observe pe Sara doar la ora mesei, alergară în hol să-l întâmpine.

Sara bombăni o înjurătură.

— Scuză-mă că am întârziat așa de mult.

El se întoarse, ca Bob să nu-l doboare.

Sara apucă ambii câini de zgărzi, ținând ușa deschisă cu piciorul astfel încât Will să poată să intre. El puse cutiile pe masa din sufragerie și începu imediat să mângâie câinii. Ei l-au lins ca pe un prieten pierdut demult, dând din coadă și zgâriind cu unghiile podeaua. Planul Sarei, care fusese atât de ferm cu numai câteva secunde înainte, începu să se fisureze.

Will privi spre etaj.

— Erai în pat?

Ea se îmbrăcase conform cu dispoziția ei, într-o pereche veche de pantaloni de trening și un jerseu al echipei de fotbal Grant County Rebels. Avea părul prins la spate atât de strâns, încât simțea cum îi trage pielea gâtului.

— Uite cheile tale.

— Mulțumesc.

Will dădu câinele jos de pe pieptul lui. Încă mai purta tricoul negru din acea după-amiază.

— Jos! îl trase înapoi pe Bob, care făcea tot posibilul să ajungă la gogoși. E sânge?

Avea o pată uscată, întunecată pe mâneca dreaptă a tricoului. Instinctiv, Sara întinse mâna să-l apuce de braț. Will făcu un pas înapoi.

— Nu e nimic. Își trase mâneca. A fost un incident la închisoare azi.

Sara simți că i se strânge pieptul, acel sentiment atât de familiar.

— Ai fost acolo.

— N-am putut face nimic ca să-l ajut. Poate că tu… Cuvintele i se stinseră pe buze. Doctorul din echipă a spus că era o rană mortală. Era mult sânge. Își strânse mâna în jurul încheieturii brațului. Ar fi trebuit să-mi schimb bluza când am ajuns acasă, dar am avut multă treabă, iar casa mea e cu susul în jos acum.

Fusese acasă. Fără niciun motiv, Sara își permise să creadă un moment că el nu și-a văzut soția.

— Ar trebui să discutăm despre ce s-a întâmplat.

— Uh… Pretinse că nu înțelege. Nu sunt multe de spus. E mort. Nu era un tip deosebit de bun, dar sunt sigur că îi va afecta familia.

Sara se holbă la el. Nu era niciun sentiment de vinovăție pe fața lui. Poate că Angie nu i-a spus lui Will despre confruntare. Sau poate i-a spus, iar Will se străduia din răsputeri să ignore acest lucru. În orice caz, ascundea ceva. Dar dintr-odată, după ce și-a petrecut ultimele ore muncind ca o nebună, Sarei nu-i mai păsa. Nu voia să discute subiectul. Nu voia să analizeze. Singurul lucru de care era sigură era că nu dorea ca el să plece.

— Ce este în cutii? întrebă ea.

Păru să observe schimbarea ei de atitudine, dar hotărî să ignore acest aspect.

— Dosare dintr-o investigație mai veche. Ar putea să aibă legătură cu dispariția lui Evelyn.

— Nu răpire?

Rânjetul lui arăta că fusese prins.

— Trebuie să știu tot ce cuprind aceste dosare până mâine la ora cinci dimineața.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu. Se întoarse să ridice cutiile. Mulțumesc că ai dus-o pe Betty acasă în locul meu.

— Dislexia nu e un defect de caracter.

Will lăsă cutiile pe masă și se întoarse. Nu răspunse imediat. O privi doar într-un fel care o făcu pe Sara să-și dorească să fi făcut o baie. Într-un final, el spuse:

— Cred că îmi plăcea mai mult când erai supărată pe mine.

Sara nu-i răspunse.

— E vorba de Angie, nu-i așa? De aceea ești supărată?

Aceste subterfugii reprezentau o noutate pentru ea.

— Părea că ignorăm tema.

— Vrei să continuăm astfel?

Sara ridică din umeri. Nu știa ce voia. Cel mai potrivit lucru ar fi fost să-i spună că flirtul lor inocent a luat sfârșit. Trebuia să deschidă ușa și să-l determine să plece. Ar fi trebuit să-l sune pe doctorul Dale mâine dimineață și să-i ceară o nouă întâlnire. Ar trebui să-l uite pe Will și să lase timpul să i-l șteargă din minte.

Dar nu memoria ei era problema, ci strânsoarea din piept pe care o simțea când credea că el este în pericol. Era sentimentul de eliberare pe care îl avea când îl vedea intrând pe ușă. Era fericirea pe care o simțea prin simplul fapt de a fi lângă el.

— Angie și cu mine nu am mai fost împreună, *împreună,* de peste un an, spuse el. Făcu o pauză, ca să lase propoziția să-și facă efectul. Nu de când te cunosc pe tine.

Sara nu putu să spună decât:

— O!

— Și apoi, când mama ei a murit, cu niște luni în urmă, am văzut-o pentru, să zicem, două ore, apoi a plecat. Nici măcar nu a participat la înmormântare. Făcu din nou o pauză, îi era greu. E greu de explicat relația noastră. Nu fără să par patetic și stupid.

— Nu-mi datorezi o explicație.

Își puse mâinile în buzunare și se aplecă peste masă. Lumina de la lustră îi scotea în evidență cicatricea crestată de deasupra buzei. Avea pielea roz, o linie fină trasându-i cuta dintre buza superioară și nas. Sara nici nu-și mai aducea aminte cât timp pierduse imaginându-și cum s-ar simți cicatricea pe propria ei gură. Prea mult timp.

Will își drese glasul. Privi în podea, apoi vorbi rar:

— Știi unde am crescut. Cum am crescut.

Ea dădu din cap. Orfelinatul de copii din Atlanta se închisese cu mulți ani în urmă, dar clădirea abandonată era la mai puțin de opt kilometri de locul unde locuia.

— Copiii nu stăteau prea mult. Încercau să plaseze cât mai mulți dintre noi în cămine temporare. Bănuiesc că era mai ieftin așa.

El dădu din umeri, ca și cum era ceva normal.

— Cei mai mari nu făceau față, de obicei. Rezistau poate câteva săptămâni, uneori numai câteva zile. Se întorceau schimbați. Cred că poți să-ți imaginezi de ce.

Sara dădu din cap. Nu dorea să știe.

— Nu erau multe persoane care să dorească să îngrijească un băiețel de opt ani, care nu trecea de clasa a treia. Dar Angie e fată, drăguță și inteligentă, așa că era trimisă des. Ridică din nou din umeri: Cred că m-am obișnuit să o aștept să se întoarcă și m-am obișnuit să nu întreb ce s-a petrecut cât a lipsit. Se îndepărtă de masă și ridică cutiile. Așa că asta este. Patetic și stupid.

— Nu, Will…

Se opri în fața ușii, cutiile din fața lui fiind ca un scut de protecție.

— Amanda m-a pus să te întreb dacă știi pe cineva la biroul medicului legist din Fulton.

Dură ceva timp până creierul Sarei se obișnui cu noua temă de discuție.

— Probabil. Am făcut o parte din pregătire acolo la început.

El își schimbă greutatea în cealaltă mână.

— E mesajul Amandei, nu al meu. Vrea ca tu să dai niște telefoane. Nu ești nevoită, dar…

— Ce vrea să știe?

— Orice iese la autopsie. Ei nu vor să ne spună și nouă. Vor să păstreze cazul.

El se întoarse către ușă, așteptând. Ea îi privi ceafa, cu firele sale fine de păr.

— Bine.

— Ai numărul de telefon al Amandei. Sun-o dacă apare ceva. Sun-o și dacă nu apare nimic. E nerăbdătoare.

El stătea în picioare, așteptând ca ea să deschidă ușa.

Sara își petrecuse mare parte din zi dorindu-și ca el să iasă din viața ei, dar acum nu putea să suporte faptul că pleca.

— Amanda s-a înșelat.

El se întoarse cu fața spre ea.

— Legat de ceea ce a spus astăzi. Amanda s-a înșelat.

Se prefăcu șocat.

— Nu cred că am auzit vreodată pe cineva spunând aceste cuvinte cu glas tare înainte.

— *Almeja.* Ultimele cuvinte ale omului pe moarte. Traducerea literală este corectă – verzișori – dar nu este argoul pentru „bani”. Cel puțin nu cum am auzit eu cuvântul folosit.

— Este argoul pentru ce?

Ura cuvântul, dar îl pronunță oricum.

— Curvă.

— De unde știi? se încruntă el.

— Lucrez într-un spital public mare. Nu cred că trece o săptămână de când am început fără ca o persoană să nu mă strige cu diverse derivate ale cuvântului.

Will trânti cutiile înapoi pe masă.

— Cine ți-a zis așa?

Ea dădu din cap. El părea pregătit să se certe cu întreg registrul de pacienți.

— Ideea este că tipul îi spunea lui Faith așa. Nu vorbea despre bani.

Will își încrucișă brațele. Era evident exasperat.

— Ricardo, precizează el. Tipul din curtea din spate care a tras cu arma în fetițele acelea – se numea Ricardo.

Sara îi susținu privirea. Will continuă să vorbească.

— Hironobu Kwon era mortul din spălătorie. Nu știm nimic despre asiaticul mai în vârstă, decât că avea o pasiune pentru cămășile havaiene și vorbea cu accent sudic. Și mai este încă o persoană care a fost rănită, probabil într-o luptă în care s-au folosit cuțite, cu Evelyn. Probabil vei vedea notificarea de la spital, când te întorci la lucru. Grupa de sânge B negativ, posibil hispanic, înjunghiat în abdomen, posibil o rană pe mână.

— Ce de personaje!

— Crede-mă, nu e ușor să ții pasul cu ei și nici măcar nu sunt sigur că vreunul dintre ei e motivul real pentru ce se petrece.

— Ce vrei să spui?

— Pare ceva personal, ca și cum este altceva în joc. Nu aștepți ani de zile să jefuiești pe cineva. Trebuie să fie vorba despre ceva mai important decât banii.

— Nu degeaba se spune că reprezintă rădăcina tuturor relelor.

Soțului Sarei i-au plăcut întotdeauna motivele legate de bani. Din experiența ei, păreau să fie cele potrivite.

— Tipul rănit, cel cu rana în abdomen, face parte dintr-o bandă?

Will aprobă din cap.

— În general, au proprii lor doctori. Se pricep destul de bine – am văzut ceva din manopera lor la urgență. Dar o rană în abdomen este destul de greu de tratat. Ar putea avea nevoie de sânge, iar grupa B negativ este greu de obținut. Ar mai avea nevoie de un mediu steril pentru operație, medicamente pe care nu poți să le iei pur și simplu de la farmacia de cartier. Se găsesc numai în farmacia spitalului.

— Poți să-mi faci o listă? Pot s-o adaug la alertele polițiștilor.

— Bineînțeles.

Se duse la bucătărie ca să găsească hârtie de scris. El rămase lângă masa din sufragerie.

— Cât timp poate trăi cineva cu o rană în abdomen? A sângerat mult la locul crimei.

— Depinde. Ore, poate zile. Ajutorul de urgență poate să ofere ceva timp, dar ar fi un miracol să reziste o săptămână.

— Te superi dacă mănânc cât timp faci asta?

El deschise cutia de polistiren expandat. Erau două bucăți de hot dog, lungi de treizeci de centimetri, înmuiate în chili. Îi mirosi, apoi se încruntă:

— Cred că tipul de la benzinărie avea de gând să-i arunce pentru un motiv anume.

Cu toate acestea, luă un hot dog.

— Să nu îndrăznești.

— E în ordine, probabil.

— Stai jos.

Ea luă o tigaie din dulap și niște ouă din frigider. Will stătea la barul din fața cuptorului de oțel inoxidabil. Cutia de polistiren expandat era pe tejghea lângă el. Bob își băgă nasul în ea, apoi făcu un pas înapoi.

— Asta e cu adevărat cina ta – două bucăți de hot dog și o gogoașă? întrebă ea.

— Patru gogoși.

— Cum arată colesterolul tău?

— Cred că este alb, așa cum apare în reclame.

— Foarte amuzant.

Ea înfășură cutia de polistiren expandat în folie de aluminiu și o aruncă la gunoi.

— De ce crezi că mama lui Faith n-a fost răpită?

— Nu am spus chiar asta. Doar cred că multe lucruri nu se potrivesc. O privi pe Sara cum sparge ouăle într-un castron. Nu cred că a plecat de bunăvoie. Nu ar face una ca asta familiei. Dar cred că ar putea să-i știe pe răpitori. De exemplu, poate au avut relații de serviciu anterioare.

— Cum adică?

El se ridică și merse până la masa din sufragerie, de unde luă un teanc de dosare galbene dintr-o cutie. Luă și punga de gogoși înainte să se așeze din nou la barul din bucătărie.

— Boyd Spivey, spuse el, deschizând primul dosar și arătându-i o fotografie de la poliție.

Sara recunoscu figura și numele de la știri.

— Acesta e bărbatul care a fost omorât la închisoare azi.

Will dădu din cap, deschizând dosarul următor.

— Ben Humphrey.

— Alt polițist?

— Da.

Deschise un alt dosar. Era o stea galbenă lipită pe interior.

— Acesta este Adam Hopkins. A fost partenerul lui Humphrey. Luă alt dosar, de această dată cu o stea violet. Acesta este Chuck Finn. Partenerul lui Spivey, iar acest tip… Scotoci după ultimul dosar, cu o stea verde. Este Demarcus Alexander.

Uitase unul. Will se întoarse la masă și găsi încă un dosar galben. Acesta avea o stea neagră, care păru profetică când rosti:

— Lloyd Crittenden. A murit de o supradoză de droguri cu trei ani în urmă.

— Toți polițiști?

Will aprobă din cap, în timp ce îndesa în gură o gogoașă. Sara turnă ouăle în tigaie.

— Nu înțeleg.

— Șefa lor era Evelyn Mitchell.

Ea aproape că răsturnă ouăle.

— Mama lui Faith?

Reveni asupra fotografiilor, studiind fețele bărbaților. Toți aveau acea înclinare arogantă a bărbiei, ca și cum necazurile prezente erau doar un punct luminos efemer pe radar. Frunzări dosarul lui Spivey, încercând să descifreze scrisul.

— Furt în timpul investigării unei infracțiuni.

Dădu înapoi pagina și citi detaliile.

— Spivey a emis un regulament pentru echipa sa în care preciza că trebuie să ia zece procente din fiecare captură de droguri ce implica o sumă mai mare de două mii de dolari bani gheață. Au strâns ceva.

— Cât?

— Din ce estimează contabilitatea, în cursul a doisprezece ani, au furat în jur de șase milioane de dolari.

Ea fluieră pe un ton jos.

— E cu puțin sub un milion de dolari fiecare, fără taxe. Sau cel puțin era. Sunt sigură că Unchiul Sam a recuperat banii din prima zi de pușcărie.

Fiecare ban furat era venit impozabil. Majoritatea pușcăriașilor primeau înștiințarea în prima săptămână de executare a pedepsei. Sara verifică prima pagină a dosarului de arest, oprindu-se asupra unui nume cunoscut.

— Ai fost ofițerul care a anchetat cazul.

— Nu e partea de slujbă care să-mi placă cel mai mult.

Își îndesă și restul gogoașei în gură.

Sara se uită la dosar, prefăcându-se că citește. Greșelile de tipar nu erau deosebit de enervante. Fiecare raport de poliție pe care-l citise vreodată era împânzit cu greșeli gramaticale și de ortografie. Ca majoritatea dislexicilor, Will trata

corectorul de text drept sacrosant. Înlocuise cuvinte care nu aveau niciun sens în context, apoi semnase cu numele lui la sfârșit. Sara îi studie semnătura. Era aproape o mâzgălitură, ce făcea un unghi ascuțit cu linia neagră.

Will o privea îndeaproape. Ea realiză că trebuia să-i pună o întrebare.

— Cine a început investigația?

— Un pont anonim a venit la GBI.

— De ce nu a fost acuzată Evelyn?

— Procurorul a refuzat să întocmească un caz. I s-a permis să se pensioneze și să primească pensia întreagă. I-au zis pensionare timpurie, dar ea avea cu mult peste treizeci de ani de muncă. Nu muncea pentru bani. Cel puțin nu pentru banii pe care-i obținea de la stat.

Sara folosi o spatulă ca să amestece ouăle. Will mâncă încă o gogoașă din două înghițituri. Zahărul pudră se împrăștie pe blatul de granit negru.

— Pot să te întreb ceva? spuse ea.

— Sigur.

— Cum de lucra Faith cu tine, știind că i-ai investigat mama?

— Crede că mă înșel.

Bob venise înapoi. Își sprijini nasul de tejghea și Will îl mângâie pe cap.

— Știu că a clarificat situația cu mama ei, dar nu am discutat mai multe.

Sara nu ar fi crezut pe nimeni altcineva care i-ar fi spus așa ceva, dar își putea imagina cum se întâmplase. Faith nu era genul care să stea și să vorbească despre sentimentele ei, iar Will era așa de al naibii de decent încât era greu să-i atribui intenții ulterioare de răzbunare.

— Cum este Evelyn?

— E din vechea școală.

— Ca Amanda?

— Nu chiar. Luă încă o gogoașă din pungă. Vreau să spun că este dură, dar nu chiar atât de puternică.

Sara înțelese ce voia să spună. Acea generație nu a avut multe căi de a dovedi că sunt la fel de capabile ca bărbații cu care lucrau. Amanda abordase varianta dură, care i se potrivea în mod evident.

— Au crescut împreună, spuse Will. Au mers la Academie împreună, apoi au avut funcții similare în APD, respectiv GBI. Sunt încă bune prietene. Cred că Amanda a ieșit cu fratele lui Evelyn sau cu cumnatul ei.

Nu se putea gândi la un conflict de interese mai bătător la ochi.

— Și Amanda era ofițer superior pe vremea când o investigai pe Evelyn?

— Da.

El înghiți încă o gogoașă.

— Știai asta la momentul respectiv?

Dădu din cap, ținând gogoașa în interiorul obrazului ca o veveriță cu o nucă, astfel încât să poată întreba:

— Știai că nu e pornit cuptorul, nu?

— Rahat.

Asta explica de ce ouăle erau încă sub formă lichidă. Roti butonul până când izbucni flacăra.

El se șterse la gură cu dosul palmei.

— Și mie îmi place să le las să stea o vreme. Le conferă un aspect prăfos.

— Aceea este E-coli.

Verifică apoi prăjitorul de pâine, întrebându-se de ce nu a ieșit nicio felie. Probabil pentru că nu era nimic acolo. Will zâmbi, în timp ce ea lua o pâine din dulap.

— Nu sunt o bucătăreasă grozavă, spuse ea.

— Vrei să mă ocup eu?

— Vreau să-mi povestești despre Evelyn.

El se lăsă înapoi în scaun.

— Am plăcut-o încă de când am cunoscut-o. Știu că pare ciudat în circumstanțele date. Presupun că trebuie s-o urăsc, dar nu poți privi lucrurile așa. Aceasta e treabă guvernamentală.

Unele investigații demarează din motive greșite și te trezești că ești anchetat pentru că ai spus ceva greșit sau ai deranjat un politician, spuse el adunând zahărul pudră într-o grămăjoară. Evelyn era foarte politicoasă. Respectuoasă. Dosarul ei era nepătat până atunci. Mă trata ca și cum îmi făceam meseria și nu ca pe un pedofil, cum se întâmplă de obicei.

— Poate că știa că nu va fi pusă sub acuzație niciodată.

— Cred că era îngrijorată, dar principala ei preocupare era fiica sa. S-a străduit din răsputeri să nu o amestece pe Faith. Nici măcar n-am cunoscut-o până când nu m-a pus Amanda să fac echipă cu ea.

— Măcar e o mamă bună.

— E o doamnă rasată. Dar e și inteligentă, puternică, dură. Nu m-aș pune împotriva ei.

Sara uitase de ouă. Folosi spatula ca să le curețe de pe fundul tigăii.

— Evelyn a fost legată de un scaun, în timp ce îi răscoleau casa. Am găsit o săgeată desenată dedesubtul scaunului. Și-a folosit propriul sânge ca să o traseze, îi spuse Will.

— Ce direcție indica?

— În cameră. Spre canapea. Spre curtea din spate. Cine știe? Nu am găsit nimic, ridică el din umeri.

Sara căzu pe gânduri.

— Doar vârful unei săgeți? Atât?

El împrăștie zahărul pudră din nou și desenă forma.

Sara studie simbolul, în tăcere, gândindu-se cum să procedeze. Hotărî într-un final că nu avea decât să spună adevărul.

— Mie îmi pare un V. Litera V.

Tăcerea lui schimbă atmosfera în cameră. Ea se gândi că va schimba subiectul sau va face o glumă, dar el continuă:

— Nu era perfectă. Era întinsă la vârf.

— Așa? spuse, desenând încă o linie. Ca litera A?

El privi cu atenție desenul.

— Cred că Amanda nu se prefăcea când a spus că nu are idee despre ce vorbesc.

— A văzut-o și ea?

Adună zahărul în mână și-l puse în pungă, lângă gogoașă.

— Da.

Îi așeză farfuria cu ouă în față. Pâinea sări din prăjitor. Era aproape neagră.

— O, nu, bombăni ea. Îmi pare atât de rău. Nu trebuie să mănânci asta. Vrei să scot hot-dog-ul din gunoi?

El luă pâinea arsă din mână și o puse pe farfuria sa. Pâinea scoase un sunet similar cu al unei cărămizi ce zgârie betonul.

— Niște unt ar fi bun.

Avea doar margarină. Will luă margarină cu un cuțit și unse pâinea până ce aceasta se înmuie suficient încât să poată fi îndoită. Ouăle erau mai mult decât gri decât galbene, dar el începu să mănânce din ele oricum.

— Numele „Amanda” începe cu A. *Almeja* începe cu A. Și se prea poate ca Evelyn să fi desenat un A pe spatele scaunului, spuse Sara.

Lăsă furculița din mână. Farfuria era curată.

— *Almeja* sună asemănător cu „Amanda”. Au același număr de silabe. Aceeași literă de început și de sfârșit, continuă ea.

Nu văzuse astfel problema. Mulți dislexici n-ar putea compara două cuvinte nici dacă le pui pistolul la cap.

El dădu farfuria la o parte.

— Amanda nu îmi spune totul. Nici măcar nu recunoaște că acel caz de corupție are legătură cu situația lui Evelyn.

— Dar te-a pus să treci prin toate dosarele.

— Ori are nevoie de informații, ori încearcă să mă țină ocupat. Știe că îmi va lua toată noaptea.

— Nu și dacă te ajut eu.

El luă farfuria și o duse la chiuvetă.

— Vrei să spăl farfuria înainte să plec?

— Vreau să-mi spui despre scena crimei.

El o spălă, apoi începu să se spele pe mâini.

— Aceea e apa rece, spuse Sara și apoi, deoarece nu avea rost să-i atragă atenția că din cauză că era stângaci, răsucise robinetul de apă caldă spre dreapta, ea se aplecă și potrivi temperatura pentru el.

Will își deschise palmele pentru ca ea să-i toarne niște săpun.

— De ce miroși a soluție de lustruit mobila cu aromă de lămâie?

— De ce m-ai lăsat să cred că Betty aparține soției tale?

Săpunul făcu spumă în palmele sale.

— Sunt unele secrete care nu vor fi scoase la lumină niciodată.

— Spune-mi despre scena crimei, zâmbi ea.

Will îi spuse ce au găsit: scaunele răsturnate și jucăriile copilului sfărâmate. Menționă despre doamna Levy și prietenul lui Evelyn, despre teoria lui Mittal asupra urmei de sânge și teoria diferită a lui Will despre aceeași problemă. Până să ajungă la partea în care au găsit bărbatul în portbagaj, Sara reușise să-l determine să se așeze la masa din sufragerie.

— Crezi că Boyd Spivey a fost ucis pentru că a vorbit cu Amanda? întrebă ea.

— E posibil, dar e puțin probabil. Gândește-te la sincronizare. Amanda l-a sunat pe gardian cu două ore înainte să ajungem la închisoare. Doctorul închisorii a spus că a fost folosit un cuțit zimțat. Nu e ceva ce poți confecționa dintr-o periuță de dinți. Camera video a fost scoasă din funcțiune cu o zi înainte, ceea ce indică faptul că omorul a fost plănuit cu minim douăzeci și patru de ore înainte, explică el.

— Așadar, a fost o acțiune coordonată. Evelyn este răpită. Boyd este ucis câteva ore mai târziu. Ceilalți oameni din echipă sunt în siguranță?

— Bună întrebare. Scoase telefonul din buzunar și întrebă: Te superi dacă dau niște telefoane?

— Bineînțeles că nu.

Ea se ridică de la masă ca să-i ofere puțină intimitate.

Tigaia era caldă încă, așa că turnă apă rece peste ea. Ouăle erau lipite de metal. Începu să le râcâie cu degetul mare, înainte să renunțe și să îndese tigaia pe etajul de sus al mașinii de spălat vase.

Sara deschise dosarul lui Boyd Spivey din nou. Will folosise o stea roz ca să-l identifice, probabil în glumă. Omul semăna a polițist corupt. Fața în formă de lună indica faptul că folosise steroizi. Pupilele aproape că nu se distingeau în ochii ca niște mărgele. Înălțimea și greutatea erau cele ale unui fotbalist.

Ea trecu prin detaliile arestării lui Spivey, în timp ce asculta pe jumătate discuția lui Will cu cei de la închisoarea de Stat Valdosta. Vorbiră despre posibilitatea de a-i muta sau nu pe Ben Humphrey și pe Adam Hopkins la carceră și au căzut de acord că cel mai bine era să înceapă să-i monitorizeze.

Telefonul următor al lui Will a fost mai complicat. Sara presupuse că discuta la sediul GBI despre localizarea ultimilor doi oameni cu ajutorul ofițerilor de eliberare condiționată.

Ea deschise dosarul lui Spivey și găsi dosarul de la personal în spatele celui de arestare. Sara citi despre detaliile vieții profesionale a omului. Spivey se înscrisese la Academie imediat ce terminase liceul. Făcuse școala serală la Georgia State pentru a obține o licență în criminologie. Avea trei copii și o soție care lucra la Consulatul olandez în suburbiile orașului. Promovarea lui Spivey în echipa lui Evelyn fusese o lovitură de maestru. Brigada antidrog era una dintre cele mai capabile din țară. Aveau cele mai bune arme și

dotări și suficienți infractori notorii în zona Atlantei ca să primească o grămadă de recomandări și apariții în ziare, lucru care părea să-i placă în mod deosebit lui Spivey. Will adunase articole de presă despre capturile cele mai însemnate ale echipei. Spivey era cap de afiș în fiecare știre, deși Evelyn conducea echipa. O fotografie îl arăta pe Spivey proaspăt ras, cu destule decorații pe piept încât să împodobească o bicicletă de fată. Dar nu fusese suficient pentru el.

— Hei!

Sara ridică privirea din dosar. Will terminase de telefonat.

— Îmi cer scuze. Voiam să mă asigur că sunt în siguranță.

— E-n regulă.

Sara nu intenționa să pretindă că nu ascultase.

— N-ai sunat-o pe Amanda.

— Nu, n-am sunat-o.

— Mai dă-mi niște dosare să citesc.

— Chiar nu trebuie să faci asta.

— Așa vreau.

Sara nu era amabilă și nu încerca să petreacă mai mult timp în compania lui. Voia să știe ce-l determinase pe un om ca Boyd Spivey să se transforme într-un asemenea nenorocit.

Will o privi fix suficient timp ca să o facă să creadă că va refuza. Apoi deschise una dintre cutii. Un reportofon foarte vechi stătea pe un morman de casete audio. Niciuna nu avea etichetă, cu excepția unor stele colorate, cu adeziv.

— Sunt înregistrări ale interogatoriilor pe care le-am avut cu fiecare suspect. Niciunul nu a spus mare lucru la început, dar, până la sfârșitul audierii, toți au încheiat târguri pentru reducerea pedepsei, explică Will.

— S-au turnat unul pe altul?

— Nicio șansă. Aveau niște informații despre doi politicieni locali. Acest lucru i-a ajutat să încheie un târg cu procurorul.

Sara nu pretinse că e șocată de faptul că politicienii aveau legătură cu drogurile.

— Cât de multe avantaje au obținut?

— Destule ca să-i facă să vorbească, dar nu suficiente încât să obțină potul cel mare.

Will deschise următoarea cutie și începu să scoată dosare.

Ca și celelalte, erau însemnate cu culori. El i le înmână pe cele verzi mai întâi.

— Declarațiile martorilor pentru procuratură.

Le făcu teanc pe cele roșii, care erau mai puține la număr.

— Martorii apărării.

Will le scoase pe cele albastre:

— Capturi de mulți bani – tot ce depășește două mii de dolari a fost consemnat.

Sara se apucă imediat de treabă, citind cu grijă următorul dosar de personal. Ben Humphrey fusese același gen de polițist ca Boyd Spivey: solid, bun în meseria sa, dornic să fie în atenția presei, și, în final, profund corupt. Aceleași lucruri erau valabile și pentru Adam Hopkins și Demarcus Alexander, amândoi lăudați pentru curajul lor dovedit în timpul spargerii unei bănci, ambii plătind cu bani gheață casele lor de vacanță din Florida. Lloyd Crittenden își câștigase insigna după ce se dăduse peste cap de șase ori cu mașina de poliție în timpul urmăririi unui bărbat care ciuruise un bar jegos cu o mitralieră. Avea și două avertismente pentru lipsă de subordonare, dar evaluarea lui anuală realizată de către Evelyn fusese sclipitoare.

Singura excepție o reprezenta Chuck Finn, care părea mai cerebral decât colegii lui. Finn urma să obțină doctoratul în arta renascentistă italiană când a fost arestat. Stilul lui de viață nu era la fel de luxos ca al celorlalți. Folosise veniturile ilegale ca să-și plătească studiile și să călătorească prin lume. Trebuie să fi ajutat echipa în multe moduri subtile. Evelyn Mitchell alesese fiecare om pentru un

motiv. Unii erau conducători. Alții, ca ofițerul Chuck Finn, erau executanți. Toți se potriveau profilului general: munceau din greu și aveau reputația în departament că se dedicau meseriei.

Trei dintre ei erau albi, doi negri și unul era parțial indian cherokee. Toți se vânduseră pentru bani.

Will derulă casetele. Stătea cu ochii închiși și căștile pe urechi. Sara auzea cum se învârteau rotițele în interiorul aparatului.

Următorul teanc de dosare detalia toate capturile de sume mari de bani murdari pe care echipa le făcuse și din care se presupunea că furaseră, de-a lungul anilor. Sara credea că aceste dosare vor fi cele mai greu de parcurs, dar s-au dovedit a fi toate scrise în termeni inteligibili. Majoritatea oamenilor arestați pentru trafic de droguri de către echipa lui Evelyn erau fie morți, fie închiși, în momentul arestării polițiștilor. Numai câțiva mai rămăseseră pe străzi, dar aceștia erau activi. Sara recunoscu unele nume de la știrile de noapte. Doi păreau promițători din anumite motive. Puse dosarele deoparte pentru Will.

Verifică ora. Era trecut de miezul nopții și intra în tură devreme dimineața. De parcă ar fi făcut o aluzie, gura ei se deschise într-un căscat așa de larg încât i-au trosnit fălcile. Îi aruncă o privire lui Will, ca să fie sigură că n-a văzut. Mai era încă un teanc mare de dosare lângă ea.

Ajunsese doar la jumătate, dar nu se putea opri nici dacă ar fi vrut. Era ca și cum ar fi încercat să pună la cap toate indiciile într-un roman polițist. Personajele pozitive erau la fel de corupte ca și infractorii. Răufăcătorii păreau să ia mita drept un preț necesar pentru a-și desfășura afacerile. Ambele tabere aveau, probabil, o listă lungă de justificări pentru acțiunile lor ilegale.

Începu să citească un nou teanc de dosare. Cei șase bărbați din echipa lui Evelyn nu fuseseră niciodată trimiși în judecată, dar procesul trebuie

să fi fost gata să înceapă când s-au încheiat înțelegerile. Lista potențială de martori a procurorilor fusese atent cercetată, dar nu mai mult decât a celor care îi reprezenta pe acuzați. Numele trebuie să-i fi fost familiare lui Will, dar cu toate acestea, Sara citi cu atenție fiecare dosar. După o oră întreagă în care a comparat declarațiile, ea trecu la ultimul dosar, pe care îl păstrase drept recompensă că nu a renunțat.

Fotografiile lui Evelyn Mitchell înfățișau o femeie îngrijită, cu o expresie indescifrabilă întipărită pe față. Trebuie să se simțit umilită când i s-a întocmit dosar și a fost interogată, după ce a petrecut atât de mult timp fiind de partea cealaltă a mesei. Dar nimic din expresia ei nu dezvăluia acest lucru. Gura îi era strânsă într-o linie subțire. Privea înainte, în gol. Avea părul blond, ca al lui Faith, cu șuvițe grizonante la tâmple. Ochi albaștri, șaptezeci de kilograme, un metru și șaptezeci și cinci de centimetri – puțin mai înaltă decât fiica ei.

Cariera ei făcea parte din categoria celor care primeau premii de la Clubul Femeilor din localitate, pe care căpitanul Mitchell le primise de două ori. Promovarea ei ca detectiv a fost precedată de o negociere de ostatici ce se finalizase cu eliberarea a doi copii și moartea unui molestator de copii în serie. Gradul de locotenent îl primise la zece ani după ce promovase testul cu cea mai mare notă înregistrată vreodată. Fusese avansată într-un post de conducere după un proces pentru discriminare sexuală înaintat de Comisia pentru Egalitatea Șanselor.

Evelyn își croise drumul spre vârf cu greutate, plătindu-și tributul către stradă. Avea două diplome, obținute cu brio, din care una de la Georgia Tech. Era mamă, bunică și văduvă. Copiii ei își serveau țara și comunitatea. Soțul ei avusese o meserie foarte respectabilă ca agent de asigurări. Din multe puncte de vedere, îi reamintea Sarei de propria mamă. Cathy Linton nu era genul de

femeie care să poarte armă, dar fusese atrasă de ceea ce considerase potrivit pentru ea și familia ei.

Dar n-ar fi luat niciodată mită. Cathy era dureros de cinstită, genul de persoană care ar întoarce mașina și ar conduce înapoi optzeci de kilometri către o zonă turistică din Florida pentru că i-au dat prea mult rest. Poate așa se explica faptul că Faith putea lucra cu Will. Dacă cineva i-ar fi spus Sarei că mama ei furase aproape un milion de dolari, ea i-ar fi râs în față. Ar fi fost de domeniul imaginarului. Faith nu credea doar că Will se înșelase în legătură cu mama ei. Credea că fusese dus în eroare.

Will schimbă caseta. Sara îi ceru să-și scoată căștile.

— Nu se potrivește.

— Ce anume?

— Ai spus că fiecare membru a strâns aproape un milion de dolari. Ai găsit cel mult șaizeci de mii de dolari într-un cont din afara statului, deschis pe numele lui Bill Mitchell. Evelyn nu conduce un Porsche, nu are amantă, iar Faith și fratele ei nu au învățat în școli particulare. Singura vacanță în care s-a dus a fost în Jekyll Island, cu nepotul ei.

— Capătă un sens după ce s-a petrecut azi, îi reaminti el. Oricine a luat-o pe Evelyn vrea acei bani.

— Mă îndoiesc.

Majoritatea polițiștilor își apără cazurile ca pe propriii copii.

— De ce? întrebă Will.

— Așa îmi spune instinctul. Pur și simplu nu cred.

— Faith nu știe despre contul din bancă.

— Nu-i voi spune.

El se ridică, împreunându-și mâinile.

— Am ascultat interviurile mele mai vechi cu Evelyn. Ea vorbește în majoritatea timpului despre soțul ei.

— Bill, nu-i așa? Era agent de asigurări.

— A murit cu câțiva ani înainte să fie deschis cazul împotriva lui Evelyn.

Sara se pregătea pentru o întrebare legată de văduvie, dar Will îndreptă discuția în altă direcție.

— Cu un an înainte să moară Bill, a fost dat în judecată de familia unui deținător al unei polițe pentru refuzul unei cereri. Au spus că Bill a completat niște hârtii greșit. Tatăl a trei copii avea o boală rară de inimă. Compania a refuzat tratamentul.

Aceasta nu era o poveste nouă pentru Sara.

— Au spus că era o boală pe care o avea dinainte.

— Doar că nu era – cel puțin nu diagnosticată. Familia și-a luat un avocat, dar a fost prea târziu. Tipul a murit pentru că s-a bifat ceva greșit pe formular. Trei zile mai târziu, văduva primește o scrisoare în căsuța poștală în care compania de asigurări spunea că Bill Mitchell, agentul care încheiase asigurarea, a făcut o greșeală și tratamentul soțului ei a fost aprobat.

— E îngrozitor.

— Bill a acceptat greu. Era un om foarte grijuliu. Reputația lui era importantă pentru el, pentru munca lui. A făcut ulcer din cauza grijilor.

De fapt, nu așa se făcea ulcer, dar ea îi spuse:

— Continuă.

— A fost achitat în cele din urmă. Au găsit formularele originale. Compania de asigurări o dăduse în bară, nu Bill. Un operator de date bifase căsuța care nu trebuia. Nu a fost abuz, doar incompetență.

Will făcu semn că asta nu conta.

— Oricum, Evelyn a spus că Bill nu a depășit momentul niciodată. O înnebunea faptul că el nu lăsa lucrurile în urmă. S-au certat pe tema asta. Ea a crezut că-și plângea de milă și l-a acuzat că este paranoic. Bill spunea că oamenii de la serviciu îl tratau în mod diferit. O mulțime de persoane au

crezut că firma și-a asumat responsabilitatea, dar a fost greșeala lui Bill.

Sara avea îndoieli.

— O companie de asigurări și-a asumat responsabilitatea?

— Oamenilor le vin idei nebunești, spuse Will. Oricum, Bill a simțit că acuzația a șters tot binele pe care l-a făcut de-a lungul anilor. Evelyn a spus că atunci când s-a îmbolnăvit de cancer, (Bill a murit de cancer pancreatic la trei luni de la diagnosticare) ea a crezut că unul dintre motivele pentru care n-a putut lupta cu boala a reprezentat faptul că se simțea vinovat. Și că ea nu l-a iertat niciodată pentru că n-a luptat cu boala. El a acceptat oarecum cancerul, apoi a așteptat să moară.

Nu era ușor de luptat împotriva cancerului pancreatic. Șansele de supraviețuire pe termen lung erau mai mici de cinci procente.

— Un stres ca acesta îți poate deregla cu siguranță sistemul imunitar.

— Evelyn era îngrijorată că i se va întâmpla același lucru.

— Că se va îmbolnăvi de cancer?

— Nu. Că investigația îi va distruge viața, chiar dacă era achitată. Că va plana asupra ei pentru totdeauna. A spus că în toți anii de când i-a murit soțul, și-a dorit cu ardoare să se poată întoarce înapoi pentru a-i spune că, în sfârșit, a înțeles prin ce trece.

Sara analiză profunzimea declarației.

— Sună ca vorbele unei persoane nevinovate.

— Așa e.

— Asta înseamnă că înclini să-ți schimbi părerea?

— Ești foarte amabilă că ai pus întrebarea într-un mod atât de diplomatic, rânji el. Nu știu. Cazul meu a fost închis înainte să mă lămuresc. Evelyn a semnat documentele și s-a pensionat. Amanda nici măcar nu mi-a spus că s-a terminat. Am auzit la

știri într-o dimineață – ofițer decorat se retrage din poliție pentru a petrece mai mult timp cu familia.

— Crezi că a scăpat prea ușor.

— Mă tot gândesc la un singur lucru: era șefa unei echipe care a furat o mulțime de bani. Ori s-a făcut că nu vede, ori nu este atât de bună pe cât reiese din decorațiile ei, spuse trăgând de marginile din plastic ale unei casete audio. Și mai e contul din bancă. Nu pare o sumă mare în comparație cu milioanele de dolari, dar șaizeci de mii e o sumă considerabilă. Și e pe numele soțului, nu al ei. De ce să nu îl treacă pe numele ei, acum că el e mort? De ce să-l țină încă secret?

— Ai dreptate în toate aceste privințe.

El tăcu un moment, singurul sunet din cameră fiind cel făcut de degetul lui în timp ce râcâia marginea din plastic.

— Faith nu m-a chemat când s-a petrecut incidentul. Nu aveam mobilul la mine, deci ar fi fost inutil, dar nu m-a sunat. Făcu o pauză. Am crezut că poate nu avea încredere în mine, din cauză că era mama ei implicată.

— Mă îndoiesc că se gândea măcar la așa ceva. Știi cum ți se blochează creierul când se petrec asemenea fapte. Ai întrebat-o ce s-a întâmplat?

— Are altele pe cap decât să mă consoleze pe mine. Chicoti autoironic. Poate ar trebui să consemnez în jurnalul meu intim. Începu să împacheteze cutiile. Oricum, te las să te culci. Ai descoperit ceva despre care ar trebui să știu?

Sara scoase două dosare pe care le ținea deoparte.

— Acești tipi ar merita o examinare mai atentă. Au fost implicați în confiscarea unor sume mari de bani murdari. Unul dintre ei era pe lista celor care depuneau mărturie în favoarea lui Spivey. L-am ochit pentru că are antecedente de răpire pentru a căpăta putere asupra bandelor rivale.

Will deschise primul dosar.

— Ignatio Ortiz, îl ajută Sara cu numele.

— E în Închisoarea de Stat Philips pentru tentativă de omucidere, oftă Will.

— Așadar, nu ne va fi greu să-l găsim.

— Conduce Los Texicanos.

Sarei îi era familiară banda. Tratase o serie de puștani implicați în organizație. Nu mulți plecaseră întregi de la urgență.

— Dacă Ortiz este implicat în asta, nu va vorbi. Nici dacă nu este, nu va vorbi cu noi niciodată. Oricare ar fi varianta corectă, ar însemna să pierdem degeaba trei sau patru ore conducând, spuse Will.

— Urma să fie chemat ca martor în favoarea lui Spivey.

— Boyd avea o listă surprinzătoare de criminali dispuși să depună mărturie că nu s-a atins de banii lor. Era un întreg registru de criminali dispuși să susțină echipa lui Evelyn.

— Ai aflat ceva de la Boyd la închisoare?

Will se încruntă.

— Amanda i-a pus întrebările. Au vorbit într-un fel de cod. Un lucru pe care l-am înțeles este că Boyd a spus că asiaticii încercau să-i scoată pe mexicani de pe partea de furnizare.

— Los Texicanos, precizează Sara.

— Amanda mi-a spus că metoda lor preferată este despicarea gâtlejurilor.

Sara își puse mâna la gât, încercând să nu se înfioare.

— Crezi că Evelyn încă mai făcea afaceri cu acești traficanți?

El închise dosarul lui Ortiz.

— Nu văd cum. Nu avea putere fără insignă. Și nu mi-o pot imagina ca liderul lor, decât dacă este vreun fel de sociopată. Bunicuță ziua, lordul drogurilor noaptea.

— Ai spus că Ortiz este în închisoare pentru tentativă de omucidere. Pe cine a încercat să omoare?

— Pe fratele lui. L-a prins în pat cu nevastă-sa.

— Poate că acesta este fratele său. Sara deschise dosarul următor. Hector Ortiz, îi spuse ea. Nu este un băiat rău pe hârtie, dar a făcut lista martorilor apărării. L-am ales că are același nume cu Ignatio.

Will îi luă fotografia din dosar, încercând să-l vadă mai bine.

— Instinctul tău încă îți spune că Evelyn este nevinovată?

Sara își privi ceasul. Trebuia să fie la muncă în cinci ore.

— Instinctul meu s-a dus la culcare. Ce este?

El luă în mână fotografia lui Hector Ortiz. Omul era chel, cu un cioc alb-negru. Avea cămașa șifonată. Își ridica brațul ca să arate un tatuaj la aparatul foto: o stea texană verde cu roșu, cu un șarpe cu clopoței înfășurat în jurul ei.

— Iată-l pe prietenul lui Evelyn, spuse Will.

DUMINICĂ

Capitolul 7

Palmele s-au transformat în pumni cu ore în urmă. Cu zile în urmă? Evelyn nu era sigură. Ceva picura – un robinet, o gură de scurgere, sânge – nu știa. Corpul o durea atât de tare încât chiar și atunci când strângea ochii și încerca să reducă la tăcere fiecare mușchi ce țipa, fiecare os rupt, nimic nu părea întreg.

Gâfâi un râset. Sângele sări ca pulverizat din gura ei. Degetul ei lipsă. Exista un os întreg, o bucată de carne care nu fusese rănită.

Începuseră de la picioare, bătând-o la tălpi cu un tub de metal galvanizat. Era o formă de tortură pe care, după câte se pare, o văzuseră într-un film. Evelyn știa acest fapt din cauză că unul, săritor, dăduse indicații:

— Tipul ridica tubul mai sus, așa.

Senzația pe care a trăit-o Evelyn nu se putea numi durere. Era o senzație pe care sângele ei o purta ca focul prin tot corpul.

Ca majoritatea femeilor, violul o îngrozise întotdeauna, dar acum știa că existau pericole mult mai mari. Cel puțin în delictul violului era o logică animalică. Acești bărbați nu obțineau plăcerea din suferințele ei. Recompensa lor provenea din aclamațiile prietenilor. Încercau să se impresioneze unul pe celălalt, practicând un joc de competiție ca să vadă cine o poate face să țipe mai tare. Și Evelyn *țipa.* Țipa atât de tare încât era convinsă că i se vor rupe corzile vocale. Țipa de durere. Țipa de groază. Țipa de furie. Cel mai mult țipa din cauza acestor emoții ce o încercau, care îi alunecau pe gâtlej ca lava topită.

La un moment dat, au purtat o discuție îndelungată despre locul unde se află nervul ei

vag. Trei dintre ei au încercat pe rând să-l găsească, împungând-o în zona rinichilor, până când l-au nimerit. Sentimentul a fost unul de groază primordială. Nu s-a simțit în viața ei atât de aproape de moarte. A urinat. A țipat în întuneric până când nu i-a mai ieșit niciun sunet pe gură.

Apoi i-au rupt piciorul. Nu i l-au rupt într-un singur loc, ci l-au zdrobit cu o bară de metal grea, în mod repetat, până s-a auzit scrâșnetul unui singur os despicat în două.

Unul dintre ei a apăsat cu mâna pe locul unde era rupt și i-a șoptit în ureche, cu o respirație urât mirositoare:

— Așa i-a făcut lui Ricardo târfa aceea proastă.

Târfa aceea proastă era copilul ei. Nici nu avea idee câtă speranță i-au dat lui Evelyn acele cuvinte. Fusese doborâtă la pământ, târâtă din casă, la scurt timp după ce Faith parcase. Evelyn ajunsese pe locul din spate al unei furgonete. Zgomotul motorului îi zdrăngănea în urechi, dar a auzit două focuri de armă distincte, cel de-al doilea tras la mai mult de patruzeci de secunde de primul.

Dar acum Evelyn știa răspunsul la singura întrebare care o ajuta să nu cedeze. Faith era în viață. Scăpase. După asta, orice oroare pe care i-au făcut-o a fost lipsită de importanță. Se gândi la Emma în brațele fiicei sale, la Jeremy împreună cu mama lui. Zeke trebuie să fi fost acolo. Era plin de furie, dar întotdeauna avusese grijă de sora lui. APD i-ar fi înconjurat ca o manta. Will Trent și-ar da viața ca să o protejeze pe Faith. Amanda ar muta munții din loc ca să facă dreptate.

— *Almeja…*

Vocea lui Evelyn răsuna răgușită în spațiul strâmt.

Tot ce putea să ceară era să fie copiii ei în siguranță. Nimeni nu putea s-o scoată din această situație. Nu exista nicio promisiune de salvare. Amanda nu putea să discute cu ea și să-i aline

durerea. Bill Mitchell nu venea pe un cal alb s-o salveze.

Fusese atât de proastă. O greșeală făcută cu mulți ani în urmă. O greșeală teribilă și stupidă.

Evelyn scuipă un dinte rupt. Ultimul molar drept. Simțea nervul viu reacționând la răceala din aer. Încercă să acopere locul cu limba, în timp ce respira pe gură. Trebuia să țină canalul respirator deschis. Avea nasul spart. Dacă se oprea din respirat sau leșina când avea sânge în gât, putea muri sufocată. Trebuia să fie fericită că i se luase o piatră de pe inimă, dar, în schimb, gândul morții încă o îngrozea. Evelyn fusese întotdeauna o luptătoare. Era în natura ei să ia atitudine când era forțată. Și, cu toate acestea, simțea că începe să cedeze – nu din cauza durerii, ci a epuizării. Își simțea hotărârea secând ca apa ce trece printr-o sită. Dacă se preda, ei poate că ar fi obținut ce doreau. Gura ei s-ar fi putut mișca, în ciuda minții, care îi spunea să tacă.

Și apoi ce s-ar fi întâmplat?

Ar fi trebuit să o omoare. Știa cine erau, chiar dacă purtau măști și o legaseră la ochi. Le cunoștea vocile, numele, mirosurile. Știa ce aveau de gând să facă, ce făcuseră deja.

Hector.

Îl găsise în portbagajul mașinii ei. Chiar și cu amortizor, un foc de armă se auzea. Evelyn auzise zgomotul de două ori în viața ei și recunoștea instantaneu gazul ce trecea printr-un cilindru de metal.

Cel puțin o protejase pe Emma. Cel puțin se asigurase că bebelușul fiicei ei era în siguranță.

Faith.

Mamele nu trebuie să favorizeze unul dintre copii, dar Zeke reprezenta alegerea ei, în mod evident. Hotărât. Deștept. Capabil. Loial. Era primul ei născut, un băiețel timid care se agăța de fusta lui Evelyn când veneau străini în vizită. Un copilaș care stătea cu ea când gătea cina și îi

plăcea să meargă la magazin ca să o ajute cu sacoșele. Cu pieptul lui mic în afară. Brațele încărcate. Arătându-și dinții într-un rânjet fericit și mândru.

Dar de Faith se simțea Evelyn mai apropiată. Faith, care făcuse atât de multe greșeli. Faith, pe care Evelyn o putea ierta întotdeauna deoarece ori de câte ori se uita la fiica ei vedea o picătură din ea. Timpul petrecut împreună acasă, în acele luni de arest la domiciliu. Exil forțat. Nefericire forțată.

Bill nu înțelesese niciodată, dar dacă stătea să se gândească mai bine, nu era în natura lui să înțeleagă greșelile. Fusese primul care observase că lui Faith i se umflase burta. Fusese primul care discutase cu aceasta. Timp de nouă luni îndelungate, a fost stoic și convins că numai el are dreptate, Evelyn înțelegând brusc de unde moștenise Zeke aceste tendințe. În perioadele cele mai grele, el dispăruse din viețile lor. Chiar și după ce s-a terminat totul, iar Jeremy le-a umplut viețile de bucurie, ca soarele care răsare după o ploaie de vară, Bill nu a mai fost la fel. Dar, dacă se gândea mai bine, nici Evelyn nu mai fusese aceeași persoană. Și nici nimeni altcineva. Faith a descoperit cât de captivant este să crești un copil. Zeke, care nu dorise nimic altceva decât atenția lui Evelyn, încă de când era copil, plecase cât mai departe posibil pe această planetă. Băiețelul ei pierdut. Inima ei frântă în două.

Nu putea să se mai gândească la asta.

Evelyn își îndreptă coloana, încercând să îndepărteze presiunea de pe diafragmă. Nu putea să se mențină. Ceda. Acești tineri, cu jocurile lor video și jocurile fantastice, aveau o gamă nelimitată de idei la dispoziția lor. Numai Dumnezeu știe la ce vor mai apela. Nu aveau nicio problemă în a apela la droguri. Barbiturice. Alcool pur. Scopolamină. Pentotal de sodiu. Oricare dintre ele putea acționa ca un ser al adevărului. Oricare putea să-i smulgă informația de pe buze.

Doar trecerea sfâșietor de înceată a timpului o putea face să vorbească. Agonia neîncetată. Barajul nemilos de acuzații. Erau atât de supărați, de ostili.

Atât de barbari.

Urma să moară. Evelyn știa, din momentul în care s-a trezit în furgonetă, că moartea era singurul sfârșit al acestei povești. La început, a crezut că îi va ucide ea, însă și-a dat repede seama că se va întâmpla invers. Singurul control pe care îl avea era asupra gurii ei. Pe toată perioada torturii, nu i-a implorat nici măcar o dată să se oprească. Nu ceruse îndurare. Nu le dăduse puterea de a cunoaște că pătrunseseră atât de adânc în mintea ei, încât fiecare gând avea o umbră pândind în spatele lui.

Dar dacă le-ar spune adevărul?

Evelyn petrecuse atâția ani ascunzând secretul, încât simplul gând de a scăpa de povară aproape o liniștea. Acești bărbați erau torționarii ei, nu confesorii, dar nu era în postura de a se eschiva. Poate moartea ei o va absolvi de toate păcatele. Poate va fi un moment de eliberare, când pentru prima dată de multă vreme, Evelyn simțea greutatea decepției ridicându-se de pe umerii ei.

Nu. N-ar fi crezut-o niciodată. Trebuia să le spună o minciună. Adevărul i-ar fi dezamăgit prea tare. Nu ieșea cu nimic din comun.

Trebuia să fie o minciună credibilă, ceva care să-i constrângă atât de tare încât să o ucidă înainte să se apuce să verifice. Acești oameni erau criminali înrăiți, dar neexperimentați. Nu aveau răbdarea de a ține prin preajmă o femeie în vârstă, care i-a sfidat atâta timp. Vor vedea uciderea ei ca pe ultima dovadă a bărbăției lor. Singurul ei regret era că nu va fi acolo când vor realiza că i-a păcălit. Spera că o vor auzi cum râde de ei din iad pentru tot restul vieților lor mizerabile și patetice.

Începu să râdă, doar ca să audă sunetul disperat.

Ușa se deschise. O rază de lumină se zări prin legătura de la ochi. Auzi oamenii bombănind. Vorbeau despre o altă emisiune televizată, un alt film, aveau o nouă tehnică pe care doreau să o încerce. Evelyn inspiră adânc, deși coastele rupte îi perforau plămânii. Își dori ca inima să i se oprească. Se rugă pentru putere unui Dumnezeu căruia nu i se mai adresase din ziua în care îi murise soțul.

— Ești gata să vorbești, târfă? întrebă cel cu respirația urât mirositoare.

Evelyn își strânse brațele pe lângă corp. Nu părea să cedeze prea ușor.

Trebuia să-i lase să o bată, să aibă impresia că au câștigat, în sfârșit. Nu era prima dată când lăsa un bărbat să creadă că deține controlul total asupra ei, dar era cu siguranță ultima. O apăsă cu mâinile pe piciorul rupt.

— Ești gata să suferi?

Asta funcționa. Trebuia să funcționeze. Evelyn urma să-și joace rolul și să lase moartea să-l încheie, spălându-i păcatele. Faith nu va afla niciodată. Zeke nu va ști niciodată. Copiii și nepoții ei vor fi în siguranță.

În siguranță, cu excepția unui lucru.

Evelyn închise ochii și-i trimise un mesaj telepatic lui Roz Levy, rugându-se ca bătrâna să păstreze tăcerea.

Capitolul 8

Faith avea ochii închiși, dar nu putea dormi. Nu voia să doarmă. Noaptea trecea în salturi, târându-se ca un melc. Timp de ore în șir, ascultase fiecare scârțâit din casă, străduindu-se să audă orice mișcare de jos ce ar fi indicat că Zeke era, în sfârșit, treaz.

Ascunsese degetul mamei ei într-o cutie pe jumătate goală de leucoplast, din cutia de

medicamente. Era înfășurat într-o pungă de alimente etanșă, pe care o găsise într-o valiză veche. Faith se gândi dacă să pună sau nu degetul la gheață, dar gândul de a conserva degetul mamei ei a făcut-o să vomite. În plus, nu voise să se ducă jos seara trecută și să dea ochii cu Zeke sau cu detectivii ce stăteau la masa ei din bucătărie sau cu fiul ei, care li s-ar fi alăturat dacă ar fi auzit că mama lui s-a trezit. Faith știa că dacă i-ar fi văzut, ar fi început să plângă și dacă începea să plângă, ei și-ar fi dat seama repede de ce.

Ține-ți gura închisă și ochii deschiși.

Exact asta făcea, deși instinctul de polițistă din ea țipa că a urma ordinele răpitorilor era o greșeală enormă. Nu le lăsai niciodată conducerea. Nu răspundeai niciodată unei cereri, fără să obții ceva în schimb. Faith sfătuise familiile asupra acestor strategii de bază de nenumărate ori. Își dădu acum seama că era o situație total diferită când persoana în pericol era una apropiată. Dacă răpitorii lui Evelyn i-ar fi spus să-și toarne benzină pe ea și să aprindă un chibrit, ar fi făcut-o. Logica dispărea complet când se punea problema să nu-și mai vadă mama niciodată.

Totuși, polițista din ea dorea detalii. Existau teste care puteau demonstra dacă Evelyn fusese sau nu în viață când i se tăiase degetul. Existau alte teste care dovedeau fără urmă de îndoială dacă degetul îi aparținea sau nu lui Evelyn. Părea un deget de femeie, dar Faith nu petrecuse niciodată mult timp studiind mâinile mamei sale. Nu avea verighetă, Evelyn încetase să o poarte în urmă cu niște ani. Era unul din acele lucruri pe care Faith nu îl observase la început. Sau poate mama ei mințea bine. A râs când Faith a întrebat-o despre lipsa verighetei, spunând:

— Am renunțat de secole la ea.

Era mama ei o mincinoasă? Aceasta era întrebarea esențială. Faith îl mințea pe Jeremy tot timpul, dar era în legătură cu lucruri despre care

mamele ar trebui să mintă: viața ei amoroasă, ce se petrecea la serviciu, despre sănătatea ei. Evelyn mințise cu privire la transferul lui Zeke înapoi în State. Dar o făcuse ca să mențină liniștea și, probabil, ca să împiedice dezaprobarea lui Zeke să umbrească evenimentul fericit al nașterii Emmei.

Genul acesta de minciuni nu conta. Erau minciuni protectoare, nu răuvoitoare. O mințise Evelyn în legătură cu vreun lucru important? Evelyn ascundea ceva substanțial, ceva mai mult decât evident. Casa lui Evelyn oglindea acele fapte. Circumstanțele răpirii ei au oferit suficiente informații. Avea ceva în posesia ei ce niște oameni foarte răi doreau. Era ceva în legătură cu drogurile. Era cel puțin o bandă implicată. Mama ei lucrase la narcotice. Oare a stat pe un morman de bani până acum? Era vreun secret ascuns pe undeva? Oare vor afla Faith și Zeke din testamentul mamei lor că aceasta era bogată?

Nu, nu era posibil. Evelyn ar trebui să știe că urmașii săi ar refuza bani mânjiți, indiferent de cât de utili le-ar fi aceștia. Ipoteci. Rate la mașină. Împrumuturi pentru studii. Nimic nu va fi achitat. Nici Zeke și nici Faith nu vor accepta bani murdari vreodată. Evelyn îi crescuse mai bine decât atât.

Și o educase pe Faith să fie mai mult decât un polițist care stă cu mâinile încrucișate toată noaptea și așteaptă să răsară soarele.

Dacă Evelyn ar fi aici, ce și-ar dori să facă Faith? Răspunsul evident era să o sune pe Amanda. Cele două femei au fost întotdeauna apropiate.

„Ca hoții”, spunea deseori Bill Mitchell și nu ca pe un compliment. După ce unchiul lui Faith, Kenny, s-a purtat ca un dobitoc, alergând după femei mai tinere pe plajele din South Florida, Evelyn a spus clar că prefera să vină Amanda la masa de Crăciun în familie, mai degrabă decât Kenny Mitchell. Cele două femei împărtășeau un

cod comun, la fel ca soldații care se întorceau din război.

Dar era exclus să o sune acum pe Amanda. S-ar fi comportat ca un elefant într-un magazin de porțelanuri. Casa lui Faith ar fi fost întoarsă pe dos. Ar fi suficient ca răpitorii să arunce o privire la desfășurarea de forțe și ar decide că ar fi mai ușor să-i tragă victimei un glonț în cap decât să negocieze cu o femeie dornică de răzbunare. Pentru că exact așa s-ar comporta Amanda. Nu era niciodată diplomată. Pentru ea era totul sau nimic.

Will era mai priceput la lucrurile discrete. Își perfecționase tehnica. Și era partenerul ei. *Ar trebui* să-l sune sau cel puțin să-i trimită un mesaj. Dar ce i-ar putea spune? „Am nevoie de ajutorul tău, dar nu-i poți spune Amandei și putem sfârși încălcând legea, dar te rog să nu pui întrebări."

Era o poziție de nesusținut. El se comportase la limita legii, ieri, pentru ea, dar nu putea să-i ceară să încalce regulile. Nu avea în nimeni mai multă încredere să-i apere spatele, dar Will ținea uneori cont, enervant de mult, de ceea ce este bine și rău. O parte din ea se temea că o va refuza. Și o parte mai mare din ea se temea că îl va târî în niște necazuri din care nu va putea ieși. Era una ca Faith să-și arunce cariera pe geam, și alta ca Will să procedeze la fel.

Ea își sprijini capul în mâini. Chiar și dacă ar fi încercat să sune, telefoanele erau ascultate, în caz că se făcea o cerere de răscumpărare. Adresa ei de e-mail era găzduită pe serverul GBI, care mai mult ca sigur că era monitorizat. Probabil îi ascultau și convorbirile pe mobil.

Și aceasta o făceau cei ce erau de partea ei. Cine știe ce reușiseră răpitorii să facă? Cunoșteau porecla lui Jeremy, anul nașterii, școala la care învățase. Trimiseseră un avertisment prin intermediul contului lui de Facebook. Poate că au pus și microfoane în casă. Se puteau cumpăra ușor dispozitive de spionaj de pe internet. Ar putea să-și

dea seama dacă cineva ascultă sau nu dacă ar desface telefoanele și comutatoarele din casă. Și din momentul în care ar începe să aibă un comportament paranoic în jurul familiei sale, ar ști că s-a întâmplat ceva rău. Ca să nu ia în calcul și detectivii din Atlanta, care îi urmăreau fiecare mișcare.

Într-un final, auzi apa de la toaleta de jos trăgându-se. Câteva secunde mai târziu, ușa din față se deschise și se închise la loc. Zeke probabil se ducea la alergat sau poate că detectivii s-au hotărât să ia o gură de aer proaspăt în curtea din față, în loc de cea din spate.

Tendoanele de la genunchii lui Faith vibrară de durere când puse picioarele pe podea. Stătuse cu ele strânse atât de mult timp încât corpul ei era înțepenit. În afară de a verifica somnul Emmei, nu îndrăznise să meargă prin casă, noaptea trecută, de teamă că Zeke va veni sus și o va întreba ce naiba face. Casa era veche, podelele scârțâiau, iar fratele ei avea somnul ușor.

Începu să-și controleze sertarele, deschizându-le ușor pe fiecare în parte, căutând prin lenjerie intimă, tricouri și cămăși de noapte, ca să vadă dacă s-a umblat în ele. Nimic nu părea mișcat. Apoi se îndreptă spre dulap. Garderoba ei consta în special din costume negre, cu pantaloni dintr-un material elastic ca să nu-și facă griji că nu se va putea încheia la nasturi dimineața. Hainele ei de gravidă erau într-o cutie, pe raftul de mai jos. Faith luă un scaun și verifică dacă era deschis ambalajul. Teancul de blugi de dedesubt părea neatins. Cu toate acestea, verifică toate buzunarele, apoi se întoarse la costume și procedă la fel.

Faith se urcă din nou pe scaun și se ridică pe vârfuri ca să ajungă la cutia de sus, unde ținea suveniruri din copilărie ale lui Jeremy. Aproape îi căzu în cap. O prinse în ultimul moment, ținându-și respirația de teamă să nu facă prea mult zgomot. Se așeză pe podea, ținând cutia între picioare.

Cartonul fusese desigilat. Banda adezivă fusese dezlipită cu luni în urmă. În perioada în care a fost însărcinată cu Emma, Faith a fost obsedată să umble prin lucrurile din copilărie ale lui Jeremy. Noroc că locuia singură, altfel cineva i-ar fi pus la îndoială echilibrul emoțional. Simpla vedere a pantofilor lui de culoarea bronzului sau a botoșeilor tricotați o făceau să plângă în hohote. Notele și lucrările lui. Felicitările de ziua mamei pe care le desenase cu un creion. Felicitările de Ziua Îndrăgostiților decupate cu mica lui foarfecă boantă.

Ochii i se măriră, în timp ce deschidea cutia.

O șuviță din părul lui Jeremy era așezată peste carnetul lui de note din clasa a douăsprezecea. Șnurul albastru arăta altfel. Îl ridică în lumină. Timpul făcuse să pălească mătasea pastelată, iar pliurile căpătaseră un aspect învechit. Părul se închisese la culoare, devenind șaten-auriu. Ceva arăta diferit. Nu putea să-și dea seama dacă nodul fusese refăcut sau se desfăcuse în cutie. De asemenea, nu-și putea aduce aminte dacă aranjase carnetele de note din prima clasă către a douăsprezecea sau invers. Nu părea normal ca ultima să fie prima, mai ales că șuvița de păr era în vârf. Sau poate se stresa singură, fără să fie nimic în neregulă.

Faith ridică teancul de carnete de note și se uită dedesubt.

Lucrările lui scrise erau acolo încă. Văzu pantofii de culoarea bronzului, cizmele micuțe și felicitările pe care le confecționase în școală. Totul părea la locul lui, totuși nu putea scăpa de sentimentul că se umblase la cutie. Mai trecuse cineva prin lucrurile lui Jeremy? Au văzut ei inimioarele pe care le desenase pe fotografia domnului Billingham, primul lui câine? Oare răsfoiseră carnetele lui de note și au râs pentru că doamna Thompson, învățătoarea din clasa a patra, îi spusese „îngeraș”?

Faith închise cutia. O ridică deasupra capului și o așeză pe raft. Până când reuși să pună scaunul la loc, tremura de furie la gândul că mâinile soioase ale unui străin au umblat în lucrurile băiatului ei.

Apoi se duse în camera Emmei. Bebelușul nu dormea, de obicei, toată noaptea, dar ziua de ieri fusese neobișnuit de lungă și de agitată. Încă dormea când Faith a cercetat leagănul. Gâtul ei scotea un șuierat, în timp ce respira. Faith puse o mână pe pieptul ei. Inima Emmei se simțea ca o pasăre prinsă în mână de Faith. În liniște, ea cercetă dulapul, cutia de jucării, scutecele și hrana.

Nu găsi nimic.

Jeremy încă dormea, dar Faith totuși intră în camera lui. Îi ridică hainele de pe podea. O partea din ea voia doar să stea acolo, în picioare, și să îl privească. Stătea în ceea ce considera ea postura lui gen John Travolta, întins pe burtă, cu piciorul drept atârnând în afara patului, cu brațul stâng deasupra capului. Omoplații lui subțiri ieșeau în afară ca niște aripi de pui. Părul îi acoperea mare parte din față. Pe pernă era o pată de salivă. Încă mai dormea cu gura deschisă.

Camera lui fusese impecabilă ieri, dar simpla lui prezență distrusese totul. Biroul era îngropat în hârtii. Conținutul rucsacului său era împrăștiat pe podea. Fire de la diferite componente electronice împânzeau covorul. Laptop-ul lui, pentru care economisise timp de șase luni ca să-l cumpere, era deschis ca o carte aruncată. Ea îl închise înainte să iasă din cameră. Apoi, mai intră o dată ca să-i tragă cearșafurile peste umeri ca să nu răcească.

Faith aruncă hainele lui Jeremy pe mașina de spălat și coborî. Detectivul Connor stătea pe același scaun ca de obicei, la masa din bucătărie. Își schimbase cămașa, iar tocul de pistol de pe umăr nu mai era așa de strâns pe piept. Părul lui roșcat era răvășit, probabil din cauză că dormise cu capul pe masă. În mintea ei i se adresa cu

„roșcatul” și îi era frică să deschidă gura ca să nu iasă numele acesta.

— Bună dimineața, agent Mitchell, spuse el.

— Fratele meu este afară, la alergat?

Aprobă din cap.

— Detectivul Taylor s-a dus să aducă micul dejun. Sper că îți place să mănânci de la McDonald’s.

Gândul la mâncare era suficient ca să-i facă lui Faith greață, dar spuse:

— Mulțumesc.

Jumătate din mâncarea din frigider fusese consumată, probabil de Zeke și Jeremy, care mâncau amândoi ca niște puști de optsprezece ani. Luă cutia cu suc de portocale, dar era goală. Sucul de portocale nu-i plăcea nici fratelui, nici fiului ei.

— Ați băut suc, băieți? îl întrebă pe roșcat.

— Nu, doamnă.

Faith scutură cutia. Tot goală era. Nu credea că roșcatul ar minți în legătură cu așa ceva. Le oferise ambilor detectivi orice doreau din bucătărie. Judecând după stocurile epuizate de sucuri dietetice, ei acceptaseră oferta.

Telefonul sună. Faith verifică ceasul de pe cuptor. Era exact ora șapte dimineața.

— E probabil șefa mea, îi spuse ea roșcatului.

Cu toate acestea, el așteptă până ce ea răspunse la telefon.

— N-am noutăți, spuse Amanda.

Faith îi făcu detectivului semn să plece.

— Unde ești?

Nu răspunse la întrebare.

— Cum rezistă Jeremy?

— Cât se poate de bine, în condițiile date.

Faith nu mai dădu alte informații. Verifică, să se asigure că roșcatul era în sufragerie, apoi deschise sertarul cu argintărie. Lingurile erau întoarse cu mânerul spre dreapta, în loc să fie spre stânga. Furculițele erau întoarse invers, cu dinții îndreptați

înspre partea din față a sertarului. Faith clipi, fără să-și creadă ochilor.

— Ai aflat despre Boyd? întrebă Amanda.

— Will mi-a spus noaptea trecută. Îmi pare rău. Știu că a făcut niște lucruri rele, dar era…

Amanda n-o lăsă să termine propoziția.

— Da, era.

Faith deschise sertarul cu obiecte neimportante. Toate pixurile dispăruseră. Le păstra strânse cu o bandă de cauciuc roșu, așezate în colțul din dreapta. Erau întotdeauna în acest dulap. Ea frunzări taloanele, foarfecele și cheile care nu știa ce deschideau. Nici urmă de pixuri.

— Știai că Zeke este în Statele Unite?

— Mama ta încerca să te apere.

Faith deschise celălalt sertar cu obiecte neimportante.

— Se pare că a încercat să mă protejeze de multe lucruri.

Căută în spate și găsi pixurile. Banda de cauciuc era galbenă. Oare o schimbase? Faith își aducea aminte vag că banda se rupsese și putea jura pe un teanc de Biblii că folosise banda de cauciuc roșu de la mănunchiul de broccoli pe care-l cumpărase de la magazin în aceeași zi.

— Faith? spuse Amanda pe un ton concis. Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

— Sunt bine. E doar…

Încercă să găsească o scuză. Chiar făcea acest lucru – era hotărâtă să nu-i spună Amandei că răpitorii luaseră legătura cu ea. Că lăsaseră o parte din Evelyn sub pernă. Că știau mult prea multe despre Jeremy. Că umblaseră în argintăria ei.

— E devreme. N-am dormit bine astă-noapte.

— Trebuie să ai grijă de tine. Mănâncă ceea ce trebuie. Dormi cât poți de mult. Bea multă apă. Știu că e greu, dar trebuie să-ți păstrezi puterile acum.

Faith simți cum furia ei izbucnește. Nu știa dacă vorbește cu șefa ei sau cu mătușa Mandy chiar

acum, dar ambele puteau să o pupe în fund.

— Știu cum să am grijă de mine.

— Mă bucur să aud că gândești așa, dar din câte văd, nu prea este așa.

— A făcut ceva, Mandy? Are mama necazuri, pentru că…

— Ai nevoie să trec pe la tine?

— Nu ești în Valdosta?

Amanda tăcu. Faith depășise evident limita. Sau poate era un caz simplu când șefa ei era suficient de deșteaptă să-i reamintească faptul că discuția era înregistrată. În acest moment, lui Faith nu-i păsa. Se holba la banda de cauciuc galben, întrebându-se dacă înnebunește. Nivelul zahărului în sânge era, probabil, scăzut. Vederea lui Faith era ușor încețoșată. Avea gura uscată. Deschise frigiderul și se întinse după cutia de suc de portocale. Tot goală era.

— Gândește-te la mama ta. Ar fi vrut să fii puternică, spuse Amanda.

Dacă ar fi știut că era pe cale să-și piardă calmul pentru o bandă galbenă de cauciuc…

— Sunt bine, bombăni.

— O vom aduce înapoi și ne vom asigura că oricine a făcut asta va plăti pentru că ne-a făcut să trecem prin așa ceva. Poți să fii sigură.

Faith deschise gura ca să spună că puțin îi păsa de pedeapsă, dar Amanda închisese deja.

Aruncă cutia de suc de portocale la gunoi. Era o pungă cu bomboane în dulap, pentru orice eventualitate. Faith o trase în afară și bomboanele se împrăștiară pe jos. Privi punga. Fundul fusese rupt.

Roșcatul se întorsese. Se aplecă să o ajute să adune bomboanele.

— Totul este în regulă?

— Da.

Faith aruncă o mână de bomboane pe blat și ieși din bucătărie. Acționă comutatorul de lumină din sufragerie, dar nu se întâmplă nimic. Faith lăsă

butonul în jos și-l ridică din nou. Tot nu se întâmplă nimic. Verifică becul din lustră. Îl răsuci, iar lumina se aprinse. Procedă la fel cu becul celălalt. Simți căldura cum îi arde degetele când se aprinse becul.

Faith se trânti cu toată greutatea pe un scaun. Furia îi creștea și îi descreștea, precum arpegiile pe clapele unui pian. Știa că trebuie să mănânce ceva, să-și testeze sângele și glicemia să revină la normal. Creierul ei nu va funcționa ca lumea până nu punea la punct aceste amănunte. Dar acum, că se așezase, nu mai avea puterea să se miște.

Canapeaua era pe partea opusă. Zeke își împăturise cearșafurile și le pusese pe pernă. Vedea pata roșie de pe perna bej, unde Jeremy vărsase suc de fructe în urmă cu cincisprezece ani. Știa că dacă întoarce perna, va găsi o pată bleu de înghețată, pe care o făcuse cu doi ani mai târziu. Dacă răsucea perna pe care stătea, era o ruptură unde o jucărie de-a lui sfâșiase materialul. Covorul de pe podea era uzat din cauza drumurilor repetate dinspre și înspre bucătărie. Pereții erau de culoarea oului de rață și fuseseră vopsiți în vacanța de primăvară de anul trecut a lui Jeremy.

Faith se gândea că poate își pierde mințile. Jeremy era prea mare pentru genul acesta de feste, iar Zeke nu purtase niciodată un război psihologic. Mai degrabă i-ar trage o bătaie soră cu moartea decât să deșurubeze două becuri. Oricum ar fi fost, niciunul nu era în dispoziția necesară să joace feste. Nu putea fi doar zahărul din sânge al lui Faith. Pixurile, argintăria, becurile – erau lucruri mărunte, pe care numai Faith le putea observa. Genul de lucruri care te fac să pari nebun dacă povestești altcuiva despre ele.

Privi înspre tavan, lăsându-și ochii să se plimbe pe rafturile de pe peretele din spatele canapelei. Bill Mitchell a fost colecționar de kitsch-uri. Avea solnițe și recipiente pentru piper din Hawai. Ochelari de soare de la Muntele Rushmore, un set

emailat de linguri de argint cu peisaje din Marele Canion. Cea mai de preț colecție a sa erau globurile cu zăpadă. La fiecare excursie, zbor cu avionul, de fiecare dată când ieșea din casă, Bill Mitchell cumpăra un glob cu zăpadă pentru a însemna ocazia.

Când tatăl ei a murit, toată familia a fost de acord ca acestea să rămână la Faith. Când era copil, îi plăcea să întoarcă globurile și să privească zăpada cum cade. Ordine în haos. Era ceva ce Faith împărtășea cu tatăl ei. Într-un moment de rătăcire, a comandat rafturi pentru globuri și l-a făcut pe Jeremy să fie atât de speriat să nu spargă unul, încât ocolea până la bucătărie, numai să nu dea peste ele.

În timp ce stătea în sufragerie în acea dimineață, Faith privi spre rafturi și descoperi că toate cele treizeci și șase de globuri fuseseră întoarse cu fața la perete.

Capitolul 9

Sara se întreba dacă era un obicei din sud ca majoritatea copiilor să se îmbolnăvească în jumătatea de oră dintre școala de duminică și mersul la biserică. Cei mai mulți dintre pacienții ei din acea dimineață se încadrau în perioada aceea de aur. Burtici dureroase, erupții în zona urechilor, o stare generală de rău – nimic ce putea fi depistat printr-un test de sânge sau o radiografie, dar se vindeca ușor cu un set de cărți de colorat sau niște desene animate la televizor.

În jurul orei zece, problemele deveneau mai serioase. Cazurile se succedau rapid și erau genul pe care Sara le ura pentru că în mare măsură puteau fi prevenite. Un copil mâncase otravă pentru șobolani, pe care o găsise sub dulapul din bucătărie. Un altul avea arsuri de gradul trei pentru că atinsese o tigaie de pe cuptor. Mai era un

adolescent pe care îl închisese cu forța pentru că prima lui țigară cu marijuana îi produsese o criză psihotică. Apoi o fată de șaptesprezece ani venise cu țeasta despicată. La prima vedere, era beată când a condus acasă dimineața. Fata a sfârșit cu mașina înfiptă într-un autobuz parcat. Era încă în operație, dar Sara și-a dat seama că și în cazul în care operația reușea, nu va mai fi același om niciodată.

Până să se facă ora unsprezece, Sara ar fi vrut să se întoarcă în pat și să ia ziua de la început. Munca la spital era o negociere constantă. Serviciul îți fura din viață atât de mult cât îi permiteai. Sara acceptase să lucreze la Grady știind acest adevăr și fiind bucuroasă că lucrurile stăteau așa, pentru că nu mai voia să aibă o viață după moartea soțului ei. Pe parcursul ultimului an, mai redusese din timpul petrecut la urgență. Programul fix era dificil de respectat, dar Sara purta această luptă grea în fiecare zi.

Era o formă de autoconservare. Fiecare medic purta un cimitir în adâncul sufletului. Pacienții pe care i-a putut ajuta – fetița al cărei stomac îl golise, copilul ars căruia îi salvase degetul – erau sclipiri de moment. De cei pe care nu-i putuse ajuta își amintea Sara cel mai mult. Puștiul care murise încet de leucemie. Copilul de nouă ani care murise după șaisprezece ore pentru că înghițise antigel. Copilul de unsprezece ani care își rupsese gâtul pentru că se aruncase într-o piscină puțin adâncă. Erau toți în interiorul ei, ca să-i aducă aminte că indiferent cât de mult se străduia, uneori – chiar des – nu era niciodată suficient.

Sara se așeză pe canapea, în salonul doctorilor. Era în întârziere, dar avea nevoie de un moment numai pentru ea. Dormise mai puțin de patru ore noaptea trecută. Will nu era motivul direct pentru care mintea ei continua să iscodească. Se tot gândea la Evelyn Mitchell și banda ei de polițiști corupți. Problema vinovăției femeii cântărea greu

în mintea ei. Cuvintele lui Will îi tot veneau în minte: Evelyn Mitchell era fie un șef prost, fie o polițistă coruptă. Nu exista cale de mijloc.

Acesta era probabil motivul pentru care Sara nu găsise timp, în dimineața aceasta, să o sune pe Faith Mitchell ca să vadă ce face. Practic, Faith era pacienta Deliei Wallace, dar Sara avea un simț ciudat de responsabilitate față de partenera lui Will. Îi bântuia gândurile la fel ca și Will.

Era plictisitor, nicidecum plăcut.

Nan, una dintre asistentele medicale stagiare, se trânti pe canapea, lângă Sara. Privea ecranul de la BlackBerry, în timp ce vorbea.

— Vreau să aud totul legat de întâlnirea ta fierbinte.

Sara zâmbi forțat. În acea dimineață, când a ajuns la spital, o aștepta un buchet mare de flori în salonul doctorilor. Se părea că Dale Dugan cumpărase toate garoafele roz din oraș. Toată lumea de la urgență comentase în fața Sarei, înainte să apuce să se schimbe în halat. Toți păreau fascinați de o poveste de dragoste în care văduva era cucerită.

— E foarte drăguț, îi spuse fetei.

— Și el te consideră foarte drăguță. Nan surâse ironic, în timp ce scria un e-mail. M-am întâlnit cu el la laborator. E un tip ca lumea.

Sara privi degetul mare al fetei mișcându-se și se simți ca și cum ar fi avut trei sute de ani. Nu-și aducea aminte dacă a fost vreodată atât de tânără. Nici nu și-l putea imagina pe Dale Dugan așezat și bârfind cu această tânără asistentă medicală zăpăcită.

Nan își ridică în sfârșit ochii din telefon.

— A spus că ești fascinantă, că v-ați simțit foarte bine și că v-ați sărutat.

— Îi trimiți un e-mail?

— Nu. Își dădu ochii peste cap: A spus asta în laborator.

— Grozav, reuși să spună Sara.

Nu știa cum să se descurce cu Dale, care fie era dus în eroare, fie era un mincinos patologic. În cele din urmă, trebuia să discute cu el. Florile erau un semn foarte rău. Trebuia să ia taurul de coarne. Cu toate acestea, nu putea să nu se întrebe de ce bărbatul pe care îl dorea nu era disponibil, iar cel pe care nu-l dorea era disponibil. Din acest motiv, viața ei continua să fie o telenovelă.

Nan începu să scrie din nou.

— Vrei să-i transmit ce ai spus?

— N-am spus nimic.

— Dar ai putea.

— O!

Sara se ridică de pe canapea. Era mult mai ușor când trimiteai un bilețel pe sub bancă unei persoane.

— Ar trebui să merg să iau masa cât timp este liniște.

În loc să se îndrepte către cantină, Sara coti stânga, spre lifturi. Aproape că a fost trântită de o targă ce zbura pe coridor. Rană prin înjunghiere. Cuțitul încă mai ieșea din pieptul pacientului. Asistenții de la urgență țipau coordonatele vitale. Doctorii dădeau ordine. Sara apăsă pe butonul liftului și așteptă să se deschidă ușile.

Spitalul fusese fondat în anul 1890 și a avut sediul în patru locuri diferite înainte să-și găsească, în sfârșit, domiciliul în Jesse Hill Jr. Drive. Conducerea defectuoasă, corupția și incompetența crasă au făcut ca spitalul să fie într-un permanent pericol de a fi închis. Clădirea în formă de U fusese extinsă, remodelată, demolată și renovată atât de des, încât Sara era convinsă că nimeni nu-i mai putea ține socoteala. Terenul din jurul clădirii era înclinat înspre Universitatea de Stat Georgia, care avea parcare comună cu spitalul. Parcarea ambulanțelor dădea înspre autostrada interstatală, unde aceasta purta denumirea Curba Grady și se afla la un etaj deasupra intrării principale dinspre stradă. În perioada Jim Crow, spitalul fusese

denumit „the Gradys”, din cauză că aripile albilor erau pe o parte, cu fața înspre oraș, iar aripile celor de culoare erau pe cealaltă, fără să dea nicăieri.

Margaret Mitchell a fost adusă aici și a murit cinci zile mai târziu, după ce a fost lovită de un șofer beat pe Peachtree Street. Victimele rezultate în urma atentatului cu bombă de la Centennial Olympic Park au fost tratate aici. Grady era încă singurul spital de urgențe de gradul unu din zonă. Victimele cu rănile cele mai grave, ce le amenințau viața, erau aduse aici pentru a fi îngrijite, ceea ce însemna că biroul medicului legist din Districtul Fulton avea aici o sucursală pentru a ține evidența cadavrelor care intrau în morgă. În orice moment, erau două sau trei cadavre așteptând să fie transportate.

Când Sara se angajase ca medic legist în Districtul Grant, făcuse practică la cabinetul medical din centru.

Erau în permanență în criză de timp. Își petrecuse multe pauze de prânz asigurând transportul cadavrelor către Grady.

Ușile liftului se deschiseră. George, unul dintre paznici, coborî. Dimensiunile lui au umplut holul. A fost jucător de fotbal, până când un accident la gleznă l-a convins să urmeze o altă carieră.

— Doctore Linton.

El ținu ușile liftului pentru ea.

— George.

Îi făcu cu ochiul și-i zâmbi.

Un cuplu tânăr urcase deja. Se cuibăriseră deja unul în celălalt, în timp ce liftul urcă un etaj. Acesta era un alt aspect al muncii la spital. Oriunde te uitai, vedeai pe cineva care trăia cea mai grea zi din viață. Poate asta era schimbarea de care avea Sara nevoie în viața ei – nu să vândă apartamentul și să se mute într-o vilă comodă, ci să revină la practica privată, unde singura urgență medicală din timpul unei zile era să decidă ce reprezentant farmaceutic va cumpăra prânzul.

Temperatura era mai rece cu două etaje mai jos, la subsol.

Sara își strânse pe corp halatul de la laborator, în timp ce trecea prin departamentul cu fișele pacienților.

Spre deosebire de vremurile trecute, când era intern la Grady, acum nu trebuia să se mai înghesuie pentru diagramele pacienților. Totul era automatizat, informațiile despre un pacient la distanță de numai o tabletă computerizată, ce funcționa pe intranet-ul spitalului. Radiografiile erau afișate pe monitoarele mai mari din cameră și toate medicamentele erau trecute codificat pe banderolele de la mână. Fiind singurul spital finanțat din bani publici din Atlanta, Grady era mereu în pericol să dea faliment, dar cel puțin încerca să dea ortul popii cu stil.

Sara se opri în fața ușilor duble și groase, ce separau morga de restul spitalului. Își vântură ecusonul cu datele de identificare în fața aparatului de citire. În timp ce ușile etanșe se deschideau, se auzi un șuierat provocat de schimbarea presiunii aerului din încăpere.

Îngrijitorul păru surprins să o găsească pe Sara pe teritoriul lui. El era atât de mândru pe cât se putea când porți uniforma albastră de spital. Totul din aspectul lui dădea de înțeles că este prea bun pentru această meserie. Părul lui vopsit în negru era strâns într-o coadă de cal. Ochelarii lui erau ca ai lui John Lennon. Tușul de ochi arăta ca dintr-un film despre Cleopatra. Pentru Sara, stomacul umflat și aspectul de geniu malefic îl făceau să semene mai mult cu Spike, fratele lui Snoopy.

— Te-ai pierdut?

— Junior, a citit ea numele de pe insignă.

Era tânăr, probabil de vârsta lui Nan.

— Mă întreb dacă a fost aici vreo persoană de la cabinetul medicului legist din Fulton.

— Larry. Încarcă în spate. E vreo problemă?

— Nu, vreau doar să aflu ceva de la el.

— Mult noroc, să dai de el.

Un hispanic slăbănog apăru din camera din spate. Uniforma atârna pe el ca un halat de baie. Era de vârsta lui Junior, ceea ce însemna că probabil de-abia ieșise din scutece în urmă cu niște săptămâni.

— Foarte amuzant, *jefe*.

Îl lovi pe Junior în braț.

— De ce ai nevoie, doctore?

Situația nu evolua după cum se aștepta Sara.

— Nimic. Scuze pentru deranj.

Ea se întoarse, dar Junior o opri.

— Ești noua prietenă a lui Dale, nu-i așa? A spus că e o roșcată înaltă.

Sara își mușcă buza. Ce căuta Dale în compania acestor puști de zece ani?

Fața lui Junior se întinse într-un rânjet.

— Doctorul Linton, presupun.

Ar fi mințit, dar avea ecusonul atârnat de halat. Iar numele ei era tricotat pe toată suprafața buzunarului de la piept. La care se adăuga faptul că era singurul medic cu părul roșu din spital.

— Aș fi încântat să fiu de ajutor noii achiziții a lui Dale, se oferi Larry.

— Pe toți dracii, da, se amestecă și Junior.

Sara afișă un zâmbet lingușitor.

— De unde-l cunoașteți voi doi pe Dale?

— M-minge, iubito.

Larry simulă o lovitură de minge.

— Care e natura urgenței tale?

— N-am nicio urgență… spuse ea, înainte să-și dea seama că el doar glumea. Am o întrebare legată de împușcăturile de ieri.

— Care din ele?

De data aceasta, el nu mai glumea. Să întrebi despre niște împușcături în Atlanta era ca și cum ai întreba despre bețivul de la un meci de fotbal.

— Sherwood Forest, schimbul de focuri în care a fost amestecat un ofițer.

Larry dădu din cap.

— La naiba, a fost ciudat. Tipul avea burta plină de H.

— Heroină? întrebă Sara.

— Ambalată în baloane. Împușcătura le-a despicat ca pe niște… Rahat, omule, ce sunt chestiile alea cu zahăr în ele? îl întrebă pe Junior.

— Bomboane?

— Nu.

— Ciocolată?

— Nu, omule, ca paiele.

— Acadele? sugeră Sara.

— Da, așa. Tipul a terminat-o pe picior mare.

Sara așteptă ca cei doi să schimbe niște pumni prietenoși între ei.

— Acesta era asiaticul?

— Nu, portoricanul. Ricardo, spuse, punând un accent exotic pe *r*-uri.

— Credeam că e mexican.

— De ce, pentru că arătăm cu toții la fel?

Sara nu știu ce să-i răspundă.

— E-n ordine. Glumeam doar cu tine. Da, e din Puerto Rico, ca mama, râse Larry.

— I-au descoperit al doilea nume?

— Nu, dar are *Neta* tatuat pe mâna lui.

El arătă înspre locul dintre degetul mare și arătător.

— E o inimă cu un *N* în mijloc.

— Neta?

Sara nu mai auzise acest nume.

— Bandă portoricană. Niște țicniți care voiau să se despartă de SUA. Mama era băgată toată în rahat când am plecat. Nu voia decât „să scăpăm de opresorii colonialiști”. Apoi ajunge aici și nu vrea decât „un televizor mare, cu plasmă, ca al mătușii Frieda”.

Îi mai dădu un pumn, în joacă, lui Junior.

— Ești sigur că un *N* în interiorul unei inimi este simbolul unei găști?

— Unul dintre ele. Toată lumea care intră în bandă trebuie să mai aducă și alți oameni.

— Ca cei din cultul Wicca, precizează Junior.

— Exact. Mulți renunță sau își văd de viață mai departe. Ricardo ăsta nu era prea important. Nu are tatuajul cu degetele.

Larry își ridică mâna din nou, de data aceasta cu degetul arătător încrucișat cu cel mijlociu.

— De obicei, așa arată, cu steagul portorican în jurul încheieturii. Tot ce îi interesează este independența. Sau cel puțin așa spun ei.

Sara își reaminti ce-i spusese Will.

— Am crezut că Ricardo are simbolul Los Texicanos tatuat pe piept.

— Da, după cum am spus, mulți renunță sau își văd mai departe de viață. Fratele poate s-a mutat de ici-colo. Neta nu are succes aici la fel de mult ca Texicanos.

Șuieră aerul printre dinți.

— Treabă înspăimântătoare, omule. Los Texicanos nu prea o dau în bară.

— Cabinetul medical cunoaște aceste amănunte?

— Au trimis fotografiile polițiștilor care se ocupă de găști. Neta este organizația de vârf din Puerto Rico. Vor fi în Biblie.

Biblia Găștilor era cartea folosită de poliție ca să depisteze semnele și mișcările găștilor.

— Știi ceva despre asiatici? Celelalte victime?

— Unul dintre ei era student. Un fel de expert în matematică. Câștiga tot felul de premii și alte rahaturi.

Sara își reaminti fotografia lui Hironobu Kwon de la știri.

— Credeam că este la facultatea de stat din Georgia.

Facultatea de stat nu era o școală rea, dar un geniu al matematicii s-ar fi dus la Georgia Tech.

— E tot ce știu. Se ocupă de celălalt tip acum. Incendiul de la apartament ne-a încetinit mult. Șase cadavre.

Dădu din cap.

— Doi câini. Omule, urăsc când sunt câini implicați.

— Îți dau dreptate, frate, spuse Junior.

— Mulțumesc, răspunse Sara. Vă mulțumesc amândurora.

— Fii bună cu fratele meu, Dale, se bătu Junior cu pumnul în piept.

Sara plecă înainte ca cei doi să schimbe și mai mulți pumni între ei. Băgă mâna în buzunar, încercând să găsească telefonul mobil, în timp ce mergea pe hol. Majoritatea personalului avea atâtea dispozitive electronice încât era posibil să moară în urma radiațiilor. Sara avea un BlackBerry, pe care primea rapoartele de la laborator și comunicatele spitalului și mai avea un iPhone personal. Telefonul ei de la spital avea clapetă și-i aparținuse cuiva cu mâini foarte lipicioase.

Avea două pagere prinse de buzunarul de la haină, unul de la departamentul de urgențe și altul de la pediatrie. Telefonul ei personal era subțire și de obicei era ultimul obiect pe care-l găsea în buzunar, situație ce s-a repetat și de data aceasta.

Căută în agendă și se opri la numele Amandei Wagner, apoi la Will Trent. Telefonul lui sună de două ori, înainte să răspundă.

— Trent.

În mod inexplicabil, Sara nu mai reuși să scoată niciun sunet la auzul vocii lui. În tăcerea ce se lăsă, putea auzi vântul suflând și zgomotul copiilor care se jucau.

— Alo?

— Bună, Will, scuză-mă, își drese ea glasul. Te-am sunat pentru că am vorbit cu o persoană de la cabinetul medicului legist. Așa cum ai cerut. Simți cum se înroșește la față: Așa cum a cerut Amanda.

El bombăni ceva, probabil către Amanda.

— Ce ai aflat?

— Victima Los Texicanos, Ricardo. Nu cunoaștem încă al doilea nume, dar probabil era

portorican.

Așteptă cât timp el îi transmise informația Amandei. Aceasta puse aceeași întrebare ca și Sara.

— Avea un tatuaj pe mână, semn că făcea parte dintr-o bandă, Neta, din Puerto Rico. Omul cu care am vorbit este de părere că a trecut într-o altă bandă când a venit în Atlanta, răspunse Sara. Așteptă să-i spună Amandei, apoi continuă: Și avea burta plină de heroină.

— Heroină? întrebă el surprins. Cât de multă?

— Nu sunt sigură. Cel cu care am vorbit a spus că heroina era ambalată în baloane. Când Faith l-a împușcat, heroina s-a vărsat. Era suficient acest fapt ca să-l omoare.

Will îi transmise Amandei mesajul, apoi reveni pe fir.

— Amanda îți mulțumește pentru că te-ai interesat.

— Îmi pare rău că nu știu mai mult.

— E extraordinar și cât ai spus. Apoi clarifică: Vreau să spun, mulțumesc doctore Linton. E o informație foarte utilă.

Sara știa că nu poate vorbi de față cu Amanda, dar nu voia să-l lase să închidă.

— Voi ce-ați mai aflat?

— Închisoarea a fost un eșec. Stăm în fața casei lui Hironobu Kwon acum. Locuia cu mama lui în Grant Park.

Era la mai puțin de cincisprezece minute distanță de Grady.

— Vecinul spune că mama lui trebuie să se întoarcă repede. Bănuiesc că se ocupă de înmormântare. Locuiește vizavi de grădina zoologică. A trebuit să parcăm la un kilometru și jumătate distanță. Sau cel puțin eu a trebuit să parchez. Am lăsat-o pe Amanda acolo. Se opri, în sfârșit, ca să respire. Ce mai faci?

Sara zâmbi. Și el părea dornic să stea la telefon la fel de mult ca ea.

— Ai dormit noaptea trecută?

— Nu prea. Dar tu?

Se gândi să spună ceva cochet, apoi se calmă:

— Nici eu.

Vocea Amandei era prea înăbușită ca să se înțeleagă, dar Sara pricepu tonul.

— Păi, vorbim mai târziu. Mulțumesc din nou, doctore Linton, spuse Will.

Sara se simți prost când se încheie convorbirea. Poate ar trebui să se întoarcă în salon și să bârfească împreună cu Nan.

Sau poate ar trebui să discute cu Dale Dugan și să pună capăt poveștii în fașă, înainte să devină și mai stingheriți. Sara își scoase BlackBerry-ul primit de la spital și căută adresa de e-mail a lui Dale, apoi începu să o scrie în iPhone-ul ei. Îi va cere să se vadă la cantină, ca să vorbească. Sau mai bine în parcare. Nu voia să stârnească și mai multe bârfe decât circulau deja.

În față, liftul scoase un ding și ea prinse o imagine fugitivă a lui Dale.

Râdea împreună cu una dintre asistentele medicale. Junior trebuie să-i fi spus că ea era jos. Sara se panică. Deschise prima ușa aflată la îndemână, ce s-a întâmplat să fie cea care ducea către departamentul ce stoca fișele pacienților. Două femei mai în vârstă, cu părul făcut permanent în mod identic, stăteau în spatele unor birouri pe care se aflau mormane de diagrame. Băteau cu furie la calculator și de-abia i-au aruncat o privire Sarei.

Una dintre ele o întrebă:

— Pot să te ajut? și întoarse pagina diagramei deschise în fața ei.

Sara rămase în picioare acolo, nesigură pe ea pentru moment. Realiză că, undeva în mintea ei, se gândise la departamentul cu fișele pacienților de când se urcase în lift. Lăsă să-i cadă iPhone-ul înapoi în buzunar.

— Ce este, dragă? întrebă femeia.

Amândouă se holbau la Sara acum. Ea le arătă un act de identitate.

— Am nevoie de o fișă veche din o mie nouă sute… Calculă repede în minte. Șaptezeci și șase, poate?

Femeia îi dădu un suport și hârtie.

— Scrie-mi numele. Va fi mai ușor.

Sara știa, în timp ce nota numele lui Will, că făcea ceva greșit și nu doar pentru că încălca legile federale și risca o concediere imediată. Will stătuse la orfelinatul din Atlanta de când era bebeluș. Trebuie să fi existat vreun medic de familie care să se fi ocupat de el. Toate necesitățile lui medicale au fost administrate de Grady. Întreaga lui copilărie era arhivată aici și Sara își folosea legitimația de la spital pentru a avea acces la informații.

— N-are două prenume? întrebă femeia.

Sara dădu din cap. Nu avea curajul să vorbească.

— Dă-mi un minut. Datele acestea nu sunt în calculator, altfel ai putea să le vezi pe tabletă. De-abia ne-am apucat de 1970.

Se ridică de pe scaun și trecu prin ușa pe care scria „Fișe”, înainte ca Sara să-i poată spune să se oprească.

Cealaltă femeie se apucă din nou de scris la calculator, degetele ei cu unghii lungi roșii făcând un sunet asemănător celui scos de o pisică pe un acoperiș. Sara își privi pantofii, care erau pătați cu Dumnezeu știe ce, de la cazurile de dimineață. În mintea ei, analiză potențialii vinovați, dar oricât se străduia, nu putea scăpa de sentimentul că ceea ce făcea era cea mai lipsită de etică acțiune din toată viața. În plus, îi înșela total încrederea lui Will.

Și nu putea să o facă. Nu voia să o facă.

Nu așa acționa Sara. De obicei, era o persoană sinceră. Dacă voia să știe despre tentativa de suicid a lui Will sau orice alt amănunt despre copilăria

lui, trebuia să-l întrebe direct, nu să se furișeze și să-i citească fișa medicală.

— N-am găsit niciun William, dar am găsit un Wilbur, spuse femeia când reveni cu un dosar la subraț. O mie nouă sute șaptezeci și cinci.

Sara umblase cu dosare medicale toată cariera ei. Majoritatea copiilor aveau un dosar de douăzeci de pagini și ceva până când împlineau optsprezece ani. Dosarul unui puști bolnav putea ajunge la cincizeci de pagini. Dosarul lui Will avea peste trei centimetri grosime. O bandă elastică putrezită ținea grupate foile îngălbenite de vreme.

— N-are al doilea prenume, spuse femeia. Sunt sigură că a avut unul, la un moment dat, dar mulți din acești copii scăpau evidențelor, pe atunci.

— Ellis Island și Tuskegee au fuzionat, precizează colega ei.

Sara se întinse după dosar, apoi se opri. Mâna îi rămase suspendată în aer.

— Ești bine, dragă? Femeia îi aruncă o privire colegei de birou, apoi, din nou Sarei: Ai nevoie să te așezi?

Sara lăsă mâna să-i cadă.

— Nu cred că am nevoie de el, până la urmă. Îmi pare rău că ți-ai pierdut timpul.

— Ești sigură?

Sara dădu din cap. Nici nu-și mai aducea aminte ultima dată când s-a simțit atât de îngrozitor. Nici măcar întâlnirea cu Angie Trent nu i-a produs așa un sentiment de vinovăție.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu-i nevoie să te scuzi. Mi-a prins bine să mă ridic.

Luă dosarul, dar banda elastică se rupse, împrăștiind hârtiile peste tot.

Cu o mișcare automată, Sara se aplecă să o ajute. Adună hârtiile, forțându-se să nu citească. Erau rapoarte de laborator, teancuri de observații și ceva ce părea un raport antic al poliției din Atlanta.

Ea miji ochii, rugându-se să nu citească vreun cuvânt sau propoziție.

— Uită-te la asta!

Sara ridică privirea. Era ceva natural. Femeia ținea o fotografie Polaroid veche în mână. Era un instantaneu de aproape al gurii unui copil. O riglă mică, argintie, se afla dedesubtul unei despicături, cât scobitura buzei superioare. Rana nu se formase în urma unei căderi sau lovituri. Impactul fusese destul de puternic încât să rupă carnea în două, arătând dinții. Cusături groase, negre, legau rana. Pielea era umflată și iritată. Sara era obișnuită să vadă aceste cusături grosolane la morgă, nu pe fața unui copil.

— Pun pariu că a fost în acel poli-nu-știu-cum studiu, spuse femeia.

Îi arătă fotografia prietenei ei.

— Acid poliglicolic.

— Grady a condus un studiu asupra diferitelor tipuri de suturi care se absorb, la care lucrau la Tech. Se pare că este unul din copiii care au avut o reacție alergică. Bietul de el, îi explică ea Sarei.

Continuă să introducă datele în calculator.

— Cred că a fost mai bine decât să-i pună niște lipitori.

— Ești bine, dragă? o întrebă cealaltă femeie pe Sara.

Sara se simțea de parcă era pe cale să-i vină rău. S-a îndreptat și a ieșit din cameră. Nu s-a oprit din mers până nu a urcat două etaje de scări și a ajuns afară, respirând aer proaspăt. Se îndreptă calmă spre ușa închisă. Emoțiile ei pendulau între furie și rușine. El era doar un copil. A fost primit la tratament și au experimentat pe el ca și cum era un animal. Probabil că nici în ziua de astăzi el nu știa ce au făcut. Sara s-a rugat la Dumnezeu să nu știe nici ea, deși primise pedeapsa potrivită pentru că spionase. N-ar fi trebuit să ceară niciodată fișa lui. Dar o făcuse și, acum, Sara nu-și putea scoate imaginea aceea din minte – gura lui frumoasă

cusută cu o sutură care nu îndeplinea condițiile de bază pentru aprobarea guvernamentală.

Fotografia Polaroid veche îi va rămâne în memorie cât va trăi. Primise exact ce merita.

— Hei, tu!

Se răsuci. O tânără stătea în spatele ei. Era anormal de slabă. Părul ei blond și unsuros îi atârna până în talie. Se scărpina pe urmele proaspete de ace de pe brațe.

— Ești medic?

Sara deveni precaută. Drogații pândeau în jurul spitalului. Unii dintre ei puteau fi violenți.

— Ar trebui să mergi înăuntru dacă ai nevoie de tratament.

— Nu e vorba de mine. E un tip acolo.

Îi arătă spre containerul de gunoi dintr-un colț, în spatele spitalului. Chiar și în lumina plină a zilei, zona era umbrită de fațada clădirii.

— A fost aici toată noaptea. Cred că e mort.

Sara își schimbă tonul.

— Să intrăm și să discutăm despre asta.

În ochii fetei străluci mânia.

— Uite ce e, eu încerc să fac ce trebuie. Nu e nevoie să te iei de mine.

— Eu nu…

— Sper să-ți dea SIDA, târfă.

Plecă șchiopătând, în timp ce bombănea alte insulte.

— Cristoase, respiră Sara, întrebându-se cum se putea ca ziua ei să devină și mai proastă.

Cât de mult îi lipseau manierele oamenilor buni de la țară, când până și drogații îi spuneau „doamnă”. Porni înapoi spre spital, apoi se opri. Fata poate spunea adevărul.

Sara se îndreptă spre container, fără să se apropie prea mult, în cazul în care complicele fetei se ascundea înăuntru. Gunoiul nu fusese ridicat la sfârșit de săptămână. Cutii și pungi de plastic erau împrăștiate din containerul de gunoi și zăceau pe pământ. Sara se mai apropie puțin. Cineva zăcea

sub o pungă din plastic albastră. Îi văzu o mână. O rană adâncă îi brăzda palma. Sara mai făcu un pas, apoi se opri. Munca la Grady o făcuse extrem de precaută. Încă mai putea fi o capcană. În loc să meargă spre corp, se întoarse și alergă spre ambulanțe, după ajutor.

Trei paramedici stăteau în picioare și vorbeau. Îi trimise spre container și ei au urmat-o, cu targa. Sara împinse gunoiul. Omul respira, dar era inconștient. Avea ochii închiși. Pielea brună avea un aspect gălbui, ca de ceară. Tricoul era înmuiat în sânge, de la o rană prin penetrare în abdomenul inferior. Sara îi presă carotida cu degetele și văzu un tatuaj familiar pe gât: o stea texană, cu un șarpe cu clopoței în jurul ei. Tipul cu grupa de sânge B negativ, pe care Will îl dăduse dispărut.

— Să-l mutăm, spuse unul din paramedici.

Sara alergă pe lângă targă, în timp ce-l duceau în spital. Asculta cum transmit medicii detaliile despre semnele vitale. Intrarea în rană era subțire, probabil de la un cuțit de bucătărie. Marginea era zdrențuită din cauza zimților. Era foarte puțin sânge proaspăt, indicând o rană închisă. Avea intestinele umflate, iar mirosul de carne putredă îi spunea că nu va fi capabilă să facă prea multe pentru el la urgență.

Un bărbat înalt, într-un costum negru, alerga pe lângă ea.

— Va supraviețui? întrebă el.

Îl căută din priviri pe George. Paznicul nu era de găsit.

— Nu ne sta în cale.

— Doctore…

El își ridică portofelul, cu insigna de polițist.

— Sunt polițist. Va supraviețui?

— Nu știu, spuse ea, presând cu tifonul pe rană. Apoi, din cauză că pacientul ar putea auzi, rectifică: Poate.

Polițistul rămase în urmă. Sara întoarse privirea spre hol, dar acesta dispăruse. Echipa de la urgență

sosi imediat, tăind hainele omului, luându-i sânge, potrivind fire ca să-l conecteze la diverse aparate. O tavă de operație era alături. Pachetele chirurgicale erau deschise.

Sara ceru două perfuzii intravenoase. Verifică coordonatele de bază: căile respiratorii lipsite de obstrucții, respirația regulată, circulația – atât de bună cât se putea aștepta. Văzu că personalul se îndepărta, pe măsură ce începeau să realizeze cu ce au de-a face. Echipa se micșoră. În cele din urmă, a rămas o singură asistentă.

— N-are portofel, spuse aceasta. Nu are nimic în buzunare, doar scame.

— Domnule? încercă Sara, deschizându-i ochii.

Pupilele lui erau fixe și dilatate. Căută dacă avea vreo rană la cap, apăsând ușor cu degetele în sensul acelor de ceasornic, în jurul capului. La osul occipital, simți o fractură ce-i spinteca țeasta. Își privi mâna. Nu era sânge proaspăt în urma rănii.

Sora medicală trase perdeaua, pentru a-i oferi omului intimitate.

— Să-i facem o radiografie? O tomografie computerizată a abdomenului?

Sara făcea, practic, munca unui infirmier. Întrebă:

— Poți să-l aduci pe Krakauer?

Sora medicală plecă și Sara începu o examinare mai atentă, deși era convinsă că Krakauer va arunca o privire la semnele vitale ale omului și va fi de acord cu ea. Nu era nicio urgență aici. Pacientul nu putea supraviețui unei anestezii generale și, probabil, nu va supraviețui rănilor pe care le avea. Puteau doar să-l îndoape cu antibiotice și să aștepte ca timpul să decidă soarta lui.

Cineva trase perdeaua. Un tânăr privi înăuntru. Era proaspăt bărbierit, purta o jachetă neagră, călduroasă și o șapcă neagră de baseball trasă pe ochi.

— Nu ai voie aici, îi spuse ea. Dacă te uiți după…

El o lovi pe Sara în piept atât de tare, încât aceasta căzu la pământ. Umărul ei lovi una dintre tăvi. Instrumentele de metal se împrăștiară cu zgomot în jurul ei – scalpele, foarfece. Tânărul îndreptă un pistol înspre capul pacientului și trase două focuri de la o distanță mortală.

Sara auzi țipete. Erau ale ei. Sunetul îi ieșea din gură. Bărbatul îndreptă pistolul spre capul ei și ea tăcu. Se apropie de ea. Ea bâjbâi orbește după ceva care s-o protejeze. Mâinile ei prinseră un scalpel.

Era la distanță mică de ea, aproape deasupra ei. Oare intenționa să o ucidă sau să plece? Sara nu-i lăsă timp să se hotărască. Îl tăie cu scalpelul, secționându-i partea interioară a coapsei. Omul gemu, scăpând pistolul. Rana era adâncă. Sângele începu să împroaște din artera femurală. Căzu pe un genunchi. Amândoi au văzut pistolul în același timp. Ea-l lovi și acesta zbură la distanță. Încercă să se retragă, dar el o prinse de încheietură. O apucă panica în momentul în care văzu ce făcea. Lama scalpelului se îndrepta spre gâtul ei. Își folosi ambele mâini, încercând să-l îndepărteze, în timp ce lama se apropia încet.

— Te rog… nu…

Stătea deasupra ei, apăsând-o în jos cu greutatea corpului lui. Îl privi fix în ochii lui verzi. Albul ochilor era împânzit cu vinișoare roșii. Corpul i se zguduia atât de tare, încât ea simțea tremurul în coloana vertebrală.

— Aruncă scalpelul! George, paznicul, stătea cu un pistol în mână. Acum, ticălosule!

Sara simți strânsoarea omului devenind și mai puternică. Ambele mâini îi tremurau, din cauză că încercase din răsputeri să-l împingă.

— Aruncă-l acum!

— Te rog, implora Sara.

Mușchii ei nu mai făceau față efortului. Mâinile începuseră să-i slăbească. Sara privi scalpelul

fluturând prin fața ei, apoi lama disecând carnea omului. O ținu strâns de mână, în timp ce își tăia singur gâtul cu scalpelul de mai multe ori.

Capitolul 10

Will a stat în mașină cu Amanda atât de mult, încât era îngrijorat că va dezvolta sindromul Stockholm. Deja se simțea slăbit, în special după ce Miriam Kwon, mama lui Hironobu Kwon, o scuipase în față pe Amanda.

În apărarea doamnei Kwon, putea spune doar că Amanda nu se comportase chiar delicat cu femeia. Au încercuit-o, practic, pe terasa din față. Ea venise, evident, de la aranjamentele pentru înmormântarea fiului ei. Ținea strâns în mână broșuri inscripționate cu cruci și se apropia de casă. Pe strada ei erau parcate mașini una lângă alta. A trebuit să lase mașina la distanță. Părea epuizată și lipsită de vlagă, așa cum ar arăta orice mamă după ce a ales coșciugul în care va fi înmormântat unicul său fiu.

După ce a bombănit câteva condoleanțe formale din partea GBI, Amanda i-a sărit direct la jugulară. Din reacția doamnei Kwon, Will își dădu seama că femeia nu se aștepta ca numele fiului ei mort să fie mânjit în așa hal, în ciuda circumstanțelor abjecte în care a murit. Era în obiceiul celor de la posturile de știri din Atlanta ca fiecare tânăr sub douăzeci și cinci de ani ce murea să fie sărbătorit ca un student de cinste, până se dovedea contrariul. Potrivit dosarului lui de la poliție, acest student de cinste fusese un fan al Oxycontinului. Hironobu Kwon a fost arestat de două ori pentru vânzarea drogului. Numai viitorul lui academic îl salvase de o perioadă lungă petrecută în închisoare. Judecătorul îi ordonase să intre la dezintoxicare cu trei luni în urmă. Din câte se putea observa, perioada petrecută la dezintoxicare nu dăduse rezultate.

Will verifică ceasul de pe telefonul mobil. Schimbarea recentă a orei îi modificase modul de afișare a ceasului pe mobil. Nu putea să-și dea seama cum să-l schimbe la loc nici dacă îl omorai. Din fericire, era ora douăsprezece și jumătate, ceea ce însemna că nu trebuie să numere pe degete ca o maimuță.

Nu că n-ar fi avut suficient timp ca să facă niște calcule matematice. Deși au călătorit aproape opt sute de kilometri, în această dimineață, n-au obținut nimic. Evelyn Mitchell încă lipsea. Se făceau aproape douăzeci și patru de ore de la răpirea ei. Cadavrele se înmulțeau și singurul indiciu pe care-l primiseră Will și Amanda venise din gura unui condamnat la moarte, care fusese ucis înainte ca statul să apuce să îl omoare.

Călătoria lor la Închisoarea de Stat Valdosta era ca și cum n-ar fi existat. Foștii detectivi de la brigada antidrog, Adam Hopkins și Ben Humphrey, s-au holbat la Amanda ca și cum se uitau prin sticlă. Will se așteptase la asta. Cu ani în urmă, ei refuzaseră să discute cu Will când el apăruse pe treptele caselor lor. Lloyd Crittenden era mort. Demarcus Alexander și Chuck Finn erau, probabil, la fel de inaccesibili. Ambii foști detectivi părăsiseră Atlanta imediat ce au fost eliberați din închisoare. Will vorbise cu ofițerul lor de eliberare condiționată noaptea trecută. Alexander era pe Coasta de Vest, încercând să-și refacă viața. Finn era în Tennessee, bălăcindu-se în nefericirea dependenței de droguri.

— Heroină, spuse Will.

Amanda se întoarse spre el, arătând de parcă uitase că era și el în mașină. Se îndreptau spre nord, pe autostrada interstatală 85, către un alt tip care mai mult ca sigur că va refuza să discute cu ei.

— Boyd Spivey a spus că Chuck Finn era dependent de heroină. Din ce spunea Sara, Ricardo era plin de heroină, îi spuse el.

— E o legătură foarte lipsită de substanță.

— Iată încă una: Oxy duce de obicei la dependența de heroină.

— Aceste legături n-au nicio bază. Nu poți să arunci o piatră fără să nimerești un dependent de heroină. Oftă. Ce bine ar fi dacă am avea mai multe pietre!

Will bătu darabana cu degetele pe picior. Ținuse ceva în el toată dimineața, sperând că o va lua prin surprindere pe Amanda și va obține adevărul. Acum părea momentul potrivit.

— Hector Ortiz era prietenul lui Evelyn.

Colțurile gurii i se ridicară:

— Chiar așa?

— Este fratele lui Ignatio Ortiz, deși observ din expresia ta că nu este o noutate.

— Vărul lui Ortiz, îl corectă ea. Aceste informații le ai datorită doctoriței Linton?

Will simți că i se încleștează dinții.

— Știai deja cine este.

— Vrei să pierzi următoarele zece minute vorbind despre sentimentele tale sau vrei să-ți faci meseria?

El voia să-și petreacă următoarele zece minute strângând-o de gât, dar Will hotărî să păstreze asta pentru el.

— Ce făcea Evelyn cu vărul tipului care controlează tot importul și exportul de cocaină din sud-estul Statelor Unite?

— Hector era vânzător de mașini, de fapt. Îi aruncă o privire plină de umor. Vindea Cadillac-uri.

Așa se explica faptul că numele lui nu a apărut când Will a cercetat autoturismele. Conducea o mașină de la serviciu.

— Hector avea un tatuaj Texicanos pe braț.

— Toți facem greșeli când suntem tineri.

— Dar în legătură cu litera A pe care Evelyn a desenat-o sub scaun? încercă Will.

— Credeam că o considerăm un cap de săgeată.

— *Almeja* rimează cu Amanda.

— Într-un fel da, nu-i așa?

— Este argoul pentru „curvă”.

— De ce mă faci curvă, Will? râse ea.

Dacă ar fi știut ea de câte ori a fost el tentat să-i spună așa…

— Presupun că ar trebui să-ți recompensez strădaniile de polițist.

Amanda scoase o foaie de hârtie împăturită din parasolar. I-o întinse lui Will:

— Lista telefoanelor lui Evelyn din ultimele patru săptămâni.

El parcurse cele două pagini:

— A sunat des la Chattanooga.

Amanda îi aruncă o privire curioasă. Will se încruntă spre ea. Putea citi, doar că nu repede și cu siguranță nu sub priviri scrutătoare. Sediul din est al Biroului de Investigații Tennessee era în Chattanooga. Will îi suna constant ca să coordoneze cazurile legate de consumul de metamfetamină, în timp ce lucra în Georgia de Nord. Prefixul 423 apărea de cel puțin douăsprezece ori în lista de telefoane.

— Vrei să-mi spui ceva?

Pentru prima dată, ea era tăcută.

Will își scoase mobilul ca să formeze numărul.

— Nu fi prost. E „Aripi Vindecătoare”, un centru de dezintoxicare.

— De ce suna acolo?

— Și eu mă întreb același lucru. Semnalizează, parcând pe următoarea alee. Nu au voie să dea informații despre pacienți.

Will verifică zilele de lângă numere. Evelyn începuse să sune la centru în ultimele zece zile, în aceeași perioadă în care doamna Levy spusese că vizitele lui Hector Ortiz se intensificaseră.

— Chuck Finn locuiește în Tennessee, spuse Will.

— Locuiește în Memphis. E la o distanță de cinci ore de mers cu mașina de „Aripi

Vindecătoare” în Chattanooga.

— Avea o dependență serioasă de droguri. Will așteptă ca ea să răspundă. Ea tăcu, așa că el continuă: Tipii devin curați, uneori vor să se elibereze de povară. Poate lui Evelyn îi era teamă ca va începe să vorbească.

— Ce teorie interesantă!

— Sau poate a fost necesar ca Chuck să-și limpezească mintea ca să realizeze că Evelyn încă mai deținea partea ei de bani. Merse mai departe cu supozițiile: E greu să găsești de lucru cu un dosar ca al lui Chuck. A fost dat afară din poliție. A petrecut o grămadă de timp în închisoare. Trebuie să lupte cu dependența. Chiar dacă este curat, nimeni nu s-ar omorî să-l angajeze. Nu în această economie.

Amanda îi mai furniză niște informații.

— Erau opt seturi de amprente în casa lui Evelyn, cu excepția ei și a lui Hector. Au identificat trei. Un set îi aparținea lui Hironobu Kwon, un altul traficantului de heroină Ricardo, iar alt set posesorului de cămașă havaiană. Numele lui este Benny Choo. Este un executant de patruzeci și doi de ani pentru Rebelii Galbeni.

— Rebelii Galbeni?

— E o bandă asiatică. Nu mă întreba de unde au luat numele. Presupun că sunt foarte mândri să fie niște mocofani. Cei mai mulți dintre ei sunt.

— Ling-Ling, ghici Will. Pe el voiau să-l vadă. Spivey a spus că ar trebui să vorbești cu Ling-Ling.

— Julia Ling.

Will era surprins:

— O femeie?

— Da, o femeie. Doamne, ce s-a schimbat lumea. Amanda se asigură în oglinda retrovizoare și se aruncă pe următoarea alee. Porecla vine de la percepția infirmată acum că nu este foarte deșteaptă. Fratelui ei îi plac rimele. „Ding-a-ling”

s-a transformat în „Ling-a-Ling”, prescurtat „Ling-Ling”.

Will n-avea idee despre ce vorbea.

— Are sens.

— Doamna Ling este șefa din afară a Rebelilor Galbeni. Fratele ei, Roger, încă trage sforile dinăuntru, dar ea conduce zi de zi. Dacă Galbenii le joacă o festă Brunilor, atunci este făcută de Roger prin Ling-Ling.

— Pentru ce este închis?

— Face închisoare pentru violarea și uciderea a două adolescente. Șaisprezece și optsprezece ani. Îl păcăleau. El a crezut că ele nu contribuiau, așa că le-a strangulat cu lesa unui câine. Dar nu înainte să le violeze pe amândouă și să le smulgă sfârcurile cu dinții.

Will simți un fior pe șira spinării.

— De ce nu e condamnat la moarte?

— A făcut un târg. Statului i-a fost teamă că va pleda nebunia – lucru care, între noi doi fie vorba, n-ar fi chiar o minciună, pentru că omul este de-a dreptul nebun. Nu este prima dată când a fost prins cu carne de om în dinți.

Fiorul îi făcu umărul să i se contracte.

— Dar victimele lui?

— Erau amândouă fugite de acasă și au picat în capcana drogurilor și a prostituției. Familiile lor credeau mai mult în recompensa divină decât în principiul ochi pentru ochi.

Lui Will îi era familiar conceptul.

— Probabil că au fugit de acasă pentru un motiv.

— Fetele tinere așa fac, de obicei.

— Sora lui Roger încă îl sprijină?

Ea îi aruncă o privire plină de înțeles.

— Nu te lăsa păcălit, Will. Julia se comportă foarte cinstit, dar îți poate tăia gâtul fără să clipească. Cu oamenii aceștia nu te joci. Sunt proceduri care trebuie urmate. Trebuie să le arăți respect maxim.

Will repetă cuvintele lui Boyd:

— Nu te poți duce la Galbeni fără o invitație.

— Ai o memorie remarcabilă.

Will verifică numărul pentru următoarea ieșire. Se îndreptau către Buford Highway. Chambodia.

— Poate Boyd avea dreptate doar pe jumătate. Heroina dă o dependență mai puternică decât cocaina. Dacă Rebelii Galbeni au inundat piața cu heroină ieftină, atunci Los Texicanos vor pierde baza de clienți pentru cocaină. Aceasta indică o luptă pentru putere, dar nu explică de ce doi asiatici și un Texicano erau în casa lui Evelyn Mitchell, căutând ceva.

Will se opri. Ea schimbase din nou subiectul.

— Hironobu Kwon și Benny Choo. Care este numele de familie al lui Ricardo?

Ea zâmbi:

— Foarte bine. Îi oferi informația ca pe o altă recompensă: Ricardo Ortiz. Este fiul mai mic al lui Ignatio Ortiz.

Will intervievase ucigași cu toporul care erau mai sinceri decât ea.

— Și făcea trafic de heroină.

— Da, făcea.

— Ai de gând să-mi spui dacă tipii aceștia au vreo legătură unul cu altul sau trebuie să aflu eu?

— Ricardo Ortiz a fost la școala de corecție de două ori, dar nu s-a intersectat niciodată în interior cu Hironobu Kwon. Niciunul dintre ei nu avea legături vizibile cu Benny Choo și, după cum am spus, Hector Ortiz era un simplu vânzător de mașini. Trecu ca fulgerul în fața unui camion de mărfuri, tăind și calea unui Hyundai. Crede-mă, dacă vedeam o legătură între acești bărbați, am lucra la ea.

— Cu excepția lui Choo, toți sunt tineri, sub douăzeci și cinci de ani.

Will încercă să se gândească unde s-ar putea întâlni. Reuniunile alcoolicilor anonimi. Cluburi de noapte. Terenuri de baseball. La biserică, poate.

Miriam Kwon purta o cruce de aur în jurul gâtului. Ricardo Ortiz avea o cruce tatuată pe braț. S-au întâmplat și lucruri mai ciudate.

— Verifică numărul la care a sunat Evelyn în ziua dinaintea răpirii ei. La ora 3:02 după-amiaza, spuse Amanda.

Will puse degetul sub prima coloană, găsind ora. Apoi mută degetul în partea opusă. Numărul avea prefix de Atlanta.

— Ar trebui să recunosc numărul?

— Aș fi surprinsă dacă l-ai recunoaște. Este un număr din interiorul lui Hartsfield.

Hartsfield-Jackson, aeroportul din Atlanta.

— Vanessa Livington este comandantul. O cunosc de mult timp. A fost partenera lui Evelyn, după ce am părăsit APD.

Will așteptă să continue, apoi întrebă:

— Și?

— Evelyn i-a cerut să verifice listele de zboruri.

— Ricardo Ortiz, își dădu Will cu părerea.

— Trebuie că ți-ai făcut somnul noaptea trecută.

Stătuse treaz până la trei, ascultând restul înregistrărilor, aparent fără alt motiv decât să afle lucruri pe care Amanda le cunoștea deja.

— De unde a zburat Ricardo?

— Suedia.

Will se încruntă. Nu se aștepta la asta.

Amanda coti spre ieșirea de pe I-285.

— Nouăzeci de procente din toată heroina din lume vine din Afganistan. Încetini la curbă, în timp ce traversau intersecția Spaghetti. Grosul aprovizionării din Europa trece prin Iran, înspre Turcia și apoi se îndreaptă spre nord.

— Cum ar fi Suedia.

— Ca Suedia. Acceleră din nou, deoarece traficul devenise mai rapid. Ricardo a fost acolo trei zile. Apoi a luat un zbor de la Göteborg către Amsterdam, de unde a venit drept la Atlanta.

— Plin cu heroină.

— Plin cu heroină.

Will își scărpină maxilarul, gândindu-se la ceea ce i se întâmplase tânărului.

— Cineva l-a bătut de i-a sunat apa în creieri. Era plin de baloane. Poate n-a putut să le predea.

— Aceasta ar fi o întrebare pentru medicul legist.

Will presupuse că obținuse toate aceste informații de la cabinetul medicului legist.

— Nu i-ai întrebat?

— Mi-au promis, cu amabilitate, raportul întreg până la sfârșitul zilei. De ce crezi că te-am rugat să apelezi la Sara? Apoi adăugă: Apropos, cum mai merge? Presupun că din cauza somnului tău zdravăn de noaptea trecută nu ai progresat mult.

Se îndreptau spre ieșirea de pe Autostrada Buford. Route 23 pleca de la Jacksonville, Florida, până la Mackinaw City, Michigan. Autostrada din Georgia era la o distanță de circa șase sute cincizeci de kilometri, iar partea care trecea prin Chamblee, Norcross și Doraville era una dintre cele mai diversificate din punct de vedere rasial din zonă, dacă nu cumva din țară. Nu era chiar un cartier, mai mult o serie de mall-uri dărăpănate și dezolante, clădiri de apartamente de calitate proastă și benzinării ce ofereau servicii scumpe și împrumuturi doar cu buletinul. Ce lipsea comunității era recuperat de comerțul brut.

Will era destul de sigur că termenul Chambodia era unul peiorativ, dar numele zonei se menținuse, spre deosebire de Districtul DeKalb, unde se făceau presiuni pentru a fi denumit Coridorul Internațional. Erau tot felul de minorități etnice, de la portughezi la hmong. Spre deosebire de majoritatea zonelor urbane, nu părea să existe o delimitare clară între comunități. În consecință, puteai găsi un restaurant mexican lângă unul unde se mânca sushi, iar piețele fermierilor erau genul de amestec pe care și-l imaginează oamenii când se gândesc la Statele Unite.

Zona era mult mai aproape de tărâmul tuturor posibilităților decât valurile de grâne de culoarea chihlimbarului din centru. Oamenii puteau veni aici cu un pic mai mult decât o muncă cinstită și să-și construiască o viață solidă în clasa de mijloc. De când își aducea aminte Will, statisticile demografice erau în creștere constantă. Albii se plângeau când se mutau negrii. Negrii se plângeau când se mutau hispanicii. Hispanicii se plângeau când se mutau asiaticii. Într-o bună zi, vor mormăi cu toții nemulțumiți, din cauza afluxului de albi. Roata de hamster a visului american.

Amanda opri mașina pe fâșia de pământ din mijloc, care servea ca loc de întoarcere pentru ambele benzi ale autostrăzii. Will văzu un grup de semne aranjate unul deasupra celuilalt ca într-un joc. Unele caractere erau de nerecunoscut, mai mult ca niște piese de artă decât litere.

— Am avut o mașină care a stat în fața magazinului lui Ling-Ling toată dimineața. Nu a avut vizitatori.

Amanda acceleră, ratând la mică distanță o furgonetă, în timp ce întorcea. Claxoanele au răsunat, dar ea vorbi peste ele:

— Am dat niște telefoane noaptea trecută. Roger a fost transferat la Coastal acum trei luni. L-au ținut la Augusta șase luni înainte, dar și-a revenit de la medicamente, așa că l-au trimis înapoi în cocină.

Spitalul Augusta asigura ajutor psihiatric prizonierilor, pe o perioadă determinată.

— Prima zi a lui Roger la Coastal s-a sfârșit cu un incident neplăcut, cu o bucată de săpun învelită într-o șosetă. La prima vedere, nu este fericit cu noua lui locuință.

— Ești dispusă să-i oferi transferul?

— Dacă se ajunge la asta.

— Intenționezi să folosești numele lui Boyd?

— S-ar putea să nu fie o idee înțeleaptă.

— Ce crezi că ne va oferi Roger? Will îi aplică o lovitură mentală: Crezi că se află în spatele răpirii lui Evelyn.

— Poate că e nebun, din punct de vedere clinic, dar niciodată nu ar fi atât de prost încât să facă așa ceva. Îi aruncă lui Will o privire plină de semnificație. Roger este extrem de inteligent. Este cel care dirijează, nu un pion. N-ar avea nimic de câștigat dacă ar răpi-o pe Evelyn. Întreaga lui organizație ar fi dezmembrată.

— Bun, deci crezi că Roger știe cine e implicat?

— Dacă vrei să afli despre o crimă, întreabă un criminal.

Telefonul ei mobil începu să sune. Ea privi numărul. Will simți mașina încetinind. Amanda opri pe marginea drumului. Răspunse la telefon, așteptă, apoi apăsă pe butonul care deschidea ușile.

— Puțină intimitate, te rog?

Will coborî din SUV. Vremea fusese spectaculoasă cu o zi înainte, dar acum era înnorată și caldă. Se îndreptă către marginea mall-ului dărăpănat. Era un restaurant prăpădit lângă intrarea din stradă. Ghici, după balansoarul pictat pe semnul din fața restaurantului, că era genul de stabiliment în care se gătea ca la țară. În mod ciudat, Will nu-și simți stomacul chiorăind la gândul mâncării. Ultimul lucru pe care a trebuit să-l mănânce a fost un bol cu mâncare preparată pe loc, pe care s-a forțat să o înghită de dimineață. Pofta lui de mâncare se dusese, ceva care se întâmplase numai o singură dată în viața lui – ultima dată când fusese în preajma Sarei Linton.

Will se așeză în curbă. Mașinile treceau, cu zgomot, pe lângă el. Din radiourile lor se auzea muzica. O privire aruncată Amandei îi spuse că va mai dura ceva timp. Gesticula, ceea ce n-a fost niciodată un semn bun.

El scoase telefonul și începu să se uite prin numere. Ar trebui să o sune pe Faith, dar nu avea nimic nou să-i transmită și conversația de noaptea

trecută nu se încheiase bine. Indiferent ce se întâmplase cu Evelyn, nu va îmbunătăți situația. Nu conta ce manevră verbală înșelătoare executa Amanda, erau încă fapte dure despre care nu putea să vorbească. Dacă asiaticii chiar le jucau o festă celor din banda Texicanos pentru piața de droguri, atunci Evelyn Mitchell trebuie să fi fost în centru. Hector poate se considera vânzător de mașini, dar încă avea tatuajul care îl lega de bandă. Încă avea un văr în închisoare, ce conducea aceeași bandă. Nepotul lui fusese împușcat mortal în casa lui Evelyn și chiar Hector zăcea mort în portbagajul lui Evelyn. Nu existau motive pentru un polițist, în special unul pensionat, să se amestece cu genul acesta de tipi răi, doar dacă era ceva murdar la mijloc.

Will își privi telefonul. Treisprezece sute. Ar trebui să intre în meniul de setări și să descopere cum să le schimbe, astfel încât să afișeze normal ora, dar Will nu avea răbdare acum. În schimb, căută numărul de mobil al Sarei, care conținea trei cifre de opt. Se holbase atât de des la numărul ei, în ultimele luni, încât era surprins că cifrele nu-i rămăseseră inscripționate pe retină.

Dacă nu puneai la socoteală nefericitul incident cu lesbiana ce locuia vizavi, Will nu mai fusese la o întâlnire adevărată înainte. A fost cu Angie pe când avea opt ani. Existase pasiune la un moment dat și, pentru o scurtă perioadă de timp, ceva similar cu dragostea, dar nu-și putea aduce aminte niciodată un moment din viața lui când s-a simțit fericit că e cu ea. Trăia cu teroarea că ea v-a apărea la ușa casei lui. Simțea o eliberare enormă când era plecată. Unde îl cucerea era perioada dintre, acele rare momente de pace când prindea un crâmpei din cum ar putea fi o viață așezată. Luau masa împreună, mergeau la cumpărături și munceau în grădină – sau Will muncea și Angie privea – și noaptea mergeau la culcare, iar el zăcea în pat cu

un zâmbet pe față pentru că așa era viața pentru restul lumii.

Apoi se trezea dimineața și ea dispăruse.

Erau prea apropiați, aceasta era problema. Trecuseră prin prea multe, au văzut prea multe orori, au împărtășit prea multă frică, dispreț și milă, ca să se privească unul pe altul altfel decât ca pe niște victime. Corpul lui Will purta toate însemnele acelui chin: arsurile, cicatricele, bandajele și împunsăturile pe care le îndurase. Timp de ani de zile, își dorise mai mult de la Angie, dar Will ajunsese recent la revelația dură că ea nu putea da mai mult.

Ea nu se va schimba. Știa acest lucru și când s-au căsătorit, în sfârșit, eveniment ce nu fusese planificat, ci se întâmplase din cauză că Will pariase cu Angie că ea nu va merge până la capăt. Lăsând jocul la o parte, ea nu va vedea căsnicia cu Will decât un paradis sigur, în cel mai bun caz, și un sacrificiu, în cel mai rău caz. Exista un motiv pentru care ea nu se atingea de el decât dacă voia ceva. Era un motiv pentru care el nu încerca să o sune când ea dispărea. Își strecură degetul mare în interiorul mânecii și simți capătul cicatricei lungi, trasate de-a lungul brațului. Era mai groasă decât își amintea el. Pielea era încă moale la atingere.

Will își retrase mâna. Angie a tresărit ultima dată când degetele ei au trecut pe brațul lui gol. Reacțiile ei față de el erau întotdeauna intense, niciodată cu jumătate de măsură. Îi plăcea să vadă cât de departe putea să meargă. Era sportul ei favorit: cât de rea trebuia să fie înainte ca Will să se sature și să o abandoneze, la fel ca toți ceilalți din viața ei?

Ajunseseră la această limită de multe ori, dar cumva, ea reușea să-l tragă înapoi în ultima secundă. Chiar și acum, Will simțea cum este tras înapoi. Nu o mai văzuse pe Angie de când murise mama ei. Deidre Polaski era o drogată și o prostituată, care luase o supradoză și intrase în

comă vegetativă când Angie avea unsprezece ani. Corpul ei a rezistat timp de douăzeci și șapte de ani, până când a cedat, în sfârșit. Patru luni au trecut de la înmormântare. Nu se întâmplase nimic deosebit – Angie a dispărut și un an întreg odată – dar Will simțea un avertisment în șira spinării, care îi spunea că ceva nu este în regulă. Ori avea necazuri, ori era rănită, ori era supărată. Corpul lui o știa așa cum știa că trebuie să respire.

Întotdeauna au fost legați așa, chiar și când erau copii. În special când erau copii. Și dacă era un lucru pe care Will îl știa despre soția sa, era faptul că întotdeauna venea la el când se întâmpla ceva rău. Nu știa când va apărea, dacă era ziua de mâine sau săptămâna viitoare, dar știa că într-una din zilele următoare se va întoarce de la serviciu și o va găsi pe Angie pe canapea, mâncând budincă și făcând comentarii depreciative la adresa câinelui lui.

De aceea se dusese Will la casa Sarei noaptea trecută. Se ascundea de Angie. Se lupta cu inevitabilul. Și, dacă era cinstit, murea să o vadă pe Sara din nou. Faptul că îi crezuse scuza că locuința lui era răvășită îl făcuse să creadă că poate și ea dorea să se afle acolo. Când era copil, Will exersase să nu dorească lucruri pe care nu le putea avea – ultimele tipuri de jucării, pantofi care chiar să se potrivească, mese gătite în casă, ce nu proveneau dintr-o conservă. Puterea lui de a-și nega dorințele a dispărut când a apărut Sara Linton. Nu se putea opri să se gândească despre felul cum se simțea mâna ei pe umărul lui, când stăteau ieri în stradă. Degetul ei mare îi atinsese gâtul. Se ridicase pe vârfuri ca să fie de aceeași înălțime și, pentru o secundă, el a crezut că ea îl va săruta.

— Cristoase, oftă Will.

Vizualiză carnagiul de la casa lui Evelyn Mitchell, sângele și creierii împrăștiați în bucătăria și în spălătoria ei. Încercă să-și golească mintea

complet, pentru că se gândea la sex și vizualizarea concomitentă a scenelor de violență era felul în care debutau criminalii în serie.

SUV-ul dădu cu spatele. Amanda coborî fereastra.

— Era o sursă de la APD. Se pare că omul nostru cu grupa de sânge B negativ a apărut în gunoiul de la Grady. Inconștient, de-abia respira. I-au găsit portofelul într-una din pungile de gunoi. Marcellus Benedict Estevez. Șomer. Locuia cu bunica lui, spuse ea.

Will se întrebă de ce nu îl sunase Sara în legătură cu această chestiune. Poate că deja plecase de la serviciu. Sau poate nu era treaba ei să-l țină pe el la curent.

— Estevez a spus ceva?

— A murit cu jumătate de oră în urmă. Vom trece pe la spital.

Will se gândi că drumul nu avea rost, din moment ce tipul murise.

— Avea ceva asupra lui?

— Nu. Urcă.

— De ce noi…

— Nu am toată ziua la dispoziție, Will, Șterge-ți praful de pe vagin și hai să mergem.

Will urcă în SUV.

— Au confirmat că grupa de sânge a lui Estevez este B negativ?

Acceleră.

— Da. Și amprentele lui au fost identificate ca făcând parte din cele găsite în casa lui Evelyn.

Îl pierduse, din nou.

— A fost o conversație lungă pentru așa de puține informații.

De această dată a fost sinceră:

— Am primit niște informații despre Chuck Finn. De ce nu mi-ai spus că ai vorbit cu ofițerul lui de eliberare condiționată noaptea trecută?

— Presupun că nu mi s-a părut important.

— Păi cu siguranță așa ți s-a părut. Ofițerul de eliberare condiționată l-a căutat pe Chuck în această dimineață. A plecat de două zile.

— Stai puțin. Will se întoarse înspre ea. Ofițerul de eliberare condiționată al lui Chuck mi-a spus noaptea trecută că a lipsit motivat. A spus că Chuck nu a lipsit de la nicio întrevedere.

— Sunt sigură că biroul de eliberare condiționată este supraaglomerat și nu are personal suficient, la fel ca al nostru. Cel puțin a avut curajul să vină curat azi de dimineață.

Ea îi aruncă o privire plină de semnificație.

— Chuck Finn s-a externat de la tratament cu două zile în urmă.

— Tratament?

— A fost la „Aripi Vindecătoare”. E a treia lună de când e curat. Tot la „Aripi Vindecătoare” s-a tratat și Hironobu Kwon. Au fost acolo în același timp.

Will tăcu o clipă, apoi întrebă:

— De unde ai aflat toate aceste lucruri?

— Chiar acum, Will. Nu te îmbufna. Am o prietenă veche care lucrează la dosare la departamentul droguri, de la judecătorie.

La prima vedere, Amanda avea câte o prietenă veche peste tot.

— Kwon a fost trimis la Hope Hall pentru primul delict. Centrul de tratament al judecătoriei. Judecătorul nu a fost dornic să-i dea a doua șansă, pe banii statului, așa că mama lui a intervenit și a spus că i-a asigurat un loc la „Aripi Vindecătoare”, spuse ea.

— Unde l-a cunoscut pe Chuck Finn.

— E un centru mare, dar ai dreptate. Ar trebui să forțezi nota ca să spui că s-a întâmplat ca acești doi oameni să fie acolo în același timp.

Will era șocat să audă că ea este de acord cu punctul lui de vedere, dar continuă:

— Dacă Chuck i-a spus lui Hironobu Kwon că Evelyn stătea pe un sac de bani… El zâmbi. În

sfârșit, se lega ceva. Dar celălalt tip? Cel cu grupa de sânge B negativ, care a apărut la Grady? Are vreo legătură cu Chuck sau Hironobu?

— Marcellus Estevez nu a fost arestat niciodată. S-a născut și a crescut în Miami, Florida. Cu doi ani în urmă, s-a mutat în Carrollton, ca să urmeze Colegiul Georgia de Vest. A renunțat în ultimul semestru. N-a mai luat legătura cu familia lui, de atunci.

Alt puști, în jur de douăzeci și cinci de ani, care se amestecase cu niște oameni foarte răi.

— Se pare că știi îngrozitor de multe despre Estevez.

— APD a vorbit deja cu părinții lui. L-au dat dispărut la poliție imediat ce școala i-a informat că nu mai venea la ore.

— De când ne dă Atlanta informațiile pe care le deține?

— Să spunem că am apelat la niște vechi prieteni.

Will începuse să-și formeze o idee despre o rețea de femei dominatoare, de vârsta Amandei, care fie îi datorau acesteia un serviciu, fie au lucrat cu Evelyn, la un moment dat, în carierele lor îndelungate.

— Ideea este că nu știm încă felul cum cel cu sânge B, Marcellus Estevez, se leagă în această poveste. Cu excepția lui Hironobu Kwon și a lui Chuck Finn, nu există niciun indiciu că ar exista vreo legătură între oricine altcineva din casă. Toți au mers la licee diferite. Nu toți erau la colegiu, dar cei care erau, nu mergeau împreună. Nu s-au cunoscut în închisoare. Niciunul dintre ei nu făcea parte dintr-o bandă sau dintr-un club social. Toți au trecuturi diferite, etnii diferite, spuse ea.

Lui Will i se părea că fusese cinstită, cel puțin în această privință. În orice investigație ce implică mai mulți criminali, cheia o reprezenta întotdeauna să afli cum s-au cunoscut. Ființele umane erau previzibile în obiceiuri. Dacă aflai unde s-au

întâlnit, cum s-au cunoscut sau ce i-a adus împreună, atunci puteai descoperi pe cineva din afara grupului dornic să vorbească.

Îi spuse ce a gândit când a văzut prima dată casa răscolită a lui Evelyn:

— Pare o răzbunare personală.

— Majoritatea răzbunărilor așa sunt.

— Nu, vreau să spun că se pare că nu e vorba doar de bani.

— Aceasta va fi una dintre multele întrebări pe care le vom pune acestor imbecili, când vor avea cătușe în jurul mâinilor.

Amanda trase de volan, mișcare ce îl trânti pe Will într-o parte.

— Îmi pare rău.

Nu-și putea aduce aminte vreun moment în care Amanda își ceruse scuze pentru ceva. O privi fix, din profil. Maxilarul ei era mai proeminent decât de obicei. Pielea ei avea o culoare bolnăvicioasă. Părea de-a dreptul învinsă. Și îi dăduse mai multe informații în ultimele zece minute decât îl ultimele douăzeci și patru de ore.

— Se întâmplă ceva ce nu știu eu?

— Nu.

Opri în fața unui mare depozit comercial cu șase docuri de încărcare. Nu existau camioane de transport, erau parcate doar câteva autoturisme în fața ușilor largi. Oricare dintre ele ar fi costat mai mult decât era salariul lui Will – BMW-uri, Mercedes, chiar și un Bentley.

Amanda cercetă zona, asigurându-se că nu vor avea surprize.

Spațiul era suficient de mare pentru ca un vehicul cu optsprezece roți să întoarcă și să se încline către docuri pentru a facilita încărcatul și descărcatul. Efectuă o întoarcere lentă, revenind de unde au plecat. Cauciucurile scârțâiră când ea întoarse brusc de volan, parcând cât se putea de departe de clădire. Amanda opri motorul.

SUV-ul era parcat chiar vizavi de ceea ce părea biroul din față. Circa patruzeci și cinci de metri de spațiu deschis îi separa de clădire. Niște scări de beton fărâmițate conduceau la o ușă de sticlă. Balustrada ruginise atât de tare încât se înclina într-o parte. Semnul de la intrare avea un set de dulapuri de bucătărie prinse în șuruburi în față. Un steag al Confederației flutura în vânt. Will citi primul cuvânt de pe semn, apoi ghici restul:

— Dulapurile Sudice? Este o fațadă neobișnuită pentru droguri.

Ea îl privi cu ochii mijiți.

— E ca și cum ai vedea un câine mergând pe picioarele din spate.

Will coborî din mașină și se îndreptă spre spatele SUV-ului, unde aștepta Amanda. Folosi telecomanda ca să deschidă portbagajul. De dimineață, în Valdosta, și-au încuiat armele înainte de a intra în închisoare. SUV-ul negru era conform normelor GBI, adică toată partea din spate era transformată într-o cameră mare de oțel cu șase sertare. Amanda formă combinația de cifre și deschise sertarul din mijloc. Pistolul ei Glock era așezat într-o pungă violet închis, de mătase, ce avea emblema Coroanei Regale țesută pe margine. Ea și-l puse în geantă, în timp ce Will își prinse tocul pistolului la brâu.

— Așteaptă.

Căută în spatele sertarului și scoase un revolver cu cinci gloanțe. Acest tip de pistol Smith & Wesson era denumit „de tip vechi”, deoarece era folosit de oameni vechi în meserie. Pistolul era ușor, cu un cocoș intern, ce îl făcea ușor de ascuns. În ciuda emblemei „Lady Smith” gravate deasupra trăgaciului, reculul pistolului îți putea lăsa o zgârietură urâtă pe toată lungimea palmei. Pistolul S&W al lui Evelyn Smith era un model similar, cu un mâner din lemn de cireș în locul celui din lemn de nuc al Amandei. Will se întrebă dacă cele două

femei și-au cumpărat armele împreună, într-o plimbare la cumpărături.

— Stai drept. Încearcă să nu te porți ciudat. Suntem în vizorul camerelor de luat vederi, spuse Amanda.

Will se forță să-i urmeze ordinele, în timp ce ea îi căuta sub jachetă și îi îndesa revolverul în pantaloni. El privea fix înainte, la depozit. Era din metal, cu o latură mai mare decât cealaltă, de aproape jumătate din lungimea unui teren de fotbal. Întreaga clădire era construită pe o fundație de beton ce ridica parterul cu cel puțin un metru, aceasta fiind înălțimea standard a unui doc de încărcare. Cu excepția șirului de trepte dărăpănate ce duceau la ușa din față, nu era altă modalitate de intrare sau de ieșire, asta dacă nu te urcai pe unul din docurile de încărcare și forțai una dintre ușile mari de metal.

— Unde sunt tipii pe care i-ai pus să păzească acest loc? întrebă el.

— Doraville a avut nevoie de asistență. Suntem pe cont propriu.

El privi camera video de deasupra ușii glisând înainte și înapoi.

— Aceasta nu pare deloc o idee proastă.

— Stai drept.

Îi dădu o palmă peste spate, asigurându-se că arma era ascunsă.

— Și pentru Dumnezeu, nu-ți mai trage burta, altfel va cădea pe pământ.

Trebui să se ducă pe vârfuri ca să închidă portbagajul.

— Nu știu de ce porți o curea atât de largă. E inutil să ai una, dacă nu intenționezi să o folosești cum trebuie.

Will mergea în spatele ei, în timp ce ea se îndrepta spre intrare. Aveau de străbătut patruzeci și cinci de metri de spațiu deschis. Camera video își încetă mișcarea ca să le urmărească înaintarea. La fel de bine puteau avea o țintă pe piept. El se

concentră asupra vârfului capului Amandei, la felul în care părul ei forma un vârtej.

Ușa de sticlă se deschise când au ajuns la treptele de ciment de la intrare. Amanda își protejă ochii de soare, uitându-se fix la un asiatic ce părea furios. Era uriaș, corpul lui părând format în părți egale din mușchi și grăsime. Tipul stătea în picioare, fără să spună un cuvânt, ținând deschisă ușa din față, în timp ce îi urmărea croindu-și drum pe scări.

Will o urmă pe Amanda înăuntru. Dură ceva timp până când ochii lui s-au adaptat la lumina din biroul mic și lipsit de aer. Lambriurile false de pe perete se umflaseră de la umiditate. Covorul era de un maro care i-ar provoca repulsie unui om mai mofturos. Întregul loc mirosea a rumeguș și a ulei. Will auzea aparatele funcționând în depozit: forjele de cuie, compresoarele, strungurile. Muzica grupului Guns N'Roses răzbătea dintr-un radio. Amanda îi spuse omului:

— Doamna Ling mă așteaptă.

Ea zâmbi către camera montată deasupra ușii.

Omul nu se mișcă. Amanda căută în poșetă, ca și cum se uita după ruj. Will nu știa dacă își căuta pistolul sau avea doar nevoie de ruj. Răspunsul lui a venit când ușa a fost deschisă de o femeie înaltă și suplă, cu un rânjet pe față.

— Mandy Wagner, au trecut secole.

Femeia părea aproape încântată. Era asiatică, cam de vârsta Amandei, cu păr scurt, negru, înspicat cu fire grizonante. Era suplă că o adolescentă. Cămașa ei fără mâneci lăsa la vedere niște brațe bine tonifiate. Vorbea cu un accent sudic, distinct. Era ceva pisicesc în felul apatic în care se mișca sau poate avea legătură cu mirosul de marijuana pe care-l emana corpul ei. Purta mocasini cu mărgele la vârfuri, genul de suvenir pe care-l găsești în zonele turistice din afara rezervațiilor indiene.

— Julia. Amanda zâmbi convingător. Mă bucur că te văd.

Se îmbrățișară și Will văzu mâna femeii zăbovind pe talia Amandei.

— Acesta este Will Trent, asociatul meu. Își puse mâna peste cea a Juliei, în timp ce se întorcea către Will. Sper că nu te superi că a venit și el. E în perioada de pregătire.

— Ce norocos, să învețe de la cei mai buni, gânguri Julia. Spune-i să lase pistolul pe masă. Și tu la fel, Mandy. Încă mai folosești punga aceea veche, cu emblema Coroanei Regale?

— Ține scamele la distanță de capul de tragere.

Pistolul scoase un zgomot surd când Amanda trânti punga pe masă. Omul cel mohorât îi verifică conținutul, apoi dădu din cap către șefa lui. Will nu se conformă la fel de repede. Să renunțe la armă nu era un gest care să-l facă să se simtă confortabil.

— Will, spuse Amanda. Nu mă face de rușine în fața prietenilor mei.

El desfăcu tocul pistolului și puse pistolul Glock pe masă.

Julia Ling râse, în timp ce le făcea semn să intre. Depozitul era chiar mai mare decât părea din afară, dar operațiunile erau de mică amploare, ar fi încăput într-un garaj de două mașini. Erau cel puțin doisprezece oameni care asamblau dulapuri. Will nu putea să-și dea seama dacă erau asiatici, hispanici sau de altă etnie, deoarece aveau șepcile trase pe ochi și fețele întoarse. Oricine erau, era evident că munceau. Mirosul de clei era penetrant. Rumegușul împânzea podeaua. Un steag gigantic al confederației era folosit ca să dividă zona de lucru de toaleta care părea liberă. Stelele erau galbene în loc să fie albe.

Julia îi conduse printr-o altă ușă și intrară într-un birou mic, dar bine mobilat. Covorul era din pluș. Erau două canapele cu perne moi. Un chihuahua grăsuț stătea într-un scaun, lângă

fereastră, cu ochii închiși, sub soarele care bătea slab prin geam. Bare din metal greu încadrau priveliștea către aleea de serviciu din spatele clădirii.

— Și Will are un chihuahua, spuse Amanda, deoarece lui Will nu-i fusese răpită bărbăția suficient în acea dimineață. Cum îl cheamă?

Will simți că are sârmă ghimpată în gât:

— Betty.

— Serios?

Julia luă câinele și se așeză pe canapea cu el. Bătu cu palma în perna de lângă ea, iar Amanda se așeză.

— El este Arnoldo. Este un mic grăsan. Al tău are părul lung sau scurt?

Will nu știa ce altceva să facă. Se întinse ca să scoată portofelul, amintindu-și prea târziu de revolverul Amandei. Acesta se mișcă periculos și el se așeză pe canapea în fața femeilor, deschizând portofelul ca să le arate fotografia lui Betty.

Julia Ling scoase un țâțâit cu limba.

— Nu-i așa că e adorabilă?

— Mulțumesc.

Will luă fotografia înapoi și lăsă portofelul să-i alunece înapoi în buzunarul hainei.

— Și al tău e frumos.

Julia deja îl enervase pe Will. Își plimbă mâna pe piciorul Amandei:

— Ce te aduce pe-aici, fata mea?

Amanda îl surprinse și ea pe Will:

— Cred că ai auzit despre Evelyn?

— Da, spuse Julia, de-abia vorbind.

— Biata Almeja. Sper că o vor trata cu blândețe.

Will se strădui să nu rămână cu gura deschisă. Evelyn Mitchell era Almeja.

Amanda își puse mâinile peste ale Juliei. În loc să-i ia mâna de pe genunchi, o lăsă acolo.

— Presupun că n-ai auzit nimic despre locul unde ar putea fi?

— Nicio veste, dar aș veni drept la tine dacă aș auzi.

— Evident, facem tot ce putem ca să ne asigurăm că se întoarce acasă în siguranță. Aș trage niște sfori importante ca să iasă bine acest demers.

— Da, repetă Julia. Acum este bunică, nu-i așa? Din nou, vreau să spun. Ce familie fertilă!

Ea râse, de parcă aceasta era o glumă între ele.

— Ce face acel copil drag și dulce?

— E o perioadă grea pentru toți din familie.

— Da.

Se pare că acesta era cuvântul ei preferat.

— Sunt sigură că ai auzit despre Hector.

— Fie binecuvântat. Mă gândeam să vând un Cadillac.

— Credeam că afacerile merg bine.

— Nu e momentul să conduc ceva atât de bătător la ochi. Își coborî vocea. Furturi de mașini.

— Îngrozitor, dădu Amanda din cap.

— Tinerii aceștia sunt o mare problemă.

Țâțâi din limbă.

Will credea că înțelege cel puțin această parte din conversație. Julia Ling se referea la tinerii care au pătruns în casa lui Evelyn.

— Văd toți acei gangsteri la televizor și cred că este foarte ușor. Scarface. Nașul. Tony Soprano. Le poți vedea creierașele la treabă. În scurtă vreme, le intră în cap acești termeni și ies la suprafață, fără să ia în considerare consecințele. Țâțâi din nou din limbă. Tocmai am pierdut unul dintre muncitori prin acest gen de acțiune neglijentă.

Se referea la Benny Choo, omul în cămașă havaiană. Will avusese dreptate. Julia Ling își trimisese oamenii de încredere ca să șteargă dezastrul făcut de Ricardo și prietenii lui. Apoi Faith l-a ucis. Și Amanda trebuie să fi știut acest fapt, dar a mers mai departe cu grijă.

— Afacerile voastre nu sunt lipsite de riscuri. Domnul Choo a înțeles acest lucru, ca toată lumea.

Julia Ling ezită destul de mult încât Will să-și facă griji pentru Faith, apoi spuse încet:

— Da. Costul afacerilor. Cred că îl vom lăsa pe Benny să se odihnească în pace.

Amanda păru la fel de ușurată ca Will.

— Am auzit că fratele tău se acomodează la noile împrejurări.

— Da, spuse ea. „Acomodează" este cuvântul potrivit. Lui Roger nu i-a plăcut niciodată căldura. Savannah este practic *tropicală.*

— Știi că este un loc liber la D&C. Poate verific dacă îl pot lua pe Roger? Ar fi frumos să-i oferim o schimbare de peisaj.

Ea pretinse că se gândește la asta.

— E totuși puțin prea cald.

— Dar la Phillips?

— Păi, aceea *este* o închisoare ca lumea.

Era și locul unde Ignatio Ortiz executa pedeapsa pentru omucidere. Amanda clătină din cap ca și cum îi părea foarte rău să spună că o vacanță anume fusese deja rezervată de o altă familie.

— Nu pare potrivită pentru el.

— Baldwin este o alegere mai bună pentru mine.

— Baldwin nu este potrivită cu adevărat pentru temperamentul lui Roger.

Cel mai probabil din cauză că era o închisoare de risc minim spre mediu.

— Augusta? Este aproape, dar nu prea aproape.

Ea strâmbă din nas.

— Cu locul pentru criminalii sexuali?

— Bine zis.

Amanda păru să reflecteze, deși trebuie să fi încheiat deja afacerea cu avocații de la stat.

— Știi, Arrendale a început să ia prizonieri de maximă securitate. Numai dacă au un comportament foarte bun, firește, dar sunt sigură că Roger poate să aibă un comportament bun.

— O, Mandy. Îl știi pe Roger. Mereu intră în necazuri, chicoti ea.

Oferta Amandei era fermă.

— Totuși, m-aș gândi la Arrendale. Ne putem asigura că transferul lui va fi plăcut. Evelyn are mulți prieteni care nu-și doresc nimic mai mult decât ca ea să se întoarcă acasă în siguranță. Roger poate obține și el ceva în urma acestui fapt.

Julia lovi câinele.

— Voi vedea ce spune data viitoare când îl vizitez.

— Un apel telefonic ar fi mai bun. Apoi Amanda adăugă: Sunt sigură că ar dori să afle despre Benny de la tine, decât de la un străin.

— Dumnezeu să-l aibă în pază. O strânse pe Amanda de picior. E groaznic să pierzi oamenii la care ții.

— Este.

— Știu că tu și Evelyn erați apropiate.

— Încă suntem.

— De ce nu scapi de Tonto de aici și putem să ne consolăm una pe alta?

Râsetul Amandei păru sincer încântat. O bătu pe Julia pe genunchi, apoi se ridică de pe canapea.

— O, Jules. Mi-a făcut plăcere să te văd din nou. Aș dori să se întâmple mai des.

Will dădu să se ridice în picioare, apoi își aminti de revolver. Își puse mâinile în buzunare ca să țină pantalonii suficient de strânși, astfel ca revolverul să stea la locul lui. Tot ce avea nevoie era să strice indiferent ce joc interpreta Amanda prin scăparea unui pistol prin cracul pantalonilor.

— Anunță-mă în legătură cu Arrendale. E un loc bun cu adevărat. Ferestrele sunt cu zece centimetri mai late în aripa de maximă securitate. Mult soare și aer proaspăt. Cred că lui Roger îi va plăcea foarte mult, spuse Amanda.

— Te anunț decizia lui. Cred că suntem cu toții de acord că nesiguranța nu e bună pentru afaceri.

— Spune-i lui Roger că aștept un gest din partea lui și un telefon.

Will îi deschise ușa Amandei. Străbătură depozitul împreună. Echipa luase o pauză. Mașinile erau în repaos, stațiile de lucru erau libere. Radioul fusese redus la un bâzâit. El bombăni către Amanda:

— A fost interesant.

— Vom vedea dacă se ține de promisiune.

Înțelese că ea spera că așa va fi. Legănatul apăruse în mersul ei, din nou.

— Pun pariu pe mâna mea stângă că Roger știe exact ce s-a întâmplat la casa lui Ev ieri. Julia i-a spus, probabil, chiar ea. Nu ne-ar lăsa să punem piciorul aici dacă n-ar dori să negocieze. Vom afla ceva în interval de o oră. Ține minte ce am spus.

— Domnișoara Ling pare dornică să-ți facă pe plac.

Se opri și îl privi:

— Chiar crezi asta? Nu pot să-mi dau seama niciodată dacă are doar un comportament plin de afecțiune sau…

Amanda ridică din umeri în loc să termine propoziția.

El crezu că ea glumește, apoi își dădu seama că nu glumea.

— Bănuiesc. Vreau să spun… El simți cum începe să transpire. Niciodată nu ai…

— Maturizează-te, Will. Am *făcut* o facultate.

El încă o auzea chicotind în timp ce mergeau spre biroul din față. Will credea că era condamnat ca această femeie să îl joace ca pe un banjo tot restul vieții. Era aproape la fel de rea ca Angie. Căuta clanța când auzi primul pocnet, aproape ca un dop de șampanie care sărea. Apoi simți că îl înțeapă urechea. Văzu ușa făcându-se țăndări în fața lui și știu că este un glonț. Și apoi încă unul. Și apoi încă unul.

Amanda a fost mai rapidă ca Will. Trase pistolul din spatele pantalonilor lui Will, se lăsă într-o parte și trase două focuri înainte ca el să atingă podeaua.

Sunetul unei mitraliere sfâșie aerul. Gloanțele împroșcau la câțiva centimetri de capul său. Nu puteai să spui de unde vine amenințarea. În spatele depozitului era întuneric. Putea fi Ling-Ling, oamenii care munceau la dulapuri sau ambii.

— Fugi! țipă Amanda.

Will deschise cu umărul ușa de la biroul din față. Bineînțeles că armele lor dispăruseră de pe masă. Asiaticul cu privire dezaprobatoare care îi lăsase înăuntru era mort pe podea. Will simți cum ceva tare îl lovește în ceafă. Rămase perplex timp de câteva secunde, înainte să realizeze că Amanda aruncase cu geanta în el.

Will strânse geanta sub braț și trânti ușa din față. Razele soarelui, puternice, îl orbiră atât de tare încât se împiedică pe treptele de beton. Vechea balustradă se îndoi sub greutatea lui, atenuând ceea ce ar fi putut reprezenta o cădere catastrofală. Repede, se redresă și traversă parcarea către SUV. Conținutul genții Amandei se împrăștie în spatele lui, în timp ce căuta cheile. Apăsă cu degetul mare pe butonul telecomenzii și portbagajul se deschise până să ajungă el în spatele vehiculului. Will tastă codul. Sertarul se deschise.

Din experiența lui Will, o persoană care trăgea cu arma automată nu putea trage la fel de bine cu pușca. Faith prefera arma automată, ceea ce era nefiresc, având în vedere statura ei mică. Lui Will îi plăcea pușca. Era curată, precisă și de o acuratețe extremă, chiar și la o distanță de patruzeci și cinci de metri – un lucru bun, având în vedere că aceasta era distanța aproximativă dintre SUV și intrarea în clădire. GBI-ul le furniza agenților arme Colt AR-15A2, pe care Will și-o puse pe umăr, pe când ușa de la intrare era fărâmițată.

Will își lipi ochiul de lentila puștii. Amanda se descurca cu lumina soarelui mai bine decât el. Fără să piardă teren, ea coborî treptele de beton, trăgând cu pistolul în spate, dar îl ră pe omul îndesat care

o urmărea. El purta ochelari de soare cu lentile negre. Avea o mitralieră în mână. În loc să tragă direct în spatele Amandei, care se retrăgea, el ridică arma în aer, în timp ce sărea de pe scări. Era o mișcare de cowboy, ceea ce-i dădu lui Will șansa egală de a efectua și el una. Will apăsă pe trăgaci. Omul fu proiectat în aer, apoi căzu pe pământ.

Will coborî pușca. O căută pe Amanda din priviri. Se îndrepta spre omul căzut la pământ. Ținea pistolul în jos, lângă ea. Probabil rămăsese fără muniție. Will puse din nou pușca la ochi, ca s-o acopere pe Amanda în cazul în care ieșea cineva din clădire. Ea lovi mitraliera cu piciorul. Putea să-i vadă gura mișcându-se.

Fără nicio avertizare, Amanda se ascunse în spatele treptelor de ciment. Will își îndepărtă luneta de ochi, ca să poată localiza noua amenințare. Era omul căzut la pământ. Era imposibil, dar era încă în viață. Avea în mână pistolul Glock al lui Will, îndreptat către SUV. Trase trei focuri, ce s-au succedat rapid. Will știa că dulapul din oțel îl va proteja, dar tot se feri, în timp ce gloanțele loveau metalul.

Împușcăturile au încetat. Inima lui Will bătea atât de tare încât putea simți pulsul în stomac. Aruncă o privire înapoi la clădire. Trăgătorul trebuie să se fi ascuns în spatele Mercedesului, probabil de partea cealaltă a rezervorului de benzină. Will ochi, sperând că tipul va face o prostie, cum ar fi să-și scoată capul. Pistolul Glock a apărut în schimb. Will trase, iar pistolul dispăru repede.

— Poliția! țipă Will, pentru că așa trebuia. Mâinile sus!

Tipul trase orbește înspre SUV, ratând cu doar câțiva metri. Will bombăni ceva potrivit cu momentul. O privi pe Amanda, ca și cum o întreba ce planuri au. Ea clătină din cap, nu ca să spună nu, ci de exasperare. Dacă Will trăgea primul, nu ar fi avut această conversație.

El nu se putea gândi la o modalitate să-i arate prin semne că a tras, nu fără să fie concediat, așa că indică spre magazia de gloanțe a puștii sale ca să pună întrebarea. Rămăsese fără gloanțe? Revolverul ei avea cinci gloanțe. Dacă nu-și scosese încărcătorul din geantă, nu prea avea ce să facă.

Chiar și de la distanță, el văzu expresia ei enervată. Bineînțeles că-și scosese încărcătorul din geantă. Se oprise, probabil, și să se rujeze și să dea niște telefoane. El verifică Mercedesul din nou, uitându-se și în jurul autoturismului cu patru uși de dimensiuni mari. Când o privi din nou pe Amanda, ea deja desfăcuse pistolul S&W, aruncând pe jos cartușele goale și reîncărca. Îi făcu semn cu mâna să-și vadă de treabă înainte.

— Domnule! urlă Will. Ultima șansă să te predai.

— Du-te dracului!

Omul trase din nou în Will, lovind ușa laterală a SUV-ului.

Amanda înaintă ghemuită până la marginea scărilor de ciment, apoi își lipi capul de pământ ca să vadă unde se ascunde omul. Se dădu înapoi. Nu se uită spre Will. Nu se opri să fixeze ținta. Își sprijini, pur și simplu, mâna pe a treia treaptă din capăt a scărilor și apăsă pe trăgaci.

Televiziunea le-a făcut un mare deserviciu oamenilor răi. Nu le-a arătat că gloanțele pot trece prin pereți de rigips și ușile de metal ale mașinilor. Și nu au explicat că un ricoșeu nu se compara cu un glonte de cauciuc. Gloanțele ieșeau la o viteză foarte mare și voiau să înainteze. Dacă tragi un glonț în pământ nu înseamnă că va sări înapoi în aer. Dacă tragi un glonț sub mașină va aluneca pe pavaj, va perfora cauciucul și, dacă stai unde trebuie, te lovește în vintre.

Exact asta s-a și întâmplat.

— Iisuse Cristoase, urlă omul.

— Mâinile sus! ordonă Will.

Două mâini se ridicară.

— Mă predau! Mă predau!

De data aceasta, Amanda ținu pistolul îndreptat asupra omului, în timp ce mergea înspre mașină. Împinse Glock-ul, apoi apăsă cu genunchiul spatele bărbatului, în tot acest timp ținându-și ochii ațintiți asupra biroului.

Se uita la ușa care nu trebuia. Una dintre ușile dinspre docul de încărcare se deschise. O furgonetă neagră ieși scârțâind, alunecând prin aer. Ieșeau scântei din roți, în timp ce acestea se frecau de asfalt. Cauciucul ardea. Will văzu doi tineri în cabină.

Purtau jachete negre călduroase și șepci negre de baseball asortate. Furgoneta bloca momentan vederea Amandei. Will ridică pușca, dar nu putea să tragă, nu fără să riște ca gloanțele să treacă prin furgonetă și s-o lovească pe Amanda. Se auziră încă două bufnituri. Focuri de armă.

Will alergă în parcare ca să ochească. Se opri. Amanda era la pământ.

— Amanda? Simți că i se strânge pieptul. Gâtul lui nu voia să funcționeze. Amanda? Ești…

— La naiba! țipă ea, răsucindu-se astfel încât să se poată ridica. Fața și pieptul îi erau acoperite cu sânge. Fir-ar să fie!

Will se lăsă pe un genunchi. Își puse o mână pe umărul ei.

— Te-au împușcat?

— Sunt bine, idiotule! Îi dădu mâna la o parte. Ăsta este mort. L-au lovit de două ori în cap, din mersul mașinii.

Will vedea rezultatul. Fața omului dispăruse.

— E o lovitură a naibii de bună dacă s-a tras dintr-o mașină în mișcare.

Îl privi dușmănos, în timp ce el o ajuta.

— Mult mai bună decât a ta. Când ai fost ultima dată în poligon? Este inacceptabil. Absolut inacceptabil.

Will era destul de înțelept încât să nu se certe cu ea, dar dacă ar fi fost genul care să se ia la ceartă, ar fi putut menționa ce idee proastă a fost să lase armele pe masă sau cât de stupid a fost să meargă în acest loc fără întăriri.

— Jur pe Dumnezeu, Will, când toate acestea se vor sfârși…

Nu-și termină propoziția. Continuă drumul mai liniștită, călcând pe plasticul compact din geanta ei.

— La naiba!

Will îngenunche în fața mortului. Din obișnuință, îi verifică pulsul. Era o gaură în jacheta neagră, cam la cinci centimetri de inimă. Era suficient de mare ca să încapă degetul lui Will. El îi deschise fermoarul, dând la iveală o vestă antiglonț. Carcasa de metal a glonțului se aplatizase la impact, zdrobindu-se de vestă și luând forma unui câine ce încearcă să se strecoare sub o canapea.

Îl lovise drept în mijlocul pieptului.

Amanda se întoarse. Privi fix spre mort, fără să spună o vorbă. Trebuie să fi fost dedesubt când s-a tras. Bucățele de materie cenușie erau lipite de fața ei. Avea o bucată de os prins în gulerul bluzei.

Will se ridică în picioare. Nu se putea gândi la ce ar putea face altceva, decât să-i ofere batista.

— Mulțumesc. Își șterse fața cu o mână sigură. Sângele se întinsese și arăta ca un machiaj de clovn. Mulțumesc lui Dumnezeu că am haine de schimb în mașină. Se uită spre el: Jacheta ta e sfâșiată.

El își privi mâneca. Era o mică ruptură unde umărul lui lovise asfaltul.

— Întotdeauna trebuie să ții un schimb de haine în mașină. Nu știi niciodată ce se va întâmpla.

— Da, doamnă.

Will își odihni mâna pe capătul puștii.

— Ling-Ling nu mai e, spuse Amanda ștergându-și fruntea. A ieșit din birou cu acel câine

stupid în brațe. Se trăgea. Nu am avut impresia că încerca să mă salveze, dar părea evident că încercau să o omoare și pe ea.

Will se strădui să proceseze noua informație.

— Presupun că cei care au tras lucrau pentru Ling-Ling.

— Dacă Julia ne voia morți, ne-ar fi ucis pe amândoi în biroul ei. N-ai văzut arma ascunsă sub perna de pe canapea?

Will dădu din cap, deși nu văzuse arma și gândul la ea îi provoca acum sudori reci.

— Cei care au tras lucrau în magazinul ei. I-am recunoscut de când am intrat prima oară. Asamblau dulapuri. De ce ar încerca să o omoare pe Julia? Sau pe noi, de exemplu?

— Nu este evident? Amanda își dădu seama, în sfârșit, că nu era. Nu voiau ca ea să discute cu mine. Și cu siguranță nu doreau ca ea să discute cu Roger. Ea trebuie să fi știut ceva.

Will încercă să-și formeze o imagine de ansamblu.

— Julia a spus că tinerilor începuse să li se urce la cap. Încercau să fie gangsteri. Nu-mi imaginez un grup de tipi la douăzeci și ceva de ani, plini de testosteron, care să vrea să fie comandați de o femeie de vârstă mijlocie.

— Și eu, care credeam că bărbații adoră asta. Amanda privi spre mort: Transpira ca un porc. Fără îndoială, consumase ceva.

Ceva ce l-a făcut capabil să suporte impactul unor gloanțe în piept și să apară câteva secunde mai târziu, din nou.

Amanda îl împunse cu vârful pantofului, împingându-l astfel încât să-i poată verifica portofelul.

— Acestor tineri, cu siguranță, nu le place să lase martori. Îi scoase permisul de conducere. Juan Armand Castillo. Douăzeci și patru de ani. Locuiește la Leather Stocking Lane, în Stone Mountain.

Îi arătă lui Will permisul de conducere. Castillo semăna cu un profesor, nu cu un tip ce ar urmări un agent GBI într-o parcare cu o mitralieră. Îi desfăcu lui Castillo fermoarul jachetei până la capăt. Glock-ul ei era îndesat în pantalonii lui. Ea îl scoase, spunând:

— Bine, cel puțin nu a tras în mine cu propria mea armă.

Will o ajută să desfacă clemele laterale ale vestei antiglonț.

— Mai și miroase. Amanda îi ridică cămașa și-i verifică pieptul: Nu are tatuaje. Îi privi brațele: Nimic.

— Încearcă la mâini.

Castillo avea pumnii încleștați. Îi desfăcu degetele cu mâinile goale, ceea ce era practic împotriva oricărei proceduri corecte. Însă Will era deja complice, așa că nu mai conta.

— Nimic, spuse ea.

Will scană parcarea. Erau doar două mașini acum, un Bentley și un Mercedes.

— Crezi că mai e cineva înăuntru?

— Autoturismul Bentley e al lui Ling-Ling. Cred că ține o altă mașină pe aproape, pe care o folosește chiar acum ca să se ascundă cât mai departe posibil. Autoturismul Mercedes aparține lui Perry. Mortul din biroul din față, explică ea.

— Pari să știi multe lucruri despre acești oameni, Mandy.

— N-am chef de asta, Will.

— Julia Ling este sus în ierarhie. Este practic vârful.

— Există vreun motiv pentru care vorbești ca un personaj de desene animate?

— Spun doar că îți trebuie un curaj extraordinar sau o mare doză de prostie ca să încerci să elimini pe cineva ca Julia Ling. Fratele ei nu va sta cu mâinile în sân. Chiar tu mi-ai spus că e, practic, nebun. Să tragi asupra surorii lui este practic o declarație de război.

— În sfârșit, un punct de vedere notabil. Îi înapoie batista. I-ai văzut bine pe oamenii din furgonetă?

Dădu din cap.

— Tineri, bănuiesc. Cu ochelari de soare. Șepci. Jachete. Nimic altceva ce aș putea să jur.

— Nu-ți cer să juri. Îți cer să…

Aerul fu străpuns de sunetul sirenelor.

— Le-a luat ceva timp.

Will bănuia că primul foc de armă fusese tras cu mai puțin de cinci minute în urmă. După calculele lui, era un timp destul de bun de reacție.

— *Tu* i-ai văzut bine? întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Presupun că trebuie să căutăm pe cineva cu experiență în șofat.

Avea dreptate în legătură cu împușcăturile. Să nimerești pe cineva în cap, de două ori, dintr-un vehicul care se mișcă, chiar și de la o distanță mică, nu era o chestiune de noroc. Trebuia să ai mâna formată și, evident, ucigașul lui Castillo nu și-a făcut griji că va rata.

— De ce nu te-au împușcat? întrebă Will.

— E o plângere sau o întrebare? Amanda îndepărtă prin frecare ceva de pe corpul ei. Privi în jos, la Castillo. Cred că au rămas doar doi acum. Cel puțin ne-au crescut șansele.

Vorbea despre amprentele găsite la casa lui Evelyn.

— Mai sunt trei.

Ea scutură din cap, uitându-se încă în jos, la cadavru. El numără pe degete.

— Evelyn l-a omorât pe Hironobu Kwon. Faith a avut grijă de Ricardo Ortiz și Benny Choo. Marcellus Estevez a murit la Grady și cu Juan Castillo de aici, fac cinci.

Ea tăcu, iar el se îngrijoră pentru cunoștințele ei de matematică.

— Opt seturi de amprente la casa lui Evelyn, minus cinci tipi morți este egal cu trei.

— Doi, îi răspunse, privind mașinile poliției, care veneau pe drum. Unul a încercat să o ucidă pe Sara Linton cu o oră în urmă.

Capitolul 11

Dale Dugan se grăbi înspre salonul doctorilor.

— Am venit imediat ce mi-au dat voie.

Sara își închise ochii, în timp ce încuia dulapul. Petrecuse aproape două ore parcurgând declarația, cu poliția Atlanta. Apoi administrația spitalului a furnicat în jurul ei încă o oră, chipurile ca să o ajute, dar Sara și-a dat seama repede că erau mai preocupați de faptul că vor fi dați în judecată. Din momentul în care a semnat o hârtie în care i-a absolvit de toată responsabilitatea, au plecat de lângă ea pe cât de repede au venit.

— Pot să-ți aduc ceva? întrebă Dale.

— Mulțumesc, sunt bine.

— Pot să te conduc acasă?

— Dale, eu…

Cineva trântise ușa de perete. Will stătea acolo, cu o expresie de panică pe chip.

Pentru câteva secunde, nimic nu a mai contat. Sara era oarbă la orice altceva din cameră. Vederea ei periferică dispăruse. Toată atenția se îndrepta către Will. Nu l-a văzut pe Dale plecând. N-a auzit zgomotul constant al sirenelor de la ambulanță, telefoanele care sunau și pacienții care urlau.

Ea l-a văzut doar pe Will.

El lăsă ușa să se închidă, dar nu se apropie de ea. Avea sudoare pe sprâncene. Respirația îi era greoaie. Ea nu știa ce să-i spună, ce să facă. Stătea, pur și simplu, în picioare, uitându-se fix la el de parcă ar fi fost o altă zi obișnuită.

— E o nouă ținută? întrebă el.

Ea râse, dar sunetul îi rămase în gât. Se schimbase în uniformă de îngrijitor. Hainele ei erau cercetate de poliție.

Colțul gurii lui se ridicară, într-un zâmbet forțat:

— Scoate în evidență verdele din ochii tăi.

Sara se mușcă de buză ca să nu plângă. Dorise să-l sune imediat ce se petrecuse incidentul. A avut telefonul mobil în mână, numărul lui pe ecran, dar și-a pus telefonul în geantă, deoarece Sara știa că dacă îl vede pe Will înainte să fie pregătită, va tremura ca o piesă delicată de porțelan.

Amanda Wagner ciocăni la ușă și intră.

— Îmi pare rău că vă întrerup, doctore Linton, dar am putea discuta cu dumneavoastră?

Un fulger de mânie trecu pe fața lui Will.

— Ea nu…

— E-n regulă, îl întrerupse Sara. Nu pot să vă spun prea multe.

Amanda zâmbi de parcă era o reuniune socială.

— Am aprecia orice informație.

Sara vorbise despre ce s-a întâmplat atât de mult în ultimele ore, că le recită evenimentele de parcă la învățase pe de rost. Le oferi versiunea scurtată a declarației ei, fără să intre în descrierea detaliată a drogatei, care pe hârtie, a sunat ca și cum ar fi fost portretul unui drogat oarecare pe care l-a văzut Sara. N-a descris nici gunoiul din jurul containerului sau pe paramedici sau lista de proceduri pe care a aplicat-o. S-a rezumat la ceea ce conta: tânărul care o privise din spatele perdelei. O lovise în piept. L-a împușcat pe pacientul ei de două ori în cap.

Era slab, caucazian, între douăzeci și cinci de ani și treizeci, îmbrăcat cu o jachetă neagră, călduroasă și cu o șapcă de baseball. În timpul scurt care s-a scurs între momentul când l-a văzut prima oară și moartea lui, nu a rostit niciun cuvânt. Singurul sunet pe care l-a auzit ea a fost un geamăt, apoi aerul șuierând pe gât când expira.

— Mâna lui o ținea pe a mea. N-am putut face nimic. E mort. Amândoi sunt morți, încheie ea.

Lui Will îi era greu să vorbească.

— Ți-a făcut rău.

Sara dădu din cap, dar văzu cu ochii minții imaginea din oglinda din baie: o vânătaie urâtă, lungă, peste sânul ei drept, unde o lovise.

Will își drese glasul.

— Bine. Mulțumim pentru cooperare, doctore Linton. Știu că probabil vrei să ajungi acasă.

El se întoarse să plece, dar Amanda rămase pe loc.

— Doctore Linton, am observat un automat de sucuri în sala de așteptare. Vrei ceva de băut?

Sara fusese prinsă cu garda jos.

— Eu…

— Will, adu-mi, te rog, un suc dietetic și – scuză-mă, doctore Linton. Ce dorești?

Will simți maxilarul cum i se contractă ca un clește. Nu era prost. Știa că Amanda încerca să rămână singură cu Sara, așa cum aceasta din urmă știa că Amanda nu va ceda până nu va obține ce vrea. Se strădui să-i ușureze situația lui Will, spunând:

— O cola ar fi bună.

El însă nu cedă așa de ușor.

— Ești sigură?

— Da. Sunt sigură.

Nu prea voia, dar părăsi totuși camera.

Amanda verifică holul, asigurându-se că Will plecase. Apoi se întoarse către Sara:

— Sunt de partea ta, să știi.

Sara n-avea idee despre ce vorbea.

— Will, explică ea. Are cu o cățea prea mult în viața lui, iar eu nu plec nicăieri.

Sara nu avea chef de glume.

— Ce vrei, Amanda?

— Cadavrele sunt încă jos, la morgă. Am nevoie să le examinezi și să îmi spui opinia ta profesională, trecu ea la subiect. Opinia unui medic legist, adăugă.

Sara simți un fior rece la gândul că-l va vedea din nou pe acel om. Ori de câte ori clipea, îi vedea chipul fără expresie deasupra ei. Nu putea să-și

strângă mâna fără să simtă degetele lui înfășurate în jurul degetelor ei.

— Nu pot să le fac autopsia.

— Nu, dar poți să-mi dai răspunsurile la niște întrebări.

— Cum ar fi?

— Consum de droguri, afiliații la bande și dacă unul avea stomacul plin de heroină sau nu.

— Ca Ricardo.

— Da, ca Ricardo.

Sara nu-și lăsă timp să se gândească la cererea Amandei.

— Bine. Mă voi ocupa de asta.

— De ce anume?

Will se întorsese. Trebuie să fi alergat tot drumul. Rămăsese fără respirație, din nou. Ținea două sucuri într-o mână.

— Ai apărut, a spus Amanda, de parcă ar fi fost surprinsă că îl vede.

— Eram pe cale să coborâm la morgă.

Will o privi pe Sara:

— Nu.

— Vreau să fac asta, insistă Sara, deși nu era sigură de ce.

În ultimele trei ore, nu se gândise decât să plece acasă.

Acum că Will era aici, gândul întoarcerii în apartamentul ei gol era greu de suportat.

— Nu avem nevoie de astea. Amanda luă cutiile de suc și le aruncă la gunoi. Doctore Linton?

Sara îi conduse pe coridor, către lifturi, simțind că a trecut o viață întreagă de când a parcurs același drum de dimineață. O targă plină trecu pe lângă ei, paramedicii strigând statistici, iar doctorii dând ordine. Sara întinse brațul, îndrumându-l pe Will să meargă pe lângă perete, astfel încât pacientul să poată trece. Mâna ei a nimerit cravata sa. Îi simți materialul din mătase legănându-se pe vârful degetelor ei. El purta un costum, ținuta lui normală de serviciu, dar fără vesta obișnuită.

Jacheta era de culoare albastru-închis, iar cămașa cu o nuanță mai deschisă din aceeași culoare.

Polițistul. Sara uitase de polițist.

— Eu nu…

— Păstrează-ți ideea, spuse Amanda, ca și cum se temea că pereții au urechi.

Sara era furioasă pe ea însăși, în timp ce așteptau liftul. Cum de uitase de polițist? Ce era în neregulă cu ea?

Ușile se deschiseră. Liftul era aglomerat. Dură infinit de mult până când bătrânele mecanisme ale liftului s-au pus în funcțiune. Coborâră un etaj și acolo liftul rămase aproape gol. Mai erau doi infirmieri tineri, care coborâră odată cu ei, la subsol. Au ieșit și s-au îndreptat spre casa scărilor, probabil pentru o întâlnire clandestină.

Amanda așteptă până au ajuns într-un loc unde nu-i putea auzi nimeni.

— Ce este?

— Era un bărbat când ne-am întors de la containerul de gunoi. Aproape că am dat peste el. I-am spus să se dea la o parte și mi-a arătat o insignă. Arăta ca o insignă. Nu mai sunt sigură. Se purta ca un polițist.

— În ce sens?

— Se comporta ca și cum ar avea toate drepturile să mă interogheze și a fost iritat când nu i-am răspuns imediat.

Sara îi aruncă o privire plină de înțeles.

— Pare un polițist, recunoscu Amanda, cu prefăcătorie. Ce a vrut?

— Să știe dacă pacientul va supraviețui sau nu. I-am spus că poate, deși era evident că… Sara lăsă vocea să i se stingă, dorindu-și să-și reamintească. Purta un costum negru, culoarea cărbunelui. Avea cămașă albă. Era foarte slab, aproape sfrijit. Duhnea a fum de țigară. I-am simțit mirosul după ce a plecat.

— Ai văzut în ce direcție a luat-o?

Ea scutură din cap.

— Era alb sau negru?

— Alb, cu părul grizonant. Era mai în vârstă. Părea mai în vârstă. Își puse mâna pe față. Avea obrajii scofâlciți și pleoape grele. Își mai aduse aminte ceva: Purta o șapcă de baseball.

— Neagră? întrebă Will.

— Albastră, veni răspunsul. A echipei Atlanta Braves.

— Vom obține niște imagini ca lumea de pe camerele video de securitate, comentă Amanda.

— Va trebui să-i informăm și pe cei de la APD. Poate vor dori să vadă dacă ești de acord să lucrezi cu un portretist.

Sara era pregătită să facă orice era necesar.

— Îmi pare rău că nu mi-am adus aminte mai devreme. Nu știu ce…

— Erai în stare de șoc.

Will părea pregătit să spună mai multe. Îi aruncă o privire Amandei, apoi îi arătă ușile duble de la celălalt capăt al holului.

— Cred că pe acolo trebuie să mergem, spuse el.

În morgă, Junior și Larry erau de negăsit. În schimb, erau două târgi, fiecare avea câte un cadavru pe ea și un cearșaf alb ce acoperea mortul. Sara presupuse că unul era bărbatul pe care îl găsise afară, lângă containerul de gunoi și celălalt era omul care îl împușcase pe primul, apoi a încercat să o omoare pe ea.

O femeie mai în vârstă era sprijinită de ușa frigiderului încăpător. Își scoase nasul din BlackBerry, când au intrat ei în cameră. Insigna ei de la spital era pusă în buzunarul de la pantaloni. Nu avea halat alb de laborator, doar un costum negru cu pantaloni, bine croit. Făcea parte, în mod clar, din personalul administrativ al spitalului. Era mai în vârstă, cu părul mai mult grizonant decât negru. Se îndepărtă de frigider și trecu pe partea cealaltă. Postura ei era dreaptă ca un băț, iar

pieptul ei de dimensiuni considerabile îl ținea împins în față ca prova unei corăbii.

Nu se opri pentru a se prezenta. Scoase un carnețel cu spirală din buzunarul jachetei și citi:

— Numele celui care a tras este Franklin Warren Heeney. APD a găsit portofelul asupra lui. Este din localitate, stă în Tucker cu părinții. A studiat la Perimeter College, dar a renunțat în anul doi. Nu a fost angajat niciodată. Nu a fost arestat niciodată, dar în copilărie a petrecut șase luni la școala de corecție pentru spartul geamurilor. Are un copil, o fiică de șase ani, ce locuiește cu o mătușă în Snellville. Mama, foarte tânără, face închisoare pentru furt din magazine și pentru că au găsit în geanta ei o pungă de amfetamină. Asta-i tot ce am putut să aflu despre el. Arătă spre celălalt cadavru: Marcellus Benedict Estevez. După cum v-am spus la telefon, portofelul lui a fost găsit în gunoiul de lângă container. Presupun că deja l-ați cercetat?

Amanda dădu din cap, iar femeia închise carnețelul.

— E tot ce știm până acum. Nu mai avem alte informații.

Amanda dădu din cap, din nou.

— Mulțumesc.

— Am făcut rost de o oră, înainte să vină băieții să ia cadavrele. Doctore Linton, foliile pe care le-ați comandat pentru Estevez sunt în pachet. Am adunat niște instrumente care v-ar putea fi de folos. Îmi pare rău că n-am mai multe.

Făcuse destule. Sara se uită la cele patru tăvi Mayo așezate lângă cadavre. Oricine era femeia, avea cunoștințe medicale și o funcție suficient de importantă în Grady că să ia obiecte din dulap fără să declanșeze alarma.

— Mulțumesc.

Femeia făcu un semn de rămas bun, apoi părăsi camera.

— Lasă-mă să ghicesc, una dintre prietenele tale vechi? o întrebă Will pe Amanda pe un ton ascuțit.

Amanda îl ignoră.

— Doctore Linton, am putea începe?

Sara trebui să facă un efort să se miște, altfel ar fi rămas, pur și simplu, țintuită de podea până când s-ar fi prăbușit clădirea peste ea. Găsi un pachet de mănuși sterile atârnând de un cui în perete. Luă o pereche și încercă să și le pună pe mâinile transpirate. Pudra formă biluțe care s-au lipit de palma ei ca aluatul.

Fără prea multă vorbă, trase cearșaful ce acoperea primul cadavru, descoperindu-l pe Marcellus Estevez, omul pe care-l găsise lângă containerul de gunoi. Avea două găuri de glonț apropiate ca distanță, în frunte. Pudra forma un desen pe piele. Simți mirosul unui praf explozibil, ceea ce era imposibil, având în vedere că bărbatul fusese împușcat cu ore în urmă.

— Două împușcături în mijlocul frunții, exact ca în cazul celui omorât la depozit, spuse Amanda.

— Nu-i nevoie să faci asta, spuse Will cu o voce joasă.

— Sunt bine. Sara se forță să continue, începând cu treaba mai ușoară: Are aproximativ douăzeci și cinci de ani, bombăni ea. Între un metru și șaptezeci și șase de centimetri și un metru optzeci. Ca greutate, cântărește în jur de nouăzeci de kilograme. Îi deschise pleoapele, simțind cum intră în rutina examinării: Căprui, afectați de icter. Rana lui era septică. Necropsia va indica, probabil, o infiltrare în organele importante. Era în comă când l-am găsit.

Rulă cearșaful, ca să-i privească abdomenul, din nou, de data aceasta cu ochii unui medic legist în căutare de informații, nu a unui medic ce încearcă să trateze.

Omul era gol; hainele lui fuseseră tăiate când îl aduseseră la urgență. Sara putea vedea clar rana prin înjunghiere în zona inferioară a cadranului

stâng al abdomenului. Apăsă pe fiecare parte a tăieturii ca să vadă dacă poate să depisteze traiectoria lamei.

— Intestinul subțire a fost perforat. Pare că lama a intrat de jos în sus. Atac cu mâna dreaptă din poziția culcat pe spate.

— El stătea deasupra ei? întrebă Amanda.

— Așa presupun. E vorba de Evelyn aici, nu-i așa?

Will era încă indiferent, dar Amanda dădu din cap.

— Lama a intrat într-un unghi oblic pe liniile Langer ale abdomenului sau direcția naturală, unde pielea este mai vulnerabilă. Dacă mișc marginile așa (răsuci pielea în poziția în care fusese când omul a fost înjunghiat), se poate vedea că locul unde s-a penetrat indică faptul că Evelyn era pe spate, cel mai probabil pe podea, cu atacatorul deasupra ei. Era ușor îndoit din talie. Cuțitul a intrat așa.

Sara întinse mâna după un scalpel de pe tavă, dar își schimbă părerea și înșfăcă niște foarfece în loc. Ilustră scena, ținând mâna în jos, la șold, cu foarfecele îndreptate în sus.

— A fost mai mult în apărare decât intenționat. Poate s-au luptat și au căzut, în același timp. Cuțitul a intrat în corp. Omul s-a răsucit în timp ce lama era încă înăuntru – poți vedea cum rana este tăiată considerabil mai mult pe partea laterală, indicând mișcarea.

— Cuțit de bucătărie? întrebă Amanda.

— Din punct de vedere statistic, este arma cu cea mai ridicată probabilitate, iar lupta a avut loc în bucătărie, așa că are logică. Vor trebui să facă o comparație la cabinetul medicului legist ca să fie siguri. Au găsit arma la locul crimei?

— Da, răspunse ea. Ești sigură în legătură cu acest fapt? Era întinsă pe spate?

Sara își dădea seama că Amanda nu era mulțumită de evaluare. Voia ca prietena ei să fie o

luptătoare, nu cineva care a avut noroc.

— Majoritatea rănilor fatale prin înjunghiere se află în partea stângă a pieptului. Dacă vrei să ucizi pe cineva, te îndrepți spre inimă, cu mâna întinsă și mai jos de nivelul umărului, drept înspre piept. Aceasta a fost de apărare.

Ea arătă spre palma tăiată a omului.

— Dar Evelyn nu a cedat ușor. La un moment dat, trebuie să fi venit direct înspre el, deoarece el a smuls lama cuțitului.

Amanda păru împăcată doar puțin de această informație.

— S-a găsit ceva în stomacul lui?

Sara căută sub targă și extrase pachetul destinat medicului legist din Districtul Fulton. Krakauer completase majoritatea informațiilor, în timp ce Sara era intervievată de către poliție. Formularul era standard. Medicul legist care efectua autopsia trebuia să cunoască medicamentele pe care i le-au administrat, procedurile pe care le-au urmat, ce răni proveneau de la spital și ce răni aveau origini criminale. Sara găsi radiografia pe ultima pagină.

— Abdomenul pare curat de orice obiecte străine. Vor ști acest lucru în mod cert când îi vor face disecția, dar presupun că acea cantitate de heroină de care vorbim, pentru care merită să mori, ar fi ușor de detectat, spuse ea.

Will își drese glasul și întrebă nesigur:

— Evelyn ar fi mânjită cu mult sânge, după înjunghierea acestui tip?

— Puțin probabil. Cea mai mare sângerare s-a produs în interiorul abdomenului, chiar și după ce lama cuțitului a fost extrasă. Există o rană defensivă pe mâna lui, dar arterele cubitală și radială sunt intacte, iar niciuna din arterele digitale nu a fost compromisă. Dacă tăietura din palmă era mai adâncă sau dacă unul dintre degete era retezat, era de așteptat o pierdere semnificativă de sânge. Dar nu este cazul lui Estevez, de aceea bănuiesc că

Evelyn ar trebui să aibă o cantitate mică de sânge pe haine.

— Era mult sânge pe podea. Se puteau vedea amprentele dus și întors pe gresie, spuse Will.

— Cât de mare era spațiul?

— Era de mărimea unei bucătării, spuse el. Mai mare decât a ta, dar nu cu mult, și închisă. Casa este mai veche, stil fermă.

Sara rămase pe gânduri.

— Ar trebui să văd fotografiile de la locul crimei, dar sunt aproape sigură că, dacă era suficient sânge pe podea ca să indice o luptă, sângele nu provenea de la abdomenul sau de la mâna lui Estevez. Cel puțin nu toată cantitatea de sânge.

— Se putea Estevez ridica singur și să plece după ce a fost rănit?

— Nu fără ajutor. Orice deteriorare produsă peretelui abdominal face dificilă respirația, fără să mai punem la socoteală mișcarea. Sara își puse mâna pe stomac: Gândește-te la câți mușchi trebuie să încordezi, ca să te ridici numai.

— Mă întreb doar cine s-a luptat cu Evelyn dacă acest tip nu s-a putut ridica, după ce a fost înjunghiat, deși rănile sale nu au sângerat foarte mult.

Sara îi urmări logica:

— Crezi că Evelyn a fost rănită.

— Au analizat grupele sanguine, dar nu de peste tot, iar ADN-ul nu va sosi decât peste câteva zile. Ridică din umeri: Dacă Evelyn a fost rănită și Estevez nu a sângerat mult, așa s-ar putea explica sângele în exces.

— Sunt sigură că, dacă a fost rănită, nu-i nimic serios.

Amanda dădu la o parte teoria lui Will, ca și cum ai îndepărta o muscă. Orice persoană cu judecată ar fi acceptat deja posibilitatea ca șansele lui Evelyn Mitchell de supraviețuire să fie foarte mici, luând în considerare timpul care trecuse de la

răpirea ei. Amanda părea să susțină cealaltă teorie. Sara nu intenționa să fie cea care să o contrazică.

Era o lupă mare pe una din tăvi. Sara trase lampa de deasupra mai aproape și se întoarse la examinare, cercetând mortul din cap până în picioare pentru dovezi, urme de ace, orice lucru ieșit din comun ce putea să-i conducă spre un indiciu. Când a venit momentul să-l întoarcă pe cealaltă parte, Will și-a pus o pereche de mănuși chirurgicale și a ajutat la răsucirea cadavrului.

— Ce interesant, exclamă Amanda, cu flerul ei obișnuit de a spune numai o parte din adevăr.

Estevez avea un tatuaj mare cu un înger pe spate. Imaginea acoperea umerii în lățime și ajungea până la capătul zonei sacrale, fiind atât de încâlcit încât semăna mai degrabă cu o scobitură în carne.

— Gabriel, spuse Sara. Arhanghelul.

— De unde știi asta? întrebă Will.

Ea indică cornul din gura îngerului:

— Nu există dovezi în Biblie, dar unele religii cred că Ziua Judecății de Apoi vine când Gabriel sună din corn.

Sara știa că Will nu a fost niciodată la biserică.

— Sunt genul de cunoștințe predate copiilor la școala de duminică. Și se potrivește cu numele lui – Marcellus Benedict. Cred că reprezintă numele a doi papi diferiți.

— Cât de recent crezi că s-a lucrat la acest tatuaj? întrebă Amanda.

Pielea de pe omoplați era încă iritată de la ace.

— O săptămână, poate cinci zile?

Ea se aplecă mai aproape ca să se uite la tatuaj.

— Oricine a făcut asta, i-a luat mult timp. Poate luni de zile. Nu e genul de lucru pe care să-l uiți și îmi imaginez că a fost foarte scump.

Will luă mâna mortului într-a sa.

— Ai observat asta sub unghii?

— Am văzut că sunt murdare, recunoscu ea. Este destul de obișnuit pentru un bărbat de vârsta

lui. Nu pot să răzui de sub unghii. Medicul legist ar face o criză de furie și orice aș găsi nu ar fi acceptat ca probă, deoarece nu am stabilit lanțul dovezilor.

Will îi mirosi degetele omului.

— Mie mi se pare că miroase a ulei.

Sara mirosi și ea:

— Nu pot să-mi dau seama. Poliția mi-a spus că au verificat camerele video de securitate de afară. Nu sunt statice. Se mișcă înainte și înapoi de-a lungul terenului din spate, lucru pe care băieții răi îl știau cu siguranță pentru că au reușit să nu fie prinși pe când abandonau cadavrul. Marja de timp spune că Estevez a stat la container cel puțin doisprezece ore. Mirosul ar putea proveni de la orice. Îi răsuci mâna ca să-i arate lui Will: Asta e mai interesant. Estevez muncea, în mod evident, cu mâinile. Este o bătătură a pielii pe vârful degetului mare și, aici, pe o parte a indexului. A ținut un anumit tip de unealtă pentru o perioadă lungă de timp. Trebuie să fi fost cam grea și destul de flexibilă. O întrebă pe Amanda: Spui că era șomer?

— Statul spune că încasa ajutor de șomaj de aproape un an.

Sara se gândi la altceva.

— Poți să-mi dai și mie chestia aia?

Ea arătă către lupă. Will o ridică și așteptă, în timp ce Sara îi forța gura lui Estevez să se deschidă. Maxilarul era înțepenit. Tendonul pocnit când ea îi desfăcu maxilarele.

— Ține aici, îi spuse ea lui Will, arătându-i că trebuie să se concentreze pe dinții de sus. Vezi aceste mici crestături pe marginea de jos a dinților lui din față?

Will se aplecă să vadă mai îndeaproape, apoi o lăsă și pe Amanda să vadă.

— Acestea sunt imprimări repetitive. Provin de la a ține frecvent ceva între dinți. Vezi acest obicei

la croitoresele care mușcă ața sau la tâmplarii care țin cuie în gură.

— Sau la fabricanții de dulapuri? întrebă Will.

— E posibil.

Sara se uită la mâna lui Estevez, din nou.

— Aceste bătături pot proveni de la un pistol de cuie. Ar trebui să văd unealta pentru comparație, dar dacă îmi spui că a lucrat ca tâmplar, aș fi de acord că mâinile lui indică semne că ar face parte din această industrie. Îi ridică mâna stângă: Vezi aceste cicatrici de pe degetul arătător? Sunt răni des întâlnite la tâmplari. Ciocanele alunecă. Un cui împunge pielea. Fileturi de la șuruburi zgârie stratul superior de piele. Vezi această cicatrice din centrul unghiei?

Will aprobă din cap.

— Trece și prin cuticulă. Tâmplarii folosesc bricege ca să taie marginile sau să cresteze lemnul. Uneori lama sare și taie unghia sau jupoaie pielea de pe partea laterală a degetului. De multe ori, se folosesc de mâna stângă ca să niveleze chitul sau câlții, ceea ce provoacă bătături la vârfuri. Amprentele lui ar fi diferite de la săptămână la săptămână, uneori de la o zi la alta.

— Așadar, a făcut această meserie o perioadă lungă de timp? întrebă Amanda.

— Aș spune că oricare ar fi meseria pe care a practicat-o și care i-a lăsat acele semne, a durat doi sau trei ani.

— Dar Heeney, cel care l-a împușcat?

Sara căută sub cearșaf ca să verifice mâna celuilalt om. Nu voia să se uite la fața lui, din nou.

— Era stângaci, dar m-aș hazarda să spun că lucra în aceeași industrie ca și Estevez.

— Există o legătură, cel puțin. Amândoi lucrau pentru Ling-Ling, spuse Will.

— Cine este Ling-Ling? întrebă Sara.

— O persoană dispărută, importantă pentru poliție.

Amanda își privi ceasul.

— Ar trebui să ne grăbim. Doctore Linton, poți să-l examinezi pe celălalt prieten al nostru de pe targă?

Sara nu stătu pe gânduri. Trase cearșaful cu o mișcare rapidă. Era prima dată când se uita la fața lui Franklin Warren Heeney, de când încercase să o omoare. Avea ochii deschiși. Buzele lui erau strânse în jurul tubului care fusese inserat în gâtul lui ca să-l ajute să respire. Avea o crustă de sânge în jurul gâtului, unde carnea era deschisă. Mai avea haine de la talie în jos, dar jacheta și cămașa lui fuseseră tăiate, pentru ca personalul de la urgență să încerce să-i salveze viața. Încercarea a fost de formă; omul își despicase singur propria arteră jugulară. Pierduse aproape jumătate din volumul sângelui înainte să reușească să-l ridice de pe podea și să-l pună pe masă. Sara știa aceste amănunte întrucât a fost medicul care s-a ocupat de el.

Ea ridică privirea. Atât Amanda, cât și Will se uitau fix la ea.

— Îmi cer scuze, spuse ea. Trebui să-și dreagă glasul înainte să poată vorbi din nou. Este cam de aceeași vârstă ca Estevez. Între douăzeci și cinci și treizeci de ani. Subponderal pentru înălțimea sa.

Arătă urmele de ace de pe brațul său. Tubul intravenos pe care i-l inserase era încă lipit de piele.

— Consumator recent de droguri, cel puțin intravenoase. Găsi un otoscop și începu să cerceteze interiorul nasului bărbatului. Sunt răni importante în căile nazale, probabil din cauză că a tras pe nas droguri pudră. Împinse otoscopul mai departe. A suferit o operație de reparare a septului, așa că este vorba de cocaină, amfetamină sau poate Oxy. Toate erodează extrem de mult cartilajul.

— Dar heroină? întrebă Will.

— O, heroina, firește. Îmi pare rău, majoritatea utilizatorilor de heroină pe care-i văd o consumă sub formă de țigară sau folosesc seringi. Cei care

trag pe nas ajung, de obicei, direct la morgă, se scuză Sara.

Amanda își încrucișă brațele.

— Dar stomacul lui?

Sara nu avea nevoie să-i verifice fișa. Nu se făcuseră radiografii. Omul murise înainte să fie cerute orice fel de teste. În loc să continue examenul, Sara se trezi uitându-se la fața lui, din nou. Franklin Heeney nu semăna chiar cu un băiat din cor, dar fața pătată de acnee și obrajii scofâlciți erau ușor de recunoscut. Avea o mamă. Avea un tată, un copil, poate un frate sau o soră, care chiar în acest moment erau înștiințați, probabil, că persoana iubită era moartă.

Persoana iubită de ei, care omorâse un om cu sânge rece și o lovise pe Sara în piept cu atâta violență, încât rămăsese fără respirație. Simțea vânătaia din piept pulsând, când își aducea aminte. Și ea avea o mamă – o soră, un tată – oricare din ei ar fi oripilați, dacă ar auzi ce a pățit Sara astăzi.

— Doctore Linton? spuse Amanda.

— Îmi cer scuze.

În timpul cât s-a deplasat până la cutia de mănuși și și-a pus o pereche nouă, reuși să se adune. Ignoră privirea îngrijorată a lui Will și palpă abdomenul mortului.

— Nu simt nimic ieșit din comun. Organele sunt așezate în poziția care trebuie și au dimensiuni normale. Nu sunt umflături sau contracții în intestine sau stomac.

Își scoase mănușile și le aruncă la gunoi. Apa de la chiuvetă era rece, dar Sara se spălă oricum pe mâini.

— Nu-l pot trimite la radiografii, deoarece vor avea nevoie de cardul de identitate al pacientului și, sincer, nu pot să las pe cineva să aștepte doar ca să-mi satisfac o curiozitate. Cabinetul medicului legist va trebui să vă dea un răspuns definitiv.

Își turnă gel antibacterian în palmă, luptându-se să-și mențină o voce sigură.

— Asta-i tot?

— Da, spuse Amanda.

— Mulțumesc, doctore Linton.

Sara nu răspunse mulțumirii aduse. Îl ignoră pe Will. Ignoră cele două cadavre. Ținu ochii ațintiți asupra ușii până când trecu prin ea. În hol, se concentră asupra liftului, pe butonul pe care apăsa, pe numerele care se aprindeau, pe rând, deasupra ușii. Voia să se gândească numai la pașii următori, nu la cei pe care-i lăsase în urmă. Avea nevoie să iasă din acest loc, să ajungă acasă, să se înfășoare într-o pătură de pe canapea, să aibă câinii în jurul ei și să uite această zi mizerabilă.

Auzi pași în spatele ei. Will alerga din nou. O prinse din urmă repede. Ea se întoarse. El se opri la câțiva metri distanță.

— Amanda va pune un om să cerceteze tatuajul.

De ce stătea, pur și simplu, acolo? De ce se grăbise s-o ajungă din urmă și să nu facă absolut nimic?

— Poate vom descoperi… spuse el.

— Chiar nu-mi pasă.

O privi fix, cu mâinile în buzunare. Mâneca jachetei era strânsă pe antebraț. Materialul era puțin sfâșiat.

Sara se sprijini cu umărul de perete. Nu observase înainte, dar avea o tăietură proaspătă pe lobul urechii. Voia să-l întrebe despre ea, dar probabil îi va răspunde că s-a tăiat la bărbierit. Poate nu voia să știe ea ce se petrecuse. Fotografia Polaroid a gurii lui distruse încă îi ardea amintirea. Ce altceva i-au mai făcut? Ce altceva își mai făcuse el singur?

— De ce niciuna dintre femeile din viața mea nu mă sună când are nevoie de ajutor? întrebă Will.

— Angie nu te sună?

El coborî privirea spre podea, în spațiul dintre ei.

— Iartă-mă. Nu a fost cinstit din partea mea. A fost o zi foarte grea, spuse ea.

Will nu ridică privirea. În loc de asta, o apucă de mână. Degetele li se împletiră. Pielea lui era caldă, aproape fierbinte. O mângâie cu degetul mare de-a lungul palmei ei, pe carnea dintre degetele lor. Sara închise ochii, în timp ce el explora încet fiecare centimetru din palma ei, mângâind liniile și adânciturile, apăsându-și delicat degetul mare pe pulsul care bătea la încheietura ei. Atingerea lui era vindecătoare, începea să se relaxeze. Respirația ei căpătă o cadență ușoară, sincronizată cu a lui.

Ușile de la morgă se deschiseră cu un foșnet. Sara își retrase mâna, în același timp cu Will. Niciunul dintre ei nu îl privi pe celălalt. Erau ca doi puști prinși în spatele unei mașini parcate.

Amanda ținea telefonul mobil în aer, triumfătoare:

— Roger Ling vrea să vorbească.

Capitolul 12

Faith nu mai fusese atât de aproape de o criză de nervi în viața ei. Dinții ei continuau să clănțăne, în ciuda transpirației, care i se scurgea pe corp. Renunțase la micul dejun și a trebuit să se forțeze să mănânce la prânz. O durea capul atât de tare încât nu putea nici să închidă ochii, fără să amplifice durerea. Glicemia ei avea valori la fel de șubrede. A fost nevoită să sune la cabinetul medicului său, ca să afle ce are de făcut. Ei au amenințat-o că o vor interna în spital dacă nu își aduce indicii glicemici la limite normale. Faith a promis să sune înapoi, dar apoi a intrat în baie, a dat drumul la apa de la duș, pe cât de fierbinte putea să suporte și a plâns în hohote jumătate de oră.

Aceleași gânduri o chinuiau în continuu. Au fost în casa ei, au atins lucrurile ei. Au atins lucrurile lui Jeremy. Știau când a fost născut. Cunoșteau școlile la care învățase. Știu ce îi place și ce nu. Ei

plănuiseră toate acestea – totul, până la ultimul detaliu. Amenințarea era ca o condamnare la moarte. Gura închisă. Ochii deschiși.

Faith nu credea că ochii ei s-ar putea deschide mai mult sau gura s-ar putea strânge mai tare decât atât. Ea controlase de două ori casa. Verifica mereu telefonul, e-mailul, pagina de Facebook a lui Jeremy. Era ora trei după-amiaza. Era prinsă în casă ca un animal în cușcă de aproape zece ore.

Tot nu descoperise nimic.

— Mamă?

Jeremy intră în bucătărie. Faith stătea la masă, uitându-se fix la curtea din spate, unde detectivul Taylor și roșcatul discutau, pe un ton serios, așezați pe jos. Își dădea seama după expresiile lor plictisite că așteptau doar ordinul șefului lor, astfel încât să se poată întoarce la munca lor adevărată. Din perspectiva lor, cazul ajunsese la final. Trecuseră prea multe ore. Putea citi adevărul în ochii lor. Credeau sincer că Evelyn Mitchell era moartă.

— Mamă?

Faith îl mângâie pe Jeremy pe braț.

— Ce este? S-a trezit Emma?

Bebelușul dormise prea mult noaptea trecută. Fusese agitată și irascibilă și țipase aproape o oră întreagă înainte să se potolească și să adoarmă de prânz.

— E bine, răspunse Jeremy. Voiam să mă duc la o plimbare. Să ies din casă puțin. Să respir aer proaspăt.

— Nu, îi spuse ea. Nu vreau să ieși din casă.

Expresia lui oglindi cât de dură era vocea ei. Ea îl strânse de braț.

— Vreau să rămâi aici, bine?

— Am obosit să fiu captiv în casă.

— Și eu la fel, dar vreau să-mi promiți că nu vei părăsi casa. Apelă la sentimentele lui. Sunt îngrijorată deja, din cauza bunicii. Nu vreau să te adaug și pe tine pe listă.

Împotrivirea lui era evidentă, dar îi spuse:

— Bine.

— Petrece-ți timpul cu unchiul Zeke. Jucați cărți sau ceva de genul ăsta.

— Se supără când pierde.

— Și tu la fel.

Faith îl goni din bucătărie. Îi ascultă pașii prin casă și apoi, sus, în camera lui, după scârțâielile familiare ale podelei și ale scărilor. Ar trebui să-l pună pe Zeke să repare diverse. Bineînțeles, asta ar implica să discute cu el, iar Faith se străduia din răsputeri să-și evite fratele. În mod miraculos, părea că și el face același lucru. Fusese în garaj în ultimele trei ore, lucrând la laptop.

Faith se ridică forțat de la masă și începu să se plimbe, în speranța că va putea să elimine o parte din energia ei nervoasă. Aceasta nu dură mult. Se aplecă peste masă și atinse tastatura laptopului ca să îl activeze. Mișcă mouse-ul ca să reîncarce pagina de Facebook a lui Jeremy.

Pagina se încărca greu. Jeremy juca, probabil, niște jocuri care încetineau conexiunea. Telefonul sună. Faith tresări, ca la fiecare zgomot neașteptat. Era nervoasă ca o pisică. Ușa din spate se deschise. Roșcatul așteptă ca ea să ia receptorul din furcă. Își dădea seama, din expresia lui obosită, că gestul lui nu numai că era de fațadă, dar că simțea și că e sub demnitatea lui.

Duse telefonul la ureche.

— Alo?

— Faith.

Era Victor Martinez. Îi făcu semn roșcatului să plece.

— Hei!

— Bună!

Acum, că trecuseră de partea ușoară, niciunul dintre ei nu părea capabil să vorbească. Nu mai vorbise cu Victor de treisprezece luni, de când îi trimisese un mesaj că trebuie să-și ia lucrurile din

casa ei sau i le arunca în stradă. Victor rupse tăcerea.

— Ceva vești despre mama ta?

— Nu, niciuna.

— Au trecut peste douăzeci și patru de ore, nu-i așa?

Nu îndrăznea să vorbească. Victor avea obiceiul de a pune punctul pe i și pasiunea lui pentru filme polițiste însemna că el știe la fel de bine ca Faith că timpul era împotriva lor.

— Jeremy este bine?

— Da. Mulțumesc că l-ai adus acasă ieri. Și pentru că ai stat cu el. Se gândi să întrebe: Nu ai văzut nimic neobișnuit când ai fost aici, nu-i așa? Nu era nimeni în jurul casei?

— Bineînțeles că nu. Aș fi spus poliției.

— Cu cât timp înainte să sosească ei ai ajuns aici?

— Nu foarte mult timp. Fratele tău a venit o oră mai târziu și eu am plecat.

Creierul epuizat al lui Faith se străduia să calculeze. Răpitorii lui Evelyn nu ezitaseră. Au venit direct aici, de la casa lui Evelyn. Cunoșteau destul de bine spațiul ca să urce direct în camera ei și să pună degetul sub perna lui Faith. Poate că urmăreau casa încă dinainte de acest moment. Poate ascultaseră telefoanele lui Faith sau verificaseră calendarul de pe laptopul ei și știau că ea va fi plecată. Nimic din interiorul casei nu era protejat cu parolă, deoarece a presupus întotdeauna că era în siguranță aici.

Faith pierduse ceva din ce spusese Victor.

— Poftim?

— Am spus că fratele tău e cam ticălos.

— Nu e chiar o perioadă ușoară pentru el, Victor. Mama noastră e dată dispărută. Dumnezeu știe dacă este moartă sau dacă este în viață. Zeke a renunțat la tot ca să stea cu Jeremy. Îmi pare rău dacă ți s-a părut nepoliticos. E cam greu să fie prietenos acum, izbucni Faith.

— Oprește-te, bine? Îmi pare rău, nu trebuia să spun asta.

Respirația i se acceleră, din nou. Faith încercă să-și recapete controlul. Voia să țipe la cineva. Probabil că nu era nevoie ca acea persoană să fie Victor.

— Mai ești acolo? întrebă el.

Faith nu mai putea prelungi situația mai mult.

— Știu că Jeremy ți-a arătat fotografia Emmei.

El își drese glasul.

— Ce crezi despre ea… Faith își apăsă degetele peste pleoapele închise. Ai dreptate.

El tăcu o vreme, care păru o eternitate. Într-un final, spuse:

— E frumoasă.

Mâna lui Faith căzu. Ridică privirea spre tavan. Hormonii ei o luaseră razna în așa hal încât și cel mai stupid lucru o făcea să se simtă bine. Își puse telefonul pe umăr și încercă din nou să reîncarce pagina de Facebook a lui Jeremy.

— Mi-ar plăcea să o cunosc când se termină totul.

Faith privea cum se încarcă pagina. Nu se putea gândi cum ar fi să-l vadă pe Victor cu Emma. Ținând-o în brațe. Mângâind-o pe păr. Spunând că a se uita în ochii ei căprui-deschis era ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă. Faith se putea gândi acum doar la cum fiecare secundă ce trecea scădea șansele ca Evelyn să vadă prima aniversare a fiicei ei.

— Mama ta este o luptătoare, spuse Victor. Adăugă, aproape cu milă: La fel ca tine.

Pagina se încărcase, în sfârșit. GoodKnight92 postase un comentariu cu opt minute în urmă.

— Trebuie să plec.

Faith închise telefonul. Mâna ei rămase pe laptop. Se uita fix la cuvintele de pe ecran. Aveau un stil familiar.

Cred că te simți sufocat. De ce nu ieși din casă să iei o gură de aer proaspăt?

Îl contactaseră pe Jeremy din nou, iar fiul ei, băiețelul ei, a fost gata să iasă pe ușa din față și să-și pună viața la bătaie, pentru ca bunica lui să se întoarcă.

Ridică vocea, strigând:

— Jeremy?

Așteptă. Nu se auzeau pași deasupra, nici scârțâitul scărilor sau a podelei.

— Jeremy? strigă ea din nou, intrând în sufragerie.

Trecu o eternitate. Faith se agăță de spătarul canapelei, ca să nu se prăbușească. Vocea ei a tremurat din cauza panicii.

— Jeremy!

Îi stătu inima în loc când auzi bufnituri de sus, niște pași grei pe podea. Era însă Zeke, care o striga de sus:

— Iisuse, Faith, ce s-a întâmplat?

Faith de-abia mai putea vorbi.

— Unde este Jeremy?

— I-am spus că se poate duce la o plimbare.

Roșcatul veni și el, din bucătărie, cu o privire nedumerită. Înainte să poată spune ceva, Faith îi smulse pistolul din toc și fugi din cameră. Nu își aducea aminte când a deschis ușa din față sau când a alergat pe șosea. Faith nu s-a oprit decât în mijlocul străzii. Văzu o siluetă înaintea ei.

Era pe cale să cotească pe o altă stradă. Înalt și deșirat, cu blugi care atârnau ca un sac pe el și un hanorac galben de la Georgia Tech.

— Jeremy! țipă ea.

Un autoturism ieși din intersecție, oprindu-se la câțiva metri de fiul ei.

— Jeremy!

El nu o auzi. Se îndreptă spre mașină.

Faith alerga, cu brațele în aer și picioarele goale bătând pavajul. Strângea pistolul atât de puternic, încât parcă era o prelungire a mâinii ei.

— Jeremy! urlă ea.

El se întoarse. Mașina era în fața lui. Gri-închis, cu patru uși. Noul model de Ford Focus, cu finisaje cromate. Fereastra coborî. Jeremy se întoarse spre mașină și se aplecă să se uite înăuntru.

— Oprește-te! urlă Faith, gâtul ei încleștându-se în jurul cuvântului. Pleacă de lângă mașină! Pleacă de lângă mașină!

Șoferul se aplecă spre Jeremy. Faith văzu o adolescentă pe bancheta din spatele șoferului, cu gura căscată, îngrozită, în mod evident, de nebuna înarmată care alerga pe stradă. Mașina plecă cu scrâșnet de cauciucuri, când Faith ajunse la fiul ei. Se lovi de el, aproape trântindu-l.

— De ce? întrebă ea, ținând arma atât de strâns încât o dureau degetele.

El făcu un pas înapoi, frecându-și brațul.

— Iisuse, mamă, ce ai? Fata se rătăcise. Avea nevoie de indicații.

Faith era amețită, din cauza fricii și a adrenalinei. Se aplecă și-și puse palma pe genunchi. Pistolul era lângă ea. La fel și roșcatul. Își luă arma înapoi.

— Agent Mitchell, nu a fost frumos.

Cuvintele lui au umplut-o de furie.

— Nu a fost frumos? Îl lovi palma deschisă în piept. Nu a fost frumos?

— Agent!

Tonul vocii lui insinua că avea un comportament isteric, ce ajuta numai la amplificarea furiei ei cu încă un grad.

— Dar să-l lași pe fiul meu să iasă pe ușă, când ați fost trimiși să-l supravegheați? Nici asta nu a fost frumos, nu? Îl împinse din nou. Dar când tu și partenerul tău stăteați degeaba, cu sculele în mână, în timp ce băiatul meu a plecat? Îl lovi din nou. Asta e frumos?

Roșcatul își ridică mâinile, în semn că se predă.

— Faith, spuse Zeke.

Ea nu îl observase pe fratele ei stând acolo, poate pentru că o dată în viața lui nu înrăutățea situația.

— Să ne întoarcem în casă.

Ea întinse mâna către Jeremy, cu palma în sus.

— Dă-mi iPhone-ul.

El păru îngrozit.

— Poftim?

— Acum, ordonă ea.

— Are toate jocurile mele pe el.

— Nu-mi pasă.

— Ce ar trebui să fac?

— Citește o carte! țipă ea, cu voce stridentă. Doar să nu intri online. Mă auzi? Fără internet.

— Iisuse!

El se uită în jur după sprijin, dar ei nu-i păsa nici dacă Dumnezeu însuși cobora și îi spunea să lase puștiul în pace.

— Te leg de mine cu o frânghie, dacă este nevoie, spuse ea.

El știa că ea nu glumește, o mai făcuse și înainte.

— Nu e corect.

Îi trânti telefonul în mână. L-ar fi aruncat pe jos și l-ar fi zdrobit cu piciorul, dacă blestematul de obiect n-ar fi costat atât de mult.

— Fără internet, repetă Faith. Fără telefoane sau orice alt tip de comunicare și stai în nenorocita aia de casă. Mă auzi?

El plecă spre casă, întorcându-i spatele. Faith nu avea de gând să-l lase în pace așa de ușor.

— Mă auzi?

— Te-am auzit! urlă el.

— Doamne!

Roșcatul își băgă pistolul înapoi în toc, ajustând curelele, ca o majoretă cu nasul pe sus. Îl urmă pe Jeremy de-a lungul străzii. Faith șchiopăta în urma lor. Se rănise în asfaltul pietros. Zeke se apropie și el. Faith se pregăti pentru o tiradă de vorbe din

partea lui, dar el era milostiv de tăcut. O însoți și intrară împreună în casă.

Faith aruncă iPhone-ul lui Jeremy pe masa din bucătărie. Nu e de mirare că el voia să plece. Locul devenise ca o închisoare. Se sprijini, cu toată greutatea, de scaun. Oare la ce i-a fost mintea? Cum ar putea vreunul din ei să fie în siguranță aici? Răpitorii lui Evelyn cunoșteau planul casei. Evident, l-au ales pe Jeremy drept țintă. În mașina aceea ar fi putut fi oricine. Ar fi putut să coboare fereastra, să îndrepte un pistol spre capul lui Jeremy și să apese pe trăgaci. El ar fi putut sângera în mijlocul străzii și Faith n-ar fi știut până când pagina aceea stupidă de Facebook nu ar fi indicat faptul că s-a petrecut ceva rău.

— Faith?

Zeke stătea în mijlocul bucătăriei. Tonul lui arăta că nu era prima oară când îi pronunța numele.

— Care-i problema cu tine? o întrebă.

Faith își încrucișă brațele pe partea inferioară a stomacului.

— Unde ai stat? Nu dormeai la mama acasă. Ți-aș fi văzut lucrurile.

— La Dobbins.

Ar fi trebuit să știe. Lui Zeke îi plăcuse întotdeauna să locuiască într-o bază militară, chiar dacă Dobbins Air Service era la o oră de distanță de mers cu mașina față de spitalul de veterani unde făcea el pregătirea.

— Am nevoie să-mi faci un serviciu.

Deveni sceptic.

— Ce anume?

— Vreau să-i iei pe Jeremy și pe Emma înapoi la bază cu tine. Astăzi. Chiar acum.

Poliția din Atlanta nu putea să-i protejeze familia, dar Forțele Aeriene ale Statelor Unite, da.

— Nu știu pentru cât timp. Am nevoie doar să-i ții la bază. Nu-i lăsa să plece până nu-ți spun eu.

— De ce?

— Pentru că am nevoie să știu că sunt în siguranță.

— Siguranță față de ce anume? Ce pui la cale?

Faith verifică în curtea din spate, ca să se asigure că detectivii nu ascultau. Roșcatul se holba la ea, cu maxilarul rigid. Ea îi întoarse spatele.

— Am nevoie să ai încredere în mine.

— De ce aș începe să fac asta? râse Zeke cu putere.

— Pentru că știu ce fac, Zeke. Sunt ofițer de poliție. Am fost antrenată să fac acest gen de lucruri.

— Ce gen de lucruri? Să alergi pe stradă în picioarele goale, de parcă ai scăpat de la azilul de nebuni?

— O voi aduce pe mama înapoi, Zeke. Nu-mi pasă dacă asta mă omoară. O voi aduce înapoi.

— Tu, cu ce armată? o luă el în derâdere. Ai de gând s-o suni pe mătușa Mandy și să-i mânjiți cu ruj pe toți?

Îl pocni în față. El păru mai mult șocat decât rănit. Își simțea încheieturile degetelor de parcă ar fi fost rupte. Cu toate acestea, se simți mai bine când văzu o dâră subțire de sânge picurând de pe buza lui superioară.

— Cristoase, mormăi el. Pentru ce naiba a fost asta?

— Va trebui să iei mașina mea. Nu poți să pui un scaun auto în Corvette. Pot să-ți dau ceva bani pentru benzină și alimente și…

— Așteaptă.

Vocea lui era înăbușită de mâna cu care cerceta puntea nasului pentru a vedea dacă e ruptă. El o privi – o privi cu adevărat – pentru prima dată de când ea intrase pe ușă. Faith își mai lovise fratele înainte. Îl arsese cu un chibrit. Îl bătuse cu un umeraș de haine. Din câte își aducea aminte, era prima dată când violența chiar părea să funcționeze.

— Bine.

Folosi prăjitorul de pâine ca să își vadă reflecția. Nasul lui nu era rupt, dar o vânătaie violet, adâncă, îi apăruse sub ochi.

— Dar nu iau mașina ta Mini. O să par destul de retardat și așa.

Capitolul 13

Will nu fusese niciodată iute la mânie, dar odată ce devenea furios, ținea la mânie ca un avar la punga sa cu galbeni. Nu arunca cu obiecte și nu împărțea pumni. Nu urla și nici măcar nu-și ridica vocea. De fapt, se întâmpla exact opusul. Devenea tăcut – complet tăcut. Ca și cum corzile lui vocale erau paralizate. Ținea totul înăuntrul său deoarece, în experiența lui vastă cu oameni furioși, Will știa că exprimarea furiei poate conduce la situații în care cineva era rănit grav.

Nu că acest mod specific de exprimare a furiei nu ar fi avut dezavantajele sale. Tăcerea lui încăpățânată îl dusese la suspendarea din școală de mai multe ori. Cu ani în urmă, Amanda îl transferase în regiunile infernale din munții nordici ai Georgiei pentru refuzul de a răspunde întrebărilor ei. Odată, a încetat să mai comunice cu Angie trei zile întregi de teamă că îi va spune lucruri ce nu vor mai putea fi luate înapoi. Locuiau împreună, dormeau împreună, luau masa împreună, făceau totul împreună și nu rostise un singur cuvânt timp de șaptezeci și două de ore. Dacă ar fi existat o categorie la Olimpiadă, destinată muților analfabeți funcționali, Will n-ar fi întâmpinat probleme în a obține aurul.

Lipsa comunicării cu Amanda pe parcursul în tot timpul călătoriei de cinci ore cu mașina către închisoarea de Stat Coastal nu era programată. Partea îngrijorătoare era că intensitatea mâniei lui Will nu se disipa. Nu mai urâse o altă ființă umană așa de mult ca atunci când Amanda i-a spus că,

apropos, Sara a fost aproape asasinată. Iar ura nu dispărea. El tot aștepta să simtă momentul când aceasta ceda, ca oala clocotită să devină doar fierbinte, dar acest moment nu mai venea. Chiar și acum, când Amanda se plimba prin fața lui, mergând de la un capăt al intrării vizitatorilor, către celălalt ca o rață vânată, simțea furia arzând înăuntrul lui.

Partea proastă era că el voia să vorbească. Tânjea să vorbească. Voia să-i trântească totul în față și să o vadă cum se desfigurează, când va da seama că Will o disprețuia cu adevărat și irevocabil pentru ceea ce îi făcuse. El nu fusese niciodată un om meschin, dar își dorea foarte mult să o rănească.

Amanda se opri din plimbat. Își puse mâinile în șolduri.

— Nu știu ce ți s-a spus, dar îmbufnarea nu este o trăsătură atractivă la un bărbat.

Will se holba la podea. În linoleum se formaseră gropi de la femeile și copiii care își petreceau sfârșitul de săptămână așteptând să-și viziteze bărbații închiși.

— Ca regulă, las pe cineva să-mi adreseze acel cuvânt numai o singură dată. Cred că tu ai ales momentul potrivit, spuse ea.

Așadar, el nu fusese complet mut în acest timp. Când Amanda îi spusese despre Sara, el îi adresase cuvântul care rimează cu numele ei. Și nu în spaniolă.

— Ce dorești, Will, să-mi cer scuze? Izbucni în râs. Bine, îmi pare rău. Îmi cer scuze că nu am lăsat ca atenția să-ți fie distrasă, astfel încât să poți să-ți faci meseria. Îmi cer scuze că am avut grijă să nu-ți explodeze capul. Îmi cer scuze…

Gura lui se mișcă de la sine.

— Vrei să taci?

— Ce ai spus?

Nu mai repetă. Nu-i păsa dacă ea l-a auzit sau nu, dacă serviciul lui era în pericol sau dacă va

dezlănțui iadul asupra lui pentru că o înfrunta. Will nici nu-și mai aducea aminte când a suferit ultima dată ca în această după-amiază. Au așteptat în afara afurisitului de depozit o oră întreagă, înainte ca poliția din Doraville să le dea drumul. Will a înțeles, din punct de vedere intelectual, de ce detectivii au dorit să discute cu ei. Existau două cadavre și găuri de glonț peste tot. Era un stoc de mitraliere ilegale pe un raft, în spate. Era un seif mare în biroul Juliei Ling, cu ușa deschisă, și bancnote de o sută de dolari împrăștiate pe jos. Nu nimereai la o astfel de scenă și eliberai singurii doi martori. Erau formulare ce necesitau să fie completate și întrebări la care trebuia să se răspundă. Will a fost nevoit să dea o declarație.

A trebuit să aștepte cât Amanda a dat declarația ei. Părea că nu s-a grăbit. A așteptat în mașină, privind-o cum vorbește cu detectivii, simțind în piept un cutremur.

Luase telefonul în mână și apoi îl lăsase de nenumărate ori. Ar trebui s-o sune pe Sara? Ar trebui s-o lase în pace? Avea nevoie de el? L-ar suna ea dacă ar avea nevoie? Trebuia să o vadă. Dacă ar vedea-o, ar ști cum să reacționeze, să facă pentru ea ce ar avea nevoie. Ar lua-o în brațe, l-ar săruta obrazul, gâtul, gura. Ar face ca totul să fie mai bine.

Sau ar sta, pur și simplu, în hol ca un nătărău, mângâindu-i mâna.

Amanda pocni din degete ca să-i capteze atenția. Will nu ridică privirea, dar ea vorbi, oricum.

— Persoana pe care o contactăm în caz că pățești ceva este Angela Polaski. Sau ar trebui să spun Angie Trent, presupun, din moment ce este soția ta.

Ea tăcu o clipă, pentru ca vorbele ei să-și facă efectul.

— Încă *este* soția ta?

Scutură din cap. Niciodată în viața lui nu-și mai dorise atât de mult să pocnească o femeie.

— Ce ai fi vrut să fac, Will?

El continuă să scuture din cap.

— Așadar, îți spun că – nu știu ce este pentru tine doctor Linton acum: amantă, prietenă, camaradă – are necazuri și apoi ce? Lăsăm totul baltă ca să mergem să-i faci ochi dulci?

Will se ridică în picioare. N-avea de gând să treacă prin așa ceva. Va face autostopul înapoi spre Atlanta dacă era nevoie.

Ea oftă, ca și cum întreaga lume era împotriva ei.

— Gardianul va fi aici într-o clipă. Am nevoie să te aduni ca să te pregătesc pentru conversația cu Roger Ling.

Will se uită la ea pentru prima dată de când au părăsit spitalul.

— Pe mine?

— A cerut să discute cu tine în mod special.

Era un fel de păcăleală, dar Will nu-și dădea seama despre ce este vorba.

— Cum de îmi știe numele?

— Bănuiesc că l-a informat sora lui.

Din câte știa Will, Julia Ling era încă fugară.

— L-a sunat la închisoare?

Ea își încrucișă brațele pe piept.

— Roger Ling este la carceră pentru că a ascuns o lamă de ras în rect. Nu primește telefoane și nici vizitatori.

Izolarea nu a împiedicat niciodată transmiterea mesajelor în închisoare. Erau atât de multe telefoane mobile ilegale înăuntru, încât, anul trecut, în timpul unei greve naționale a prizonierilor, cotidianul *The New York Times* a fost copleșit cu telefoane de la pușcăriași, în care își exprimau cererile.

Cu toate acestea, Will spuse:

— Roger Ling a cerut să vorbească cu mine, în mod special?

— Da, Will. Cererea a venit prin avocatul lui. A cerut să vorbească cu tine, în mod special. Apoi

recunoscu: Bineînțeles că m-au sunat pe mine prima. Nimeni nu știe cine naiba ești tu. Cu excepția lui Roger, se pare.

Will se așeză din nou pe scaun. Își simți maxilarul încleștându-se. Tăcerea voia să revină. O simțea ca pe o umbră ce se ivește în spatele lui.

— Cine crezi că este polițistul care a luat-o pe doctorița Linton la întrebări în spital? întrebă ea.

El scutură din cap. Nu voia să se mai gândească la Sara. Se simțea bolnav de fiecare dată când se gândea prin ce a trecut astăzi, fără să aibă pe nimeni alături.

— Cine crezi că este polițistul? repetă Amanda.

Pocni din nou din degete, ca să-i atragă atenția.

El privi în sus. Voia să-i rupă mâna.

— Chestiunea asta nu se referă la mine. Este vorba de Faith și de a o aduce pe mama ei înapoi. Acum, cine crezi că este polițistul?

El își drese glasul.

— Cum de-i cunoști pe toți acești oameni?

— Ce oameni?

— Hector Ortiz, Roger Ling, Julia Ling, Perry, garda de corp ce conduce un Mercedes. De ce te tutuiești cu toți acești oameni?

Rămase tăcută, cântărind, în mod evident, dacă să răspundă sau nu. Într-un târziu, se înduplecă.

— Știi că am început meseria împreună cu Evelyn. Eram cadeți, amândouă. Eram partenere, până când s-au săturat ca noi să le luăm toate cazurile. Clătină din cap când își aminti. Aceștia sunt băieții răi, care se aflau de tabăra cealaltă. Droguri, violuri, crime, atacuri, negocieri de ostatici, crimă organizată, spălare de bani. Sunt în afaceri tot de atâta timp ca și noi. Adăugă, cu părere de rău: Ceea ce înseamnă foarte, foarte mult timp.

— Ai avut cazuri împotriva lor?

Erau cincizeci de scaune în cameră, dar ea se așeză chiar lângă el.

— Ignatio Ortiz și Roger Ling nu au ajuns în vârf peste noapte. Au călcat peste cadavre. Grămezi de cadavre. Iar partea tristă o reprezintă faptul că odată erau ființe umane. Erau oameni normali și cumsecade, ce mergeau la biserică în fiecare duminică și respectau programul de lucru de la serviciu în timpul săptămânii.

Amanda scutură, din nou, din cap și Will își dădu seama că vorbele ei evocă amintiri pe care ar prefera să le uite. Cu toate acestea, ea-i spuse:

— Știi că termenul de *subteran* se referă la partea nevăzută a societății, dar se referă, de asemenea, și la partea vulnerabilă. Partea slabă. Pe aceștia îi folosesc monștrii ca Roger Ling și Ignatio Ortiz. Dependență, lăcomie, sărăcie, disperare. Odată ce acești indivizi și-au dat seama cum să exploateze acești oameni, nu s-au mai uitat niciodată înapoi. Și-au început cariera ducând tăvi pentru vânzătorii de droguri când aveau doisprezece ani. Au ucis înainte să aibă vârsta necesară pentru a putea consuma alcool într-un bar. Au despicat gâtlejuri și au ucis în bătaie bătrâne și au făcut orice a fost nevoie ca să ajungă în vârf și să-și mențină puterea. Așadar, când mă întrebi de ce mă tutuiesc cu ei, este pentru că îi *cunosc.* Știu cine sunt. M-am uitat în abisul și întunericul din sufletele lor. Dar îți garantez că reciproca nu e valabilă. Nu au nici cea mai vagă idee cine sunt eu și mi-am petrecut întreaga carieră menținând această situație.

Will încheiase cu menajamentele.

— Ei o cunosc pe Evelyn.

— Da, admise Amanda. Cred că da.

El se lăsă pe spate, în scaun. Era uimitor ce recunoscuse. Nu știa cum să răspundă. Din nefericire, sau poate din fericire, ea nu i-a dat ocazia.

Ea își împreună mâinile. Momentul de împărtășire a amintirilor trecuse.

— Să vorbim despre acest polițist care i-a pus întrebări Sarei la spital.

Will încerca încă să-și concentreze mintea asupra celor de-abia povestite. Pentru numai un moment, uitase complet de Sara.

— Chuck Finn, sugeră ea.

Will își sprijini capul de perete. Simțea răceala blocului de ciment pe scalpul său.

— A fost polițist. Instinctul nu se pierde, indiferent câtă heroină consumi. E înalt. Probabil a pierdut mult în greutate, din cauza obiceiului său. Sara nu l-ar recunoaște după fotografia din dosar. Presupun că e fumător. Majoritatea drogaților sunt.

— Așadar, la spital, tu crezi că Chuck Finn a aflat de la Sara că Marcellus Estevez ar putea trăi, așa că l-a trimis pe Franklin Heeney în incintă ca să-l omoare.

— Tu nu crezi la fel?

Amanda nu răspunse imediat. Își dădu seama că ce a spus ea despre Evelyn Mitchell încă o apăsa.

— Nu știu ce să mai cred, Will. Și jur că este adevărul-adevărat.

Părea obosită. Avea umerii căzuți, aceasta fiind un soi de detașare. Reluă în gând conversația lor, întrebându-se ce o făcuse, în sfârșit, să recunoască faptul că Evelyn Mitchell nu era curată ca lacrima. N-o mai văzuse în viața lui pe Amanda renunțând la ceva. O parte din el simțea milă pentru ea, iar o altă parte realiza că s-ar putea să nu mai aibă această șansă. Așa că lovi cât ea încă era cu garda jos:

— De ce nu te-au împușcat în afara depozitului?

— Sunt director adjunct la GBI. Ar avea multe probleme.

— Au răpit deja un ofițer de poliție decorat. Au tras în tine în interiorul depozitului. L-au omorât pe Castillo. De ce nu te-au ucis și pe tine?

— Nu știu, Will. Se frecă la ochi. Cred că suntem prinși în mijlocul unui fel de război.

Will privi stăruitor un afiș pentru o campanie împotriva metamfetaminei. O femeie fără dinți, cu o piele râioasă, se uita înapoi. Se întrebă dacă așa arăta drogata, femeia care i-a spus Sarei că era un tip întins lână containerul de gunoi. Oare cât trecuse între momentul când Marcellus Estevez încă era în viață și cel al luptei lui Franklin Heeney cu Sara pe podea, când o amenințase că-i despică fața cu scalpelul? Minute. Poate cel mult zece.

Will nu se putu abține. Își puse coatele pe genunchi și-și lăsă capul în mâini.

— Ar fi trebuit să-mi spui. O voce slabă din capul său îi striga să tacă. Dar nu putea: N-aveai niciun drept să ascunzi acel fapt de mine.

Amanda oftă din greu.

— Poate ar fi trebuit să-ți spun. Sau poate am avut dreptate să țin pentru mine. Dacă prima variantă e corectă, atunci îmi pare rău. Dacă a doua variantă este valabilă, atunci poți să fii furios pe mine mai târziu. Am nevoie să discutăm despre asta împreună. Trebuie să-mi dau seama ce se întâmplă. Dacă nu de dragul meu, atunci de dragul lui Faith.

Vocea ei suna la fel de disperată pe cât se simțea și el. Ziua aceea o învinsese în totalitate pe Amanda. Will nu se putu abține. Indiferent cât de mult o ura acum, nu putea să fie crud.

Și undeva în acest răstimp, declicul s-a produs. Nu și-a dat seama când, dar la un moment dat, în ultimele zece minute, mânia lui a început să se disipeze, așa că, acum, când se gândea la ea, când lua în considerare ce făcuse Amanda în privința Sarei, Will simțea o mânie purulentă, în locul uneia arzătoare.

Trase adânc aer în piept și expiră lent, pe când se lăsa pe spate.

— Bine. Trebuie să presupunem că toți cei care au murit lucrau în magazinul Juliei Ling – unii la registre, ceilalți pe teren, toți fiind implicați în ambele laturi ale afacerii ei.

— Crezi că Ling-Ling l-a trimis pe Ricardo Ortiz în Suedia, să aducă niște heroină?

— Nu, cred că Ricardo a căpătat curaj. A mobilizat toți lucrătorii, crezând că pot prelua afacerea lui Ling-Ling. A plecat pe cont propriu în Suedia. Will se uită la ceas. Era aproape șapte. A fost torturat, probabil de Benny Choo.

— Atunci de ce nu l-au tăiat să scoată drogurile și să termine cu el?

— Pentru că le-a spus că știa de unde pot face rost de mai mulți bani.

— Evelyn.

— Din cauza a ceea ce am spus mai devreme. Se întoarse către ea. Chuck Finn a menționat în una din sesiunile de grup de la „Aripi Vindecătoare", la care a participat și Hironobu Kwon, că fosta lui șefă stătea pe un morman de bani. Ajungem la ziua de ieri. Ricardo are burta plină de heroină și Benny Choo îl torturează. Prietenul lui, Hironobu Kwon, spune că știe de unde pot obține niște bani ca să scape din această situație. Will ridică din umeri: Se duc acasă la Evelyn. Benny Choo îi păzește ca să nu fugă. Numai că nu găsesc banii și Evelyn nu vrea să le spună nimic.

— Poate nu se așteptau să îl găsească pe Hector Ortiz acolo. Ricardo l-ar recunoaște pe vărul tatălui său.

Will vru să întrebe ce căuta Hector Ortiz, în primul rând, la Evelyn, dar nu voia să o determine pe Amanda să-l mintă chiar acum.

— Ricardo Ortiz ar ști că uciderea lui Hector i-ar aduce necazuri. Deja i-a întors spatele tatălui său, prin introducerea de heroină în țară. Ling-Ling îi vrea capul pentru că a aflat că Ricardo a turnat-o și pe ea. Banda lui Ricardo nu poate găsi banii în casa lui Evelyn. Ea nu vrea să vorbească. Ricardo trebuie să-și fi dat seama, în acel moment, că viața lui nu valora prea mult. E plin de baloane de heroină pe care nu le poate da mai departe. A

fost aproape omorât în bătaie. Benny Choo i-a pus un pistol la cap.

Will parcurse declarația lui Faith despre confruntarea ei cu Ortiz și Choo.

— Ultimul cuvânt al lui Ricardo a fost „Almeja”. Așa îi spunea Julia lui Evelyn, nu? De unde să știe Ricardo așa ceva?

— Dacă teoria ta susține că toată această poveste a pornit de la Chuck Finn, atunci de acolo îl știe.

— De ce ar fi numele lui Evelyn ultimul cuvânt al lui Ricardo?

— Este numele ei de stradă. Aș fi surprins dacă Ricardo i-ar cunoaște adevăratul nume. Dacă lucrezi de suficient timp la narcotice, ei inventează un nume de stradă după care să te strige. Uneori, numele se răspândește și în brigadă. „Hip” și „Hop” erau, în mod evident, prescurtări ale numelor de familie ale lor. Boyd Spivey era Sledge[7], după numele ciocanului. Chuck Finn era poreclit Fish[8], presupun că din cauză că nu-și aduceau aminte denumirea lemingului. Zâmbi. Era o altă glumă între ei. Roger Ling a contribuit cu numele „Almeja”, lucru ce ni s-a părut curios la momentul respectiv, până ne-am dat seama că nu vorbește câtuși de puțin limba părinților săi. E vorba de mandarină, dacă ești curios.

— Dar porecla ta care este?

— Eu nu lucrez la narcotice.

— Dar ei te cunosc.

— Wag, îi spuse ea. Prescurtarea de la Wagner.

Will n-a crezut-o.

— De ce a cerut Roger Ling să discute cu mine?

Râse, speriată.

— Doar nu crezi că ești singurul bărbat din închisoare care mă disprețuiește, în acest moment.

Se auzit un zumzet puternic și zăngănitul unor uși ce se deschideau și se închideau.

Doi gardieni au intrat în camera de așteptare, urmați de un tânăr, cu ochelari gen Harry Potter și

un păr neglijent, ce se potrivea cu aspectul său general. Cu siguranță nu era unul dintre prietenii vechi ai Amandei. Pe coatele jachetei avea petice de catifea din același material. Cravata lui era din bumbac împletit. Pe cămașă, deasupra buzunarului, avea o pată. Mirosea a clătite.

— Jimmy Kagan, spuse el, strângându-le mâinile.

— Nu știu ce sfori ai tras, directore adjunct, dar e prima dată, în șase ani de când sunt gardian aici, când am fost chemat înapoi la serviciu, la o oră atât de târzie din noapte.

Amanda revenise ușor la vechea ei fire. Era ca și cum ai vedea un actor intrând în pielea unui personaj.

— Apreciez cooperarea ta, gardian Kagan. Toți trebuie să ne facem meseria.

— Nu prea am avut de ales, recunoscu Kagan, arătând că gardienii ar trebui să deschidă ușa închisorii principale.

Îi conduse pe un hol lung, mergând rapid.

— N-am de gând să perturb întreg sistemul, indiferent cui telefonezi. Agent Trent, va trebui să te întorci în celule. Ling a fost la carceră în ultima săptămână. Poți vorbi cu el prin fanta din ușă. Sunt convins că știi genul de persoană cu care ai de-a face, dar îți spun sincer: n-aș sta în aceeași cameră cu Roger Ling nici dacă îmi pui pistolul la tâmplă. De fapt, sunt îngrozit că asta o să mi se întâmple într-o bună zi.

Amanda ridică din sprâncene către Will.

— Sună ca și cum maimuțele conduc grădina zoologică.

Kagan îi aruncă o privire care exprima faptul că o considera fie dusă în eroare, fie nebună.

— În orice moment din istoria sistemului penal american, cel puțin jumătate din deținuți au fost diagnosticați cu vreo boală mentală, îi spuse lui Will.

Will aprobă din cap. Auzise statisticile și înainte. Toate închisorile din țară la un loc cumpărau mai multe medicamente antidepresive decât orice altă instituție singulară.

— Unii dintre ei sunt mai răi ca alții. Ling e mai rău decât cei mai răi. Ar trebui să fie dus într-un ospiciu, încuiat și să arunce cheia, spuse Kagan.

O altă poartă se deschise și apoi se închise în urma lor. Kagan le înșiră regulile.

— Nu te apropia de ușă. Să nu crezi că ești în siguranță doar pentru că ești la distanță de un braț. Omul acesta este foarte inventiv și are mult timp la dispoziție. Lama de ras pe care i-am găsit-o în fund era înfășurată într-o batistă făcută de Ling din firele pe care le-a scos din cearșafuri. A durat două luni. A imprimat o stea a Rebelilor Galbeni pe ea, ca o glumă. Probabil a vopsit-o cu urină.

Kagan se opri la o altă ușă și așteptă să se deschidă.

— N-am idee cum a obținut lama de ras. Este în celulă douăzeci și trei de ore pe zi. În timpul pe care îl petrece în curte este izolat – e singur după gratii. Nu primește vizite și toți gardienii sunt îngroziți de el.

Ușa se deschise și el continuă să meargă.

— Dacă ar depinde de mine, l-aș lăsa să putrezească în gaura aceea. Dar nu depinde de mine. Va fi ținut la carceră încă o săptămână, cu excepția situației în care ar comite o faptă îngrozitoare. Și crede-mă, este capabil de ceva îngrozitor.

Gardianul se opri în fața unor uși de metal. Prima se deschise și intrară înăuntru.

— Ultima dată când l-am încuiat la carceră, gardianul care l-a trimis acolo a fost atacat a doua zi. N-am descoperit niciodată făptașul, dar omul și-a pierdut un ochi. I-a fost smuls cu mâna.

Ușa din spatele lor se închise, apoi cea din față se deschise.

— Camerele video vă vor supraveghea, domnule Trent, dar trebuie să vă avertizez că timpul nostru de intervenție este de șaizeci și una de secunde, puțin peste un minut. Nu ne putem apropia mai mult de atât. Am o întreagă echipă pregătită și în așteptare, în cazul în care se întâmplă ceva, spuse Kagan. Îl bătu pe Will pe spate: Noroc.

Un gardian aștepta să-l conducă pe Will. Pe chipul omului era întipărită groaza pe care o vezi doar pe fața condamnaților la moarte. Era ca și cum te-ai fi uitat într-o oglindă.

Will se întoarse către Amanda. Rupsese tăcerea în sala de așteptare pentru ca ea să-l îndrume în legătură cu discuția cu Roger Ling, dar de-abia acum realiză că ea nu-i dăduse niciun sfat.

— Vrei să mă ajuți aici?

— *Quid pro quo,* Clarice. Nu te întoarce fără niște informații utile, spuse ea.

Will își reaminti că o urăște.

Gardianul îl îndrumă către celulă. Ușa se închise în spatele lor.

— Stai aproape de pereți. Dacă vezi că vine ceva spre tine, acoperă-ți ochii și închide gura. Probabil e rahat, spuse el.

Will încercă să meargă ca și cum testiculele lui nu se retrăseseră în corp.

Luminile erau stinse în celule, dar holul era bine luminat. Gardianul se ținea lângă perete, departe de prizonierii din fața lui. Will îi urmă exemplul. Simțea câte o nouă pereche de ochi cum îl urmăreau, pe când trecea pe lângă fiecare celulă. Era un zgomot, în spatele lui, ca și cum ceva aluneca, în timp ce zmeie, bucăți mici de hârtie cu sfori legate de ele, treceau peste podeaua de beton, spre el. În mintea lui, Will înșiră toate obiectele care ar fi putut face obiectul contrabandei în celule. Așchii făcute din periuțe de dinți și piepteni. Lame confecționate din bucăți de metal furat din bucătărie. Fecale și urină, amestecate

astfel încât să iasă o bombă cu gaz. Așa dintr-un cearșaf împletită într-un bici cu lame de ras legate la capete.

Încă un ansamblu de porți duble. Prima se deschise. Au trecut prin ea și s-a închis. Secundele treceau. A doua s-a deschis, cu zgomot.

Au ajuns la o ușă solidă, cu o bucată de geam la nivelul ochilor. Gardianul scoase o legătură grea de chei și o găsi pe cea potrivită. O înfipse într-o încuietoare în zid. Se auzi un zgomot specific când se deschise lacătul. Se întoarse și privi spre camera video de deasupra. Amândoi au așteptat până s-a auzit un clinchet de la gardianul care îi supraveghea dintr-o altă cameră. Ușa se deschise.

Carcera. Gaura.

Holul avea cam zece metri lungime și trei metri lățime. Pe o parte erau opt uși de metal, iar pe cealaltă parte un perete de beton. Celula avea priveliște înăuntrul închisorii, nu în afară. Nu erau ferestre, aer proaspăt, lumină solară sau speranță.

După cum subliniase Kagan, acești oameni nu aveau nimic la dispoziție, decât timp.

Spre deosebire de restul închisorii, la carceră erau toate luminile aprinse. Strălucirea becurilor fluorescente îi dădu lui Will o durere de cap bruscă. Holul era cald și umed. Plutea ceva în aer, ca o presiune, o greutate, un sentiment greoi. Avea sentimentul că se află în mijlocul unui câmp, așteptând să-l lovească o tornadă.

— E în ultima celulă, spuse gardianul.

Se lipi din nou de perete, umărul lui frecând blocul de beton. Se vedea cum vopseaua a fost îndepărtată de umerii gardienilor care au trecut pe acolo de-a lungul anilor. Ușile de vizavi erau bine prinse în țâțâni. Fiecare avea o fereastră sus, îngustă, la nivelul ochilor, prin care se putea vorbi ușor. Era o crăpătură jos pentru tăvile cu mâncare și pusul cătușelor. Toate ușile și geamurile erau securizate cu lacăte grele și nituri.

Gardianul se opri la ultima ușă. Își puse mâna pe pieptul lui Will și se asigură că spatele lui e lipit de perete.

— Nu-i nevoie să-ți spun să stai acolo, nu-i așa, uriașule?

Will clătină din cap.

Omul păru că-și adună curajul înainte de a se îndrepta către ușa celulei. Apucă lacătul ce ținea geamul de la celulă coborât.

— Domnule Ling, dacă trag oblonul, îmi vei face necazuri?

Se auzi un râset înăbușit în spatele ușii. Roger Ling avea același accent sudic greoi, ca și sora sa.

— Cred că ești în siguranță pentru moment, Enrique.

Gardianul transpira. Apucă lacătul și-l trase înapoi, retrăgându-se atât de repede, încât pantofii lui scârțâiră pe podea.

Will simți picăturile de sudoare cum i se preling pe gât. Roger Ling stătea, în mod clar, cu spatele lipit de ușă. Will putea vedea partea laterală gâtului, capătul urechii, un crâmpei din uniforma oranj de pușcăriaș ce îi acoperea umărul. Luminile erau aprinse înăuntru, mai strălucitoare decât cele de pe hol. Will văzu toaleta celulei și marginea saltelei de pe podea. Spațiul era mai strâmt decât al unei celule normale, mai mic de doi metri și cincizeci de centimetri lungime, probabil un metru și douăzeci de centimetri lățime. În afara toaletei, nu era nimic altceva. Nu erau scaune, o masă, nimic care să te facă să te simți ca o ființă umană. Mirosul obișnuit de închisoare – transpirație, urină, fecale – era mai pătrunzător aici. Will realiză că nu se auzeau țipete. În mod normal, o închisoare era la fel de zgomotoasă ca o școală primară, în special noaptea. Bilețelele își făcuseră treaba. Toți locatarii de la carceră încetaseră cu gălăgia pentru că Roger Ling avea un vizitator.

Will așteptă. Își auzea inima pulsând în piept și sunetul răsuflării lui, intrând și ieșind din plămâni.

— Ce face Arnoldo? întrebă Ling.

Cățelul chihuahua al Juliei Ling. Will își drese vocea.

— E bine.

— Îl lasă să se îngrașe? I-am spus să nu-i dea voie să se îngrașe.

— Pare… Will se străduia să găsească un răspuns. Nu-l lasă să moară de foame.

— Naldo este o creatură mică și drăgălașă, spuse Ling. Întotdeauna spun că un chihuahua e la fel de nervos pe cât e și stăpânul. Ești de acord cu asta?

Will nu se gândi prea mult, dar spuse:

— Presupun că ai dreptate. Al meu este destul de relaxat.

— Cum o cheamă?

Toată discuția avea un rost, la urma urmei. Ling primea confirmarea că vorbește cu omul potrivit.

— Betty.

Trecuse testul.

— Mă bucur să te cunosc în persoană, domnule Trent.

Ling își schimbă poziția și Will văzu o mare parte din gâtul lui. Un tatuaj cu un dragon îi ajungea până la vertebre. Aripile se întindeau pe capul lui ras. Ochii îi erau galben-deschis.

— Sora mea este destul de îngrozită, spuse Ling.

— Îmi dau seama.

— Rahații ăia neînsemnați au încercat s-o omoare.

Avea vocea aspră, exact genul la care te-ai aștepta de la un bărbat care a mutilat și a ucis două femei.

— N-ar acționa așa de dur, dacă n-aș fi închis aici. Le-aș da dureri de cap. Mă crezi?

Will privi spre gardian. Omul era tensionat ca un buldog gata de luptă. Sau de fugă, ce părea opțiunea mai înțeleaptă. Will se gândi la echipa de intervenție care aștepta și se întrebă ce putea face

Roger Ling în șaizeci și una de secunde. Multe, probabil.

— Știi de ce am cerut să vorbesc cu tine? întrebă Ling.

— N-am idee, recunoscu Will cu sinceritate.

— Pentru că n-am încredere în nimic din ce are de spus cățeaua aceea.

În mod clar, se referea la Amanda.

— E un lucru inteligent, probabil.

El râse. Will ascultă ecoul sunetului prin celulă.

Nu era nicio urmă de bucurie în acel râset. Era rece, aproape maniacal. Will se întrebă dacă victimele lui Ling auziseră acest râset în timp ce erau strangulate cu lesa lui Arnoldo.

— Trebuie să punem capăt acestei situații. Prea mult sânge pe străzi nu este benefic pentru afaceri, spuse Ling.

— Spune-mi cum să fac ca să se întâmple așa ceva.

— Am primit un mesaj de la Ignatio. Înțelege că Galbenii nu sunt în spatele acestei probleme. Vrea pace.

Will nu era chiar expert în bande, dar avea îndoieli că liderul Los Texicanos va întoarce și celălalt obraz în cazul în care fiul lui a fost bătut și apoi ucis. Îi spuse lui Ling ce credea:

— Eu aș presupune că domnul Ortiz vrea răzbunare.

— Nu, omule. Nu vrea răzbunare. Ricardo și-a săpat singur groapa. Ignatio știe asta. Asigură-te că află și Faith. Ea a făcut ceea ce a fost nevoită. Familia e familie, n-am dreptate?

Lui Will nu-i plăcea faptul că acest om îi știa numele lui Faith și era al naibii de convins că nu are încredere în asigurările lui. Totuși, acceptă:

— O să-i spun.

Ling repetă cuvintele surorii lui.

— Tinerii aceștia sunt nebuni, omule. Nu percep valoarea vieții. Te spetești ca să le asiguri o viață bună. Le dai mașini nou-nouțe și îi trimiți la școli

private și imediat ce sunt pe cont propriu, buf, se întorc și îți trosnesc una.

Will se gândi că termenul „buf” reprezenta doar jumătate din adevăr, dar păstră ideea pentru el.

— Ricardo învăța la Westminster, spuse Ling. Știai asta?

Will auzise de școala aceea privată, care costa mai mult de douăzeci și cinci de mii de dolari pe an. Mai știa din dosarul lui Hironobu Kwon că urmase cursurile școlii, cu o bursă la matematică. Așadar, altă conexiune.

— Ignatio a crezut că poate cumpăra pentru fiul lui o viață diferită, dar fiind un copil bogat și răsfățat, a devenit dependent de Oxy, spuse Ling.

— Ricardo a fost la dezintoxicare?

— Rahat, tipul *locuia* la dezintoxicare.

Ling se foi din nou. Will auzea materialul cămășii lui oranj, aspre, frecându-se de ușa de metal.

— Ai copii?

— Nu.

— Nu de care să fi aflat, nu? Râse, ca și cum ar fi fost amuzant, apoi continuă: Am trei copii. Două foste neveste care latră la mine pentru bani. Le dau, totuși. Îmi țin băieții la respect, nu le lasă pe fiicele mele să se îmbrace ca niște târfe. Nu prizează droguri. Ridică din umeri, a nepăsare. Ce poți să faci, totuși? Uneori se moștenește. Nu contează de câte ori le arăți calea cea dreaptă, ajung la o anumită vârstă și au propriile lor idei. Se gândesc că poate nu sunt nevoiți să muncească pentru a ajunge sus. Văd ce au alți oameni și consideră că trebuie doar să se ducă și să ia.

Ling părea să știe destul de multe despre suferințele părintești ale lui Ignatio Ortiz.

Era ciudat, ținând seama că erau închiși în două închisori separate, aflate la aproape un stat distanță una de cealaltă. Boyd Spivey se înșelase. Galbenii nu încercau să-i scoată din afacere pe Bruni. Galbenii lucrau pentru Bruni.

— Ai o relație de afaceri cu domnul Ortiz, spuse Will.

— E o afirmație corectă.

— Ignatio i-a cerut Juliei să-i dea fiului său o slujbă de partea legală a afacerii sale.

— E bine pentru un tânăr să aibă o meserie. Și Ricardo a acceptat. Acorda o atenție deosebită meseriei. Majoritatea asamblau cutii și montau uși. Ricky era diferit. Era inteligent. Știa să pună la lucru oamenii potriviți. Ar fi putut să conducă propriul lui magazin într-o bună zi.

Will începea să înțeleagă.

— Ricardo și-a format o echipă – Hironobu Kwon și ceilalți lucrau la magazinul surorii tale. Poate au văzut bani venind din părți mai puțin legale ale afacerii și s-a gândit că merită și ei o bucată mai mare. Ortiz n-ar accepta niciodată ca o bandă începătoare să ia o parte din felia celor de la Los Texicanos, chiar dacă banda aparține fiului său.

— Să începi o afacere este mai greu decât pare, în special în franciză. Trebuie să plătești taxele.

— Ai aflat de călătoria lui Ricardo în Suedia.

— La naiba, toată lumea a auzit. Chicoti ca și cum ar fi fost amuzant. Când ești la vârsta aceea, problema este că nu știi când să-ți ții gura. Tânăr, prost și plin de ifose.

— Oamenii tăi au vorbit cu Ricardo despre călătoria lui. Ricardo a spus că ar putea exista o modalitate de a se salva. Ți-a spus că poate face rost de niște bani. O grămadă de bani. Aproape un milion de dolari, bani gheață.

Will nu mai menționă că probabil îl torturau pe tânăr în timpul discuției. Își imagina că Ricardo ar fi fost dispus să o vândă și pe maică-sa când au terminat cu tortura.

— Sună ca un târg pe care niciun om de afaceri nu-l poate refuza.

Totul căpăta sens. Ricardo își dusese echipa la Evelyn, unde au întâmpinat mult mai multă

rezistență decât anticipaseră. L-au omorât pe Hector. Chiar dacă Amanda avea dreptate și Hector Ortiz era doar un vânzător de mașini, nu aveau cum să scape, din cauză că era fratele lui Ignatio Ortiz.

— Ricardo i-a dus la casa lui Evelyn, ca să pună mâna pe bani. Numai că nu au mizat pe riposta ei. Au avut prea multe probleme. Au fost nevoiți să se regrupeze. Apoi a apărut Faith.

— Ai mai auzit povestea asta și înainte? întrebă Ling.

— Au dus-o pe Evelyn în altă parte ca să o interogheze, continuă Will.

— Sună ca un plan, omule.

— Numai că ea nu a predat banii. Dacă ar fi făcut-o, n-aș mai fi aici.

— Asta nu știu, frate. Se pare că ai pierdut un detaliu important în povestea ta, râse el.

— Ce vrei să spui?

— Gândește-te.

Will era încă nedumerit.

— Singurul mod prin care ucizi un șarpe este să-i tai capul.

— Bine.

Will tot nu-și dădea seama despre ce este vorba.

— Din câte pot să spun, șarpele acela bătrân este tot acolo și se zbate.

— Te referi la Evelyn?

— Rahat, tu crezi că acea cățea bătrână ar strânge un grup de puști care s-o urmeze? Târfa nu-și putea ține nici propria casă în ordine. Țâțâi din buze, la fel ca sora lui. Nu, aceasta este lucrarea unui bărbat, frate. Cum crezi că mi-au atacat sora? Cățelele n-au curaj pentru astfel de lucruri.

Will n-avea de gând să-i contrazică punctul de vedere. Găștile erau clubul de bază al băieților – mai patriarhal decât Biserica Catolică. Julia Ling conducea numai pentru că fratele ei îi dăduse voie. Generalii nu se duc la război. Își trimit pionii în

primele rânduri. Hironobu Kwon a fost împușcat la câteva minute după ce a pătruns în casă. Ricardo Ortiz a fost lăsat în urmă. Benny Choo îi pusese un pistol la tâmplă. Omul fusese bătut. A fost abandonat. Se putea renunța la el. Altcineva le dăduse pontul despre Evelyn. Altcineva conducea banda.

— Chuck Finn, spuse Will.

Ling râse, ca și cum numele l-ar fi luat prin surprindere.

— Chuckleberry Finn. Credeam că fratele este mort până acum. Fish dormind cu peștii.

— El e în spatele acestei povești?

Roger nu-i răspunse.

— Și bătrânul Sledge, doborât și el. Din câte aud, i-au făcut fratelui o favoare. A murit ca un bărbat, în loc să aștepte să fie anihilat ca un câine. Nu pot să spun că n-a ieșit ceva bun din asta.

— Cine este în spatele…

— Hei, vizita s-a încheiat.

Roger Ling bătu în ușa celulei.

— Enrique, închide.

Gardianul începu să tragă geamul la loc. Will încercă să-l oprească. Ca un șarpe care lovește, mâna lui Ling se întinse, înhățându-l pe Will de încheietură. Îl trase atât de tare încât umărul lui Will se lovi de ușă. Obrazul îi era lipit de suprafața rece de metal. Simți o răsuflare fierbinte în ureche.

— Știi de ce ești aici, frate?

Will se trase înapoi din toate puterile. Încercă să împingă cu piciorul în ușă.

Strânsoarea lui Ling era puternică, dar din voce îți dădeai seama că nu făcea niciun efort.

— Spune-i lui Mandy că Evelyn e moartă. Vocea lui scăzu: Pac-pac. Două gloanțe în cap. Ding-dong, Almeja este moartă.

Ling îl eliberă. Will căzu pe spate, umerii lui lovindu-se de peretele de beton. Inima lui bătea ca un metronom. Privi înapoi la ușa celulei. Răsună scârțâitul metalului, alunecând peste alt metal.

Geamul se închise, dar nu înainte ca Will să vadă ochii lui Ling. Erau negri și inexpresivi, lipsiți de viață. Dar mai era ceva acolo. O rază de triumf amestecată cu sete de sânge.

— Când? țipă Will. Când s-a întâmplat?

Vocea lui Ling suna înăbușit, din spatele ușii.

— Spune-i lui Mandy să se îmbrace frumos la înmormântare. Întotdeauna am plăcut-o în negru.

Will se scutură. Pe când mergea pe coridor, se întreba ce era mai rău: să simtă răsuflarea fierbinte a lui Roger Ling pe gâtul său ori să le spună Amandei și lui Faith că Evelyn Mitchell a murit.

Capitolul 14

Faith luă un cărucior de cumpărături din cele înșirate în fața magazinului. Găsi o listă veche în geanta ei și o luă în mână, pe când intra în clădire, pretinzând că este o altă zi la cumpărături. Poliția din Atlanta îi luase pistolul marca Glock pentru a efectua teste balistice, dar nu știau că Zeke avea o armă Walther P99, pe care o păstra încărcată în compartimentul lui pentru mănuși. Greutatea trăgea de breteaua genții ei, pe când și-o pusese pe umăr. Arma nemțească era foarte potrivită pentru fratele ei, care nu luptase niciodată. Era masivă și costisitoare, genul de obiect pe care-l ții de spectacol. Dar putea și să doboare un om de la nouăzeci de metri și, dacă stătea să se gândească, era tot ce îi trebuia.

Merse mai întâi la raionul de legume și fructe, alocând mai mult timp ca obicei pentru a încerca prospețimea portocalelor decojite puse la vedere. Puse câteva într-o pungă de plastic, apoi trecu la produse de patiserie. Ar fi trebuit să iasă din casă cu ore în urmă, dar a vrut să aștepte până când a primit un telefon de la Zeke referitor la faptul că Jeremy și Emma erau instalați confortabil în cartierul ofițerilor de la Baza Aeriană Dobbins. A

durat o veșnicie până au terminat de împachetat totul în autoturismul Impala al lui Jeremy. Zeke se enervase pe scaunul auto. Jeremy era încă bosumflat din cauza confiscării iPhone-ului. Emma nu plânsese, deoarece fratele ei mai mare era acolo ca să o liniștească, dar Faith, în schimb, a plâns ca un copil imediat ce mașina a dispărut în capătul străzii.

Faith presupunea că bărbații care i-au răpit mama erau le fel de pricepuți, pe cât erau de lipsiți de scrupule. Din punct de vedere tactic, ei au fost întotdeauna în avantaj, fie că au luat-o pe Evelyn, fie că au intrat în casa lui Faith.

Dar cu doi polițiști care stăteau în bucătăria ei și fratele ei înalt de un metru nouăzeci și trei de centimetri care se învârtea prin casă ca un bătăuș ce caută harță, n-ar mai fi intrat în casă sub nicio formă.

L-au urmărit însă pe Jeremy, veriga cea mai slabă, cu excepția Emmei. Lui Faith i se tăie respirația, în timp ce se gândea la copiii ei. A fost atât de îngrijorată pentru mama ei, încât și-a neglijat restul familiei. Acest lucru nu se va mai repeta. Îi va proteja pe toți sau va muri încercând.

Faith simți o prezență peste umăr. Cineva o urmărea. Simți o privire ațintită asupra ei, care o urmărea din momentul în care ieșise din casă. Din când în când, Faith se întorcea. Văzu un puști într-o uniformă a unei firme ce vindea cartofi prăjiți, care așeza pungi pe rafturi. El îi zâmbi. Faith îi răspunse cu un zâmbet, apoi continuă să împingă căruciorul printre rafturi.

Când Faith era mică, Charles Chip venea în fiecare luni să le umple cutiile de metal maro cu niște cartofi prăjiți. Marțea și joia Petro, lăptarul, punea lapte proaspăt în suportul de metal de lângă ușa garajului. Doi litri costau nouăzeci și doi de cenți. Sucul de portocale costa cincizeci și doi de cenți. Laptele bătut, preferatul tatălui ei, era patruzeci și șapte de cenți. Dacă Faith se purta

frumos, mama ei o lăsa să numere mărunțișul, ca să-l plătească pe Petro. Uneori, Evelyn cumpăra ciocolată cu lapte, la cincizeci și șase de cenți, pentru ocazii speciale. Zile de naștere. Note bune. Jocuri câștigate. Recitaluri de dans.

Cosmetice. Vitamine. Șampon. Cărți poștale. Cărți. Săpun. Faith continua să îngrămădească diverse produse în căruciorul ei, dorindu-și ca oricine era acolo să o contacteze. Își încetini pașii. Căruciorul era aproape plin. Verifică iPhone-ul lui Jeremy. Nu era niciun mesaj pe Facebook, niciun e-mail de la GoodKnight92. Faith continuă să meargă prin magazin, returnând șamponul și vitaminele și răsfoind, din nou, revistele cu atenție. Își privi ceasul. Era aici de aproape o oră și nimeni nu o abordase. Roșcatul va începe, probabil, să se întrebe de ce durează așa de mult. Tânărul detectiv nu a părut deranjat când i-a spus că se duce singură să cumpere alimente. Încă își mai lingea rănile, după ce Faith îi luase pistolul. Ea nu știa cât de mult mai poate să întindă coarda până să primească o ripostă dură.

Ocoli un bătrân care se oprise în mijlocul raionului de legume. Faith știa că ei voiau ca ea să se ducă în parcare. Doreau ca ea să fie singură. Ea ar fi vrut să cedeze și să termine odată. Puse mâna pe geantă, gata să o ia din cărucior. Dar a judecat logic. Nu puteau să o răpească din mijlocul supermarketului. Ar putea încerca, dar Faith n-ar merge nicăieri. Ar trebui fie să negocieze cu ea, fie să o împuște. N-ar fi părăsit acest magazin fără să încheie un târg care să o aducă pe mama ei înapoi.

Faith se opri în fața toaletei și-și lăsă căruciorul la ușă. Acesta era al treilea drum al ei până la toaletă, de când intrase în supermarket. Nu încerca doar să-i facă să se arate. Unul dintre simptomele diabetului era faptul că vezica ei era în permanență plină. Deschise ușa toaletei pentru femei și-și ținu respirația, din cauza mirosului. Murdăria acoperea pereții de oțel inoxidabil și podeaua de gresie.

Aerul era murdar. Dacă ar fi avut de ales, ar fi așteptat până ajungea acasă, dar Faith nu-și permitea acest lux.

Cercetă toate cele patru toalete, apoi o alese pe cea pentru persoane cu dezabilități pentru că era cea mai puțin murdară. Coapsele o dureau când se aplecă pe scaunul de toaletă. Era o chestiune de echilibru. Trebuia să-și țină geanta strâns în față, pentru că nu avea unde s-o agațe și îi era teamă că imitația de piele se va lipi de podea.

Ușa se deschise. Faith privi pe sub ușa toaletei. Văzu o pereche de pantofi de damă, cu tocuri joase. Glezne groase, îndesate în ciorapi maro. Robinetul începu să curgă. Se auzi dozatorul cu prosoape de mână. Robinetul se închise. Ușa se deschise din nou, apoi se închise lent.

Faith închise ochii și mormăi o rugăciune de mulțumire. Terminase, așa că trase apa, apoi își ridică geanta pe umăr. Ușa toaletei nu se încuia foarte bine. Clanța lipsea, așa că a trebuit să-și înfigă degetul mic în axul de metal ca să deschidă ușa.

— *Hola.*

Într-o clipită, Faith trecu în revistă tot ce a putut observa la bărbatul ce stătea în fața ei. Talie medie, mai înalt cu câțiva centimetri decât Faith, în jur de nouăzeci de kilograme. Piele brună. Păr negru. Ochi albaștri. Degetul arătător stâng era bandajat. Avea un tatuaj cu un șarpe pe partea dreaptă a gâtului. Blugi uzați, cu găuri în genunchi. Jachetă neagră călduroasă, cu o protuberanță în față, unde nu se putea ascunde decât un pistol. Borul șepcii de baseball negre era tras pe ochi, dar tot îi putea vedea fața: părul facial, alunița de pe obraz.

Era cam de vârsta lui Jeremy, dar cât se poate de diferit de fiul ei docil și iubitor. Ura părea că radiază din el. Faith cunoștea acest gen de om, avusese de-a face cu ei de multe ori înainte. Temperament exploziv. Plin de venin. Prea tânăr

ca să fie inteligent și prea prost ca să îmbătrânească.

Faith băgă mâna în poșetă.

Îi arătă spre protuberanța de sub jachetă:

— N-aș face asta în locul tău.

Faith simțea oțelul rece al pistolului Walther. Gura pistolului era îndreptată înspre bărbat. Degetele ei erau aproape de trăgaci. Putea să-l împuște prin geantă înainte ca el să apuce să se gândească să-și ridice jacheta.

— Unde este mama mea?

— Mama *mea,* a repetat el. O spui ca și cum îți aparține doar ție.

— Nu implica familia mea.

— Nu tu conduci aici.

— Am nevoie să știu că este în viață.

El împinse bărbia în față și scoase un țțț din limbă, în spatele dinților. Gestul îi era familiar lui Faith. Primise același răspuns de la aproape orice infractor pe care îl arestase vreodată.

— E în siguranță.

— De unde știu asta?

— Nu știi, cățea. Nu știi nimic, râse el.

— Ce dorești?

— Bani, spuse și își frecă degetele între ele.

Faith nu știa dacă mai poate să joace la cacealma iar.

— Spune-mi unde este și punem capăt poveștii. Nimeni nu trebuie să fie rănit.

— Hei, crezi că eu sunt atât de prost? râse el din nou.

— Câți bani vrei?

— Îi vreau pe toți.

Un potop de blesteme îi veneau în minte.

— N-a luat niciodată bani.

— A inventat povestea asta, cățea. Am trecut de această etapă. Dă-mi banii ăia nenorociți și îți dau ce a mai rămas din ea.

— Este în viață?

— Nu pentru mult timp, dacă nu faci ce zic.

Faith simți picături de sudoare prelingându-i-se pe spate.

— Pot obține banii mâine, până la prânz.

— Da' ce? Aștepți să se deschidă la bancă?

— Seifuri. Inventă pe loc: Sunt trei seifuri. Împrăștiate în tot orașul. Am nevoie de timp.

El zâmbi. Unul din dinți era învelit în platină, și valora, probabil, mai mult decât toți banii din contul lui Faith.

— Știam că vei încheia târgul. I-am spus mămicii că fetița ei nu o va abandona.

— Trebuie să știu că e în viață. Nu dau niciun ban, decât dacă știu sigur că ea este bine.

— N-aș spune că este bine, dar cățeaua încă mai respira ultima dată când am verificat.

Scoase din buzunar un iPhone, un model mai nou decât cel pe care și l-a permis ea pentru Jeremy. Își ținea limba între dinți, pe măsură ce degetul lui mare umbla pe ecran. Găsi ceea ce căuta și-i arătă lui Faith telefonul. Pe ecran era imaginea mamei ei, ținând un ziar în mână.

Faith privi fix la fotografie. Fața mamei ei era umflată, aproape de nerecunoscut. Mâna ei era înfășurată într-o cârpă însângerată. Faith își strânse buzele. Simțea o gheară în ceafă. Se luptă cu lacrimile care îi umpleau ochii.

— Nu pot să-mi dau seama ce ține în mână.

El îi mări imaginea.

— E un ziar.

— Știu că este *USA Today,* ripostă ea. Dar asta nu dovedește că este în viață acum. Dovedește doar că, la un moment dat, după ce au fost livrate ziarele de dimineață, ai obligat-o să țină unul în mână.

El privi ecranul. Faith își dădu seama că este îngrijorat. Își mușca buza de jos în același mod ca Jeremy, când îl prindea că a făcut ceva greșit.

— Aceasta este o dovadă că este în viață. Trebuie să negociezi cu mine dacă vrei să rămână așa, zise el.

Faith observă că începuse să vorbească mai corect gramatical. De asemenea, vocea îi urcase cu o octavă. Era ceva familiar în tonul lui, dar nu-și putea da seama de unde-l știe. Trebuia doar să-l facă să vorbească în continuare.

— Crezi că sunt proastă? întrebă ea. Aceasta nu dovedește nimic. Mama ar putea fi deja moartă. Nu îți voi da un morman de bani pentru că ai o fotografie stupidă. Puteai să o faci în Photoshop. Nici măcar nu știu dacă este chiar ea.

El se apropie, umflându-și pieptul. Ochii lui aveau formă migdalată, de un albastru-închis, cu reflexe verzi. Din nou, avu senzația că îl cunoaște.

— Te-am mai arestat.

— Rahat, sforăi el. Nu mă cunoști, cățea. Nu știi niciun blestemat de lucru despre mine.

— Am nevoie de o dovadă că mama este în viață.

— Nu va mai fi mult timp, dacă mai continui cu rahatul ăsta.

Faith simți acea energie familiară în interiorul ei. Toată mânia și frustrarea din ultimele zile ieșeau la suprafață.

— Ai mai făcut vreodată așa ceva? Ce, ești vreun amator? Nu apari așa, fără o dovadă reală. Am fost polițistă timp de șaisprezece ani. Crezi că voi înghiți acest truc ieftin? Îl împinse înapoi, suficient de tare încât el să realizeze că vorbea serios. Plec.

O izbi cu fața de ușă. Faith rămase șocată de lovitură. O împinse. Brațul lui stâng o strângea de gât. Mâna dreaptă o apucase de față, cu degetele apăsându-i craniul. Gura lui împroșca salivă.

— Vrei să-ți las un alt cadou sub pernă? Poate ochii ei?

Apăsă mai puternic cu degetul mare în orbita ochiului ei.

— Poate țâțele ei?

Ușa se deschise, lovind-o pe Faith în spate. Cineva încerca să intre în toaletă.

— Mă scuzați, a spus o femeie. Este liber?

Omul o privi fix pe Faith, ca o hienă ce-și studiază prada, îi tremura mâna din cauza efortului pe care-l făcuse. Dinții ei îi tăiau interiorul obrazului. Nasul începuse să-i sângereze. Putea să-i zdrobească țeasta, dacă voia.

— Mâine dimineață, spuse el. Îți voi trimite instrucțiuni. Se apropie atât de mult de Faith, încât aceasta nu-i mai putea distinge trăsăturile. Nu spui nimănui despre asta. Nu-i spui șefei tale. Nu-i spui ciudatului care ți-e coleg. Nu-i spui fratelui tău și nimănui altcuiva din *familia* ta scumpă. Nimănui. Mă auzi?

— Da, șopti ea. Da.

Era greu de crezut, dar strânsoarea lui se înteți.

— Nu te voi omorî prima, o avertiză. Îți voi tăia pleoapele. Mă asculți?

Faith dădu din cap.

— Te voi obliga să privești cum îl jupoi pe fiul tău. Bucată cu bucată, îi voi îndepărta carnea, până nu mai vezi decât mușchi și oase și tot ce auzi este plânsetul lui, ca al unui pui de cățea răsfățat ce este. Apoi voi trece la fiica ta. Pielea ei va fi mai ușor de jupuit, ca foile de hârtie udă. Mă înțelegi? Pricepi ce-ți spun?

Dădu din nou din cap.

— Nu mă forța, cățea. Nu ai idee cât de puțin mi-a mai rămas de pierdut.

Îi dădu drumul la fel de repede pe cât o înhățase. Faith căzu la podea. Tuși, simțind gust de sânge în gât. El o lovi cu piciorul, ca să poată deschide ușa. Ea se întinse după geantă. Simți conturul pistolului. Ar trebui să se ridice. Trebuia să se ridice.

— Doamnă? spuse o femeie, privind-o de la ușă. Vreți să chem un doctor?

— Nu, șopti Faith.

Își înghiți sângele din gură. Interiorul maxilarului era rupt. Și mai mult sânge îi curgea pe nas.

— Sunteți sigură? Aș putea să sun…
— Nu, repetă Faith.
Nu avea pe cine să sune.

Capitolul 15

Will opri pe aleea din fața casei lui și așteptă să se deschidă ușa garajului. Toate luminile din casă erau stinse. Betty avea, probabil, o vezică plină ca un balon umflat de Ziua Recunoștinței. Cel puțin așa spera el. Will n-avea chef să șteargă mizeria.

Se simțea ca și cum o omorâse pe Amanda. Nu la propriu, nu cu mâinile goale, așa cum visase să facă mai toată ziua. Spunându-i ce a zis Roger Ling, că Evelyn Mitchell era moartă, avea același efect ca și cum ar împușca-o în piept. Ea se dezumflase în fața lui. Toată bravura ei se dusese. Toată aroganța și răutatea și meschinăria o părăsiseră, iar femeia din fața lui nu mai era decât o carcasă.

Will avusese bunul simț să aștepte până ce au ieșit din clădirea închisorii ca să-i transmită veștile. Ea nu a plâns, în schimb, spre oroarea lui, i s-au tăiat genunchii. Atunci el și-a pus un braț în jurul ei. Ea era surprinzător de osoasă. Îi simțea șoldul ascuțit sub mâna lui. Avea umerii fragili. Părea că îmbătrânise cu zece, douăzeci de ani până când i-a prins centura și a închis ușa mașinii.

Drumul de întoarcere a fost chinuitor. Tăcerea lui Will a pălit prin comparație. S-a oferit să tragă pe dreapta, dar ea i-a spus să nu se oprească. Abia după ce au ieșit din Atlanta, o văzu punând mâna pe ușă. Will nu mai fusese niciodată acasă la ea. Locuia într-o clădire, în mijlocul zonei Buckhead. Era o comunitate protejată. Clădirile aveau toate un aspect regal, cu ferestre mari și sculptate. Ea l-a direcționat către o clădire din spate.

Opri mașina, dar ea nu a coborât. Tocmai se gândea dacă să o ajute sau nu din nou, când ea îi spuse:

— Să nu-i zici lui Faith.

Privi spre ușa ei din față. Avea un steag atârnând la intrarea din față. Flori de primăvară. Un motiv sezonier. El nu și-o imaginase niciodată pe Amanda ca pe o persoană care pune steaguri. Nu putea să o vadă stând pe verandă, cu tocurile și costumul ei, aplecându-se pe vârfuri ca să pună pe stâlp steagul potrivit.

— Trebuie să verificăm asta, spusese ea, deși cuvintele lui Roger Ling erau doar o confirmare a unui adevăr, pe care Will a realizat că îl simțise aproape pe tot parcursul zilei.

Și Amanda trebuie să fi știut acest lucru. Era singura explicație a capitulării ei în camera de așteptare a închisorii. A admis faptul că Evelyn era coruptă și știa că nu avea niciun motiv să o mai protejeze. Termenul de douăzeci și patru de ore venise și trecuse. Nu au fost contactați de răpitori.

Era sânge pe toată podeaua din bucătărie a lui Evelyn, foarte mult, probabil tot provenind de la Evelyn. Tinerii cu care aveau de-a face se dovediseră ucigași fără remușcări, nimic mai mult decât asasini, chiar și față de membrii propriei echipe. Șansele ca Evelyn Mitchell să fi supraviețuit acestei nopți erau aproape nule.

— Faith trebuie să afle, spuse Will.

— Îi voi spune când voi ști sigur.

Vocea ei era plată, lipsită de viață.

— Ne întâlnim la ora șapte mâine dimineață. Întreaga echipă. Dacă întârzii un minut, nu te mai obosi să vii.

— Voi fi acolo.

— O vom găsi. Trebuie să o văd cu propriii mei ochi.

— Bine.

— Și dacă ce a spus Roger este adevărat, îi vom găsi pe băieții care au comis această faptă și vom dezlănțui iadul asupra lor. Până la ultimul dintre ei. Îi vom prinde și doborî la pământ.

— Da, doamnă.

Vocea ei era atât de înceată și de obosită, încât de-abia o putea auzi.

— Nu mă voi odihni până când nu vor fi condamnați la moarte până la ultimul. Vreau să privesc cum le este introdus serul în vene și să le văd picioarele zvâcnind, ochii dându-se peste cap și piepturile înghețând. Și dacă statul nu-i omoară, atunci o fac chiar eu.

Amanda deschisese ușa și coborâse din mașină. Will observase ce efort a trebuit să depună ca să-și țină spatele drept, în timp ce urca pe scări. Dacă ar fi depins de Amanda, dacă ar fi existat vreo modalitate să influențeze situația astfel încât prietena ei să fie în viață, atunci supraviețuirea lui Evelyn nu ar fi fost pusă la îndoială.

Dar situația nu era de o asemenea natură.

Ușa garajului se deschise, în sfârșit. Will parcă și apăsă pe buton ca să închidă ușile. Garajul nu făcuse parte, inițial, din casă. Will îl adăugase când cartierul începuse să se dezvolte, când drogații îi băteau la ușă întrebându-se dacă locuința mai era părăsită. Intrarea era ciudată și conducea în dormitorul liber. Betty ridică capul de pe pernă, când îl văzu pe Will. În colț era o băltoacă despre care niciunul din ei nu era pregătit să vorbească.

Will aprinse luminile, în timp ce mergea prin casă. Era o urmă de răceală în aer. Deschise ușa bucătăriei, astfel încât Betty să poată ieși afară. Ea ezită.

— E-n regulă, îi spuse el, folosind cel mai dulce ton pe care-l putea obține.

Rănile i se vindecau, dar câinele încă își aducea aminte de duminica trecută, când un uliu s-a năpustit asupra sa în curte și a încercat să-l răpească. Și Will încă își mai aducea aminte râsul necontrolat a celui ce o îngrijea pe Betty, când i-a spus că uliul confundase câinele cu un șobolan.

Betty ieși, în sfârșit, afară, dar nu fără să arunce o privire precaută peste umăr. Will agăță în cuier cheia de la mașină și-și puse portofelul și pistolul

pe masa din bucătărie. Pizza de ieri era încă în frigider. Will scoase cutia, dar nu putu face altceva decât să se holbeze la feliile gelatinoase.

Voia să o sune pe Sara, dar de data aceasta motivele lui erau pur egoiste. Voia să-i spună ce se petrecuse azi. Voia să o întrebe dacă era corect să-i spună lui Faith că mama ei era moartă. Voia să-i descrie sentimentul pe care l-a simțit când a văzut-o pe Amanda doborâtă. Îl speriase să o vadă căzută atât de mult de pe piedestalul ei.

În schimb, el puse cutia de pizza înapoi în frigider, asigurându-se că ușa din spate era crăpată încă și plecă la duș. Era aproape miezul nopții. Era în picioare de la ora cinci dimineața și dormise doar câteva ore cu o noapte înainte. Will stătea sub jetul de apă fierbinte, încercând să spele și mizeria zilei ce trecuse. Mizeria închisorii de Stat Valdosta. Depozitul unde s-a tras în el. Grady, unde s-a simțit năucit de atâta frică. Închisoarea Coastal, unde transpirase atât de mult încât mai avea încă urme la subsuorile cămășii.

Will se gândi la Betty când își usca părul. Fusese încuiată în casă toată ziua. Băltoaca era responsabilitatea amândurora. Deși era foarte târziu, nu avea chef să doarmă. Ar trebui să o plimbe pe Betty. Și-ar întinde amândoi picioarele. Își trase pe el o pereche de blugi și o cămașă prea veche ca să o mai poarte la serviciu, cu gulerul uzat. Unul din nasturi era rupt și atârna numai de un fir de ață.

Intră în bucătărie să ia lesa lui Betty. Angie stătea la masă.

— Bun venit acasă, puiule. Cum a fost ziua?

Will ar fi condus, mai degrabă, înapoi la Închisoarea Coastal să dea ochii cu Roger Ling, decât să discute cu nevastă-sa chiar acum.

Ea se ridică în picioare și îl îmbrățișă. Își apropie gura de a lui.

— N-ai de gând să mă saluți?

Mâinile ei, care îi mângâiau gâtul, nu erau deloc ca ale Sarei.

— Oprește-te.

Se retrase, prefăcându-se îmbufnată.

— Nu-i urezi deloc bun venit soției tale?

— Unde ai fost?

— De când îți pasă?

Stătu și se gândi. Pusese o întrebare legitimă.

— Nu-mi pasă, de fapt. Eu doar… spuse el, fiindu-i mai ușor decât credea. Nu te vreau aici.

— Hmm.

Ea își puse bărbia în piept și-și încrucișă brațele.

— Păi, presupun că e inevitabil. Nu pot să te las singur, la urma urmei.

Ea închise ușa din spate. El o deschise. Betty intră, alergând. O văzu pe Angie și mârâi.

— Se pare că niciuna din femeile din viața ta nu se bucură să mă vadă, spuse Angie.

El simți că i se zbârlește părul pe spate.

— Despre ce vorbești?

— Nu ți-a spus Sara? Angie făcu o pauză, dar el nu reuși să răspundă. Sara o cheamă, nu? Ăsta e numele ei? râse ea. Trebuie să-ți spun, Will, dar e cam prea comună pentru tine. Vreau să spun că arată bine în jumătatea de sus, dar nu are un fund cu care să se poată lăuda și e aproape mai înaltă ca tine. Am crezut că-ți plac femeile mai feminine.

Will încă nu putea vorbi. Îi înghețase sângele în vene.

— Era aici când am ajuns ieri acasă. Zăbovea în dormitor. Nu ți-a spus?

Sara nu-i spusese. De ce nu-i spusese?

— Își vopsește părul. Știi asta, nu? Reflexele acelea nu sunt naturale.

— Ce ai…?

— Îți dau doar de știre că nu e îngerașul perfect care crezi tu că este.

— Ce i-ai spus? se forță Will să vorbească.

— Am întrebat-o de ce se culcă cu soțul meu.

Inima lui se opri în loc. Acesta era motivul pentru care Sara plânsese ieri, după-amiază. Aceasta explică răceala ei inițială când el a apărut la ușa ei, noaptea trecută. Inima lui Will se încleștă ca și cum ar fi fost prinsă într-o menghină.

— Nu ai voie să mai vorbești cu ea niciodată.

— Încerci să o protejezi? râse ea. Iisuse, Will. E hilar, având în vedere că eu încerc să te protejez pe tine.

— Tu nu…

— Are o pasiune pentru polițiști. Știi asta, nu?

Clătină din cap la prostia lui.

— M-am uitat la soțul ei. Era o lipeală pe cinste. Regula orice mișca.

— Ca tine.

— O, haide. Încearcă mai mult decât atât, puiule.

— Nu vreau să încerc. Reușise să spună, în sfârșit, cuvintele pe care le gândise în ultimul an. Vreau doar să se termine. Nu te mai vreau în viața mea.

— Eu *sunt* viața ta, îi râse ea în față.

Will o privi fix. Ea zâmbea. Ochii ei străluceau, practic. Oare de ce părea atât de fericită numai atunci când încerca să-l rănească?

— Nu pot să mai fac asta.

— Numele lui era Jeffrey. Știai asta?

Will nu-i răspunse. Bineînțeles că știa numele soțului Sarei.

— Era inteligent. A fost la colegiu – unul adevărat, nu o școală prin corespondență unde plătești în plus ca să-ți trimită diploma prin e-mail. Conducea un întreg departament de poliție. Erau atât de îndrăgostiți, încât ea privea cruciș în fotografii. Angie își luă geanta de pe scaun. Vrei să-i vezi? Apăreau în ziar în orașul acela de rahat, în fiecare săptămână. Au făcut un blestemat de colaj pe prima pagină când a murit el.

— Te rog, pleacă.

Angie își aruncă geanta.

— Știe că ești prost? O, bineînțeles că știe. Așa se explică. Îi este milă de tine. Bietul Willy nu poate citi.

El clătină din cap.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, Wilbur. Nu ești o partidă grozavă. Nu ești frumos, nici inteligent. Nu ești nici măcar mediu. Și e al naibii de sigur că nu ești bun la pat.

Mai spusese asta de atât de multe ori înainte, încât cuvintele nu mai aveau sens.

— Există vreun scop pentru discuția asta?

— Încerc să te împiedic să suferi. Acesta este scopul.

— Nu fă asta, Angie. Doar de data asta, te rog, nu o face, spuse privind spre podea.

— Ce să nu fac? Să-ți spun adevărul? Pentru că, evident, ai capul în nori și nu vezi ce se petrece aici.

Își apropie fața la câțiva centimetri de a lui.

— Nu știi că de fiecare dată când te sărută, de câte ori te atinge sau se culcă cu tine sau te ține în brațe, ea se gândește la el? Făcu o pauză, de parcă aștepta un răspuns. Ești un înlocuitor, Will. Ești acolo până apare cineva mai bun. Un alt doctor. Un avocat. Cineva care poate citi un ziar fără să-i obosească buzele.

Will simți cum gâtul i se strânge.

— Nu știi nimic.

— Cunosc oamenii, femeile. Le cunosc mult mai bine ca tine.

— Sunt convins că așa este.

— La naiba că da. Și te știu pe tine cel mai bine. Făcu o pauză pentru a observa cât de mult l-a afectat. Evident, nu era de-ajuns. Uiți că am fost acolo, puiule. La fiecare vizită, la fiecare întrunire de adopție, erai acolo. Stăteai în fața oglinzii și îți pieptănai părul, îți revizuiai ținuta, te dichiseai, astfel încât o mămică și un tătic să te poată vedea și să te ia acasă cu ei. Dar nu te-au luat niciodată, nu-i așa? Nimeni nu te-a luat vreodată acasă.

Nimeni nu te-a vrut. Și știi de ce? spuse ea, dând din cap.

El nu mai putea respira. Plămânii au început să-l doară.

— Pentru că ai ceva, Will. Ceva este în neregulă cu tine. Ceva ce îi îndepărtează pe oameni și le face pielea să se încrețească. Îi face să-și dorească să se îndepărteze de tine cât mai mult.

— Oprește-te, te rog. Bine? Încetează.

— Să încetez ce? Să îți spun ce este evident? Ce vezi în viitor alături de ea? Vă veți căsători și veți avea copii și veți trăi vreun fel de viață normală? râse ea, ca și cum era cel mai absurd lucru pe care-l auzise vreodată. Te-ai gândit vreodată că îți place ce ai?

Simți gust de sânge pe vârful limbii. Își imagină un perete între ei. Un perete gros, de beton.

— Există un motiv pentru care mă aștepți. Există un motiv pentru care nu te duci la întâlniri, în baruri și nu plătești pentru femei ca orice alt bărbat din lume.

Peretele devenea mai înalt și mai puternic.

— Îți place ce avem noi. Știi că nu poți fi cu altcineva. Nu cu adevărat. Nu poți atinge acel nivel. Nu te poți deschide în fața cuiva, pentru că știi că, într-un final, te vor părăsi pentru *totdeauna.* Și așa va proceda și scumpa ta Sara, puiule. Este o femeie adultă. A mai fost căsătorită. A avut o viață adevărată cu altcineva. Cineva care merita să fie iubit și o iubea și el la rândul lui. Iar ea va observa rapid că tu nu ești capabil de așa ceva. Apoi te va părăsi și va pleca.

Gustul de sânge din gură i se înteți.

— Ești atât de al naibii de disperat ca o persoană să-ți acorde puțină atenție. Mereu ai fost așa.

Nu mai suporta să stea aproape de ea. Merse la chiuvetă și își umplu un pahar cu apă.

— Nu știi nimic despre mine.

— I-ai povestit ce ți s-a întâmplat? E doctoriță. Știe cum arată o arsură de țigară. Știe ce se

întâmplă când cineva ține două fire electrice pe piele.

Will bău toată apa dintr-o înghițitură.

— Uită-te la mine.

Nu o privi, dar ea continuă să vorbească, oricum.

— Ești ca un proiect pentru ea. Îi pare rău pentru tine. Bietul orfan Will. Tu ești Helen Keller, iar ea este cine dracu' era cățeaua aia care a învățat-o să citească. Îl apucă de bărbie și-l forță să o privească. Will își feri privirea. Vrea doar să te vindece. Și când va obosi încercând să te facă om, când își va da seama că nu există nicio pilulă vrăjită care să vindece prostia, te va arunca iar la gunoi, unde te-a găsit.

Ceva se rupse în interiorul lui. Determinarea, puterea lui. Pereții subțiri care îl separau de Angie.

— Și apoi ce? urlă el. Mă voi târî înapoi la tine?

— Întotdeauna faci așa.

— Prefer să fiu singur. Mai degrabă putrezesc singur într-o gaură decât să rămân cu tine.

Ea îi întoarse spatele. Will puse paharul în chiuvetă și se șterse la gură cu dosul palmei. Angie nu plângea mult, cel puțin nu cu adevărat. Fiecare copil care a crescut ca Will avea o tactică diferită de supraviețuire. Băieții își foloseau pumnii. Fetele deveneau bulimice. Unele, ca Angie, se foloseau de sex, iar când sexul nu funcționa, se foloseau de lacrimi, iar când nici lacrimile nu-și făceau efectul, găseau o altă modalitate să-ți frângă inima. Când Angie s-a întors, avea arma lui Will în gură.

— Nu…

Apăsă pe trăgaci. El închise ochii și ridică mâinile ca să-și apere fața de fragmentele de creier și craniu. Dar nu s-a întâmplat nimic. Încet, Will își lăsă brațele în jos și deschise ochii. Arma era încă în gura ei. Trăsese fără muniție. Ecoul împușcăturii era ca un ac ce-i perfora timpanul. Văzu o revistă pe masă. Glonțul din pistol era sub ea.

— Să nu mai faci niciodată… spuse Will cu voce tremurătoare.

— Ea știe de tatăl tău, Will? I-ai spus ce s-a întâmplat?

El tremura din tot corpul.

— Să nu mai faci asta niciodată.

Puse pistolul înapoi pe masă și îi luă fața în mâini.

— Mă iubești, Will. Știi că mă iubești. Ai simțit asta când am apăsat pe trăgaci. Știi că nu poți trăi fără mine.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

— Nu suntem oameni completi, dacă nu suntem împreună, spuse, mângâindu-i obrazul, sprâncenele. Nu știi asta? Nu-ți aduci aminte ce ai făcut pentru mine, puiule? Erai capabil să-ți dai viața pentru mine. Pentru ea n-ai face niciodată asta. Nu te-ai tăia decât pentru mine.

El se smulse din strânsoarea ei. Pistolul era încă pe masă. Puse revista la locul ei, apoi încărcă pistolul. I-l întinse, cu țeava îndreptată spre pieptul lui.

— Hai, împușcă-mă.

Ea nu se mișcă. El încercă să o ia de mână.

— Împușcă-mă.

— Oprește-te, spuse ea, ridicând mâinile. Încetează.

— Împușcă-mă, repetă el. Fie mă împuști, fie mă lași liber.

Ea luă arma și o dezmembră, aruncând piesele pe tejghea. Apoi îl pălmui zdravăn peste față. Și din nou. Pumnii au început să curgă. Will o prinse de mâini. Ea se răsuci, întorcându-se cu spatele. Angie ura să fie ținută cu forța. Se lăsă cu toată forța peste ea, împingând-o peste chiuvetă. Se luptă cu furie, țipând, zgâriind cu unghiile.

— Lasă-mă să plec! țipă și îl lovi, înfigându-și tocul în laba piciorului lui. Încetează!

Will își întări strânsoarea. Ea se sprijini de el. Toată mânia și frustrarea din ultimele două zile se

adunaseră la un loc. El simțea cum corpul lui reacționează la al ei, tânjind pentru eliberare. Ea reuși să se răsucească. Îl luă cu mâna de după gât, trăgându-l mai aproape. Își lipi buzele de ale lui. Întredeschise gura.

Will făcu un pas înapoi. Ea încercă să se apropie ca să-și pună din nou brațele în jurul lui, dar el se îndepărtă din nou. Gâfâia prea tare ca să mai vorbească. Acesta era jocul lor. Mânie, frică, violență. Nu era niciodată compasiune, niciodată bunătate.

Luă lesa lui Betty din cuier. Câinele se gudura la picioarele lui. Mâinile lui Will tremurau atât de tare, încât de-abia putea prinde lesa de zgardă. Luă cheile din cuier și-și puse portofelul în buzunar.

— Nu vreau să te mai găsesc aici când mă întorc.

— Nu poți să mă părăsești.

Montă din nou pistolul și își prinse tocul la brâu.

— Am nevoie de tine.

O privi pe Angie. Avea părul răvășit. Părea disperată, gata să facă orice. Pe el îl obosise această stare de lucruri. Era atât de obosit…

— Nu înțelegi? Nu vreau ca o persoană să aibă nevoie de mine. Vreau să fiu dorit.

Ea nu avea un răspuns potrivit la această replică, așa că îl amenință:

— Jur că mă omor dacă ieși pe ușă.

Will părăsi camera, iar ea îl urmă pe coridor.

— Voi lua pastile. Îmi tai venele. Asta e varianta ta preferată, nu? Îmi tai venele și te vei întoarce acasă și mă vei găsi. Cum te vei simți, Wilbur? Cum te vei simți când te vei întoarce de la scumpa ta doctoriță, iar eu voi fi moartă în baie?

Ridică pe Betty de pe podea.

— Annie Sullivan.

— Poftim?

— Așa o cheamă pe femeia care a învățat-o pe Helen Keller să citească.

Will intră în garaj și închise ușa în urma lui. Ultimul lucru pe care-l văzu a fost Angie, care stătea pe coridor, cu pumnii încleștați. Urcă în mașină. Așteptă să se deschidă ușa garajului. Conduse cu spatele până pe alee și așteptă să se închidă ușa garajului.

Betty se instală pe locul din dreapta. În timp ce conducea deschise puțin geamul, ca să se bucure de aerul nopții. Will nu se gândise unde să meargă până nu a parcat în fața clădirii Sarei. Luă câinele și merse cu el până la intrarea din față. Sara era la etaj. Sună la interfon. N-a fost nevoit să spună nimic. S-a auzit un bâzâit de răspuns și încuietoarea s-a deschis.

Betty începu să se agite când au urcat în lift, așa că o lăsă jos. Când au ajuns la ultimul etaj, ea fugi pe hol. Ușa Sarei era deschisă, iar ea stătea în mijlocul camerei. Avea părul în dezordine și lăsat pe umeri. Purta o pereche de blugi și un tricou alb și subțire, care nu prea ascundea ce era dedesubt.

Will închise ușa. Erau atât de multe lucruri pe care ar fi vrut să i le spună, dar când reuși, în sfârșit, să vorbească, spuse cu totul altceva.

— De ce nu mi-ai zis că ai văzut-o pe Angie?

Nu răspunse. Stătea, pur și simplu, în picioare, uitându-se la el. Will nu se putu abține să nu o privească. Tricoul ei era prea strâmt, lăsând să se vadă umflătura sânilor și sfârcurile care apăsau pe materialul subțire.

— Îmi pare rău, spuse el.

Vocea i se frânse. Nu-și va ierta niciodată faptul că a adus-o pe Angie în viața Sarei. Era cel mai îngrozitor lucru pe care-l făcuse cuiva.

— Ce ți-a spus. Eu n-am vrut niciodată… Îmi pare atât de rău.

Sara se apropie de el. Îi luă mâna, cu palma în sus. Degetele ei se mișcau agile pe nasturii de la mânecă.

Will încercă să se retragă. Avea nevoie să se retragă, dar nu se putea mișca. Nu-și putea pune

mușchii în funcțiune. Nu putea opri mâinile ei sau degetele sau gura ei.

Ea-și apăsă buzele pe încheietura goală a mâinii lui. Era cel mai tandru sărut pe care-l simțise vreodată. Limba ei îi mângâie ușor pielea, urmând traseul cicatricei de pe braț. Will simți ca și cum un flux de curent electric îi traversa corpul, așa că până să-l sărute pe gură, el era deja în flăcări. Corpul ei se curbă după al lui. Sărutul deveni mai profund. Mâna i se încolăci în jurul cefei lui, unghiile ei zgâriindu-i pielea capului. Will se simțea amețit. Era în cădere liberă. Nu se putea abține să nu o atingă – șoldurile ei înguste, curbura spatelui, sânii ei perfecți.

I se opri răsuflarea când mâna îi alunecă pe sub cămașă. Degetele îi mângâiară pieptul, până la abdomen. Ea nu tresări și nu ezită. În schimb, își lipi fruntea de a lui, îl privi în ochi și-i spuse:

— Respiră.

Will lăsă să-i iasă o suflare pe care o ținuse înăuntrul lui toată viața.

LUNI

Capitolul 16

Sara se trezi și auzi dușul curgând. Se răsuci în pat. Trecu mâna peste conturul lăsat în pernă. Cearșafurile erau mototolite în jurul ei. Părul ei era în dezordine. Încă mai simțea mirosul lui Will în cameră, gustul lui în gură, își aducea aminte sentimentul pe care îl avea când el o strângea în brațe.

Nu-și mai aducea aminte care a fost ultima dată când și-a petrecut dimineața în pat, din motive pozitive. Evident, fusese pe vremea când Jeffrey era în viață, dar pentru prima oară în patru ani și jumătate, Jeffrey era ultimul lucru din mintea Sarei. Nu făcea comparații. Nu cântărea diferențele. Cea mai mare temere a ei a fost întotdeauna că fantoma soțului ei o va urmări în dormitor. Dar nu a fost cazul. A fost numai Will și bucuria absolută pe care o simțea când era cu el.

Sara își amintea vag că hainele ei erau undeva între bucătărie și sufragerie. Puse pe ea un halat negru de mătase din dulap și plecă pe hol. Câinii o priviră leneș de pe canapea, pe când ea intra în sufragerie. Betty dormea pe o pernă. Billy și Bob erau îngrămădiți în formă de semilună în jurul ei. Will trebuia să ajungă la serviciu peste o oră, altfel Sara l-ar fi însoțit la duș. Ieri, spusese personalului de la spital că nu avea nevoie de o pauză după încercarea grea prin care a trecut, dar în dimineața aceasta era bucuroasă că ei au insistat. Avea nevoie să se gândească la ce s-a întâmplat. Și voia să fie acasă când Will se întorcea de la lucru.

Hainele ei erau împăturite ordonat pe masă. Sara zâmbi, gândindu-se că, în sfârșit, a găsit un scop pentru masa din sufragerie. Dădu drumul expresorului de cafea. Era un bilețel galben lipit pe

perete, cu o față zâmbitoare, deasupra bolului câinilor, și un altul deasupra leselor. Puteai lesne trage o concluzie despre un bărbat care hrănise și plimbase câinii cât ea dormea. Ea privi cu atenție cerneala albastră ce forma arcul zâmbetului și cele două punctulețe pe post de ochi.

Sara nu mai alergase după un bărbat înainte. Întotdeauna fusese ea cea curtată. Dar noaptea trecută realizase că nu se va întâmpla nimic, dacă nu face ea prima mișcare. Și dorea să se întâmple ceva. L-a dorit pe Will mai mult decât orice altceva de o lungă perioadă de timp.

La început, el a fost precaut. Era, în mod evident, jenat de corpul lui, lucru amuzant, având în vedere cât de frumos era. Avea picioare puternice și suple, umeri musculoși. Abdomenul lui și-ar fi găsit locul pe podiumul unui concurs de lenjerie intimă organizat în Times Square. Nu era doar asta, totuși. Mâinile lui știau exact unde să o atingă. Gura lui îi dădea o senzație minunată. Limba lui îi dădea o senzație minunată. Totul în legătură cu el era minunat. A fi cu el era ca și cum o cheie a fost introdusă în încuietoarea potrivită. Sara nu mai visase că va mai fi vreodată atât de deschisă în fața altui bărbat.

Nu se compara vechea Sara cu actuala Sara. Ceva se schimbase în interiorul ei, și nu era vorba doar de limita a ceea ce considera ea moral. Se simțea altfel cu Will. Nu trebuia să știe imediat totul despre acest bărbat ce împărțea patul cu ea. Nu simțea nevoia să ceară răspunsuri cu privire la abuzurile evidente pe care el le suferise. Pentru prima dată în viața ei, Sara se simțea răbdătoare. Fata care a fost dată afară de la școala de duminică pentru că s-a certat cu profesorul și care își înnebunise părinții, sora și, până la urmă, soțul, cu dorința ei neproductivă de a înțelege și cel mai mic detaliu despre orice lucru de pe lumea asta, învăța, în sfârșit, să se relaxeze.

Poate primise o lecție despre ce înseamnă să spionezi când văzuse gura plină de suturi a lui Will. Sau poate învățase, pur și simplu, din greșelile trecute. Pentru moment, Sara era mulțumită doar să fie cu Will. Restul va veni în timp. Sau nu. În orice caz, Sara se simțea extraordinar de mulțumită.

În ușă se auzi o bătaie insistentă. Era, probabil, Abel Conford de vizavi. Avocatul se încoronase rege al parcării. Fiecare ședință de bloc, la care participa Sara, începea cu Abel, care se văita cu privire la vizitatorii care parchează în locuri nepotrivite.

Sara își strânse halatul și deschise ușa. În locul vecinului ei, era Faith Mitchell.

— Îmi pare rău că dau buzna peste tine.

Faith intră în apartament. Purta o jachetă bleumarin voluminoasă, cu gluga trasă pe cap. Ochelarii de soare îi ascundeau jumătate din față. Perechea de blugi și baschetii completau ansamblul. Arăta ca un spărgător.

Sara putu doar să întrebe:

— Cum ai intrat?

— I-am spus vecinului tău că sunt polițistă și m-a lăsat să intru.

— Grozav, bombăni Sara, întrebându-se cât va dura până când toată lumea din clădire va crede că e pe cale să fie arestată. Ce s-a întâmplat?

Faith își dădu jos ochelarii de soare. Avea cinci vânătăi micuțe pe față.

— Am nevoie să-l suni pe Will pentru mine. Se duse la fereastră și se uită în parcare. M-am gândit la asta toată noaptea. Nu pot să o fac singură. Nu cred că sunt capabilă. Își protejă ochii cu mâna, deși soarele mai avea până să bată în geam. Ei nu știu că sunt aici. Roșcatul a adormit. Taylor a plecat noaptea trecută. M-am strecurat afară, prin curtea din spate. Am luat mașina lui Roz Levy. Știu că îmi ascultă telefoanele. Mă urmăresc. Nu

trebuie să știe că fac asta. Nu trebuie să știe că am vorbit cu cineva.

Arăta ca un copil cu hipoglicemie.

— De ce nu te așezi? îi sugeră Sara.

Faith continuă să supravegheze parcarea.

— Mi-am trimis copiii de aici. Sunt cu fratele meu. El nu a schimbat niciodată un scutec. E prea mare responsabilitatea pentru Jeremy.

— Bine. Să discutăm despre asta. Vino aici și stai jos lângă mine.

— Trebuie să o aduc înapoi, Sara. Nu contează ce preț o să plătesc. Ce va trebui să fac.

Mama ei. Will îi spusese Sarei despre călătoria la închisoarea de Stat Coastal, despre conversația lui cu Roger Ling.

— Faith, stai jos.

— Nu pot să stau jos, pentru că nu mă voi mai ridica niciodată. Am nevoie de Will. Poți să-l suni, te rog?

— Îl voi aduce pentru tine. Îți promit, dar trebuie să stai jos.

Sara o conduse către scaunul de la policioara din bucătărie.

— Ai luat micul dejun?

Clătină din cap.

— Stomacul meu este prea tulburat.

— Cum stai cu nivelul zahărului în sânge?

Figura ei vinovată era răspunsul la întrebare.

— Faith, nu voi face nimic până când testele tale nu vor avea valori bune. Mă înțelegi? spuse Sara cu o voce fermă.

Faith nu se opuse, poate din cauză că o parte din ea știa că avea nevoie de ajutor. Umblă în buzunarele jachetei și scoase o mână de bomboane, pe care le trânti pe masă. A urmat un pistol mare, apoi portofelul ei, un set de chei cu un L mare, scris cursiv, pe breloc și, în final, trusa de testare a glicemiei.

Sara derulă memoria aparatului de testare, verificând statisticile. Faith jucase, în mod evident,

la ruleta bomboanelor în ultimele două zile. Era un truc des întâlnit printre diabetici, folosirea bomboanelor pentru a ridica valoarea glicemiei. Era o metodă bună ca să treci printr-o perioadă dificilă, dar era și mai bună să te aducă în stare de comă.

— Ar trebui să te duc la spital chiar acum. Ai insulina la tine?

Faith căută, din nou, prin buzunare și puse patru fiole de insulină pe masă.

— Le-am luat de la farmacie, azi de dimineață. Nu am știut în ce doză să le iau. Mi-au arătat cum, dar nu le-am mai folosit niciodată și sunt atât de scumpe încât nu am vrut să le stric. Cetonele mele sunt în regulă. Am folosit o bandă noaptea trecută și azi de dimineață. Ar trebui să crească, probabil, se bâlbâi ea.

— Un aport de insulină n-ar fi o idee rea.

Sara strecură o bandă de testare pe monitor.

— Ai luat cina noaptea trecută?

— Într-un fel, da.

— Voi lua asta drept un răspuns negativ, bombăni Sara. Dar gustări? Altceva?

Faith își lăsă capul în mâini.

— Nu pot să gândesc limpede, cu Jeremy și Emma plecați. Zeke a sunat azi de dimineață. El spune că s-au instalat, dar îmi dau seama că este enervat. N-a știut niciodată să se poarte cu copiii.

Sara îi luă degetul lui Faith și reglă seringa.

— Vom avea o discuție când se termină totul despre nerespectarea regulilor. Știu că ceea ce spun acum este stresant pentru tine și este prea blând spus, dar diabetul nu e ceva ce poți da deoparte printr-un gest magic. Vederea, circulația, motricitatea ta… Sara nu mai termină propoziția. Le ținuse morală atâtor diabetici pe această temă, încât avea senzația că citea de pe hârtie. Trebuie să ai grijă de tine, altfel vei sfârși oarbă, într-un scaun cu rotile sau chiar mai rău.

— Arăți altfel, spuse Faith.

Sara își aranjă părul, care stătea zbârlit în sus la spate.

— Strălucești toată, practic. Ești însărcinată?

Sara râse, surprinsă de întrebare. O sarcină extrauterină, pe care a avut-o la douăzeci și ceva de ani, a condus la o histerectomie parțială. Will nu putea face miracole.

— E la unu-treizeci?

— Unu-treizeci și cinci. Sara doză corect cantitatea de insulină. Îți vei injecta asta, apoi îți voi pregăti micul dejun și nu faci nimic altceva până nu ai înghițit totul.

— Cuptorul costă mai mult decât casa mea.

Faith se aplecă peste masă pentru a vedea mai bine. Sara o împinse la loc.

— Cât câștigi?

Sara îi luă mâna lui Faith și-i strânse degetele în jurul sticluței de insulină.

— Fă asta și îl voi aduce pe Will.

— Poți să-l suni de aici. Știu ce-i vei spune.

Sara nu se opri să-i explice, în special de când Faith avea probleme în prelucrarea informațiilor. Își luă hainele și intră în dormitor. Will stătea în fața garderobei și își punea cămașa. Ea-i văzu pieptul lat reflectat în oglindă, cu petele negre de la arsurile provocate de curentul electric traversând abdomenul plat și dispărând în blugi. Sara atinsese cu gura ei fiecare centimetru din el, noaptea trecută, dar cum stătea aici, în lumina zilei, se simți ciudat în preajma lui.

El o privi. Sara își strânse halatul mai tare, în jurul taliei. El făcuse patul. Pernele erau așezate ordonat, sprijinite de tăblia patului. Nu așa își imaginase ea dimineața.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea își puse hainele împăturite pe pat.

— Faith este aici.

— Aici? se întoarse el.

Vocea lui părea aproape panicată.

— De ce? De unde știe?

— Nu știe. Mi-a cerut să te sun. E îngrozită că telefoanele ei sunt ascultate.

— Știe despre mama ei?

— Nu cred.

Sara își puse mâinile pe piept, strângând halatul din nou, simțind fiecare centimetru de goliciune de dedesubt.

— Spune că oamenii o urmăresc. Se comportă paranoic. Nivelul zahărului din sânge nu este în limitele normale. Își administrează insulină acum. Ar trebui să se stabilizeze imediat ce mănâncă.

— Să mă duc să cumpăr micul dejun?

— Pot să-i prepar eu ceva.

— Eu pot…

Se opri, având o expresie extrem de stânjenită.

— Poate ar trebui să fac eu asta. Pentru Faith, vreau să spun. Poți să-mi gătești mie ceva mai târziu.

Cam atât durase perioada lunii de miere. Cel puțin acum știa de ce Bob mirosea a omletă noaptea trecută.

— Voi rămâne aici, ca să-ți ofer intimitate.

— Ai putea… ezită el. Ar fi mai bine să fii și tu acolo. Va trebui să-i spun despre mama ei.

— Am crezut că Amanda a spus să așteptăm.

— Amanda a spus multe lucruri cu care nu sunt de acord.

El îi făcu semn să iasă din cameră înaintea lui. Sara mergea pe hol. Îl putea simți pe Will în spatele ei. În ciuda a ceea ce se petrecuse în noaptea de dinainte, o parte chiar acolo, pe hol – el îi părea un străin. Sara își strânse mai tare halatul, dorindu-și să-și făcut timp să se schimbe în niște haine ca lumea.

Faith era încă la masa din bucătărie. O parte din energia ei nervoasă se disipase. Îl văzu pe Will și exclamă:

— O!

El păru jenat. Sara, la fel. Poate așa se explica atitudinea lor rezervată. Le părea ceva greșit în a fi

împreună, având în vedere ce se întâmplase cu Evelyn Mitchell.

Cu toate acestea, Faith spuse:

— E-n regulă. Mă bucur pentru voi.

Will nu-i mulțumi pentru comentariu.

— Doctorul Linton spune că ai nevoie să mănânci.

— Trebuie să vorbesc întâi cu tine.

Will o privi pe Sara. Ea dădu din cap.

— Ai nevoie de micul dejun, mai întâi.

Will deschise mașina de spălat vase și luă tigaia. Găsi pâinea și ouăle la locul lor.

Faith îl privi cum prepară micul dejun. Nu spuse nimic. Sara nu știa dacă avea o cădere nervoasă sau nu știa ce să spună. Probabil câte puțin din ambele. Din punctul ei de vedere, Sara nu s-a simțit niciodată atât de jenată în propria ei casă. Îl privi pe Will cum sparge ouăle și pune unt pe pâinea prăjită. Era crispat. Nu îi aruncă nicio privire. Ar fi putut, la fel de bine, să rămână în dormitor.

Will luă trei farfurii din dulap și le umplu cu mâncare. Sara și Faith stăteau la masă. Deși mai era un scaun, Will rămase în picioare, sprijinindu-se de masă. Sara ciugulea din mâncare. Faith a mâncat jumătate din ouă și o felie de pâine prăjită. Will a mâncat tot din farfurie, apoi a terminat pâinea prăjită a lui Faith și Sara, înainte să arunce restul la gunoi și să pună farfuriile în chiuvetă. Clăti bolul în care au fost ouăle, turnă niște apă în tigaie, apoi se spălă pe mâini. Într-un final, zise:

— Faith, am ceva să-ți spun.

Ea clătină din cap. Probabil că știa ce urma.

Will stătea în picioare, cu spatele la tejghea. Nu s-a aplecat să-i apuce mâinile. Nu a venit să se așeze lângă ea. Îi dădu veștile direct:

— Noaptea trecută, am fost la Închisoarea de Stat Coastal. Am vorbit cu un bărbat care are o funcție destul de înaltă în comerțul cu droguri. Roger Ling. Rămase cu privirea ațintită la ea. Nu

am cum să-ți spun altfel. Mi-a spus că mama ta a fost omorâtă. Împușcată în cap.

Ea nu răspunse, la început. Stătea acolo cu coatele pe masă, mâinile atârnându-i și cu gura deschisă. Până la urmă, ea spuse:

— Nu, n-a fost omorâtă.

— Faith…

— Ai găsit cadavrul?

— Nu, dar…

— Când s-a întâmplat asta? Când ți-a spus?

— Târziu, în jurul orei nouă.

— Nu este adevărat.

— Faith, este adevărat. Tipul știe ce vorbește. Amanda spune…

— Nu-mi pasă ce spune Amanda. Mandy nu știe despre ce vorbește. Oricine ar fi persoana cu care ai discutat, te minte.

Ea începu să caute în buzunare, din nou. Will privi spre Sara.

— Uite, spuse Faith. Avea un iPhone în mână. Vezi asta? E pagina de Facebook a lui Jeremy. Au trimis mesaje.

Will se îndepărtă de masă.

— Ce spui?

— M-am întâlnit cu unul din ei noaptea trecută. La supermarket. Mi-a făcut asta. Îi arătă vânătăile de pe față. I-am zis că îmi trebuie o dovadă că este în viață. Mi-a trimis un mesaj prin intermediul contului de Facebook al lui Jeremy, în această dimineață.

— Ce spui? repetă Will. Culoarea i se retrăsese din obraji. Te-ai întâlnit cu el singură? De ce nu m-ai sunat? Ar fi putut să…

— Uită-te la asta.

Îi arătă telefonul. Sara nu putea vedea imaginea, dar auzea sunetul.

— Este luni dimineața. Ora cinci și treizeci și opt de minute, spuse o voce de femeie. Făcu o pauză. Era un zgomot de fundal. Faith, ascultă-mă. Nu face nimic din ce spun ei. Nu avea încredere în

ei. Ieși din această situație. Tu, fratele tău și copiii sunteți familia mea. Singura mea familie… Dintr-odată, vocea deveni mai puternică. Faith, este important. Am nevoie să-ți aduci aminte de vremurile petrecute împreună înainte de nașterea lui Jeremy…

— Se oprește aici, spuse Faith.

— Despre ce vorbește? Vremurile dinaintea nașterii lui Jeremy? întrebă Will.

— Când eram însărcinată.

Se înroși, deși trecuseră aproape douăzeci de ani.

— Mama a stat cu mine. Ea era… Faith scutură din cap. Nu aș fi reușit să depășesc acea perioadă fără ea. Îmi tot spunea să fiu puternică, că se va termina totul odată și-odată și, apoi, totul va fi bine.

Sara își puse o mână pe umărul lui Faith. Nici nu-și putea imagina suferința prin care trecea aceasta.

Will se uită fix la iPhone:

— Ce se vede pe ecranul televizorului din spatele ei?

— *Good Day, Atlanta.* Am verificat postul. Sunt știrile despre vreme, pe care le-au transmis în urmă cu jumătate de oră. Poți vedea ora deasupra siglei postului. Am primit fișierul două minute mai târziu.

Îi întinse Sarei telefonul, dar încă nu o privea în ochi.

Curiozitatea a fost întotdeauna slăbiciunea ei. Ochelarii de citit ai Sarei erau pe masă. Îi puse la ochi, ca să poată vedea detaliile mărunte.

Pe telefon se vedea Evelyn Mitchell așezată jos, lângă un televizor mare cu plasmă. Televizorul nu avea sunet, dar Sara o văzu pe femeia de la meteo indicând previziunea pe cinci zile. Evelyn se uita în altă direcție decât a aparatului de filmat, probabil la omul care filma. Fața ei era o masă însângerată. Se mișca greu, ca și cum ar fi avut

dureri mari. Cuvintele ei erau de nedesluşit, la început:

— Este luni dimineaţa.

Sara lăsă filmuleţul să meargă, apoi puse telefonul jos.

Faith o urmărea cu atenţie pe Sara.

— Cum pare mama?

Sara îşi dădu jos ochelarii. Cu greu putea emite o opinie medicală bazată pe un filmuleţ neclar, dar era evident pentru toată lumea că Evelyn Mitchell fusese bătută crunt. Cu toate acestea, ea îi spuse:

— Pare că rezistă.

— Aşa m-am gândit şi eu. Faith se întoarse către Will. Le-am spus că mă întâlnesc cu ei la prânz, dar mesajul spune douăsprezece şi jumătate. La casa mamei.

— La casa mamei tale? repetă el. E considerată încă locul crimei.

— Poate a fost eliberată. APD nu-mi spune nimic. Lasă-mă să găsesc e-mailul.

Faith derulă cu degetul mare pe ecran, din nou, şi-i înmână telefonul lui Will.

— Ah, zise ea, întinzându-se după aparat. Am uitat…

— Am găsit.

Will luă ochelarii Sarei de pe masă şi-i puse la ochi. Se uită fix la telefon, câteva secunde. Sara nu-şi dădea seama dacă citea e-mailul sau doar a ghicit, când a spus:

— Vor bani.

Faith îi luă telefonul.

— Nu există niciun ban.

Will o privi fix.

— Nu este adevărat, spuse Faith. N-a fost niciodată adevărat. N-ai putut să dovedeşti nimic. Nu era pătată. Boyd şi ceilalţi furau, dar mama n-a luat niciodată nimic.

— Faith, spuse Will. Mama ta avea un cont în bancă.

— Şi ce dacă? Toată lumea are un cont în bancă.

— Un cont într-o bancă din afara statului. Este pe numele tatălui tău. Încă îl are. Au intrat și au ieșit din cont circa șaizeci de mii de dolari, din câte îmi dau eu seama. Mai pot exista conturi în alte state, pe diverse nume. Nu știu.

— Nu. Minți! scutură Faith din cap.

— De ce aș minți în legătură cu asta?

— Pentru că nu poți să recunoști că te-ai înșelat în legătură cu ea. Nu era pătată. Lacrimile îi umplură ochii. Arăta ca o persoană care știa adevărul, dar nu putea să-l accepte. Nu era!

Se auzi o altă bătaie în ușă. Sara bănuia că Abel Conford a observat, în sfârșit, că mașini străine erau în parcare. Se înșelase din nou.

— Bună dimineața, doctore Linton.

Amanda Wagner nu părea încântată să stea în hol. Avea ochii roșii. Machiajul de pe nas se șterse. Pielea ei era mai întunecată acolo unde se dăduse cu fond de ten și cu fardul de obraz.

Sara deschise ușa mai larg. Își strânse, din nou, halatul, întrebându-se de unde provine acest tic nervos. Poate era din cauză că era complet goală pe dedesubt, iar mătasea neagră era subțire ca o hârtie creponată. Nu plănuise să dea o petrecere în această dimineață.

Faith păru înfuriată să o vadă pe Amanda.

— Ce cauți aici?

— A sunat Roz Levy. A spus că i-ai furat mașina.

— Am lăsat un bilețel.

— Pe care, în mod ciudat, nu l-a interpretat ca o cerere de permisiune. Din fericire, am fost în stare să o conving să nu sune la poliție. Îi zâmbi lui Will: Bună dimineața, doctore Trent.

Will mimă o fascinație subită pentru gresia de pe podeaua Sarei.

— Ia stai așa, spuse Faith. De unde știai unde sunt?

— Roz are mașina pusă sub urmărire contra furtului. Am cerut să mi se facă un favor la

dispecerat.

— Pusă sub urmărire? Este un Corvair vechi de nouă sute de ani. Valorează cinci dolari.

Amanda își dezbrăcă haina și i-o dădu Sarei.

— Îmi pare rău că îți stric dimineața, doctore Linton. Îmi place cum ți-ai aranjat părul.

Sara se forță să zâmbească, în timp ce agăță haina în dulap.

— Doriți niște cafea?

— Da, mulțumesc. Se întoarse către Will și Faith: Ar trebui să mă simt rănită că nu am fost invitată la petrecere?

Păru că nimeni nu are chef să-i răspundă. Sara luă trei căni din dulap și turnă cafea în fiecare. Ascultă din nou vocea lui Evelyn Mitchell pe iPhone, pe când Faith punea filmulețul pentru noul oaspete.

Amanda îi ceru să-l pună din nou, apoi a treia oară, înainte să întrebe:

— Când a apărut asta?

— Cu puțin peste o jumătate de oră în urmă.

— Citește-mi mesajul care a sosit cu el.

— La douăsprezece și jumătate, pe Little John 339. Adu banii gheață într-o geantă neagră. Nu alerta pe nimeni. Vă urmărim. Dacă nu urmezi instrucțiunile, ea va muri și la fel tu și familia ta. Să ții minte ce ți-am spus, citi Faith.

— Roger Ling. Vocea Amandei avea o furie reținută. Știam că ticălosul minte. Nu poți avea încredere în niciun blestemat de cuvânt pe care-l spun ei.

Apoi păru să realizeze dubla semnificație a cuvintelor ei. Rămase cu gura căscată, evident surprinsă.

— E *în viață,* râse ea. O, Doamne, am știut că nu va ceda fără luptă. Își puse mâna pe piept: Cum am putut crede chiar și pentru un minut că…

Dădu din cap. Zâmbetul de pe față era atât de larg, încât, într-un final, îl acoperi cu mâna.

Will puse o întrebare mai importantă:

— De ce ar vrea să vă întâlniți la casa mamei tale? Nu e sigur. Nu sunt în avantaj. Nu are sens.

— E familiar. E ușor de supravegheat, răspunse Faith.

— Dar polițiștii nu au plecat de la scena crimei sub nicio formă. Va dura zile să se analizeze totul, spuse Will.

— Răpitorii trebuie să știe ceva ce noi nu știm, adăugă Amanda.

— Ar putea fi un test, o contrazise Will.

— Dacă îndepărtăm echipa de laborator, va fi evident că Faith a chemat poliția. Sau pe noi.

— Parchezi acasă și ești în spațiu deschis. Intri și încapi pe mâinile lor. Ce-i oprește să te împuște și să-ți ia banii? În special dacă nu putem aduce o echipă tactică să securizeze zona, îi spuse lui Faith.

— Putem ajunge la o înțelegere, insistă Amanda. Sunt numai trei rute înspre și în afara cartierului. Fac o mișcare în orice direcție și avem pistoalele la îndemână.

Will ignoră bravada. Deschise sertarul de lângă frigider și scoase un pix și hârtie. Ținea pixul în mod ciudat în mâna stângă, între degetul mijlociu și inelar.

Sara privi cum acoperă spațiul cu un T mare, apoi desenă două pătrate neregulate – unul pe brațul T-ului și altul la baza acestuia. Memoria lui era mai bună decât ar fi bănuit Sara, dar, dacă se gândea mai bine, probabil fusese la casa lui Faith de câteva ori.

— Casa lui Faith este pe colț, aici. Evelyn se află aici, pe Little John, explică el. Apoi trasă o formă în formă de L între cele două case. Avem tot acest spațiu deschis. Ar putea bloca intersecția aici și să o ia. Ar putea parca o furgonetă în același loc și să o împuște de la distanță. Ar putea parca pe alee, aici, și de sus vine furgoneta lor neagră. Două gloanțe în cap, așa cum i-au tras lui Castillo la depozit. Sau ar putea să o înhațe și să ajungă pe autostrada interstatală sau pe Peachtree Road în

mai puțin de cinci minute. Sau și-ar putea ușura situația și să se instaleze aici… Desenă un dreptunghi, sub casa lui Evelyn. Garajul lui Roz Levy. Are un perete până la nivelul genunchiului, unde ei s-ar putea instala, cu o pușcă. Fereastra de la baia lui Evelyn e vizavi de cea a doamnei Levy. Este pe o pantă. Poți vedea direct de la ușa bucătăriei doamnei Levy, fără să știe cineva. Faith intră pe ușă cu sacoșa de bani și ei o omoară.

Amanda luă pixul și transformă baza T-ului într-un cerc.

— Little John începe de aici. Întregul cartier se întinde împrejur. Desenă mai multe arcuri: Acesta este Nottingham. Friar Tuck. Robin Hood. Beverly. Lionel. Apoi niște X-uri mari la capete: Beverly are ieșire în Peachtree de aici, pe unde trec toate mașinile din lume; celălalt capăt te aruncă în întinderea imensă a Ansley Park. Lionel duce tot acolo. Sunt fundături. Majoritatea caselor de pe aceste trasee au parcare pe propria lor stradă. Am putea avea zece mașini, în fiecare punct, și n-ar observa nimeni.

— Nu-mi fac griji în legătură cu modalitățile lor de ieșire, îmi fac griji pentru Faith, dacă intră singură în acea casă. Dacă într-adevăr ei supraveghează locul, vor ști cine nu trebuie să fie acolo. Au avut aproape trei zile pline ca să învețe schița cartierului, poate chiar mai mult. Chiar dacă cei de la laborator pleacă, ei vor ține socoteala celor care intră și ies din casă, spuse Will.

Amanda întoarse foaia de hârtie. Desenă o schiță grosolană a unei case, indicând amplasamentul camerelor.

— Faith intră prin bucătărie. Foaierul este aici, se deschide înspre sufragerie. Aici este biblioteca, pe stânga – stânga mea. Ocupă întregul perete. Canapeaua se întinde aici. Balansoarul este aici, pe dreapta. Încă două scaune se află aici și aici. Combina stereo este aici. Uși glisante de sticlă se află vizavi de foaier. Insistă cu pixul unde ar fi

trebuit să fie dormitorul principal: O vor ține pe Ev aici, până apare Faith cu banii, apoi o vor aduce în sufragerie. Este cea mai bună zonă pentru schimb.

— Nimic nu este bun aici. Îi luă pixul: Nu putem proteja fereastra din față, întrucât nu știm cine urmărește casa. Nu putem acoperi spatele, deoarece curtea este larg deschisă către vecini și vor vedea orice mișcare de la ferestre. Încă nu știm câți puști au rămas în echipă. Ar putea fi unul sau o sută.

Lăsă jos pixul. Tonul lui era ferm.

— Nu-mi place, Faith. Nu poți să intri acolo. Nu în condițiile lor. Vom găsi altă modalitate de a rezolva situația. Vom sugera un alt loc, pe care îl putem securiza dinainte, astfel încât să fim siguri că vei fi bine.

Tonul Amandei îi trăda iritarea.

— Nu fi atât de fatalist, Will. Avem la dispoziție șase ore. Toți cunoaștem schița casei, așa că este la fel de mult în avantajul nostru, cât și într-al lor. Știu fiecare babă din cartier. Este o stradă circulată. Sunt tot timpul persoane care aleargă, persoane care livrează diverse produse, camioane de la cabluri, cititori de aparate de măsură, poștași și persoane care se plimbă după-amiaza, cărora le putem pune microfoane. Pot strânge patru echipe, în următoarele patru ore și nimeni nu va încerca să preia controlul. Nu suntem un grup de polițiști incompetenți. Putem găsi o modalitate de a ieși din această situație.

— O fac eu, se oferi Will, iar Sara simți că-i sare inima din piept.

— Nu te poți da drept Faith.

— Le vom trimite un e-mail, în care îi vom anunța că eu voi face schimbul. Roger Ling știe cum arăt. Chiar dacă nu este implicat, urmărește spectacolul de la distanță, în mod evident. Știe cine sunt acești tipi. Le poate spune să aibă încredere în mine.

Sara simți o undă de eliberare, când văzu că Amanda clatină din cap, chiar înainte ca el să termine de vorbit.

— E mai sigur așa. Mai sigur pentru Faith, insistă el.

Ca de obicei, Amanda nu cedă.

— E cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată ieșind din gura ta. Gândește-te la ce am văzut în ultimele două zile. E treabă de amatori. Julia Ling ne-a informat, practic, cu ce aveam de-a face. Tratăm cu un grup de băieți proști, care au impresia că știu să se joace hoții și vardiștii. Îi putem învinge înainte să știe ce i-a lovit.

Will nu se lăsă influențat.

— Poate că sunt tineri, dar nu au teamă. Au omorât o mulțime de oameni. Și-au asumat o grămadă de riscuri prostești.

— Niciunul mai prostesc decât să te trimită pe tine în locul lui Faith. *Așa* ajung oamenii să fie omorâți. Procedăm cum am zis eu. Vom descoperi cum să amplasăm oameni, în mod strategic. O vom urmări pe Faith tot timpul. Vom aștepta până când răpitorii apar cu Evelyn. Faith va face schimbul, apoi îi arestăm când încearcă să fugă, decise Amanda.

Will nu voia să cedeze. Era ca de piatră.

— Ea nu poate face asta. Nu poate intra acolo singură. Ori mă lăsați pe mine să mă duc, ori găsiți o altă modalitate.

— Dacă nu merg singură, mama mea este moartă, spuse Faith.

Will privi spre podea. Încă mai credea, în mod clar, că exista posibilitatea ca Evelyn Mitchell să fie moartă. Sara a descoperit că îl aproba în tăcere. Acesta nu suna ca un plan de a o recupera pe Evelyn, ci ca un plan croit pentru ca Faith să fie ucisă. Amanda era așa de al naibii de hotărâtă să-și salveze prietena, încât nu putea observa daunele colaterale.

Sara uitase de cafea. Păstră una pentru ea, apoi îi dădu una Amandei și una lui Will.

— Mulțumesc.

Will o luă pe a lui într-o manieră stranie. Parcă se asigura că mâinile lor nu se ating.

— El nu bea cafea. O iau eu, spuse Faith.

Obrajii Sarei au început să ardă.

— Poate că nu ar trebui să consumi cofeină acum.

Will își drese vocea.

— E-n regulă. Uneori îmi place.

Sorbi din cană. Se strâmbă, practic, când înghiți. Sara nu mai putea suporta. Singura modalitate prin care s-ar fi putut simți mai la nelalocul ei, ar fi fost dacă scotea un acordeon și începea să cânte o polcă.

— Ar trebui să vă las singuri să discutați.

— Dacă nu te superi, doctore Linton, aș dori să aud o opinie neutră asupra posibilităților, o opri Amanda.

Toți se uitau la ea. Deși părea imposibil, se simți și mai stânjenită ca înainte. Se uită spre Will pentru ajutor, dar el îi aruncă o privire fără expresie, ca unei funcționare de la bancă sau omului care duce gunoiul.

Nu se putea face nimic. Se așeză lângă Faith. Amanda ocupă celălalt scaun.

— Bun, să recapitulăm ce știm, ca să fim cu toții la curent. Will, spune tu totul.

Lăsă jos ceașca de cafea și începu să vorbească. Îi povesti lui Faith tot ce s-a întâmplat de când a fost răpită Evelyn, descriindu-i scena crimei, vizita făcută lui Boyd Spivey la D&C și colegilor lui tăcuți de la închisoarea de Stat Valdosta. Buzele lui Faith s-au întredeschis din cauza surprinderii când a aflat despre fotografiile lui Roz Levy, care îl înfățișau pe prietenul lui Evelyn. Cu toate acestea, a păstrat tăcerea când el a povestit despre incidentul Sarei de la spital și despre împușcăturile de la depozitul Juliei Ling. Sara simți acea gheară

familiară în piept, când el a ajuns la această parte. Tăietura de la ureche. Un glonte a șuierat pe lângă ea, la mai puțin de trei centimetri de craniu.

— Ricardo Ortiz și Hironobu Kwon se cunoșteau de la școală. Amândoi frecventau Westminster. Cel mai probabil lucrau împreună la magazinul de dulapuri al lui Ling-Ling. Le-a intrat în cap să-și înceapă propria afacere. În mod evident, și-au format o echipă, împreună cu alți tipi care lucrau în magazin. Ricardo s-a dus în Suedia și a luat niște heroină pentru ei, ca s-o vândă. Potrivit lui Roger Ling, băieții se lăudau toți cu asta. Benny Choo, un reprezentant puternic al Rebelilor Galbeni, l-a prins pe Ricardo și l-a bătut măr. Era pe cale să-i ia zilele, când Ricardo sau poate Hironobu, le-a spus de unde puteau lua bani grei, spuse Will.

Faith suportase totul în tăcere, dar acum bombăni:

— Mama.

— Corect, confirmă Will. Chuck Finn și Hironobu Kwon au fost la dezintoxicare împreună, cel puțin o lună. Chuck trebuie să-i fi spus lui Hironobu despre bani. Ricardo era pe cale să moară, așa că Hironobu spune: „Știu de unde putem obține aproape un milion de dolari bani gheață.” Benny Choo acceptă oferta.

— Asta căutau acasă la Evelyn. Ei au crezut că ea are bani în casă. Când ea nu a cedat, au răpit-o, continuă Amanda povestea.

Sara consideră că a fost bine că Amanda a omis faptul că Hector Ortiz, vărul unuia dintre cei mai importanți traficanți de droguri din Atlanta, a fost găsit mort în portbagajul lui Evelyn. Ar fi trebuit să tacă, dar era casa ei, ei se năpustiseră aici fără să anunțe, iar Sara obosise să fie politicoasă.

— Asta nu explică de ce Hector Ortiz era acolo.

— Nu, nu explică, nu-i așa? ridică Amanda din sprâncene.

Sara nu lucra pentru această femeie. Nu avea de gând să o menajeze.

— N-ai de gând să răspunzi la întrebare?

Buzele Amandei se deschiseră într-un zâmbet de crocodil.

— Aspectul cel mai important aici este că ei au făcut toate acestea pentru că vor bani. Putem negocia cu oamenii care vor bani.

— Nu este vorba despre bani, spuse Will.

— Nu avem timp pentru intuiții feminine, ripostă Amanda.

Vocea lui părea obosită, dar el nu cedă.

— Ei încearcă să o prindă pe Faith în acea casă pentru un motiv. Dacă intrăm fără să cunoaștem motivul, nu se va termina bine. Nu pentru noi toți.

Era perfect rezonabil, dar Sara își dădu seama că Amanda nu credea asta. Cu toate acestea, el încercă în continuare.

— Fii atentă: dacă era vorba doar de bani, ar fi făcut o cerere de răscumpărare din prima zi. Nu ar juca acest „du-te-vino” prin intermediul Facebook. N-ar risca să o întâlnească pe Faith față în față la supermarket. Ar fi o tranzacție simplă. Ar da telefon. Ar ridica banii și ar lăsa ostatica undeva, apoi ar pleca liberi acasă.

Era, din nou, o presupunere rezonabilă. Din nou, Amanda o ignoră.

— Nu e niciun final secret ascuns aici. Ei vor bani gheață. Le vom da bani gheață. Așa de tare o să le împingem banii pe gât că vor elimina de pe fund doar hârtie, tot drumul spre închisoare, spuse ea.

— Are dreptate. Faith privise în gol pe tot parcursul acestui schimb de replici, dar cu hipoglicemia, în sfârșit, adusă la nivel normal, începuse să gândească iar ca un detectiv: Dar contul din bancă?

Amanda se ridică în picioare ca să-și mai toarne cafea.

— Contul nu contează.

Will păru să nu fie de acord, dar, din motive personale, păstră tăcerea.

— Tatăl tău participa la jocuri de noroc, îi spuse Amanda lui Faith.

Faith clătină din cap.

— Nu-i adevărat.

— Juca poker la fiecare sfârșit de săptămână.

— Pe sferturi de dolar. Continua să clatine din cap. Tata vindea asigurări. Ura riscul.

— Nu risca nimic. Era extrem de precaut.

Amanda ocoli barul din bucătărie și se așeză lângă Faith.

— De câte ori nu s-au dus, el și Kenny, în Las Vegas, când tu erai mică?

Faith încă nu era convinsă.

— Era în interes de serviciu.

— Bill proceda metodic. El proceda metodic în toate. Știi asta. Știa când să mintă și când să se retragă. Kenny nu era la fel de inteligent, dar asta e altă poveste. Privi spre Will: Bill nu plătea impozite pe acei bani. De aceea contul era secret.

Sara putea să-și vadă propria confuzie, reflectată pe fața lui Will. Peste o anumită sumă, nu puteai să pleci, pur și simplu, dintr-un cazino din Vegas sau orice cazino legal din America, de fapt, fără să plătești impozite. Faith încă nu o credea.

— Nu mi-l imaginez pe tata asumându-și un astfel de risc. Ura să joace. Îl critica tot timpul pe Kenny, din această cauză.

— Deoarece Kenny se comporta ca un idiot cu banii, o combătu Amanda.

Tonul amar al vocii ei îi reaminti Sarei că cei doi au fost împreună mulți ani.

— Pentru Bill era doar distracție, se elibera de probleme și uneori câștiga o grămadă de bani, alteori pierdea puțin, dar știa întotdeauna când să renunțe. Nu era o dependență pentru el. Era un sport.

— De ce nu mi-a spus asta Evelyn, când o investigam? spuse Will, într-un final.

— Nu ți-a spus al naibii de multe când o investigai, zâmbi Amanda.

— Nu, acceptă el.

— Dar ar fi putut scăpa ușor de suspiciune, dacă…

— Nu era nicio suspiciune, îl întrerupse Amanda. Apoi îi spuse lui Faith: Mama ta a fost cea care a turnat echipa. De aceea îi spuneau Almeja. Era informatoare.

— Poftim?

Confuzia lui Faith era aproape palpabilă. Se uita la Will ca și cum el deținea răspunsurile.

— De ce nu mi-a spus?

— Pentru că voia să te protejeze. Cu cât știai mai puține, cu atât erai mai în siguranță, spuse Amanda.

— Atunci de ce-i spui acum? întrebă Will.

Amanda era vizibil enervată.

— Pentru că nu renunți la contul acela stupid, deși ți-am spus de nenumărate ori că nu contează.

Will își așeză cana de cafea pe masă.

— De unde a aflat ea că ei luau bani? puse Faith întrebarea din mintea Sarei.

— Contează? ridică Amanda din umeri.

— Da, răspunse Will.

Voia, în mod clar, să audă povestea ca să găsească ce nu se potrivește.

Amanda respiră adânc înainte de a începe:

— A fost o captură în partea de sud, unul dintre proiectele din East Point. Evelyn a condus echipa care a pătruns în apartament. Era dimineață. Infractorii erau încă adormiți, erau mahmuri de noaptea trecută. Un morman de bani stătea pe măsuța de cafea și mai era cocaină cât pentru un elefant. Amanda începu să zâmbească, savurând în mod evident povestea. I-au ridicat și escortat în stradă. Aveau mâinile la spate, stăteau în genunchi, holbându-se la ușile echipajelor de poliție, ca să-și aducă aminte cine e șeful. Iată că apare presa, căreia Boyd nu-i poate rezista. El aliniază echipa

pentru fotografii, cu infractorii în cadrul din spate. Teritoriul îngerilor lui Charlie. Mama ta ura întotdeauna această parte. De obicei pleca, se ducea înapoi la birou să întocmească documentele, când venea presa. De data aceasta, strada era blocată, așa că s-a întors la apartament și l-a cercetat. Primul lucru pe care l-a observat a fost că grămada de bani nu arăta ca înainte. Ea a spus că era aranjată în formă de piramidă, când au dărâmat ușa. Știi că mama ta intra întotdeauna prima, strânse Amanda din buze.

Faith dădu din cap.

— A zis că a observat piramida imediat, deoarece Zeke obișnuia să…

— Aranjeze totul în formă de piramidă, explică Faith. Când avea zece sau unsprezece ani a început să îngrămădească totul – cărți, Lego, mașinuțe de jucărie – în piramide.

— Mama ta a crezut că e autist. Poate avea dreptate. Oricum, ea a observat grămada de bani, asta este important. Piramida se transformase în cub când s-a întors înapoi, în apartament, continuă Amanda. A început să-și supravegheze echipa mai atent după asta, ținându-și simțurile treze, urmărind ce cazuri au fost rezolvate și care au fost ratate pentru că s-au pierdut dovezi sau au dispărut martori. Apoi, când a fost sigură, a venit la mine.

— Mi-ai zis că pontul a fost anonim, spuse Will.

— Evelyn a trebuit să fie investigată, la fel ca restul. Nu aveam de-a face cu băieți de cor. Boyd și echipa beneficiau de bani murdari. De asemenea, au fost plătiți să nu acționeze în unele situații. Nu strici o afacere ca asta fără să-ți riști viața. Ev trebuia să fie protejată. Așa că am decis că îi vom spune un pont anonim și o vom ancheta, la fel ca pe ceilalți.

— Dar ei trebuie să fi suspectat faptul că pontul provenea de la mama. Era singura care nu era pătată, spuse Faith.

— E o diferență mare între a suspecta și a ști. Tonul i se schimbă: Și Boyd Spivey o proteja. A dat de știre că e intangibilă. Îi lua apărarea de fiecare dată. Presupun că de aceea l-au eliminat. Puteau avea GBI-ul și APD pe urmele lor, dar cineva ca Boyd putea să-i afecteze în moduri în care noi nu putem.

Faith era tăcută, gândindu-se, probabil, la mortul care o protejase pe mama sa. Din punctul ei de vedere, Sara se gândea la timpul și banii cheltuiți pentru a ucide un om deja condamnat la moarte. Toată tărășenia a fost planificată și executată cu atenție, de oameni care știau punctele slabe ale lui Evelyn Mitchell: Boyd Spivey – protectorul ei, Faith – fiica, Amanda – cea mai bună prietenă. Lucrurile păreau din ce în ce mai mult o răzbunare și mai puțin o captură de bani. Sara își dădu seama că Will făcuse aceleași legături. Dar, ca de obicei, când el a vorbit, nu a menționat ce era evident. În schimb, a întrebat-o pe Amanda:

— Tu ai scos contul din rapoartele mele?

— Noi nu suntem fiscul. N-avem motive să pedepsim pe cineva pentru că a procedat așa cum trebuie, dădu ea din umeri.

Sara își dădea seama că Will era mânios, dar el tot nu a spus nimic. Nici măcar nu dădea semne de agitație. Și-a îndesat doar mâinile în buzunare și s-a sprijinit cu spatele de masă. Ea nu se certase în viața ei cu el. Acum, nici măcar nu era sigură că se va certa vreodată, dar Sara își imagina că ar fi fost ceva complet inutil.

Faith ignoră slăbiciunile Amandei. Având în vedere că zahărul din sângele ei urcase și coborâse ca o minge de ping-pong, în ultimele zile, era surprinzător că măcar mai putea să stea pe scaun. De aceea, Sara a fost sigură că nu a auzit bine când Faith a vorbit, în sfârșit.

— Au lăsat degetul ei sub perna mea.

— Unde este degetul? spuse Amanda fără să clipească.

— În dulăpiorul meu de medicamente.

Faith își puse mâna la gură. Arăta de parcă era pe cale să vomite. Sara sări și aduse coșul de gunoi, dar Faith îi făcu semn să plece.

— Sunt bine.

Trase adânc aer în piept. Sara luă un pahar din dulap și-l umplu cu apă. Faith îl bău cu lăcomie, făcând zgomot. Sara umplu din nou paharul și îl puse în fața ei. Se lăsă pe spate, peste tejghea, pentru a o supraveghea pe Faith. Will era sprijinit la câțiva metri mai jos de ea. Încă ținea mâinile în buzunare. Ea simți distanța dintre ei ca pe un curent de aer rece.

Faith luă o înghițitură de apă, înainte să le spună:

— Au încercat să-l prindă pe Jeremy. L-am trimis de acasă, împreună cu fratele meu. Au luat-o și pe Emma. Apoi am mers la supermarket și tipul m-a încolțit în baie.

— Cum arăta? întrebă Amanda.

Faith le oferi o descriere foarte detaliată a înălțimii, greutății, hainelor și gramaticii bărbatului.

— Cred că era hispanic. Avea ochi albaștri. Este ceva normal? întrebă ea, privind spre Sara.

— Nu se întâlnește des, dar nici rar, îi explică Sara.

— Mexico a fost ocupat de spanioli. Unii dintre ei s-au căsătorit cu pieile-roșii. Nu toți mexicanii aveau piele brună și păr negru. Unii erau blonzi și aveau pielea mai deschisă la culoare. Unii aveau ochi verzi sau albaștri. E o genă recesivă, dar apare.

— Dar acest tip avea ochii albaștri? întrebă Amanda.

Faith aprobă din cap.

— Nu avea tatuaje?

— Un șarpe pe gât.

A fost rândul Amandei să dea din cap.

— Putem să anunțăm poliția. Putem obține, cel puțin, o listă cu bărbații hispanici, cu vârsta cuprinsă între optsprezece și douăzeci de ani, care au ochi albaștri. Căzu pe gânduri: Nu am avut noroc în căutarea atelierelor de tatuaj. Oricine i-a făcut tatuajul lui Marcellus Estevez cu Arhanghelul Gabriel, fie e plecat din stat, fie nu se află în cataloage, fie nu vorbește.

— Era ceva familiar în legătură cu el. Am crezut că l-am arestat cândva, dar el mi-a zis că nu, spuse Faith.

— Sunt sigură că spunea adevărul.

Amanda își scoase telefonul BlackBerry și începu să tasteze, în timp ce vorbea.

— Am date despre rapoartele tale. Știu pe cineva în APD, care poate arunca un ochi pe cazurile tale de dinainte de a începe să lucrezi cu noi.

— Mă îndoiesc că va găsi ceva. Faith își frecă tâmplele. E de vârsta lui Jeremy. Poate îl cunoaște. Poate au fost împreună la școală. Nu știu.

Amanda termină de scris e-mailul.

— L-ai întrebat pe Jeremy?

— I l-am descris, în mare, noaptea trecută. Nu cunoaște pe nimeni care să se potrivească descrierii. Cel puțin, nu cineva de care își amintește, aprobă Faith.

— Îți mai aduci aminte ceva? întrebă Will.

În mod evident, Faith era reticentă în legătură cu un anumit lucru:

— E ceva de-a dreptul prostesc. Poate… Privi spre Sara: Zahărul din sânge a avut valori nebunești. Mă face să am halucinații.

— În ce sens? întrebă Sara.

— Eu doar… Clătină din cap. E ceva prostesc. Era ceva în neregulă la sertarul de argintărie. Râse, ca pentru ea. E chiar prostesc. Nu contează.

— Continuă, îi spuse Sara. Ce era în neregulă?

— Furculițele erau puse invers. Și lingurile. Iar pixurile erau în alt sertar. Eu le pun mereu și același loc și… Apoi m-am dus în sufragerie și toate globurile de zăpadă erau întoarse cu fața spre perete. De obicei sunt cu fața înspre cameră. Sunt foarte grijulie cu ele. I-au aparținut tatălui meu. Le șterg de praf în fiecare săptămână. Jeremy nu are voie să le atingă. Zeke nu s-ar apropia de ele. Eu doar… Clătină din cap: Nu știu. Poate am făcut-o noaptea trecută și nu-mi aduc aminte. Poate doar am crezut că sunt întoarse. Dar îmi aduc aminte când le-am așezat la loc, așa că… Își sprijini capul în mâini: Mintea mea n-a mai funcționat cum trebuie, de când s-au întâmplat toate acestea. Nu mai știu ce e real și ce nu. Poate înnebunesc. Oare am halucinații?

— Valorile testelor tale au variat mult în ultima perioadă, dar nu indică un deranjament metabolic. Nu ești atât de deshidratată, dar, cu siguranță, ești supusă unui mare stres. Simți că ai fi răcită sau că ai vreo infecție? îi spuse Sara.

Faith clătină din cap.

— M-aș aștepta la confuzie, pe care ai manifestat-o și paranoia, care este de înțeles, dar nu halucinații adevărate. Simți nevoia să adauge: Mutarea globurilor pare ca un gest de copil ce dorește atenție. Ești sigură că nu e opera fiului tău?

— Nu l-am întrebat. E jenant și să vorbești despre asta. Sunt sigură că nu înseamnă nimic.

Amanda clătină din cap.

— Jeremy nu ar face așa ceva, mai ales după cele întâmplate. Nu ar vrea să provoace prea mult stres. Și are aproape douăzeci de ani. E prea matur pentru genul acesta de gesturi.

— Poate mi-am imaginat doar, spuse Faith. De ce ar întoarce tipii aceia toate globurile? Apoi își aduse aminte: Și să deșurubeze becurile.

— Nu contează, Faith. Ce contează este că trebuie să întocmim un plan împreună, oftă

Amanda. E aproape ora șapte. Trebui să tragem niște concluzii, spuse, privind la ceas.

— Will are dreptate. Ei supraveghează casa mamei. Știu că o supraveghează și pe a mea. Dacă aducem APD… spuse Faith.

— N-am intenția să comit o faptă atât de prostească, o întrerupse Amanda. Nu știm încă dacă Chuck Finn este implicat în asta sau nu.

Faith deschise gura să protesteze, dar Amanda ridică mâna ca să o oprească.

— Știu că tu crezi că Chuck a fost împins către un stil de viață criminal, în timp ce restul l-au îmbrățișat de bunăvoie, dar vinovăția nu apare în trepte. A luat banii. I-a cheltuit. Și-a mărturisit delictele și este liber pe străzi, cu o dependență foarte costisitoare. Trebuie să-ți mai aduci aminte că Chuck are încă prieteni în poliția Atlantei și unde nu are prieteni, are bani ca să-i cumpere. Știu că nu vrei să auzi asta, dar fie i-a vândut pontul lui Hironobu, fie trage sforile în spatele acestor tineri pistolari.

— Nu seamănă cu atitudinea lui Chuck, o combătu Faith.

— Nici să furi din banii de la capturi nu semăna cu atitudinea lui Chuck, dar iată-ne. Apoi i se adresă lui Will: Ai menționat locul care îi avantajează din casa lui Roz Levy. Nu au cum să se instaleze acolo. Ea i-ar împușca în secunda în care ar pune piciorul pe alee.

— E adevărat, aprobă Faith. Doamna Levy supraveghează strada ca un șoim.

— Cu excepția situației în care cineva e împușcat sau răpit alături, ripostă Will.

Amanda ignoră observația.

— Ideea este, Will, că putem trage foloase în urma acelei poziții la fel de ușor ca răpitorii. În afara faptului de a te livra lor în cea mai mare cutie din lume, trebuie să ne dăm seama cum te vom introduce pe tine și pușca ta în garajul lui Roz

Levy, fără să fim văzuți. Privi spre Faith: Ești sigură că nu ai fost urmărită până aici?

Faith clătină din cap:

— Am avut grijă. Nu am fost urmărită.

— Ai procedat bine, îi spuse Amanda. Era în elementul ei, aproape neglijentă cu sarcina sa: Am nevoie să dau niște telefoane, ca să aflu ce se petrece la casa lui Evelyn. Infractorii noștri nu ar fi sugerat o întâlnire acolo, dacă ar fi crezut că cei de la laborator lucrează din greu la locul crimei. Vom vedea dacă și Charlie poate afla ceva. Cu excepția acestor fapte, cred că mai am câteva favoruri pe care le pot cere unor vechi prietene din Zona Șase, care nu vor nimic altceva decât să-i pună pe acești indivizi la punct. Doctore Linton?

— Da? fu Sara surprinsă să-și audă numele.

— Mulțumim pentru timpul acordat. Am încredere că nu vei povesti nimănui ca s-a întâmplat aici.

— Bineînțeles.

Faith stătea în picioare, în spatele Amandei.

— Mulțumesc, spuse ea. Din nou.

Sara o îmbrățișă.

— Ai grijă.

Urmă Will. Îi întinse mâna:

— Doctore Linton.

Sara privi în pământ, întrebându-se dacă nu are una din halucinațiile lui Faith. Chiar îi strângea mâna în semn de la revedere.

— Mulțumesc pentru ajutor. Îmi pare rău că v-am incomodat azi de dimineață, spuse el.

Faith bombăni ceva, ce Sara nu reuși să audă.

Amanda deschise dulapul. Sara bănui că zâmbetul de pe față nu se datora faptului că se bucura să își revadă haina.

— Cunosc o mulțime dintre vecinii lui Evelyn. Majoritatea sunt pensionați și cred că, exceptând hoașca de vizavi, vor fi de acord să le folosim casele. Trebuie să fac rost de niște bani gheață. Cred că pot să obțin, dar vom avea un buget

restricționat o vreme. Își puse haina: Faith, du-te acasă și așteaptă vești de la noi. Cred că, la un moment dat, va trebui să mergi la o bancă sau două. Will, du-te acasă și schimbă-ți cămașa. Gulerul este uzat și îi lipsește un nasture. Și cât timp ești acasă, apucă-te să construiești cu cal troian sau vino cu un plan să o seduci pe Roz Levy. Era gata să pună să o aresteze pe Faith cu o lună în urmă. Dumnezeu știe ce o mai apucă în dimineața asta.

— Da, doamnă.

Sara deschise ușa din față pentru ei. Amanda porni înspre lift. Will, mereu un domn, îi făcu loc lui Faith să treacă prima.

Sara închise ușa după Faith.

— Ce… începu Will, dar ea îi puse un deget pe buze.

— Iubitule, știu că ai treabă și știu că va fi periculos, dar în indiferent ce te implici azi, nu va fi nici pe departe la fel de amenințător ca ceea ce se va întâmpla cu tine dacă îmi faci ce mi-ai făcut noaptea trecută și apoi crezi că poți să pleci strângându-mi mâna a doua zi dimineață. Bine? Sună-mă mai târziu.

El înghiți în sec.

Ea îl sărută de la revedere, apoi deschise ușa ca el să poată pleca.

Capitolul 17

Will era abonat la multe reviste pentru mașini. În general, le cumpăra pentru fotografii, dar uneori se simțea obligat să citească articolele. Așa a aflat că autoturismul Chevrolet Corvair 700 sedan, din 1960, verde-avocado, cu patru uși, al lui Roz Levy, valora mult mai mult decât cei cinci dolari pe care i-ar fi dat Faith pe el.

Mașina era o splendoare, construită în genul în care industria auto americană era renumită.

Motorul cu șase cilindri era montat în spate și fusese proiectat astfel încât să concureze cu modelele europene care apăreau pe piață. Modelul era renumit pentru axul său rotativ cu suspensie, inovator, care a fost nominalizat în cartea *Nesigur la orice viteză* a lui Ralph Nader. Cauciucul de rezervă era montat în compartimentul de bagaje din față, unde se afla, în mod normal, motorul, așezat chiar lângă un aparat de încălzire cu gazolină pentru pasageri. Deși se terminase iarna, rezervorul era încă plin, lucru pe care Will îl știa deoarece fața lui fusese presată pe canistra de metal, în timp ce Faith conducea spre locuința doamnei Levy. Zgomotul făcut de gazolină era asemănător cu al valurilor ce se zdrobesc de țărm. Sau cu al unui catalizator foarte volatil la mai puțin de un milimetru distanță de fața lui.

Mașina a fost construită înainte cu mult ca Administrația pentru Siguranța Națională a Traficului și a Autostrăzilor să solicite, în anul 2001, ca toți producătorii să instaleze o bandă de salvare incandescentă, în cazul în care cineva rămânea blocat în portbagajul mașinii. Era înghesuit într-un spațiu destinat roții de rezervă și poate pentru două valize, gen 1960, nu ca cele moderne pe rotile, în care oamenii din ziua de azi își împachetează întreaga casă pentru o excursie la munte. Pe scurt, exista posibilitatea reală ca el să moară aici, înainte ca Roz Levy să-și aducă aminte că trebuie să-l elibereze.

Prin cauciucul crăpat de lângă balama venea o rază subțire de lumină. Will ridică telefonul mobil ca să se uite la ceas. Era în portbagaj de aproape două ore și mai avea cel puțin jumătate de oră de mers. Pușca lui era înghesuită între picioare, într-un mod care nu-i mai plăcea. Tocul era sucit în așa fel, încât Glock-ul lui să-l înghiontească în coastă ca un deget. Sticla de apă pe care i-o dăduse Faith se transformase demult înapoi în plastic. Erau aproape treizeci și trei de grade Celsius în

interiorul mormântului de metal. Nu-și mai simțea mâinile și picioarele. Începuse să creadă că fusese o idee foarte proastă.

Cuvintele „cal troian” l-au pus pe gânduri.

Un telefon dat lui Roz Levy le dovedi că ea nu avea de gând să le ușureze situația. Era încă enervată că Faith i-a luat mașina, așa că refuzase să lase pe vreunul dintre ei în casă. În mod neobișnuit, Will era persoana care sugerase ca el să facă acest lucru prostesc. Faith va aduce înapoi Corvair-ul în garaj. El se va ascunde în portbagaj și va aștepta până la ora stabilită. Doamna Levy va duce gunoiul și va elibera capota portbagajului pe traseu. Will se va târî afară și îi va raporta lui Faith.

Faptul că Roz Levy fusese de acord atât de ușor cu acest plan alternativ l-a făcut suspicios în ceea ce privește cooperarea ei, dar apoi a mai trecut o oră și ei și-au dat seama că nu aveau de ales.

Mai erau și alți cai troieni – majoritatea dintre ei mai inteligenți ca ai lui Will. Aspectul pozitiv referitor la vechile prietene ale Amandei îl reprezenta faptul că erau în vârstă și că erau femei, ceea ce nu era caracteristic situației. Oricine supraveghea vecinătatea se aștepta la tineri pistolari plini de testosteron, cu degetele pe trăgaci și tunsori scurte. Amanda trimisese șase dintre prietenele ei la diverse case din cartier. Aveau prăjituri în mână, iar poșetele le atârnau pe braț. Unele dintre ele aveau și Biblii. Păreau oaspeți pentru oricine ar fi supravegheat zona.

Perimetrul de afară era acoperit de o mașină de la cablu, o furgonetă pentru coafat animale și un Prius galben-aprins, pe care niciun polițist care se respectă n-ar fi condus-o. Între cele trei vehicule, ei puteau monitoriza tot traficul care intra și ieșea de pe cele două străzi care duceau la partea din cartier unde locuia Mitchell.

Chiar și așa, Will tot nu era mulțumit de plan. Reprezenta răul cel mai mic, răul cel mare fiind

faptul că nu era niciun polițist în preajmă.

Nu-i plăcea ideea ca Faith să fie atât de vulnerabilă, deși era înarmată și dovedise pentru oricine era atent că n-ar fi ezitat să împuște pe cineva. Instinctul îi spunea că Amanda se înșela. Chestiunea aceasta nu era legată de bani, decât doar la suprafață. Poate chiar și răpitorii au crezut că este vorba doar despre bani. Dar, în final, comportamentul lor le contrazicea motivația. Era ceva personal. Cineva le pregătea o nenorocire.

Chuck Finn părea vinovatul cel mai probabil. Subordonații lui voiau banii. Chuck voia răzbunare. Toată lumea avea de câștigat, în afara lui Faith.

Și în afară de idiotul captiv în Corvair-ul din 1960.

Will clipi, în timp ce încerca să-și modifice poziția. Spatele îl durea și îl mânca nasul. Fundul lui se resimțea, după ce suportase toată greutatea lui presată de o bucată de fier timp de două ore. Dacă priveai în urmă, îndesarea lui Will într-un portbagaj suna mai mult ca o idee a Amandei. Dureroasă, umilitoare, destinată să se încheie prost pentru Will. El trebuie să fi avut vreun gen de ultimă dorință. Sau poate dorise doar să petreacă vreo două ore fierbând în căldură, deoarece era singurul mod prin care avea timp să reflecteze asupra situației în care s-a implicat.

Și nu se referea la mașină.

Will nu fumase niciodată o țigară. Nu consumase niciun drog ilegal, de niciun fel. Ura gustul alcoolului. Când era copil, a văzut cum dependențele puteau distruge vieți, iar în calitate de polițist a văzut cum dependențele puteau pune capăt acestora. Nu fusese tentat niciodată să facă excese. Nu înțelegea cum oamenii puteau fi atât de disperați pentru următorul drog, încât să-și vândă viețile și tot ce conta pentru încă o lovitură. Furau. Se prostituau. Își vindeau sau abandonau copiii. Ucideau oameni. Făceau orice ca să evite

retragerea drogului, întrucât corpul tânjea atât de tare după el încât începea să aibă simptome negative. Crampe musculare. Dureri ascuțite în abdomen. Dureri de cap cumplite. Gură uscată. Palpitații cardiace. Palme transpirate.

Disconfortul fizic al lui Will nu era produs doar de portbagajul strâmt al Corvair-ului doamnei Levy.

Era dependent de Sara.

În avantajul lui, el realiză că reacția lui față de ea era complet disproporționată comparativ cu ceea ce ar trebui să simtă o ființă umană în acest moment. Urma să se facă de râs. Mai mult decât se făcuse deja. Nu știa cum să fie în jurul ei. Cel puțin nu atunci când nu făceau sex. Și făceau mult sex, așa că i-a luat mult timp Sarei până să aibă o privire de ansamblu asupra prostiei uluitoare a lui Will. Și ce spectacol dăduse pentru ea! Să-i strângă mâinile ca un agent imobiliar la o casă de vânzare! S-a și mirat că nu l-a pleznit. Până și Faith și Amanda au rămas fără cuvinte în timp ce așteptau liftul în hol. Prostia lui le lăsase fără vorbe.

Will începuse să se întrebe ce era în neregulă cu el, din punct de vedere fizic. Poate avea diabet ca Faith. Întotdeauna țipa la el în legătură cu prăjitura lui lipicioasă de după-amiază, al doilea mic dejun, pasiunea lui pentru *nachos* cu brânză de la automatul de jos. Recapitulă simptomele. Transpira profund. Gândurile lui o luaseră razna. Era confuz. Îi era sete și avea mare, mare nevoie să urineze.

Sara nu păruse supărată pe el când îi spusese la revedere. Îi spusese „iubitule”, el fiind strigat așa numai încă o dată și atunci tot de către ea. Ea îl sărutase. Nu a fost un sărut pasional, mai mult un pupic. Genul de sărut pe care îl vezi în spectacolele de televiziune, chiar înainte ca soțul să-și pună pălăria și să plece la serviciu. Îi spusese să o sune mai târziu. Chiar voia să o sune sau îi spusese acest lucru cu un scop? Will era obișnuit

ca femeile din viața lui să aibă anumite interese. Dar ce înțelegea prin „mai târziu”? Voia să spună „mai târziu în noaptea asta” sau „mai târziu a doua zi”? Sau „mai târziu în cursul săptămânii”?

Will oftă. Era un bărbat de treizeci și patru de ani cu o slujbă și un câine de care trebuia să aibă grijă. Trebuia să fie din nou stăpân pe el. Nu o să o sune pe Sara sub nicio formă. Nici mai târziu în seara asta și nici în cursul săptămânii viitoare. El era un tip prea simplu pentru ea. Prea ciudat, din punct de vedere social. Prea disperat să fie cu ea. Will învățase prin metode dure că cel mai bun lucru pe care puteai să-l faci când îți doreai cu adevărat ceva, era să ți-l scoți din minte, pentru că nu-l vei avea niciodată. Trebuia să aplice această învățătură acum, cu Sara. Trebuia să facă asta înainte să fie împușcat sau Faith să fie omorâtă, pentru că el se purta ca un școlar îndrăgostit.

Cea mai rea parte o reprezenta faptul că Angie avusese dreptate în toate privințele. Ei, poate nu chiar în toate. Sara nu-și vopsea părul.

Telefonul lui vibră. Will încercă să nu se castreze singur cu pușca atunci când a apăsat pe butonul căștii Bluetooth. Portbagajul era bine izolat, dar el vorbi, totuși, în șoaptă.

— Da?

— Will?

Asta-i mai trebuia – vocea Amandei în cap.

— Ce faci?

— Transpir, răspunse el, în șoaptă, întrebându-se dacă putea pune o întrebare mai fără sens.

Avusese el această idee, să iasă din portbagaj ca un super-erou. După tot acest timp, realiză că ar fi mai bine să nu se târască pe jos când ieșea din portbagaj.

— Ne-am instalat la Ida Johnson.

Vecina din spate a lui Evelyn. Will nu era sigur cum reușise Amanda să o convingă pe femeie să accepte un grup de polițiști în casa ei. Poate îi

promisese că Faith nu va mai împușca traficanți de droguri în curtea ei.

— Am auzit un apel prin stație. Au fost niște împușcături din mersul mașinii în Atlanta de Est. Doi morți. Ahbidi Mittal și echipa lui tocmai au părăsit casa lui Evelyn, ca să analizeze mașina. Victimele erau o femeie și copilul ei. Albă, blondă, din clasa de mijloc, drăguță.

Așa că acum știau cum plănuiseră răpitorii lui Evelyn să elibereze casa lui Evelyn. Amanda dăduse niște telefoane discrete mai devreme și aflase că echipa de laborator mai avea cel puțin trei zile de cercetări în interiorul casei. Știau că răpitorii lui Evelyn aveau experiență la trasul din mers. În mod clar, acești infractori nu se temeau să ucidă trecători nevinovați și știau exact ce profil de victimă să aleagă, astfel încât să se asigure că fiecare emisiune de știri din Atlanta oprise programul ca să transmită în direct de la fața locului.

Problema care îl deranja cel mai mult pe Will era că gestul lor demonstra că nu aveau niciun fel de scrupule în a omorî o mamă și copilul ei.

— S-a săpat în curtea lui Evelyn, spuse Amanda.

Poate era de vină căldura. Will își imagină un câine căutând un os.

— Trebuie să le fi spus că banii sunt în curtea din spate. Au săpat peste tot.

Aceasta fusese una din prezumțiile inițiale ale lui Will. Vedea acum cât a fost de prost. Oamenii nu mai ascundeau banii în acest mod. Până și Evelyn avea un cont în bancă. Toată evidența era ținută pe calculator acum.

Continuă să vorbească pe un ton scăzut.

— Doamna Levy i-a văzut săpând?

Amanda era nefiresc de tăcută.

— Amanda?

— Nu răspunde la telefon acum, dar sunt sigură că doar își face somnul de prânz.

El nu mai putea înghiți. Nu mai era amuzant, acum, când chiar se putea întâmpla.

— Are ceasul fixat să o trezească.

Will se întrebă cum va auzi bătrâna ceasul, dacă ea nu putea auzi telefonul. Apoi nu și-a mai făcut griji, pentru că urma să leșine din cauza căldurii înainte ca ea să-i dea drumul.

— Am două camarade cu mine și o altă prietenă veche în stradă. O va supraveghea pe Faith în drumul ei către casă. Bev este cu Serviciile Secrete. A luat un camion de poștă, spuse Amanda.

Will ar fi dorit să fie mai surprins de această informație. Dacă Amanda i-ar fi spus că a sunat o veche prietenă de la Casa Albă și a luat codurile pentru armele nucleare, el ar fi dat din cap.

— Totul se aranjează.

Amanda întotdeauna devenea vorbăreață înainte de deznodământul unui caz și nici acum nu făcea excepție.

— Faith așteaptă acasă la ea. A mers la trei bănci diferite azi de dimineață, pentru a-și susține povestea legată de seifuri. La ultima vizită, un director i-a dat banii gheață. Toate chitanțele sunt înregistrate. Este un dispozitiv de urmărire în căptușeala genții. Tăcu o clipă, apoi continuă: Cred că va fi bine. Sara a echilibrat-o, pentru moment. Mi-e teamă că nu are grijă de ea.

Și Will își făcea griji în această privință. O considerase întotdeauna pe Faith indestructibilă. Părea capabilă să gestioneze orice criză. Poate că acest dar provenea din faptul că devenise mamă înainte să fie pregătită. Cuvintele doamnei Levy referitoare la scandalul legat de sarcină, ce a zguduit cartierul, îi tot reveneau în minte. Faith se simțea, în mod clar, rușinată. Ea roșise când îi explicase Sarei cuvintele mamei ei, deși Evelyn se folosea doar de ceea ce puteau fi ultimele ei cuvinte către fiica sa, ca să mai reducă din vină. Întreaga viață a lui Faith fusese făcută bucăți de sarcină. Cumva, ea reușise să adune bucățile.

Evelyn a fost acolo să o sprijine, dar Faith dusese greul. Să-și ia bacalaureatul. Să intre în Academie. Să se întoarcă la colegiu. Să-și crească micuțul. În unele privințe, era mai puternică decât Amanda.

Și merita să i se spună adevărul.

— De ce ai mințit-o pe Faith că tatăl ei juca jocuri de noroc? șopti Will.

Amanda nu-i răspunse.

— De ce ai… începu el din nou întrebarea.

— Pentru că juca, spuse Amanda. Aș crede că, după dimineața de astăzi, ai recunoaște că sunt și alte lucruri pe care un bărbat le poate risca, în afara banilor.

Will înghiți ultima picătură de salivă din gură. Nu avea chef de ghicitorile Amandei, acum.

— Evelyn lua mită.

— A făcut o greșeală mare, cu mult timp în urmă și tot plătește pentru ea de-atunci.

El se forță să vorbească șoptit.

— A luat bani.

— Îți fac o promisiune, Will. Dacă o salvăm pe Evelyn, atunci îți va spune adevărul. Poți să stai o oră întreagă cu ea. Îți va răspunde la toate întrebările.

El se uită prin portbagaj, la raza de lumină ce intra prin cauciucul rupt.

— Și dacă nu reușim?

— Atunci nu va mai conta, nu-i așa? Se auziră voci în fundal, iar Amanda continuă: Trebuie să închid. Te sun când am vești.

Will mută pușca, astfel încât să poată închide telefonul. Închise ochii și încercă să-și limpezească mintea. O picătură de sudoare îi aluneca pe spate. Simțea o împunsătură, la baza coloanei vertebrale, unde îl zgâriase Sara.

Clătină din cap, încercând să-și îndepărteze imaginea din minte, astfel încât pușca sa să nu depună o plângere pentru atac sexual. Will se gândi la pușcă, așezată în boxa martorilor,

folosindu-se de trăgaci ca să-și șteargă o lacrimă de pe lunetă.

Clătină din cap, din nou. Căldura începea să-l doboare. Începu să deruleze cazul, ca să-și mențină mintea concentrată. Amanda dorise să poarte o discuție despre tot ce s-a întâmplat de la început. Era cea mai bună modalitate de a vedea ce le scăpase. Pe moment, era greu să-ți formezi o imagine de ansamblu. Acum, Will parcurse ultimele zile pas cu pas, examinând problema din toate unghiurile, rememorând toate minciunile și adevărurile spuse pe jumătate atât de infractori, cât și de Amanda.

Ca și înainte, mintea lui Will tot stăruia asupra lui Chuck Finn. Era un proces de eliminare. Chuck era singurul om din fosta echipă a lui Evelyn, care era încă suspect. A fost la „Aripi Vindecătoare”, împreună cu Hironobu Kwon. În mod clar îl cunoștea pe Roger Ling, care îl numea Chuckleberry Finn.

Roger mai vorbise despre decapitarea șarpelui.

Trebuia să fie o persoană responsabilă cu toate. Chuck putea fi foarte bine acea persoană. Îndeplinea multe criterii: avea motive personale de răzbunare împotriva lui Evelyn Mitchell pentru că îl turnase, viața lui în închisoare nu era ușoară, devenise dintr-un ofițer respectat de poliție un om care trebuia să-și ferească spatele la duș.

Omul își dezvoltase dependența, probabil, în închisoare și a scos-o la suprafață în momentul în care fusese eliberat condiționat. Heroina și cocaina se adăugaseră unui obicei costisitor. Chiar dacă Chuck ar fi curat acum, banii lui s-au cheltuit demult. Dintre toți detectivii investigați de Will, Chuck era cel care avea cel mai puțin de pierdut pentru crimele sale. Își risipise toți banii pe călătorii de lux, vizitând fiecare colț de lume ca un multimilionar. Numai călătoria către Africa se ridica la o sută de mii de dolari. Singura persoană intervievată de Will, care avea motive de supărare

că acesta a fost pus sub acuzare, era agentul lui de călătorii.

Will bănuia că va afla destul de repede dacă Chuck era cu adevărat în spatele acestei afaceri. Auzi deschizându-se ușa garajului, zgomotul papucilor de casă pe pavaj. Portbagajul se deschise, lumina invadând interiorul ca apa. O văzu pe doamna Levy trecând, cu o pungă albă de gunoi în mână. Auzi zăngănitul unui container de gunoi.

Will apucă pușca într-o mână și ridică cu cealaltă capota. Mișcarea lui a fost așa cum prevăzuse – mai mult ca o limbă leneșă târându-se pe ciment, decât ca Superman sărind la acțiune.

Roz Levy trecu pe lângă el. Privea drept în față, foarte stăpână pe ea. Întinse mâna și, fără efort, închise portbagajul. Fără să-i arunce nici măcar o privire, în jos, lui Will, ea se întoarse în casă, închise ușa, iar el a rămas gândindu-se că era în întregime posibil, nu numai ca femeia să fie îndeajuns de calmă să-și omoare soțul, dar să o mintă și în față pe Amanda.

Will zăcu pe asfalt câteva secunde, savurând senzația de răcoare pe piele și înghițind aerul proaspăt și curat, amestecat cu mirosul de ulei scurs de la partea din spate a Corvair-ului. Se ridică în coate. Planul garajului din memoria lui era destul de exact, dar aproape inutil. Era un spațiu deschis din față până în spate, ca subsolul unui pod, numai că mai periculos. Casa lui Roz Levy era de o parte a structurii.

Pe partea cealaltă se afla peretele scund, de circa un metru și douăzeci de centimetri înălțime, cu o coloană ornată de metal, la fiecare capăt, ca să sprijine acoperișul. Will vedea în stradă de sub mașină, dar nu era niciun loc în avantajul său, de unde să vadă dacă era supravegheat sau nu.

Privi în jur. Containerul se afla la distanță egală între peretele scund și mașină. Will bănuia că mișcarea sa va fi văzută de oricine ar supraveghea,

dar nu avea de ales. Se ghemui, își ținu respirația, gândindu-se că nu este timp de pierdut și sări în spatele containerului de gunoi, voluminos. N-au fost gloanțe, nici strigăte. Nimic altceva decât inima lui, bătând să-i spargă pieptul.

Mai era cel puțin un metru până la zidul scund. Will își adună toate puterile ca să se miște, apoi se opri pentru că probabil exista o metodă mai bună decât să stea lângă perete, cu un neon îndreptat spre cap. Încet, împinse containerul de gunoi, mergând în spatele lui și închizând spațiul liber dintre mașină și perete. Cel puțin avea un pic de protecție vizuală, dacă nu și împotriva gloanțelor, față de orice persoană din stradă. Traversarea curții era o altă problemă. Peretele de cărămidă poate l-ar fi protejat de focurile trase din casa lui Evelyn, dar el era, practic, o țintă ușoară pentru oricine ar fi venit din curte.

Will nu putea merge ghemuit așa o veșnicie. Îndoi un genunchi și aruncă o privire după perete. Spațiul era liber. Casa lui Evelyn era pe un teren puțin mai în vale. Nu ar fi putut avea o vedere mai bună spre fereastra din baie, nici dacă ar fi plănuit. Era situată sus pe zid, probabil în interiorul dușului. Deschizătura era suficient de îngustă ca să treacă un copil de dimensiuni mici, dar, din nefericire, nu un adult. În special unul supradezvoltat. Perdeaua era trasă. Will vedea destul de bine pe hol. Cu luneta la ochi, el distingea nervurile de pe ușa care duceau la garajul lui Evelyn. Era închisă. O pudră neagră era împrăștiată acolo unde laboranții luaseră amprente.

Deja discutaseră acest aspect. Când Faith intra în casă, se presupunea că va intra pe ușa aceea.

Telefonul lui Will vibră. Apăsă butonul Bluetooth-ului.

— Sunt pe poziție.

— Furgoneta neagră a fost localizată de Beverly. Vine dinspre Peachtree.

Will strânse și mai tare arma.

— Unde este Faith?

— Tocmai a părăsit casa. Merge pe jos.

Tăcu. Amândoi știau că asta nu făcea parte din plan. Faith trebuia să conducă, nu să se plimbe.

El auzi zgomotul unui motor în stradă. Furgoneta neagră parcase aproape de curbă. Nu erau chiar niște necunoscuți. Pe părțile laterale erau urme de gloanțe. Will ridică piedica puștii ca să tragă. Ochi partea din mijloc a furgonetei, în timp ce ușa laterală se deschise. Cercetă interiorul, fiind surprins de ceea ce văzuse.

— Sunt numai doi. O au pe Evelyn, îi șopti Amandei.

— Ai permisiunea să tragi.

El nu prea credea că este posibil. Cei doi tineri stăteau de o parte și de alta a lui Evelyn Mitchell, având fiecare arma îndreptată spre capul ei. Părea impresionant, dar dacă unul din ei apăsa pe trăgaci, nu numai că o omora pe Evelyn, glonțul ar fi trecut prin craniul ei în cel al tovarășului. Amanda ar fi numit acest lucru darul lui Dumnezeu, dacă prietena ei cea mai bună nu ar fi fost între cele două genii.

Au împins-o pe Evelyn afară din furgonetă, asigurându-se că trupul ei îi proteja. Ea țipă de durere, strigătul străpungând atmosfera. Nu era legată, dar Evelyn Mitchell cu greu ar fi putut fugi. Unul din picioarele ei era fixat între două cozi de mătură, lipite cu bandă adezivă. Era rănită grav, iar răpitorilor nu le păsa, în mod evident.

Amândoi aveau jachete negre și șepci negre de baseball. Întorceau capetele în toate părțile, în timp ce se uitau după posibile amenințări. Mergeau ca un grup compact, cu Evelyn prinsă între ei. Cel aflat mai în spate îi ținea un pistol Glock înfipt între coaste, împingând-o ca pe un cal. Ea nu putea să se deplaseze singură.

Brațul celui cu Glock-ul era înfășurat în jurul taliei ei. Ea se sprijinea pe el la fiecare pas, iar pe fața ei se citea durerea. Băiatul din față își îndoia

genunchii, în timp ce mergea. Mâna lui Evelyn era așezată pe umărul lui pentru echilibru.

Omul nu ezita. Tot rotea o armă Tec-9 înainte și înapoi, prin fața casei. Degetele lui se aflau pe trăgaciul de o sensibilitate celebră. Will nu mai văzuse un Tec-9 de la interdicția federală a armelor de atac, care îi dusese la faliment pe producători. Arma era folosită în 1999. Era semiautomată, dar nu prea conta când aveai cincizeci de gloanțe în magazia de muniție.

Pentru o secundă, Will își luă ochii de la lunetă pentru a verifica strada. Era goală. Nici urmă de Chuck Finn. Nu mai erau alți tineri cu jachete negre și șepci de baseball. Privi din nou prin lunetă. Stomacul i se strânse. Nu puteau fi doar doi.

Vocea Amandei era aspră:

— Îi ai în bătaia puștii?

Vizibilitatea lui Will se situa în jurul pieptului celui cu Tec-9. Poate că cei doi puști nu erau niște amatori, la urma urmei. Cel cu Tec-9 era chiar în fața lui Evelyn, asigurând faptul că orice glonte care trecea prin el trecea și prin Evelyn. Era valabil și pentru cel cu Glock-ul, care era lipit de spatele lui Evelyn. Nici nu se punea problema să-i împuște în cap. Chiar dacă ar fi existat o modalitate de a-l doborî pe cel cu Tec-9, cel cu Glock-ul ar fi tras o rafală în Evelyn, înainte ca Will să apuce să ochească din nou. Will ar fi putut la fel de bine omorî prizoniera, decât pe unul din cei care o țineau captivă.

— Nu pot să trag, îi șopti el Amandei. E prea riscant.

Ea nu l-a contrazis.

— Ține linia deschisă. Te anunț când Faith ajunge la casă.

Will urmări cele trei siluete până ce acestea au dispărut în garaj. El se întoarse, fixând bătaia puștii pe ușa bucătăriei, ținându-și respirația, în timp ce aștepta. Ușa era deschisă. Will ținu degetul

pe trăgaci, în timp ce Evelyn Mitchell intra cu greu în bucătărie. Cel cu Glock-ul era încă în spatele ei. O susținea și o căra, efortul fiind vizibil pe fața lui. Cel cu Tec-9 era încă în față, mergând cu genunchii îndoiți. Vârful șepcii era la nivelul pieptului lui Evelyn. Will îi studie fața. Unul din ochi era închis și umflat. Pielea de pe obraz era o rană deschisă.

Erau în foaier. Evelyn strânse din ochi, când cel cu Glock îi dădu drumul taliei ei, ca să o așeze. Era o femeie slabă, dar era grea. Puștiul din spatele ei respira greu.

Își apăsă capul pe spatele ei. Ca și Tec-9, era mai mult adolescent decât bărbat.

Lumina din foaier se schimbă. Spațiul se întunecase. Trebuie să fi tras jaluzele care acopereau fereastra din față. Erau din vinil, făcute să filtreze lumina, nu să o blocheze complet. Will încă putea vedea clar cele trei siluete. Evelyn era pe jumătate purtată pe sus, pe jumătate împinsă, de data aceasta în sufragerie. Văzu șapca neagră și arma fluturând în aer. Apoi au dispărut. Putea vedea până în bucătărie.

— Sunt în sufragerie, îi spuse el Amandei. Cu toții.

Nu a mai adăugat că planul ei căzuse deja. Evelyn nu era ținută în dormitorul din spate. Ei ar fi dorit ca ea să fie ținută în față când Faith intra în casă.

— O folosesc pe Ev ca scut, în timp ce ei trag perdelele din spate. Nu pot să țintesc, spuse Amanda. Bombăni un blestem. Nu văd nimic.

— Unde este Faith?

— Ar trebui să ajungă în curând.

Will încercă să își relaxeze corpul, astfel încât umerii să nu-l mai doară. Nici urmă de Chuck Finn. Pe Evelyn nu o ascunseseră. Cei doi băieți nu verificaseră casa, pentru a nu fi acolo polițiști. Nu protejaseră locul. Nu au baricadat ușa din față

și nu și-au luat alte precauții pentru ca fuga lor să fie la fel de ușoară ca intrarea.

Fiecare element care nu se potrivea cu ceea ce ar fi trebuit să fie, era ca un laț în jurul gâtului lui Faith.

Will nu putea decât să aștepte acum.

Capitolul 18

Înainte să părăsească locuința, Faith folosi iPhone-ul lui Jeremy ca să înregistreze un filmuleț pentru copiii săi. Le-a spus că îi iubea, că reprezentau totul pentru ea și indiferent ce s-ar fi întâmplat azi, ei trebuie să știe întotdeauna că ea prețuia fiecare fir de păr de pe capetele lor scumpe. I-a spus lui Jeremy că cea mai bună decizie din viața ei a fost să-l păstreze pe el. I-a mai spus că el era viața ei. I-a spus și Emmei același lucru, apoi a adăugat că Victor Martinez e un om bun și că se bucură că fiica ei își va cunoaște tatăl.

Dramatic, ar fi spus Zeke. A făcut un filmuleț și pentru el. Cuvintele ei pentru fratele său au surprins-o, mai ales că termenul „ticălos” nu a apărut nici măcar o dată. I-a spus că îl iubea. Și că îi părea rău că l-a făcut să treacă prin așa ceva.

Apoi a încercat să lase un filmuleț și pentru mama ei. Faith a oprit și pornit înregistrarea de cel puțin doisprezece ori. Erau atât de multe de spus. Că îi părea rău. Că spera ca Evelyn să nu fie dezamăgită de alegerile lui Faith. Că fiecare aspect pozitiv al personalității ei provenea de la părinți. Că singurul ei scop în viață a fost să fie la fel de bună polițistă, mamă și femeie ca și mama ei.

În final a renunțat, pentru că probabilitatea ca Evelyn Mitchell să vadă vreodată înregistrarea era foarte mică.

Faith nu era complet dusă în eroare. Știa că intră într-o capcană. Mai devreme, în bucătăria Sarei, Amanda nu ascultase vorbele lui Will, dar Faith

da. A sesizat logica în spusele lui, că erau mai multe chestiuni implicate ca să fie doar vorba de bani. Amanda era cuprinsă de pasiunea vânătorii, cu șansa de a spune acestor ticăloși parveniți, care au avut impertinența de a-i răpi cea mai bună prietenă, că nu vor scăpa. Will, ca de obicei, vedea mai limpede situația. Știa cum să pună întrebările potrivite și, la fel de important, știa să asculte răspunsurile.

Era un om cu o minte logică, ce nu se lăsa copleșit de emoții – cel puțin așa credea Faith. Nu puteai să-ți dai seama ce avea în cap. Dumnezeu să o ajute pe Sara Linton cu sarcina de Hercule ce o aștepta. Strânsoarea de mână de azi de dimineață nu era cel mai rău lucru posibil. Chiar dacă Sara reușea să o scoată pe Angie Trent din peisaj, ceea ce Faith nu credea că e posibil, mai rămânea încăpățânarea permanentă a lui Will. Ultima dată când Faith a văzut un om scos din circuit așa de repede a fost când i-a spus tatălui lui Jeremy că este însărcinată.

Sau poate Faith se înșela în legătură cu Will. Ea era la fel de pricepută la a-și citi partenerul, pe cât era el la citit o carte. Singurul lucru pe care îl putea garanta Faith era capacitatea nefirească a lui Will de a înțelege comportamentele emoționale la alții. Faith a presupus că acest talent provenea din faptul că a fost crescut la orfelinat și era nevoit să-și dea seama repede dacă persoana din fața lui era prieten sau dușman. Era maestru la a extrage informații din indiciile subtile pe care oamenii normali tindeau să le ignore. Ea știa că era doar o problemă de timp înainte ca Will să-și dea seama ce se întâmplase cu Evelyn cu ani în urmă. Faith a realizat acest lucru singură azi de dimineață, când poate pentru ultima dată a umblat prin lucrurile lui Jeremy.

Bineînțeles, ea nu lăsase totul pe baza telepatiei investigatoare a lui Will. Faith, maniacă să aibă controlul, a scris o scrisoare în care relata tot ce s-a

întâmplat și de ce. O expediase către Will de la ultima bancă pe care o vizitase. Poliția din Atlanta se va uita pe filmulețele de pe iPhone-ul lui Jeremy, dar Will nu le va spune niciodată ce a scris Faith în scrisoare.

Cel puțin de atât era sigură: Will Trent știe să țină un secret.

Faith nu s-a mai gândit la scrisoare din clipa în care a ieșit pe ușă. A încetat să se mai gândească la mama ei, la Jeremy, Emma, Zeke – la oricine ar fi putut să-i întunece mintea. Era înarmată până în dinți.

Avea un cuțit de bucătărie în geanta cu bani. Walther-ul lui Zeke îl ținea în pantaloni, în față. Purta un toc de pistol la gleznă, cu unul din S&W-urile de rezervă ale Amandei lipit ferm de piele. Metalul o irita. Era vizibil și voluminos, într-un mod în care o făcea să fie nevoită să se concentreze ca să nu șchioapete.

Faith trecu de autoturismul Mini. Refuzase să conducă mașina spre casa mamei ei. Semăna prea mult cu o zi obișnuită, când o punea pe Emma și lucrurile ei în mașină și conducea preț de câteva case, până la mama ei. Faith a fost încăpățânată toată viața ei și nu avea de gând să se schimbe acum. Voia să facă cel puțin un lucru azi în condițiile puse de ea.

Coti la stânga la capătul aleii, apoi dreapta spre casa mamei ei. Privi de-a lungul străzii. Mașinile erau parcate în garaje. Nimeni nu ieșise pe terasa din față, deși era ceva neobișnuit. Era un cartier unde se foloseau terasele din spate.

În general, oamenii își vedeau de treaba lor.

Cel puțin acum.

Era un camion poștal parcat în dreapta ei. Poștărița coborî, în timp ce Faith trecea. Faith nu a recunoscut-o pe femeie – era mai în vârstă, genul hippie, cu o coadă de cal înspicată cu păr grizonant atârnându-i pe spate. Părul ei se legăna, în timp ce

se îndrepta spre cutia poștală a domnului Cable pentru a pune înăuntru niște cataloage de lenjerie.

Faith mută geanta în mâna cealaltă, în timp ce făcea stânga pe strada mamei ei. Geanta și banii atârnau greu, aveau aproape șapte kilograme și jumătate cu totul. Banii erau legați în șase calupuri, fiecare de circa zece centimetri grosime. Stabiliseră suma la cinci sute optzeci de mii de dolari, toți în bancnote de câte o sută de dolari, din cauză că aceasta era suma de bani pe care o putea lua Amanda pe semnătură. Părea o sumă credibilă de bani, dacă Evelyn ar fi fost amestecată în scandalul de corupție ce i-a distrus echipa.

Dar Evelyn nu a fost implicată în scandalul de corupție. Faith nu se îndoise niciodată de nevinovăția mamei sale, așadar confirmarea primită de la Amanda o liniștise foarte tare. O parte din Faith trebuie să fi sesizat că povestea era mai complicată. Erau alte probleme în care mama ei era amestecată, la fel de compromițătoare, dar Faith, copilul mereu răsfățat, închisese ochii atâta timp, încât cealaltă parte din ea nu mai putea crede adevărul.

Evelyn denumise acest gen de negare „orbire voluntară”. Bineînțeles, folosea termenul ca să descrie o persoană de un anumit gen – o mamă care insista că fiul ei merită încă o șansă, deși a fost condamnat de două ori pentru viol. Un bărbat care insista că prostituția este un delict fără victime. Polițiști care credeau că e dreptul lor să ia bani murdari. Fiice atât de absorbite de problemele lor, încât nu se mai uitau în jur, ca să vadă că și alți oameni suferă.

Faith simți o briză în păr, când ajunse pe aleea mamei ei. Chiar în fața cutiei poștale oprise o furgonetă neagră. Nu era nimeni înăuntru, cel puțin din câte își dădea ea seama. Mașina nu avea ferestre în spate. Pe o latură avea găuri de gloanțe. Plăcuța de înmatriculare nu se putea distinge. Era

un abțibild decolorat cu Obama pe bara cromată de protecție.

Ridică banda galbenă ce împrejmuia locul crimei.

Autoturismul Impala al lui Evelyn încă era parcat în garaj. Faith jucase șotronul pe această alee. Îl învățase pe Jeremy cum să arunce o minge de baschet în vechiul coș ruginit, pe care Bill Mitchell îl prinsese de jgheabul de pe acoperiș. O lăsase pe Emma aici aproape în fiecare zi în ultimele luni, sărutându-și mama și fiica pe obraz înainte de a merge la serviciu.

Faith strânse geanta în mână pe când intra în garaj. Transpirase și aerul rece îi dădea fiori. Privi în jur. Ușa magaziei era încă deschisă. Era greu de crezut că trecuseră doar două zile de când Faith o văzuse pe Emma închisă acolo.

Se întoarse către casă. Ușa de la bucătărie fusese deschisă cu brutalitate și atârna din balamale. Văzu amprenta însângerată lăsată de mama ei, locul în care degetul inelar ar fi trebuit să se sprijine de lemnul ușii. Faith își ținu respirația când deschise ușa, așteptându-se să fie împușcată în față. Ba chiar a închis și ochii. Nu s-a întâmplat nimic. Era doar spațiul liber al bucătăriei și sânge peste tot.

Când intrase în casă, cu două zile în urmă, Faith era atât de concentrată să-și găsească mama, încât nu analizase ceea ce văzuse. Acum înțelegea lupta violentă ce se desfășurase aici. Lucrase și ea la cazuri similare. Știa cum arată o luptă. Chiar și după ce cadavrul a fost îndepărtat din spălătorie, Faith își aducea aminte unde a stat, felul în care avea mâna întinsă pe podea.

Will îi spusese numele puștiului, dar ea nu și-l putea aduce aminte. Nu-și mai putea aduce aminte niciun nume – nici pe al omului pe care îl împușcase în dormitor și nici pe al celui împușcat în curtea doamnei Johnson. După ceea ce făcuseră, nu meritau ca ea să le țină minte numele.

Faith își concentră atenția asupra bucătăriei. Trecerea era goală. De unde stătea, putea vedea și holul. Era ora prânzului, dar casa arăta ca la asfințit. Ușile dormitoarelor erau închise. Jaluzelele ce acopereau ferestrele mari aflate de o parte și de alta a ușii principale erau trase. Singura lumină naturală venea de la fereastra băii. Perdeaua era trasă. Faith trecu de sufragerie și a intră în foaierul din față. În dreapta era holul, iar bucătăria în stânga. Cealaltă sufragerie era în fața ei. Ar fi trebuit să-și scoată pistolul, dar nu credea că vor trage în ea. Cel puțin nu deocamdată.

Camera era întunecoasă. Perdelele au fost trase, dar erau mai mult transparente decât opace. Un vânt ușor umfla materialul care ținea locul ușii de sticlă sparte. Camera era încă răvășită. Faith nu-și amintea cum arătase înainte, deși trăise aici optsprezece ani din viață. Pe peretele din stânga erau rafturile de cărți. Fotografiile de familie înrămate. Consola stereo cu boxe zgâriate. Canapeaua umflată.

Fotoliul în care stătea tatăl ei când citea. Acum, locul era ocupat de Evelyn. Avea mâna stângă înfășurată într-un prosop plin de sânge. Mâna ei dreaptă era atât de umflată, încât ar fi putut aparține unui manechin. Două cozi de mătură erau prinse cu bandă adezivă de piciorul ei, pe care îl ținea întins în față. Bluza ei albă era pătată de sânge. Părul îi era ciufulit de o parte a capului. O bucată de bandă adezivă îi acoperea gura. Ochii i se măriră când o văzu pe Faith.

— Mama, șopti Faith.

Cuvântul i-a răsunat în creier, adunând toate amintirile ei din ultimii treizeci și patru de ani. Își iubea mama. Se luptase cu ea. Țipase la ea. O mințise. Plânsese în brațele ei. A fugit de ea. S-a întors la ea. Și acum, asta.

Tânărul de la supermarket era în cealaltă parte a camerei, sprijinindu-se de bibliotecă. Poziția lui era ideală, era în vârful triunghiului. Evelyn era jos

și în stânga sa. Faith era la patru metri și jumătate de mama sa, formând a doua bază a triunghiului. El era în umbră, dar arma din mâna lui se vedea ușor. Țeava unui Tec-9 era îndreptată spre Evelyn. Magazia de gloanțe ieșea în afară cu cel puțin treizeci de centimetri. Alte gloanțe atârnau în afara buzunarului jachetei.

Faith aruncă geanta pe podea. Mâna ei voia să caute Walther-ul. Voia să tragă în gloanțele de la pieptul lui. Nu ar fi țintit spre cap. Voia să-i vadă ochii, să-i audă țipetele, în timp ce gloanțele îl sfâșiau.

— Știu ce gândești: „Pot să scot pistolul înainte ca el să apese pe trăgaci?”

Zâmbi și dintele lui de platină captă geana de lumină din cameră.

— Nu, răspunse ea.

Faith trăgea repede, dar arma Tec-9 era deja îndreptată spre capul mamei ei. Calculele erau împotriva sa.

— Ia-i pistolul.

Simți gura rece a unei arme apăsate de capul ei. În spatele ei era cineva. Un alt bărbat. El îi smuci Walther-ul de la brâu, apoi înșfăcă geanta cu bani. Fermoarul se deschise. Râsetul lui suna ca al unui copil în dimineața Crăciunului.

— Rahat, omule, uită-te la verzișorii ăștia! Se îndreptă către prietenul lui pe vârful picioarelor: Să fiu al naibii, frate! Suntem bogați! Aruncă Walther-ul într-o pungă. Avea Glock-ul la spatele pantalonilor. Să fiu al naibii, repetă el, arătându-i punga lui Evelyn: Vezi asta, cățea? Ce părere ai? Am pus mâna pe ei.

Faith își menținu ochii ațintiți asupra puștiului de la supermarket. El nu era la fel de fericit ca partenerul lui, dar era de așteptat. N-a fost niciodată ceva legat de bani. Will o spusese cu ore în urmă.

— Cât ai aici? o întrebă omul pe Faith.

— Cu puțin peste jumătate de milion, spuse ea.

— Ai auzit, Ev? Ai furat o grămadă de bani, fluieră el pe un ton scăzut.

— Așa e, la naiba. Partenerul său așeză sub formă de evantai un teanc de bancnote: Ai fi putut opri toate astea în urmă cu două zile, cățea. Bănuiesc că nu degeaba-ți spun Almeja.

Faith nu se putea uita la mama ei.

— Ia-i, îi spuse ea. Așa a fost înțelegerea. Ia banii și pleacă.

Prietenul lui era gata să se conformeze. Aruncă sacul lângă scaunul lui Evelyn și ridică o rolă de bandă adezivă de pe podea.

— Hei, omule, să mergem direct în Buckhead. O să-mi iau un Jag și…

Două împușcături se succedară rapid. Banda adezivă căzu pe podea. Se rostogoli până sub scaunul unde stătea Evelyn, apoi corpul băiatului căzu grămadă lângă ea. Ceafa lui arăta de parcă cineva îl lovise cu un ciocan. Sângele împroșcase podeaua, formând bălți în jurul picioarelor scaunului mamei ei.

— Vorbea prea mult. Nu crezi? spuse tânărul.

Inima lui Faith bătea atât de tare, încât de-abia își putea auzi vocea. Revolverul ascuns în tocul de la gleznă era fierbinte, arzându-i pielea.

— Chiar crezi că vei reuși să scapi de aici cu viață?

Ținea pistolul Tec-9 îndreptat spre capul mamei ei.

— Ce te face să crezi că vreau să ies de aici?

Faith își îngădui să se uite la mama ei. Sudoarea picura de pe fața lui Evelyn. Marginea bandei adezive se desprinsese de pe obrazul ei. Nu o legaseră. Piciorul rupt era o garanție că nu va fugi. Cu toate acestea, ea stătea dreaptă pe scaun, cu umerii trași spre înapoi. Mâinile îi erau împreunate în poală. Mama ei nu dădea greș niciodată. Nu renunța niciodată la nimic, decât acum. Avea teamă în ochi. Nu teamă de omul înarmat, ci teamă că fiica ei va afla.

— Știu, îi spuse Faith mamei ei. E-n regulă. Deja știu.

Omul întoarse arma într-o parte, privind cruciș, în timp ce o țintea pe mama ei.

— Ce știi, cățea?

— Pe tine, îi spuse Faith. Știu cine ești.

Capitolul 19

Will mai avea încă ochiul pe lunetă, când pistolul Tec-9 s-a descărcat. A văzut întâi două fâșii de lumină strălucitoare. Mai târziu cu o milisecundă, a auzit sunetul. El s-a dat înapoi, nu s-a putut abține. Când a privit din nou prin lunetă, a văzut-o pe Faith. Încă stătea în fața holului de la intrare, cu fața spre sufragerie. Corpul ei se clătina. El a așteptat, numărând secundele, asigurându-se că ea nu se prăbușește.

Ea a rămas în picioare.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Roz Levy era de partea cealaltă a Corvair-ului. El privi pe sub mașină și se trezi holbându-se la capătul unui Colt Python de nichel strălucitor. Will nu știa cum de a reușit ea să mențină obiectul stabil. Țeava pistolului avea cel puțin cincisprezece centimetri lungime. Glonțul putea produce un șoc hidrostatic, asta însemnând că impactul în zona pieptului era suficient de mare ca să provoace o hemoragie cerebrală. Încercă să vorbească pe un ton calm:

— Ai putea, te rog, să îndrepți chestia aia în altă direcție?

Ea lăsă în jos cocoșul armei.

— Să dea dracii, bombăni ea, ridicându-se. Vine Mandy.

Will o văzu pe Amanda alergând prin curtea din spate. Nu avea pantofi în picioare. Avea stația într-o mână și Glock-ul în cealaltă.

— Faith este bine, îi spuse el.

— E încă în casă. Nu știu cine…

— Mișcă-te, îi ordonă Amanda, ocolind Corvair-ul și intrând în casa lui Roz Levy.

Will nu ascultă comanda. În schimb, privi prin lunetă ca să verifice, din nou, holul lui Evelyn. Faith încă mai stătea în picioare acolo. Avea mâinile întinse în față, cu palmele jos, de parcă încerca să convingă cu argumente pe cineva. Împușcăturile au fost de avertizare sau pentru a ucide o persoană. Cel care a tras din mersul mașinii a dat două lovituri, una după alta. Dacă ar fi omorât-o pe Evelyn, Faith n-ar fi stat acolo cu mâinile întinse. Lui Will îi spunea instinctul că ar fi fost fie pe podea, fie peste ucigași, dacă i s-ar fi întâmplat ceva mamei ei.

El își ținu pușca aproape de corp și alergă pe lângă mașină, până în casă. Cele două femei stăteau în picioare în ceea ce a fost, probabil, o terasă împrejmuită, acum fiind folosită ca spălătorie. Înainte ca el să închidă ușa, Roz Levy începu să zbiere la Amanda.

— Dă-mi ăla înapoi, îi ceru bătrâna.

Amanda avea Python-ul.

— Puteai să ne omori pe toți. Descărcă pistolul pe uscător și spuse: Ar trebui să te arestez chiar acum.

— Aș vrea să te văd cum încerci.

Roz Levy nu era singura care era nervoasă. Will simți că i se strânge gâtul, pentru a nu țipa.

— Ai spus că va fi un schimb ușor. Ai spus că vor lua bani și o vor da pe Evelyn…

— Taci, Will.

Amanda puse cilindrul gol înapoi în pistol și îl aruncă pe mașina de spălat.

Ea trebuie să fi considerat tăcerea lui Will ca un semn că el îndeplinește ordinele, dar adevărul era că Will era atât de furios, încât îi era teamă să vorbească. Cearta nu schimba faptul că Faith era captivă în casă, fără un plan clar de ieșire. Ei nu puteau face nimic, decât să aștepte echipele SWAT

să apară și să pretindă că era o negociere de ostatici, în locul unei misiuni sinucigașe.

Cu excepția situației în care Will ar fi intrat el însuși în casă. Ar trebui să intre acolo. Ar trebui să facă exact ca Faith, cu două zile în urmă, să dărâme ușa și să înceapă să tragă.

Mâna Amandei se încleștă în jurul încheieturii lui.

— Să nu îndrăznești să părăsești camera, îl avertiză ea. Te împușc cu mâna mea, dacă e nevoie.

Dinții lui Will începeau să-l doară, de la cât strânsese din ei. Se smulse de lângă ea, trântindu-se pe un scaun de metal pentru grădină, așezat în mijlocul camerei. Nu se putu abține să nu cerceteze în jur. O cameră video era montată pe un trepied, filmând fereastra. Roz Levy acoperise geamul cu hârtie colorată, lăsând doar un mic orificiu pentru lentilă. O armă automată se afla lângă ușă. Nu e de mirare că nu-l lăsase pe Will în casă. Nu voia ca el să-i zădărnicească planurile.

Will privi prin vizorul camerei. Lentilele erau mai puternice decât cea a armei lui. Putea vedea transpirația curgând pe fața lui Faith. Ea vorbea în continuare. Încerca să ajungă la o înțelegere cu cel care a tras. Unul singur mai era în picioare.

Doi infractori intraseră în casă. Amândoi aveau jachete și șepci negre. Unul a fost împușcat. Will era sigur de asta, cel puțin. El îi privise pe cei doi puști împingând-o pe Evelyn pe peluză și apoi în casă. Cel din spate dusese tot greul. Omul nu era important, la fel ca Ricardo, la fel ca Hironobu Kwon și ca orice alt bărbat ce încercase să pună mâna pe banii lui Evelyn Mitchell.

Dar nu a fost niciodată vorba de bani. Nu Chuck Finn era cel care trăgea sforile. Nu era niciun vrăjitor în spatele cortinei. Iată capul șarpelui lui Roger Ling: un puști furios cu ochii albaștri, un Tec-9 și un dezastru pe care intenționa să-l producă.

— E doar el acum. Asta a vrut de la început, spuse Will cu dinții încleștați.

— El nu va cheltui un cent din banii ăia.

Se forță să vorbească pe un ton scăzut:

— Nu-i pasă de bani.

— Atunci de ce îi pasă?

Îl apucă de umăr și-l împinse afară din cameră.

— Haide, geniule. Spune-mi ce vrea.

— Știi ce vrea, bombăni doamna Levy, încărcându-și din nou revolverul.

— Termină, Roz. M-am săturat de tine pe ziua de azi, spuse Amanda, apoi se încruntă la Will: Luminează-mă, doctore Trent. Sunt numai urechi.

— Vrea să o omoare. Vrea să le omoare pe amândouă. Will era gata să arunce cel mai mare „ți-am spus eu" din viața lui: Și dacă ai fi binevoit vreodată să mă asculți, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea.

— Continuă. Spune tot, îi răspunse Amanda, deși ochii îi străluceau de furie.

În final, consimțământul ei îl făcu să depășească limita.

— Ți-am spus că trebuie să încetinim. Ți-am spus că întâi trebuie să ne dăm seama ce vor, înainte să o trimitem pe Faith acolo cu o țintă pe spate. Făcu un pas către ea, împingând-o cu spatele către mașina de spălat: Ai fost așa de al naibii de hotărâtă să dovedești că scula ta este mai mare decât a mea, încât nu te-ai oprit să te gândești că poate am dreptate în vreo privință. Will se înclină suficient de mult încât să-i simtă respirația pe față: Orice picătură de sânge vărsat este pe mâinile tale, Amanda. *Tu* i-ai făcut asta lui Faith. Tu ne-ai făcut asta tuturor.

Amanda își feri privirea. Nu-i răspunse lui Will, dar el putea citi adevărul în ochii ei. Ea știa că el are dreptate. Acceptarea ei tăcută nu era o consolare, dar Will se opri. O încolțise ca un huligan, strângând pușca atât de tare încât îi

tremurau mâinile. Rușinea îi potoli furia. Slăbi strânsoarea, iar maxilarul i se relaxă.

— Ha, râse doamna Levy. Îi permiți să-ți vorbească astfel, Wag? Își reîncărcase Python-ul. Puse încărcătorul la loc, spunându-i lui Will: Așa obișnuiam să-i spunem – Wag[92], pentru că tăcea și dădea din coadă, ori de cât ori era un bărbat prin jur.

Will era șocat de cuvintele ei, mai ales că nu-și imagina că așa ceva ar putea fi adevărat.

Doamna Levy gesticulă cu Python-ul.

— Și îți mai și dai importanță. Puteai opri lucrurile cu douăzeci de ani în urmă, dacă aveai curajul să o forțezi pe Ev să…, îi spuse ea Amandei.

— Scutește-mă de rahaturile tale ipocrite, Roz. Dacă nu mă puneam eu între tine și rețeta ta de prăjituri, ai fi fost condamnată la moarte, șuieră Amanda.

— Te-am avertizat când s-a întâmplat. Nu amesteci mărgăritarele cu porcii.

— Nu știi ce naiba vorbești. N-ai știut niciodată.

Amanda lătră alte ordine prin stație. Vocea îi tremura, ceea ce îl îngrijoră pe Will la fel de mult ca tot ceea ce se petrecuse în ultimele zece minute.

— Scoateți din circuit furgoneta neagră. Spargeți-i toate cele patru cauciucuri. Eliberați cartierul cât de repede puteți. Chemați APD să o umple cu detectivi și aduceți-mi o echipă ETA sau SWAT în următoarele cinci minute sau nu vă mai osteniți să veniți mâine la serviciu.

Will privi din nou prin teleobiectivul camerei video. Faith încă vorbea. Cel puțin, buzele ei se mișcau. Ținea brațele încrucișate pe piept. Mintea lui Will analiza cuvintele ușor rasiste, pe care le alesese doamna Levy: mărgăritare și porci. Doamna Levy știa multe proverbe vechi, ca acela pe care i-l spusese cu două zile în urmă: o femeie fuge mai repede cu fusta ridicată, decât un bărbat cu pantalonii în vine. Era un lucru ciudat pe care

să-l spui despre o fată însărcinată de paisprezece ani, care a făcut un copil până la cincisprezece.

— De ce nu te-ai dus cu pistolul la Evelyn când ai auzit, ieri, împușcăturile? o întrebă Will pe bătrână.

Ea privi în jos, spre pistol. Se simțea supărarea în tonul ei.

— Ev mi-a spus să nu mă duc, indiferent ce s-ar întâmpla.

Will nu ar fi caracterizat-o ca pe o persoană ce urma ordinele, dar poate mai mult lătra decât mușca. Otrăvirea era o alegere lașă, o crimă cu sânge rece fără inconvenientul de a-ți păta mâinile. El încercă să o forțeze să spună adevărul.

— Dar ai auzit focuri de armă.

— Am presupus că era Evelyn, care rezolva niște probleme vechi. Apoi îndreptă arătătorul spre Amanda: Remarcă faptul că nu a chemat-o *pe ea* în ajutor.

Amanda își sprijini bărbia pe stație. Îl privea pe Will așa cum aștepți o oală să fiarbă. Era mereu cu zece pași înaintea lui. Știa în ce direcție se îndrepta mintea lui chiar înainte ca el să știe.

— Știam că Evelyn se vede cu Hector din nou. Mi-a spus cu luni în urmă, îi răspunse ea doamnei Levy.

— Ți-a spus, pe naiba. Ai fost la fel de șocată să vezi acea fotografie, pe cât am fost eu când am făcut-o.

— Contează, Roz? După tot acest timp, mai contează?

Bătrâna părea să considere că da:

— Nu e vina mea că era dispusă să-și joace toată viața la ruletă, pentru zece secunde de plăcere.

Amanda râse, fără să-i vină să creadă.

— Zece secunde? Nu-i de mirare că ți-ai omorât soțul. Atât putea să-ți ofere ticălosul ăla bătrân – zece secunde?

Tonul ei era tăios, mâhnit, același pe care-l folosise la telefon acum o oră.

Un bărbat poate risca și alte lucruri în afară de bani.

Se referea la Will și Sara. Se referea la riscurile inerente care vin odată cu dragostea.

Will se întoarse la camera video. Faith vorbea încă. Oare Roz instalase camera azi sau fusese acolo tot timpul? Se vedea bine interiorul casei. Ce-ar fi văzut cu două zile în urmă? Pe Evelyn preparând sandvișuri. Pe Hector Ortiz aducând alimente. Se simțeau bine împreună. Aveau un trecut. Un trecut pe care Evelyn încerca să-l ascundă de familie.

Mărgăritare și porci. Will întoarse privirea de la camera video.

— Este fiul lui Evelyn.

Amândouă femeile tăcură.

— Hector este tatăl, nu-i așa? Asta-i greșeala pe care a făcut-o Evelyn cu douăzeci de ani în urmă. A avut un fiu cu Hector Ortiz. Contul era destinat creșterii copilului? întrebă Will.

— Ți-am zis că nu are importanță contul, oftă Amanda.

Roz scoase un sunet de dezgust.

— Păi, nu mai intenționez să păstrez secretul, spuse ea, apoi se întoarse către Will: Ea nu putea să crească foarte bine un copil brunet, nu-i așa? Întotdeauna am spus să-l schimbe cu cel al lui Faith. Fata era sălbatică. Nimeni nu ar fi fost surprins să afle că umbla cu niște mexicani. Chicoti, la expresia uimită a lui Will: Dă timpul înainte douăzeci de ani și constați că a făcut-o oricum.

— Nouăsprezece ani, o corectă Amanda. Jeremy are nouăsprezece ani. Privi în jur, în sfârșit, ce pusese Roz Levy la cale. Cristoase, bombăni ea. Ar trebui să te taxăm pentru un loc în față.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Will.

Amanda își lipi un ochi de cameră.

— Evelyn a dat bebelușul unei colege de muncă. Sandra Espisito. Era măritată cu un alt polițist. Nu puteau avea copii.

— Putem să-i aducem aici? Poate vorbim cu ei.

Ea clătină din cap.

— Paul a fost împușcat în timpul serviciului, cu zece ani în urmă. Sandra a murit anul trecut. Leucemie. Avea nevoie de un transplant de măduvă osoasă. A trebuit să-i explice fiului ei de ce nu putea să-i doneze. Apoi se întoarse către Will: El a cunoscut familia din partea tatălui, mai întâi. Sandra s-a gândit că va fi mai ușor. Hector l-a invitat la o reuniune. Așa l-a cunoscut pe Ricardo. Așa s-a amestecat în Los Texicanos. A început să folosească droguri. Marijuana la început, apoi heroină, apoi nu a mai fost cale de întoarcere. Evelyn și Hector l-au tot internat și externat de la dezintoxicare.

Will simți o arsură în stomac:

— „Aripi Vindecătoare”.

— Ultima dată, cel puțin, aprobă ea, dând din cap.

— L-a cunoscut pe Chuck Finn acolo.

— Nu știu detalii, dar așa îmi imaginez.

Dacă Will ar fi știut acest lucru mai din timp, nu ar fi lăsat-o pe Faith cu niciun chip să intre singură în casă. Ar fi legat-o. Ar fi băgat-o pe Amanda în portbagajul doamnei Levy. Ar fi chemat SWAT-ul de la fiecare forță de poliție din țară.

— Hai, dă-i înainte și descarcă-te. O merit, spuse Amanda.

Will pierduse deja destul timp țipând la ea.

— Cum arată spatele casei?

Ea nu reuși să înțeleagă întrebarea.

— Poftim?

— Spatele casei. Faith stă în foaier. Se uită înspre sufragerie. În spatele ei nu se află decât ferestre și o ușă glisantă de sticlă. Ai spus că perdelele erau trase. Sunt din bumbac subțire. Poți vedea umbre sau mișcări?

— Nu. E prea multă lumină afară, iar luminile dinăuntru sunt stinse.

— Când trebuie să ajungă echipa SWAT aici?

— La ce te gândești?

— Ne trebuie elicopterul.

Pentru prima dată, ea nu punea întrebări. Începu să-i vorbească prin stație comandantului SWAT.

Will își lipi ochiul de vizorul camerei, în timp ce Amanda negocia cererea. Faith stătea încă în foaier. Nu mai vorbea.

— Este vreun motiv pentru care nu mi-ai spus că Evelyn avea un copil din flori cu Hector Ortiz?

— Pentru că ar ucide-o pe Faith, îi spuse Amanda, aparent fără să conștientizeze ironia. Următoarele ei cuvinte îi erau adresate lui Roz: Și Evelyn nu voia să știe nimeni, pentru că nu e treaba nimănui.

Will își scoase mobilul.

— Ce faci?

— O sun pe Faith.

Capitolul 20

Telefonul mobil al lui Faith vibră în buzunarul ei. Ea nu se mișcă, doar privea fix la mama ei. Pe fața lui Evelyn curgeau lacrimi.

— E-n regulă, îi spuse Faith. Nu contează.

— Nu contează? repetă omul ca un ecou. Mulțumesc mult, soro.

Faith tresări când auzi cuvântul. Cât de oarbă fusese. Cât de egoistă. Totul căpăta un sens acum. Concediul prelungit pe care mama ei și-l luase de la serviciu. Călătoria bruscă de afaceri a tatălui ei și tăcerile lui furioase.

Talia în continuă creștere a lui Evelyn, deși nu mai fusese supraponderală până atunci, și nici după. Vacanța pe care și-o luase împreună cu Amanda cu o lună înainte să se nască Jeremy. Faith fusese furioasă când, după aproape opt luni

de închisoare comună, Evelyn anunțase că se va duce la plajă pentru o săptămână de distracție, cu mătușa Mandy. Faith se simțise trădată. Se simțise abandonată. Și acum, se simțea atât de proastă…

Adu-ți aminte de timpul petrecut împreună, înainte de nașterea lui Jeremy…

Asta spusese Evelyn în filmuleț. Îi dădea lui Faith un indiciu, nu încerca să o facă să-și reamintească. *Adu-ți aminte acele vremuri. Încearcă să-ți dai seama de ceea ce se petrecea cu adevărat – nu doar cu tine, ci și cu mine.*

Pe atunci, Faith era atât de absorbită de propria persoană, încât nu-i păsa decât de propria nenorocire, de propria ei viață spulberată, de șansele pierdute. Rememorând acum acea perioadă, vedea semnele evidente. Evelyn nu ieșea afară din casă în timpul zilei. Nu răspundea la ușă. Se trezea când se crăpa de ziuă, ca să facă aprovizionarea de la supermarketul din capătul opus al orașului. Telefonul suna de multe ori, dar Evelyn refuza să răspundă. S-a izolat. S-a rupt de lume. Dormea pe canapea, nu în patul matrimonial. Cu excepția Amandei, nu vorbea cu nimeni și nu vedea pe nimeni.

Și în toată această perioadă, i-a dăruit lui Faith singurul lucru după care fiecare copil tânjește în secret: fiecare picătură din atenția ei.

Și totul s-a schimbat când Evelyn s-a întors din excursia petrecută împreună cu Amanda. Ea denumit-o „perioada mea departe”, ca și cum se dusese în stațiune să se trateze. S-a întors schimbată, mai fericită, ca și cum o povară i se ridicase de pe umeri. Faith fierbea de gelozie, să o vadă pe mama ei atât de schimbată, atât de lipsită de griji, în mod vizibil.

Înainte de călătorie, ele au savurat nenorocirea lor comună și Faith nu reușise să înțeleagă la momentul respectiv, cum putuse renunța mama ei așa de ușor.

Faith mai avea câteva săptămâni până să-l nască pe Jeremy, dar viața lui Evelyn revenise la normal – sau pe cât de normală putea fi, cu o adolescentă extrem de însărcinată în casă, răsfățată și ursuză. Pierduse câteva kilograme în timpul cât fusese plecată și și-a propus să dea jos restul cu o dietă strictă și sport. A forțat-o pe Faith să facă plimbări lungi după prânz și, în cele din urmă, a început să sune prietene vechi, tonul vocii ei arătând că supraviețuise părții mai grele și acum, că sfârșitul era aproape, era pregătită să se arunce înapoi în luptă. Perna ei nu mai era pe canapea, ci înapoi în patul pe care-l împărțea cu soțul ei. A anunțat orașul că revine, după nașterea lui Jeremy. Și-a tăiat părul scurt. În general, a început să se comporte ca mai înainte. Sau, cel puțin, ca noua versiune a vechii ei firi.

Erau și crăpături în fațada de fericire pe care o afișa, de care Faith își dădea seama abia acum.

În primele săptămâni de viață ale lui Jeremy, Evelyn plângea de câte ori îl ținea în brațe. Faith își aducea aminte că o găsea pe mama ei plângând în balansoar și ținându-l pe Jeremy atât de strâns, încât se temea că bebelușul nu mai poate respira. În plus, Faith era geloasă pe legătura dintre ei. Căuta modalități să-și pedepsească mama, ținându-l departe pe Jeremy de ea. Stătea până târziu cu el. Îl ducea la mall, la filme și în alte locuri în care un bebeluș nu avea ce căuta – doar ca să o sfideze. Doar ca să fie răutăcioasă.

Și în tot acest timp, Evelyn nu suferise doar pentru un copil, ci pentru copilul *ei.* Acest tânăr furios și lipsit de suflet, care-i ținea o armă îndreptată spre cap acum.

Faith simți că telefonul nu mai sună. Aproape imediat, începu din nou.

— Îmi pare atât de rău că nu am fost acolo pentru tine, îi spuse mamei ei.

Evelyn clătină din cap. Nu conta. Ba conta, totuși.

— Îmi pare atât de rău, mama.

Evelyn privi în jos, apoi înapoi la Faith. Stătea pe marginea scaunului, cu piciorul rănit întins în fața ei. Omul mort zăcea pe podea, la mai puțin de șaizeci de centimetri distanță. Glock-ul era încă îndesat în spatele pantalonilor lui. Putea fi, la fel de bine, la kilometri distanță. Evelyn nu putea sări și lua arma. Cu toate acestea, ea ar fi putut îndepărta banda adezivă de pe gură. Lipiciul deja începea să se ducă. Colțurile benzii argintii se îndoiau înapoi. De ce se prefăcuse ea că nu poate vorbi? De ce era atât de pasivă?

Faith privi fix la mama ei. Ce voia să facă ea? Ce *putea* să facă ea?

Un zgomot greu le atrase atenția. Amândouă se uitau la bărbat. El împingea cărțile care rămăseseră în bibliotecă, una câte una.

— Cum a fost să crești aici?

Faith rămase tăcută. Nu avea de gând să poarte această conversație.

— Mami și tati așezați în jurul șemineului. Lovi Biblia de pe podea. Paginile fluturau, în timp ce cartea zbura prin cameră: Tre' să fi fost frumos să vii în fiecare zi acasă, la prăjituri cu lapte.

Ținea arma la îndemână în timp ce mergea către Evelyn. La jumătatea drumului, se întoarse, mergând în linie dreaptă. Argoul lui se manifestă din nou.

— Sandra trebuia să meargă la muncă în fiecare zi. N-avea timp să vină acasă pentru a se asigura că mi-am făcut temele.

Nici Evelyn nu avusese timp. Bill lucra de acasă. Tatăl ei se asigurase că își luau gustările și își făceau temele.

— Ai păstrat tot rahatul ăsta în dulap. Ce-i cu asta?

Se referea la lucrurile Jeremy. Faith încă nu-i răspunse. Evelyn o convinsese să păstreze totul, deoarece știuse că, într-o zi, Faith le va prețui mai mult decât pe oricare dintre lucrurile Emmei.

Ea privi spre mama ei.

— Îmi pare atât de rău.

Evelyn îi aruncă o privire mortului și, din nou, spre Glock.

Faith nu știa ce dorea mama ei să facă. El era la cel puțin patru metri și jumătate distanță.

— Ți-am pus o întrebare.

Se oprise din plimbat. Stătea în mijlocul camerei, chiar vizavi de Faith. Pistolul Tec-9 era îndreptat spre capul lui Evelyn.

— Răspunde-mi.

Ea nu intenționa să-i spună adevărul, așa că-i dădu ultimul indiciu care lămurea totul.

— Ai schimbat șuvița de păr.

Zâmbetul lui îi dădu fiori reci. Faith se gândise de dimineață că șuvița din părul lui Jeremy nu se putea închide la culoare în timp. Funda albastră care ținea părul legat era diferită de cea a lui Jeremy. Marginile erau încrețite, nu uzate, din cauză că Faith le atinsese ca pe un talisman, în ultimele luni de sarcină cu Emma.

Argintăria. Pixurile. Globurile de zăpadă. Sara avusese dreptate. Era ceva ce ar face un puști pentru atenție. Când Faith se întâlnise prima dată cu bărbatul la toaletă, fusese atât de preocupată să-și reamintească descrierea lui, încât nu analizase ce văzuse. Era de vârsta lui Jeremy. Cam de înălțimea lui Faith. Își mușca buza la fel ca Jeremy. Voia să-i intimideze pe ceilalți, la fel ca Zeke. Și avea ochii albaștri ai lui Evelyn.

Aceeași formă. Același albastru adânc, cu reflexe verzi.

— Mama ta te iubea, în mod clar. A păstrat o șuviță din părul tău, îi spuse Faith.

— Care mamă? întrebă el și Faith rămase uimită de întrebare.

Oare păstrase Evelyn o șuviță de păr în toți acești ani? Lui Faith îi veni în minte o imagine a mamei ei la spital, aceasta știind că-și ține copilul în brațe pentru ultima dată. Oare Amanda se

gândise la niște foarfece? Oare o ajutase pe Evelyn să taie o șuviță și să o lege cu o fundă albastră? Oare Evelyn o ținuse la ea în ultimii douăzeci de ani și o scotea, din când în când, ca să simtă firele moi, de păr de bebeluș, între degete?

Bineînțeles că așa făcuse.

Nu renunțai la un copil fără să te gândești la el în fiecare zi, în fiecare moment, pentru restul vieții tale. Nu era posibil.

— Nu vrei nici măcar să-mi afli numele? întrebă el.

Genunchii lui Faith tremurau. Ea voia să se așeze, dar știa că nu se poate mișca. Stătea în picioare în fața foaierului. Ușa de la bucătărie era în stânga ei, iar ușa de la intrare era în spate. Holul era în dreapta. La capătul holului era baia. După baie, era Will și arma sa Colt AR-15A2 și capacitatea lui excelentă de a trage, dar numai dacă îl putea determina pe ticălos să se miște înspre ea.

El întoarse pistolul ca un gangster în timp ce ochea.

— Întreabă-mă cum mă cheamă.

— Cum te cheamă? Cum te cheamă, *frățioare*?

Ea simți un gust amar pe limbă.

— Caleb, spuse el. Caleb. Ezekiel. Faith. Cred că mămicii îi plac numele ei din Biblie.

Îi plăceau, de aceea al doilea nume al lui Jeremy era Abraham, iar primul nume al lui Faith era Hannah. De ce alesese Faith numele de Emma pentru că suna frumos, în loc să cinstească tradiția mamei?

Evelyn sugerase Elizabeth, Esther sau Abigail, dar Faith se încăpățânase doar pentru că nu cunoștea altă cale.

— Și el a crescut aici, nu-i așa? Caleb flutură arma, arătând înspre casă: Scumpul tău Jeremy?

Faith ura sunetul numelui copilului ei în gura lui. Voia să i-l îndese pe gât cu pumnul.

— A privit la televizor. A citit cărți. S-a jucat.

Dulapul de jos al bibliotecii era deschis. O ținea pe Faith sub observație, în timp ce scotea jocurile de carton și le arunca pe podea.

— Monopoly. Indiciu. Viață, râse el. Îmi pare rău.

— Ce vrei de la noi?

— La naiba, vorbești exact ca ea. Se întoarse către Evelyn: Nu așa ai spus, mami? Ce vrei de la mine, Caleb? Ca și cum poți să mă plătești să plec. Se holbă din nou la Faith: Mi-a oferit bani. Ce părere ai despre asta? Zece mii de dolari ca să plec.

Faith nu îl credea.

— Nu îi păsa decât să te protejeze pe tine și pe nenorocitul ăla de puști răsfățat. Dintele de platină străluci în lumina difuză: Acum ai doi copii, nu-i așa? Mama nu-și poate păstra micuțul brunet, dar tu nu ai probleme în a-i păstra pe ai tăi.

— E altfel acum, îi spuse ea.

Condiția lui Evelyn poate era un secret, dar Faith adusese destulă dezonoare asupra familiei, cât pentru o viață întreagă. Tatăl ei pierduse clienți vechi. Fratele său fusese obligat să plece. Ce ar fi înțeles ei dacă Evelyn Mitchell ar fi crescut un copil, care, evident, nu era al soțului? Orice alegere ar fi făcut, nu era una bună. Faith nu-și putea imagina cât suferise mama ei.

— Nu ai idee cum era pe atunci.

— Doi contra doi. Mama a spus același lucru. Arătă înspre buzunarul ei: Nu răspunzi?

Telefonul ei începuse să vibreze, din nou.

— Vrei să răspund?

— PSO, spuse el. Procedură standard de operare. Vor să-mi știe cererile.

— Care sunt cererile tale?

— Răspunde la telefon și vom afla.

Își șterse transpirația de pe mână de pantalon, apoi scoase telefonul.

— Alo?

— Faith, tipul ăsta e… spuse Will.

— Știu cine este.

Îl privi fix pe Caleb, sperând că el putea vedea fiecare gram de ură pe care îl avea pentru el.

— Are cereri.

Ea îi întinse telefonul lui Caleb, rugându-se să vină să-l ia. El însă nu se mișcă de la locul lui.

— Vreau prăjituri cu lapte. Făcu o pauză, ca și cum s-ar fi gândit mai mult. Vreau ca mama să fie acasă în fiecare zi când mă întorc de la școală. Aș vrea să merg într-o zi undeva unde fundul meu nu este târât la slujbă la crăpatul zorilor, iar genunchii nu mă dor pentru că sunt nevoit să mă rog în fiecare noapte. Arătă spre bibliotecă: Vreau ca mama să-mi citească din cărți despre animale fericite și lună. Ai făcut asta cu bătrânu' Jaybird, nu-i așa?

— Nu-i pronunța numele, abia reuși Faith să spună.

— L-ai dus pe micul Jay în parc, la Six Flags, la Disney World și la plajă.

Trebuie să fi memorat fiecare fotografie din cutia cu suveniruri a lui Jeremy. Cât timp petrecuse el în casa ei? Câte ore petrecuse scotocind prin lucrurile lui Jeremy?

— Nu mai pronunța numele fiului meu.

— Sau ce? râse el. Spune-le că asta vreau. Vreau să mă duceți toți la Disney World.

Mâna lui Faith tremura, din cauză că rămăsese cu telefonul întins spre el.

— Ce vrei să-i spun?

— La dracu', n-am nevoie de nimic acum. Am familia în jurul meu. Mama și sora mai mare. Ce altceva mai îmi trebuie? fornăi el, dezgustat. Se întoarse spre bibliotecă și se sprijini de rafturi: Viața e bună.

Faith își drese vocea. Puse telefonul înapoi la ureche.

— Nu are cereri.

— Ești bine? întrebă Will.

— Eu…

— Pune-l pe difuzor, zise Caleb.

Faith își privi telefonul ca să găsească butonul potrivit.

— Te poate auzi, îi spuse ea lui Will.

El ezită.

— Mama ta e bine? Poate să stea jos?

De fapt, el cerea indicii.

— Este în scaunul tatei, dar îmi fac griji pentru ea. Faith trase adânc aer în piept. Cu ochii ațintiți asupra mamei ei, spuse: S-ar putea să am nevoie de insulină, dacă mai durează mult.

Caleb se uitase în frigiderul lui Faith. Trebuia să știe că e diabetică.

— Zahărul din sânge era o mie opt sute, azi de dimineață. Mama are doar pentru o mie cinci sute. Ultima doză am luat-o la prânz. O să am nevoie de următoarea la zece, cel târziu, altfel zahărul din sânge va începe să oscileze.

— Bine, a fost el de acord și ea se rugă ca el să fi înțeles mesajul și să nu dea doar un răspuns pripit.

— Telefonul tău…

Mintea ei nu era suficient de rapidă.

— Te sunăm pe mobil dacă avem nevoie de ceva?

— Da, răspunse el după o scurtă pauză. Putem să aducem insulina aici în cinci minute. Doar să ne anunți. Anunță-mă.

Ochii lui Caleb se îngustară. Ea vorbea prea mult și nici Will, nici Faith nu se pricepeau la asta.

— Ai grijă.

Faith nu trebuia să pretindă că este speriată. Vocea îi tremura fără niciun efort din partea ei.

— Deja și-a ucis partenerul. Are o…

— Închide, spuse Caleb.

Faith încercă să găsească butonul.

— Închide, urlă el din nou.

Telefonul îi alunecă din mână. Faith se strădui să-l ridice de pe podea. Își aduse aminte de

revolverul de la gleznă. Pistolul S&W se simțea rece sub degetele ei.

— Nu, țipă mama ei.

Deschisese gura atât de larg, încât banda adezivă se dezlipise, în sfârșit. Caleb îi ținea pistolul în coaste. Mâna lui liberă îi apăsa piciorul rupt.

— Nu, scânci Evelyn.

Faith nu mai auzise o ființă umană scoțând un astfel de sunet. Și provenind de la mama ei era ca și cum i-ar fi smuls inima din piept.

— Oprește-te, îl imploră Faith, ridicându-și mâinile. Te rog, oprește-te! Oprește-te, te rog!

Caleb nu mai apăsa atât de tare, dar își ținea mâna deasupra piciorului rupt.

— Împinge arma aici. Încet, sau s-ar putea să omor cățeaua oricum.

— E-n regulă.

Ea îngenunche. Un tremur îi străbătu întreg corpul, ca un atac de apoplexie.

— Fac ce ai spus tu. Fac exact ce ai spus tu.

Ea ridică cracul de pantalon, apoi apucă arma între degetul mare și arătător.

— Nu-i mai face rău. Uite.

— Ușor, o avertiză el.

Ea aruncă arma pe podea, rugându-se ca omul să se întoarcă unde stătuse mai devreme în picioare. Lăsă pistolul să alunece spre el, pe podea, dar rămase lângă Evelyn.

— Să mai încerci o dată, cățea, spuse el.

— Nu voi mai încerca, îi răspunse Faith. Îți promit.

El sprijini pistolul Tec-9 de spatele scaunului, înclinând gura pistolului spre capul lui Evelyn. Banda adezivă atârna la gura ei. I-o smulse. Ea trase aer în piept cu lăcomie. Aerul șuiera prin nasul ei spart.

— Nu te obișnui prea tare să respiri aer curat, o avertiză el.

— Las-o să plece.

Vocea lui Evelyn era dură.

— Nu o vrei pe ea. Ea nu știe nimic. Era doar un copil.

— Și eu eram doar un copil.

Evelyn tuși, eliminând un jet de sânge.

— Las-o să plece, Caleb. Pe mine vrei să mă pedepsești.

— La mine te-ai gândit vreodată? Îi ținu în permanență arma la cap, în timp ce îngenunchea lângă ea: Când stăteai cu bebelușul ei nelegitim în brațe, te-ai gândit vreodată la mine?

— N-am încetat niciodată să mă gândesc la tine. N-a trecut o zi fără…

— Rahat.

El se ridică din nou în picioare.

— Sandra și Paul te-au iubit ca și cum erai carne din carnea lor. Te-au adorat.

— M-au mințit, spuse el întorcând privirea.

— Tot ce au vrut a fost să fii tu fericit.

— Par fericit acum? Arătă spre mortul de pe podea: Toți prietenii mei sunt morți acum. Ricky, Hiro, Dave. Toți. Sunt ultimul rămas. Părea să uite contribuția sa la carnagiu. Tatăl meu vitreg e mort. Mama mea vitregă e moartă.

— Știu că ai plâns la înmormântarea ei. Știu că i-ai iubit pe Paul și… spuse Evelyn.

El o plezni după ceafă cu palma deschisă. Faith se mișcă fără să se gândească, dar când el flutură arma în direcția ei, ea îngheță.

Privi înapoi la mama ei. Capul lui Evelyn era căzut. Îi picura sânge din gură.

— N-am uitat niciodată de tine, Caleb. Știi asta, undeva, în inima ta.

El o plezni mai tare, de data aceasta.

— Oprește-te, îl imploră Faith. Nu știa dacă vorbește cu mama ei sau cu băiatul: Te rog, oprește-te.

— Întotdeauna te-am iubit, Caleb, șopti Evelyn.

El ridică pușca și lovi cu patul ei lângă capul lui Evelyn. Impactul dărâmă scaunul. Evelyn se izbise

tare de podea. Țipă de durere când piciorul i se răsuci. Cozile de mătură se rupseseră în două și din coapsă îi ieșea un os.

— Mama!

Faith porni spre ea. Se auzi o împușcătură. Din podea zbură o bucată de lemn iar Faith îngheță. Nu-și dădea seama dacă a fost împușcată. Nu o putea vedea decât pe mama ei, pe podea, și pe Caleb, așezat deasupra ei, cu pumnul încleștat. El o lovi pe Evelyn cu putere.

— Te rog, oprește-te, insistă Faith.

— Îți promit…

— Taci.

El privi în sus, spre tavan. La început, Faith nu recunoscu sunetul. Era un elicopter. Lamele despicau aerul, zguduindu-i timpanele.

Caleb avea pistolul Tec-9 îndreptat spre Faith, acum. A trebuit să ridice vocea, ca să fie auzit.

— Aceasta a fost o împușcătură de avertizare, îi spuse el. Următoarea o trag fix între ochii tăi.

Ea privi în jos, la podea. Era o gaură în lemn. Ea s-a dat cu un pas înapoi, înghițind plânsetul care voia să-i iasă din gât. Sunetul de elicopter încetă, întrucât acesta se oprise. Faith de-abia putea vorbi:

— Te rog, nu-i face rău. Mie poți să-mi faci orice, dar, te rog…

— O, o să-ți fac rău destul de repede, sora mea. Îți voi face mult rău. El își ridică brațele, într-un gest teatral: Despre asta e vorba. O să-i arăt scumpului tău băiețaș cum e să crești fără mamă. Ținea în continuare arma înspre Faith: Ai fost capabilă, ieri, când ai alergat după el pe stradă. Un pic mai aproape și era mort, la pământ.

Voma îi umplu gura lui Faith. El o înghionti pe Evelyn cu pantoful de sport:

— Întreab-o de ce m-a dat.

Faith nu avea curajul să deschidă gura.

— Întreab-o de ce m-a dat, repetă Caleb.

El ridică piciorul, gata să lovească piciorul sfărâmat al lui Evelyn.

— Bine! țipă Faith. De ce l-ai dat?

— De ce l-ai dat, *mamă*? spuse Caleb.

— De ce l-ai dat, mamă?

Evelyn nu se mișcă. Avea ochii închiși. Tocmai când panica începuse să crească în interiorul lui Faith, mama ei răspunse:

— N-am avut de ales.

— Nu asta mi-ai spus în ultimul an, mamă? Toată lumea are de ales?

— Erau timpuri diferite.

Ochiul ei nevătămat se deschise. Genele i se lipiseră. Privea fix spre Faith.

— Îmi pare așa de rău, puiule.

— Nu ai de ce să-ți ceri iertare, clătină Faith din cap.

— Nu-i așa că-i frumos? O reuniune mamă-fiică, aici. Împinse scaunul spre perete atât de tare, încât piciorul din spate se rupse: Îi era rușine cu mine, de aceea. Se plimbă până la bibliotecă și înapoi: Nu putea explica un copil brunet, care a ieșit din ea. Nu ca tine, nu-i așa? Vremuri diferite. Și crezi că tatăl tău e așa de bun la crescut copii. Spune-i ce a zis, mamă. Spune-i ce te-a pus să faci.

Evelyn zăcea pe o parte, cu ochii închiși și brațele întinse în față. Pieptul care se ridica ușor și apoi cobora era singurul semn că era încă în viață.

— Bătrânul tău tată a pus-o să aleagă între mine și el. Ce crezi despre asta? Domnul Agent de Asigurări Galveston al Anului, pentru șase ani la rând, i-a spus mamei tale că nu poate ține copilul, pentru că dacă-l ține, nu-i mai vede pe ceilalți copii din nou.

Faith se străduia să nu-i arate că, în sfârșit, a durut-o. Își adorase tatăl, îl divinizase, cum numai o fiică răsfățată, putea, dar, ca adult, îl putea vedea ușor pe Bill Mitchell dându-i mamei ei acest ultimatum.

Caleb se mută la locul său inițial, lângă bibliotecă. Arma era îndreptată spre podea, dar Faith știa că o poate ridica imediat. Stătea cu

spatele la ușile glisante, din sticlă. Evelyn era în stânga. Faith era în diagonală, la trei metri și jumătate de el și așteptând să se dezlănțuie iadul.

Se rugă ca Will să fi înțeles mesajul ei. Camera era cadranul unui ceas. Faith era la o mie opt sute sau ora șase. Evelyn era la o mie cinci sute, ora trei. Caleb se plimba între zece și doisprezece.

Faith se oferise de cel puțin douăzeci de ori în ultima lună să schimbe afișajul orei de pe mobilul lui Will de pe ora militară. A continuat să refuze, pentru că era încăpățânat și plin de un amestec ciudat de rușine și mândrie, în ceea ce privește dizabilitatea lui. De asemenea, el o privea prin fereastra băii acum. El îi spusese să-i dea un semn, așa că ea își trecu degetele prin păr, ridicând degetul mare și arătătorul într-un semn de ok.

Faith privi în jos, la mama ei întinsă pe podea. Evelyn se uita la ea cu ochiul nevătămat. O văzuse pe Faith când îi făcuse semn lui Will? Oare era capabilă să înțeleagă ce se întâmplă?

Respirația îi ei era greoaie. Buzele ei erau pline de bășici. Fusese, în mod evident, sufocată. Avea vânătăi negre în jurul gâtului și o tăietură în partea laterală a capului. Sângele picura dintr-o tăietură adâncă de pe obrazul ei. Faith simți un val de dragoste trecând prin ea, până la locul unde stătea mama ei. Era ca o rază de lumină ce îi ieșea din corp. De câte ori apelase Faith la această femeie pentru ajutor? De câte ori plânsese pe umărul ei?

Nici nu mai putea număra de câte ori.

Evelyn ridică mâna. Degetele îi tremurau. Își acoperi fața. Faith se răsuci. O lumină orbitor de strălucitoare pătrunse prin fereastra din față. Trecu prin jaluzelele subțiri, transformându-se în reflector în interiorul casei.

Faith se ghemui. Poate memoria musculară își reamintea unele exerciții de antrenament din anii anteriori. Poate era natura umană să te faci cât mai mic posibil când simțeai că e pe cale să se întâmple ceva rău.

Însă nu s-a întâmplat nimic imediat. Secundele treceau. Faith se pomeni numărând: „doi… trei… patru…”

Sticla s-a spulberat. El tresări, ca și cum cineva l-a lovit în umăr. Pe fața lui se întipărise un amestec de șoc și durere. Faith se ridică de pe podea și se întinse către Caleb. El îi puse un pistol în față. Privi direct în gura de foc ghintuită, ochiul întunecat al țevii retezate holbându-se înapoi. Mânia preluă controlul, arzând înăuntrul ei, împingând-o înainte. Voia să-l omoare pe acest om.

Voia să-i despice beregata cu dinții. Voia să-i smulgă inima din piept. Voia să privească durerea din ochii lui, în timp ce îi făcea și lui ce i-a făcut el mamei ei, familiei ei, vieților lor.

Dar nu a mai avut ocazia.

O parte a capului lui Caleb a explodat. Brațele i-au zvâcnit. Gloanțele trase din pistolul Tec-9 au provocat o ploaie de cretă albă, din tavan. Memoria musculară. Două lovituri, apropiate, una după cealaltă.

Încet, el se prăbuși la pământ. Tot ce putea auzi Faith era sunetul corpului lui lovindu-se de podea. Întâi șoldul, apoi umărul și apoi capul s-au lovit de lemnul tare. Ochii au rămas deschiși. Albastru-închis. Atât de familiari. Atât de lipsiți de viață.

După atâta timp.

Faith privi spre mama ei. Evelyn reușise să se sprijine de perete. Încă mai avea Glock-ul în mâna dreaptă. Gura țevii începuse să coboare spre podea. Greutatea era prea mare, așa că scăpă arma. Aceasta scoase un sunet sec când atinse podeaua.

— Mama…

Faith de-abia putea sta în picioare. Pe jumătate merse, pe jumătate se târî către mama ei. Nu știa unde să o atingă, ce parte a corpului nu era lovită sau ruptă.

— Vino aici, șopti Evelyn.

O luă pe Faith în brațe. O mângâie pe spate. Faith nu se mai putea abține. A început să plângă ca un copil.

— E-n regulă, puiule.

Evelyn își apăsă buzele pe creștetul capului lui Faith:

— Totul va fi bine.

JOI

Capitolul 21

Will își îndesă mâinile în buzunare, în timp ce mergea pe holul care ducea spre camera de spital a lui Evelyn Mitchell. Era aproape exuberant din cauza oboselii. Vederea lui era atât de ascuțită, încât lumea era pentru el un Blu-ray. Auzi un plânset ascuțit în ureche. Își putea simți fiecare por al pielii, de aceea el nu bea niciodată cafea. Will avea destulă energie cât pentru un oraș întreg. Își petrecuse ultimele trei nopți cu Sara. Picioarele lui de-abia atingeau pământul.

Se opri în afara camerei lui Evelyn, întrebându-se dacă ar fi trebuit să aducă flori. Will avea bani în buzunar. Se întoarse, îndreptându-se către lift. Putea să-i ia măcar un balon de la magazinul de cadouri. Baloanele plăceau la toată lumea.

— Bună. Faith deschisese ușa mamei sale: Unde te duci?

— Mamei tale îi plac baloanele?

— Sunt sigură că îi plăceau când avea șapte ani.

Will zâmbi. Ultima dată când o văzuse pe Faith, aceasta plângea în brațele mamei sale. Părea un pic mai bine acum, dar nu cu mult.

— Ce face?

— Bine. Noaptea trecută a fost puțin mai bine decât în cea precedentă, dar durerea e încă mare.

Will nu putea decât să-și închipuie. Evelyn fusese adusă în grabă la Grady, cu o întreagă escortă de poliție. A fost operată timp de șaisprezece ore. Au pus suficient metal în piciorul ei cât să umple un set de macarale luxoase.

— Dar tu? întrebă el.

— E destul de greu de suportat. Faith clătină din cap, ca și cum încă nu pricepea nimic. Întotdeauna

mi-am mai dorit un frate, dar numai pentru că mă gândeam că l-ar putea bate pe Zeke.

— Pare că poți avea grijă de tine.

— E mai mult de muncă decât crezi. Se sprijini cu umărul de perete: Trebuie să fi fost greu să treacă prin ce a trecut ea. Nu pot să îmi imaginez cum ar fi să renunț la unul din copii. Mai degrabă mi-aș smulge inima din piept.

Will privi peste umăr la holul liber.

— Iartă-mă. Nu m-am gândit la…

— E-n regulă, îi spuse el. Știi, un număr surprinzător de mare de orfani o sfârșesc la închisoare. Albert DeSalvo. Ted Bundy. Joel Rifkin. Fiul lui Sam, îi dădu el câteva exemple.

— Cred că nici Aileen Wuornos n-a avut părinți.

— Îi anunț pe ceilalți. E bine să ai o femeie pe listă.

Ea râse, dar nu din toată inima. Will privi din nou peste umăr. O asistentă medicală grasă ducea un buchet de flori.

— Eram sigură că nu vom mai ieși din acea casă, spuse Faith.

Era ceva în vocea ei care îi spunea că încă nu depășise tragedia care i se întâmplase familiei sale. Poate că nu o va depăși niciodată. Unele lucruri nu le uiți niciodată, indiferent cât de tare încerci.

— Ar trebui să alegi niște coduri mai bune, în cazul în care se întâmplă din nou, spuse Will.

— Mi-a fost teamă că nu vei înțelege. Mulțumesc lui Dumnezeu că am avut acele discuții în legătură cu schimbarea orei militare de pe telefonul tău.

— De fapt, nu am înțeles.

Zâmbi larg la expresia ei șocată.

Will își ținuse telefonul pe difuzor, cât timp vorbise cu Faith. Roz Levy își dăduse cu părerea imediat ce s-a încheiat apelul. Le-a spus că încăperea era un ceas și ea ar fi mai mult decât fericită să alerge acolo cu Python-ul ei și să-l elimine pe gunoiul care stătea în picioare la prânz.

— Îmi place să cred că mi-aș fi dat seama, într-un final, îi spuse Will lui Faith.

— Îți dai seama că un nivel al zahărului în sânge de o mie opt sute ar fi însemnat că eram fie moartă, fie în comă ireversibilă?

— Bineînțeles, știam asta.

— Iisuse Cristoase, șopti ea. Asta este înțelegerea noastră perfectă…

— Elicopterul a fost ideea mea. Camera cu infraroșu ne-a spus unde ești și ne-a confirmat moartea partenerului său, simți Will nevoia să îi spună. Și luminile au fost ideea mea. Au aliniat două echipaje de poliție și au proiectat luminile cu xenon pe ferestrele din față. Umbra lui Caleb pe perdele le-a oferit o țintă, adăugă Will deoarece ea nu părea impresionată.

— Păi, mulțumesc mult că l-ai împușcat. Apoi, văzându-i expresia facială, întrebă: O, Will, n-ai fost tu?

El expiră puternic.

— Amanda mi-a promis că îmi dă un testicul înapoi dacă o las să tragă.

— Sper că ți-a dat asta în scris. Ținta nu era chiar atât de mică.

— Ea dă vina pe pușca mea. Ceva legat de faptul că sunt stângaci.

Pușca putea fi ținută și de stângaci și de dreptaci, dar Faith nu îl contrazise.

— Păi, mă bucur că ai fost acolo. M-am simțit mai în siguranță.

El zâmbi, deși era destul de convins că toate s-ar fi putut întâmpla și în absența lui. Amanda era plină de resurse, iar Will se ascunsese, practic, în spatele unui zid, în timp ce Faith își riscase viața.

— Mă bucur că ești cu Sara, spuse ea.

El se luptă cu zâmbetul prostesc ce îl năpădea.

— Îi țin de urât până își găsește pe cineva mai bun.

— Aș vrea să cred că glumești.

La fel și Will. El nu o înțelegea pe Sara. Nu înțelegea ce o pune în funcțiune sau de ce era cu el. Și cu toate acestea, ea îl plăcea. Și nu doar așa – părea să fie fericită că este așa. Sara zâmbise atât de mult azi de dimineață, încât de-abia și-a putut strânge buzele ca să-l sărute de la revedere. Will se gândise că poate îi rămăsese hârtie igienică lipită de față, pentru că se tăiase la bărbierit, dar ea îi spusese că zâmbea pentru că o făcea fericită.

El nu știa cum să se poarte în această situație. Nu avea sens. Dar Faith știa cum să-i șteargă rânjetul de pe față:

— Dar Angie?

El ridică din umeri, ca și cum Angie n-ar fi lăsat atâtea mesaje pe telefonul lui mobil și cel de acasă, încât ocupase tot spațiul pentru mesaje vocale.

Fiecare mesaj devenea mai urât ca precedentul. Fiecare amenințare mai gravă. Will ascultase fiecare mesaj. Nu se putuse abține. Încă o vedea pe Angie cu pistolul în gură. Încă își simțea inima bătând la gândul că va deschide ușa băii și o va găsi sângerând în cadă.

Din fericire, Faith nu a insistat prea mult asupra aspectelor negative.

— I-ai spus Sarei că ți-e frică de cimpanzei?

— N-a venit vorba.

— Va veni, până la urmă. Așa se întâmplă într-o relație. Totul va ieși la suprafață, chiar dacă îți place sau nu.

Will dădu din cap, sperând că aprobarea lui tacită o va face să tacă din gură. Nu avea el atâta noroc.

— Fii atent. Avea vocea mamei ei, cea pe care o folosea când el nu stătea drept sau purta cravata nepotrivită: Singurul mod prin care poți să strici relația este prin a-ți face probleme că o vei strica.

Will ar fi preferat să fie captiv în portbagajul doamnei Levy, din nou, decât să poarte această conversație.

— Pentru Betty îmi fac griji.

— Serios?

— S-a atașat foarte tare de ea.

Era adevărat. Câinele refuzase să părăsească apartamentul Sarei în această dimineață.

— Promite-mi că vei aștepta cel puțin o lună înainte de a-i spune că ești îndrăgostit de ea.

El expiră prelung, tânjind după izolarea din Corvair.

— Știai că Bayer deținea marca înregistrată pentru heroină?

Ea clătină din cap la subterfugiu.

— Firma care produce aspirină?

— Au pierdut marca după Primul Război Mondial. Este în tratatul de la Versailles.

— Înveți ceva nou în fiecare zi.

— Magazinele Sears vindeau seringi de heroină în cataloagele lor. Un dolar și cincizeci de cenți două seringi.

Ea puse o mână pe brațul lui:

— Mulțumesc, Will.

El o bătu ușor pe ceafă o dată, apoi din nou, deoarece o singură dată nu era de ajuns, probabil.

— Lui Roz Levy trebuie să-i mulțumești. Ea și-a dat seama.

— Nu e chiar o bătrânică dulce, nu-i așa?

Era puțin spus. Bătrâna își făcuse un obicei din a privi cum se desfășoară cel mai negru coșmar al lui Evelyn.

— E o diavoliță.

— Ți-a ținut prelegerea despre mărgăritare și porci?

Faith se întoarse când auzi vorbindu-se. Ușa de la camera mamei ei se deschise. Jeremy ieși, urmat de un bărbat înalt, cu o tunsoare militară și un maxilar pătrățos, ce i-a adus instantaneu în minte cuvântul *marinar*. O purta pe Emma pe unul din umerii săi largi. Bebelușul arăta ca un sac de păstăi înghețate atârnând de un zgârie-nori. Corpul ei se zdruncina ușor când sughița.

— O să fie amuzant… Faith se îndepărtă de perete, cu un oftat: Will, acesta este fratele meu, Zeke. Zeke, el este…

— Știu cine este domnul.

Will îi întinse mâna:

— Am auzit multe despre tine.

Emma sughiță. Zeke îl pironi cu o privire urâtă. Nu îi strânse mâna lui Will.

— Mă bucur că mama ta e bine, încercă Will să facă conversație.

El continua să se încrunte. Emma sughiță din nou. Lui Will îi părea rău pentru el. În calitate de posesor de chihuahua, știa ce greu e să te comporți dur când țineai ceva atât de micuț în mână.

— Hei, Will. Mulțumesc că ai venit, îi salvă Jeremy de la concursul de încruntări.

Will îi strânse mâna. Era un puști costeliv, dar avea o strânsoare puternică.

— Am auzit că bunica ta e mai bine.

— Rezistă. Apoi, punându-și mâinile în jurul umerilor lui Faith, spuse: La fel ca mama.

Emma sughiță.

— Să mergem, unchiule Zeke. Jeremy îl luă de umeri: I-am zis bunicii că mutăm patul meu jos, astfel încât mama să aibă grijă de ea când iese din spital.

Lui Zeke îi luă mult timp până când reuși să întrerupă contactul vizual cu Will. Sughițurile continue ale Emmei au avut, probabil, ceva de a face cu decizia lui de a-și urma nepotul pe hol.

— Îmi pare rău, se scuză Faith. E un ticălos. Nu știu motivul, dar Emma îl iubește.

Probabil din cauză că nu înțelegea niciun cuvânt din ce spunea.

— Vrei să vorbești cu mama? întrebă Faith.

— Venisem doar ca să văd ce face.

— Deja a cerut să te vadă de două ori. Cred că vrea să discute.

— Nu poate să discute cu tine?

— Am prins esența. Nu am niciun motiv să cunosc detaliile sângeroase.

— Amanda i-a spus că ți-a promis o oră, se forță ea să zâmbească.

— N-am crezut că o să se țină de cuvânt.

— Au fost cele mai bune prietene timp de patruzeci de ani. Își țin promisiunile una alteia. Îl bătu pe braț și încercă să plece: Mulțumesc că ai venit.

— Așteaptă.

Will căută în buzunarul jachetei și scoase un plic ce venise cu poșta de dimineață.

— N-am mai primit o scrisoare până acum. Cu excepția facturilor.

Ea studie plicul sigilat.

— Nu l-ai deschis.

Will nu avea nevoie. Ea nu va ști niciodată ce mult a însemnat pentru el faptul că s-a gândit să-i trimită lui scrisoarea.

— Vrei să-l deschid?

— La naiba, nu. I-l smulse din mână. E destul de rău că Zeke și Jeremy au văzut acele filmulețe pe care le-am făcut. N-am avut idee că sunt atât de urâtă când plâng.

Will n-o contrazise.

— Oricum, am nevoie să-mi iau insulina și să mănânc ceva. Sunt la cantină, dacă ai nevoie de mine, spuse privind la ceas.

Will o urmări cu privirea pe Faith mergând pe hol. Ea se opri în fața liftului și se uită înapoi la el. În timp ce el privea, ea rupse scrisoarea în două, apoi din nou. Will îi făcu un semn de salut, apoi deschise ușa camerei lui Evelyn. Era acoperită aproape în întregime cu flori de toate felurile. Will simți că începe să-l mănânce nasul de la mirosul greu de parfum.

Evelyn Mitchell întoarse capul către el. Piciorul ei rupt era ridicat, cusături ca de Frankenstein ieșind în evidență pe învelișul dur. Mâna ei se odihnea pe o pernă. Un tifon era legat acolo unde

trebuia să fie degetul mijlociu. Tuburile intrau și ieșeau din corpul ei. Rana din obraz era acoperită cu leucoplast alb.

Părea mai mică decât ținea el minte, dar, în definitiv, experiența prin care trecuse putea micșora o persoană.

Buzele îi erau crăpate și jupuite. Își ținea falca nemișcată, vorbind pe cât posibil fără să o miște. Vocea ei era mai puternică decât își imagina el.

— Agent Trent.

— Căpitane Mitchell.

Ea îi arătă dispozitivul de blocare a pompei de morfină.

— Am apăsat pe ăsta pentru că voiam să vorbesc cu tine.

— Nu-i nevoie. Nu vreau să-ți provoc și mai multă durere.

— Atunci, te rog, stai jos. Mă doare gâtul să mă uit în sus la tine.

Era un scaun lângă patul ei. Will se așeză.

— Mă bucur că ești bine.

Buzele ei de-abia se mișcau.

— E un pic cam mult spus. Să zicem că rezist.

— E mai bine decât varianta cealaltă.

— Mandy mi-a spus despre contribuția ta la toate acestea, adăugă ea.

Will presupunea că fusese o conversație foarte scurtă.

— Mulțumesc că ai avut grijă de fiica mea.

— Cred că tu ai avut și mai multă grijă de ea.

Ochii ei i se umplură de lacrimi. El nu era sigur dacă era din cauza durerii sau al gândului de a o pierde pe Faith. Apoi își aduse aminte că ea mai pierduse un copil.

— Îmi pare rău pentru pierderea ta.

Ea înghiți cu greutate, în mod evident. Pe pielea de pe gâtul ei erau vânătăi negre. Evelyn Mitchell fusese obligată de două ori până acum să aleagă între familia ei cu Bill Mitchell și fiul pe care l-a avut cu Hector Ortiz. De ambele dăți, ea luase

aceeași hotărâre, deși Caleb fusese cel care făcuse hotărârea ușoară ultima dată.

— Era un tânăr cu multe probleme. N-am știut cum să i le rezolv. Era atât de furios, spuse ea.

— Nu-i nevoie să vorbești despre asta.

Un chicotit îi ieși din gât.

— Nimeni nu vrea să vorbesc despre el. Cred că ar prefera ca el să dispară, pur și simplu. Arătă către paharul cu apă de pe masă: Ai putea…

Will ridică paharul și aranjă paiul astfel încât ea să poată bea. Nu-și putea sălta capul. Cu grijă, Will se apropie și o sprijini.

Ea bău aproape un minut, înainte să dea drumul paiului.

— Mulțumesc.

Will se lăsă pe spate. Se holbă la buchetul de pe masa de vizavi de el. Era o carte de vizită atașată de glastra albă. El recunoscu sigla Departamentului de Poliție Atlanta.

— Hector era un IC, spuse Evelyn. Informator confidențial. Îl turna pe vărul său. Era în bandă. A început ca un lucru de mică amploare, un motiv de a sparge mașini și a smulge poșete, ca să joace jocuri video. Apoi a devenit repede ceva grav.

— Los Texicanos.

Ea încuviință încet.

— Hector voia să iasă. El continua să vorbească, iar eu să ascult, pentru că era bine pentru cariera mea. Își flutură mâna sănătoasă în aer: Și un lucru a condus la altul. Închise ochii și continuă: Eram măritată cu un agent de asigurări. Era un om foarte bun și un tată foarte bun, dar… Știi cum este când ești pe stradă, doborând infractori, iar inima îți bate tare și simți că ești călare pe situație, apoi vii acasă și ce faci? Gătești cina? Calci cămăși și le faci copiilor baie? oftă ea.

— Erai îndrăgostită de Hector?

— Nu. Niciodată. Și cel mai ciudat lucru este că nu mi-am dat seama ce mult îl iubeam pe Bill,

până nu l-am rănit atât de rău încât eram gata să-l pierd, răspunse cu o voce fermă.

— Dar el a rămas cu tine.

— În condițiile lui, îi spuse ea. Eu nu mai negociam pe atunci. El s-a întâlnit cu Hector. Au ajuns la o înțelegere ca între domni.

— Contul din bancă.

Ea își întoarse privirea către tavan. Încet, închise ochii.

A crezut că adormise, când ea începu să vorbească, din nou.

— Sandra și Paul aveau datorii mari pentru că își ajutau familiile de acasă. Nu-și puteau permite să crească un copil, chiar dacă ar fi fost al lor. O parte din banii din cont erau de la Hector. O parte erau de la mine. Zece la sută din fiecare salariu ajungea la Caleb. Era ca o cotizație, numai că nu pentru biserică, dar plăteam pentru o greșeală. Colțul gurii i se ridică într-un rictus: Deși presupun că Sandra dădea o grămadă de bani la biserică, în fiecare săptămână. Erau foarte religioși. Catolici, dar asta nu m-a deranjat atât de tare pe mine, cât pe Bill. Am crezut că îi vor da o bază morală puternică. Cam atât din punctul ăsta de vedere, râse ea.

— Caleb a aflat de tine când Sandra s-a îmbolnăvit?

Ea îl privi pe Will.

— Am primit un telefon de la ea. Părea că mă avertizează, ceea ce nu avea sens în acel timp, așa că am ignorat mesajul. Scutură din cap când își adus aminte: Prima dată când l-am văzut ca adult a fost la înmormântarea ei. Doamne, arăta ca Zeke la vârsta aia. Mai frumos, dacă vrei să știi adevărul. Mai supărat. Aici era problema. Continua să clatine din cap: N-am știut cât e de furios până n-a fost prea târziu. N-am avut idee.

— Ai vorbit cu el la înmormântare?

— Am încercat să încep o conversație, dar el a plecat, pur și simplu. Câteva săptămâni după

aceea, făceam curat prin casă și am observat că unele lucruri nu erau la locul lor. Biroul meu fusese cercetat. A făcut o treabă foarte bună. N-aș fi observat, dacă n-aș fi căutat un anumit lucru. Apoi explică: Țineam o șuviță din părul lui de bebeluș ascunsă undeva unde copiii nu știau de ea. M-am dus să o caut și dispăruse. Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci. Trebuia să-mi dau seama că era obsedat de mine. Cât de mult mă ura.

Evelyn se opri ca să-și tragă răsuflarea. Will observă că e obosită. Cu toate acestea, ea continuă:

— L-am sunat pe Hector ca să ne întâlnim. Am ținut legătura de când s-a îmbolnăvit Sandra. Nu am avut mult timp să depănăm amintiri. Ne-am dus la o cafenea Starbucks de la aeroport, astfel încât să nu ne vadă nimeni. Era la fel ca înainte – ne ascundeam tot timpul. Ne furișam, astfel încât familia mea să nu afle. Închise ochii din nou: Caleb avea în permanență probleme. Am încercat toate variantele cu el – i-am oferit chiar și bani să meargă la facultate. Faith se lupta să-i plătească taxele lui Jeremy, iar eu îi ofeream acestui băiat totul pe tavă. Mi-a râs în față. Tonul ei deveni ascuțit, furios: Următoarea zi, am primit un telefon de la o veche prietenă de la Narcotice. Îl prinseseră pe Caleb cu o încărcătură serioasă. A trebuit să o rog pe Mandy să tragă niște sfori. Ea nu a vrut. A spus că băiatul primise deja prea multe șanse. Dar am implorat-o.

— Heroină?

— Cocaină, îl corectă ea. Dacă era heroină, nu l-aș fi putut ajuta, dar cocaina era altceva. Au renunțat la acuzații, deoarece am fost de acord să-l trimitem la dezintoxicare.

— L-ai trimis la „Aripi Vindecătoare”.

— Hector locuiește la câțiva kilometri distanță. Fiul vărului său fusese la centru, Ricardo. Și Chuck era acolo. Bietul Chuck. Mă sunase la începutul anului ca să îi îmbunătățesc situația. Era curat timp de opt luni, la momentul respectiv.

Știam că face muncă de consiliere la „Aripi Vindecătoare” și am crezut că băiatul va fi în siguranță acolo.

— Chuck le-a spus povestea.

— La prima vedere, a fost una dintre etape. Le-a spus despre bani. Și, bineînțeles, deși Chuck le-a spus că nu aveam nicio legătură, ei nu au crezut.

— Chuck a fost la spital în acea zi. El a fost polițistul care a întrebat-o pe Sara dacă puștiul va trăi sau nu.

Ea dădu din cap.

— El a văzut la știri ce mi s-a întâmplat și a venit să vadă dacă mă poate ajuta. Nu s-a gândit că, având în vedere dosarul lui, nimeni nu i-ar dori ajutorul. I-am cerut lui Mandy să încerce să îi mai îmbunătățească situația, discutând cu ofițerul lui de eliberare condiționată. Eu l-am băgat în necaz. Cei din echipa mea m-au susținut întotdeauna, chiar și când nu era în interesul lor.

— Crezi că băiatul credea că iei mită, la fel ca restul echipei?

Era, în mod evident, surprinsă de întrebare.

— Nu, agent Trent, nu cred că el considera așa. Avea această idee preconceptă despre mine, ca fiind rece și nepăsătoare, mama care nu l-a iubit niciodată. A zis că are impresia că singurul lucru pe care l-a moștenit de la mine e inima mea neagră.

Will își aminti cântecul ce se auzea când Faith a parcat la casa mamei sale.

— „Back in Black”.

— Era cântecul lui preferat. Tot insista să ascult cuvintele, deși cine naiba știa ce înseamnă scârțâiala aia.

— Este vorba de răzbunare pe oamenii care te-au abandonat.

— A! Păru ușurată să înțeleagă, în sfârșit. O punea în continuu la casetofonul din bucătărie. Apoi, când a venit Faith, muzica s-a oprit. Am fost îngrozită. Nu cred că mi-am mai ținut vreodată

respirația atâta timp. Dar nu o voiau pe Faith. Nu echipa lui Caleb, în niciun caz. Benny Choo le-a spus că se va ocupa de tot. L-a ținut pe Ricardo cu el. Heroina din interiorul lui era mult prea valoroasă, dar el le-a spus celorlalți băieți să mă ia și să plece, iar ei așa au făcut.

Will dorea să fie sigur asupra episodului, așa că întrebă:

— Caleb a fost acolo, în același timp cu Faith?

— A privit-o de la fereastră, tremură vocea lui Evelyn. N-am fost așa de speriată în viața mea. Nu până atunci.

Will era mai mult decât obișnuit cu genul acesta de teamă.

— Ce s-a întâmplat înainte să vină Faith? Făceai sandvișuri, nu-i așa?

— Știam că Faith va întârzia. Acele cursuri durau, de obicei, mult. Exista întotdeauna vreun ticălos în primul rând care voia să se dea mare. Tăcu un moment, adunându-și gândurile: Hector a venit să mă ia de la supermarket. Îmi știa obiceiurile. Așa era el. Era atent când îi spuneai ceva. Tăcu un moment, poate în cinstea fostului ei iubit. A fost să-l viziteze pe Caleb la dezintoxicare și i s-a spus că se externase singur. Ei nu sunt ținuți cu forța acolo. Caleb plecase, pur și simplu. N-ar fi trebuit să fim surprinși. Deja dădusem niște telefoane și înțelesesem că Ricardo se amestecase în niște lucruri nocive pentru fiecare dintre ei.

— Heroină.

— Hector și cu mine ne-am dat seama pe când îl conduceam cu mașina înapoi acasă. Știam că Ricardo lucra la magazinul Juliei Ling, așa cum știam că nu va ieși nimic bun din asocierea acestor băieți. *Folie à plusieurs,* oftă ea.

Will mai auzise expresia aceasta înainte. Se referea la un sindrom psihologic, în care un grup aparent normal de oameni dezvoltau o psihoză comună când erau împreună. Familia Manson. Secta davidiană. Întotdeauna era un lider instabil

în centrul bolii. Roger Ling îi spusese „capul șarpelui”. Un om ca Roger Ling știa despre ce e vorba.

— O parte din mine voia ca Faith să vină acasă devreme. Voiam să-l cunoască pe Hector, așa că să fiu forțată să-i explic, spuse Evelyn.

— Caleb l-a omorât pe Hector?

— Cred că trebuie să fi fost el. A fost un gest laș. Am auzit arma – nu uiți zgomotul unui amortizor dacă l-ai auzit o dată – și m-am uitat în garaj. Portbagajul era închis și nu era nimeni acolo. Nu am stat să mă gândesc de două ori. Poate că am crezut că asta se va întâmpla tot timpul. Am luat-o pe Emma pe sus și am dus-o în magazie. M-am întors cu pistolul și am dat peste un om la spălătorie. L-am împușcat înainte să apuce să deschidă gura. Apoi m-am întors și l-am văzut pe Caleb.

— Te-ai luptat cu el?

— N-am putut să-l împușc. Era înarmat. Era fiul meu. Dar am reușit să-l învinge. Își privi mâna rănită: Nu cred că se aștepta să mă opun în mod atât de agresiv tăierii degetului.

— L-a tăiat chiar atunci?

Will presupusese că făcuse parte dintr-o negociere ulterioară.

— Unul dintre băieți mi-a stat în spate, în timp ce Caleb l-a tăiat. A folosit cuțitul de pâine. L-a mișcat înainte și înapoi, așa cum ai proceda cu un pom. Cred că i-a făcut plăcere să mă audă țipând.

— Cum ai reușit să-i iei cuțitul?

— Nu-mi aduc aminte cum s-a întâmplat exact. E unul dintre acele lucruri care se întâmplă fără să te gândești la ele. De fapt, nu-mi aduc aminte multe din ceea ce a urmat, dar îmi aduc aminte cum celălalt băiat a căzut peste mine și apoi senzația pe care am avut-o când i-a intrat cuțitul în stomac. Am alergat la garaj ca să o iau pe Emma și să ies naibii de acolo. Apoi l-am auzit pe Caleb strigând: „mama, mama”, spuse ea respirând

zgomotos. Făcu o pauză, apoi continuă: Părea rănit. Nu știu ce m-a determinat să mă întorc. A fost ceva instinctiv, ca în cazul cuțitului, dar aceea era autoconservare, iar aceasta a fost autodistrugere. Ea încă se mai lupta cu amintirea. Și am fost conștientă ce greșeală mare fac. Îmi aduc aminte cum raționam limpede, în timp ce fugeam pe lângă mașină pentru a mă întoarce în casă că acesta era unul din cele mai proștești lucruri pe care le-am făcut în toată viața mea. Și aveam dreptate. Dar nu m-am putut opri. L-am auzit țipând după mine și m-am întors, pur și simplu.

Se opri, din nou, ca să respire. Will văzu că soarele își schimbase poziția și acum strălucea în ochii ei. El se ridică și trase jaluzelele. Ea scoase un sunet de epuizare.

— Mulțumesc.

— Vrei să te odihnești?

— Vreau să termin și apoi nu mai vreau să vorbesc niciodată despre ce s-a întâmplat.

Părea exact genul de lucru pe care l-ar spune Faith. Will știa că nu trebuie să o contrazică. Se așeză pe scaun, așteptând ca ea să continue.

Evelyn nu începu imediat. Timp de un minut întreg, a zăcut acolo, cu pieptul ridicându-se și coborând în ritmul respirației.

Într-un final, spuse:

— După circa trei ani după ce s-a fost născut, cam o dată pe lună, le spuneam lui Bill și copiilor că am de făcut hârțoage la birou. De obicei, era într-o duminică, pe când ei se duceau la biserică, pentru că era mai ușor. Tuși. Vocea ei deveni mai aspră. Dar mă duceam în parcul din capătul străzii, stăteam singură pe o bancă, sau, dacă ploua, în mașină, și plângeam în continuu. Nici măcar Mandy n-a știut. Am împărtășit totul în viața mea cu ea, dar asta nu. Îi aruncă lui Will o privire plină de semnificație: Nu știi cât a fost de greu pentru ea cu Kenny. Nu-i putea dărui copii, iar el dorea o

familie. Din sângele lui. Era foarte insistent în legătură cu asta. Să-i spun ei cât îmi era de dor de Caleb ar fi fost o cruzime.

Will se simți puțin dezgustat să afle ceva atât de personal despre șefa lui. Încercă să o aducă pe Evelyn înapoi la ziua în care a fost răpită.

— Caleb te-a păcălit să te întorci în casă. De aceea nu ai luat-o pe Emma și nu ai plecat?

Tăcu suficient de mult cât el să înțeleagă că și-a dat seama că schimba subiectul.

— Nu poți păcăli pe cineva care nu vrea să fie păcălit.

Will nu era sigur în această privință, dar dădu din cap oricum.

— Am alergat în bucătărie. Acolo era Benny Choo. Bineînțeles că era Benny Choo. Carnagiu peste tot. Era în elementul lui. Ne-am luptat puțin și el a câștigat, deoarece a avut ajutor. El voia banii. Toată lumea voia banii. Locul era plin de tineri furioși care voiau banii.

— Cu excepția lui Caleb, ghici Will.

— Cu excepția lui Caleb, confirmă ea. Stătea pe canapea și mânca un sanviș cu carne direct din pungă, privindu-i cum aleargă și îmi distrug casa. Cred că i-a plăcut la nebunie. Cred că nu s-a amuzat așa de tare în viața lui – privindu-mă cum stau acolo, speriată de moarte, în timp ce prietenii lui alergau ca găinile, căutând ceva ce el știa că nu se află acolo.

— Dar litera A de pe fundul scaunului?

— Aceea era o săgeată. Am presupus că detectivii o vor găsi. Am vrut ca ei să știe că principalul vinovat stătea pe canapea. Caleb trebuie să fi lăsat păr, fibre, amprente, râse ea.

Will se întrebă dacă echipa lui Ahbidi Mittal ar fi descifrat mesajul. Will, în mod sigur, îl ratase.

— Spune-mi, chiar au săpat în curtea mea din spate? întrebă ea.

Will își dădu seama că se referea la echipa lui Caleb, nu a lui Ahbidi Mittal.

— Le-ai spus că banii erau acolo?

Ea chicoti, gândindu-se, probabil, la băieți, alergând în întuneric cu lopețile.

— Am crezut că e plauzibil, în măsura în care se întâmplă în filme.

Will nu-i mărturisi că văzuse și el prea multe astfel de filme.

Dintr-odată, expresia lui Evelyn se schimbă. Privi fix în tavanul maro. Nu era cine știe ce priveliște. Will recunoștea o tehnică de evitare când o vedea.

— Continui să mă lupt cu faptul că mi-am omorât fiul, șopti ea.

— Urma să te omoare. Și pe Faith. A ucis nenumărați oameni.

Ea continua să privească tavanul.

— Mandy mi-a spus că nu vorbesc cu tine despre împușcături.

Will știa că moartea lui Caleb Espisito era cercetată de către poliție, dar a presupus că Evelyn va fi achitată, la fel ca Faith.

— A fost autoapărare.

— Cred că voia ca eu să aleg între ei doi. Între el și Faith, expiră ea încet.

Will nu-i mai confirmă că îi împărtășește opinia.

— El își putea ierta tatăl. Hector a avut o viață frumoasă, dar nu s-a căsătorit și nu a avut alt copil niciodată. Dar când Caleb a văzut ce aveam *eu* – ce mă luptasem să construiesc cu Bill și copii – a avut resentimente. Mă ura atât de mult. Îmi aduc aminte unul din ultimele lucruri pe care i le-am spus înainte să se întâmple toate astea. Și anume că a menține această supărare a lui era ca și cum ai bea otravă și ai aștepta să moară cealaltă persoană, spuse cu ochii strălucindu-i din cauza lacrimilor.

Will ghici că erau genul de sfaturi pe care mamele le dădeau fiilor. Din nefericire, el fusese nevoit să învețe această lecție prin metoda dură.

— Îți aduci aminte ceva despre locul unde te-au ținut?

— Era un depozit. Abandonat, sunt sigură. Am țipat destul ca să trezesc morții.

— Câți bărbați erau acolo?

— În casă? Cred că opt. Erau numai trei la depozit, inclusiv Caleb. Numele lor erau Juan și David. Au încercat să nu le folosească, dar nu erau atât de sofisticați, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Juan Castillo fusese împușcat în afara depozitului Juliei Ling.

David Herrera fusese împușcat cu sânge rece în fața lui Evelyn și Faith. Benny Choo, Hironobu Kwon, Hector Ortiz, Ricardo Ortiz. În total, opt oameni erau morți din cauza unui blestem de douăzeci de ani al unuia.

Evelyn trebuie să se fi gândit la același lucru. Vocea ei căpătă un ton disperat.

— Crezi că l-aș fi putut opri?

Cu excepția cazului în care l-ar fi omorât pe Caleb înainte ca totul să se întâmple, Will nu vedea cum s-ar fi putut petrece acest lucru.

— O ură ca asta nu se stinge de la sine.

Ea nu păru deloc liniștită.

— Bill a crezut că ce s-a întâmplat cu Faith a fost din vina mea. A spus că din cauză că eram cu Hector, mi-am luat ochii de pe copii. Poate a avut dreptate.

— Faith este foarte hotărâtă să procedeze cum vrea ea.

— Crezi că ea mă imită. Îi făcu semn lui Will să înceteze protestele: Nu, este *exact* ca mine. Dumnezeu să o ajute.

— Există și lucruri mai rele.

— Hm.

Evelyn închise ochii din nou. Will îi privi fața. Trăsăturile ei aproape că nu se mai puteau observa din cauza umflăturii. Era cam de vârsta Amandei, același gen de polițistă, dar nu același gen de femeie. Will nu petrecuse mult timp din viață simțindu-se invidios pe părinții altora. Era o pierdere de timp să te gândești la ce ar fi putut fi.

Dar discutând cu Evelyn Mitchell, știind toate sacrificiile pe care le făcuse pentru toți copiii ei, Will nu s-a putut abține să nu se simtă puțin gelos.

Se ridică în picioare, gândindu-se că ar trebui să o lase să doarmă, dar Evelyn deschise ochii. Arătă spre paharul cu apă. Will o ajută să bea cu paiul. Nu mai era așa de însetată acum, dar Will văzu cum își încleștează mâna în jurul dispozitivului de eliberare a morfinei.

— Mulțumesc.

Puse capul la loc pe pernă și mai apăsă încă o dată pe dispozitiv.

Will nu se mai așeză.

— Pot să-ți aduc și altceva înainte să plec?

Ea fie nu l-a auzit, fie a decis să ignore întrebarea.

— Știu că Mandy este dură cu tine, dar e din cauză că te iubește.

Will simți că i se ridică sprâncenele. Morfina începuse să-și facă repede efectul.

— Este atât de mândră de tine. Se laudă cu tine tot timpul. Cât ești de deștept. Cât ești de puternic. Ești ca un fiu pentru ea. În mai multe feluri decât știi tu.

El simți nevoia să arunce o privire peste umăr, în caz că Amanda râdea din pragul ușii.

— Ea *trebuie* să fie mândră de tine. Ești un om bun. Și nu aș vrea ca fiica mea să fie parteneră cu un alt om în afară de tine. Am fost așa de fericită când ați format echipă. Mi-aș fi dorit numai să se transforme în ceva mai mult, spuse Evelyn.

El mai verifică ușa încă o dată. Amanda nu era acolo. Când se întoarse, Evelyn îl privea fix.

— Pot să fiu sinceră cu tine? întrebă ea.

Will dădu din cap, deși se întreba dacă asta însemna că nu a fost sinceră până acum.

— Știu că ai avut o viață grea. Știu cât de greu te-ai străduit să devii o persoană așa cum trebuie. Și știu că meriți să fii fericit. Iar fericirea asta nu va veni de la soția ta.

Ca de obicei, primul impuls al lui Will a fost să-i ia apărarea lui Angie.

— A trecut prin multe.

— Meriți ceva mult mai bun.

— Am proprii mei demoni, simți el nevoia să spună.

— Dar ai tăi sunt niște demoni buni, genul care te fac mai puternic pentru că îi ai, încercă ea să zâmbească. „Dacă mă eliberez de demonii mei, îmi pierd îngerii.”

— Hemingway? încercă el să ghicească.

— Tennessee Williams.

Ușa se deschise. Amanda bătu cu degetul pe ceas.

— Timpul a expirat.

Îi făcu semn să plece.

Will se uită la ceasul de pe mobil. Nu-i acordase chiar o oră.

— De unde ai știut că sunt aici?

— Mergi și vorbește. Bătu din palme: Fata noastră are nevoie de odihnă.

Will îi atinse umărul lui Evelyn, deoarece era singurul loc care nu era bandajat sau atârnat de ceva.

— Mulțumesc, căpitane Mitchell.

— Ai grijă de tine, agent Trent.

Amanda îl împinse pe Will, în timp ce acesta părăsea camera. El aproape că dărâmă o asistentă, pe hol.

— Ai obosit-o, spuse Amanda.

— Voia să vorbească.

— A trecut prin multe.

— Va avea probleme pentru că a tras în Caleb Espisito?

Amanda clătină din cap.

— Singura persoană care ar trebui să-și facă griji e Roz Levy. Dacă era după mine, o anchetam pentru obstrucție.

Will nu o contrazise, dar doamna Levy își perfecționase comportamentul de bătrână doamnă.

Niciun juriu din lume nu o va condamna.

— O voi prinde pe hoașcă, până la urmă, promise Amanda. E ca un băț – întotdeauna se amestecă în rahat.

— Corect, încercă Will să încheie conversația.

Sara ieșise de la serviciu cu cinci minute în urmă. În dimineața aceasta, el îi sugerase să ia prânzul împreună, dar nu era sigur că ea își va aduce aminte.

— Ne vedem mâine, îi spuse Amandei.

Porni spre lift. Spre dezamăgirea lui, Amanda îl urmă.

— Ce ți-a spus Evelyn? întrebă ea.

El mări pasul, încercând să scape de ea sau cel puțin s-o obosească.

— Adevărul, sper.

— Sunt sigură că era îngropat pe undeva.

Will ura faptul că ea putea semăna așa de ușor îndoiala în mintea lui. Evelyn Mitchell era cea mai bună prietenă a Amandei, dar ele nu semănau deloc. Evelyn nu juca jocuri. Nu-i făcea plăcere să umilească oamenii.

— Cred că mi-a spus ce aveam nevoie să știu.

Apăsă pe butonul liftului, dar nu putu rezista:

— A spus că erai foarte mândră de mine.

— Nu prea seamănă cu mine deloc, râse Amanda.

— Nu.

Un gând îi fulgeră lui Will prin minte. Poate Evelyn ocolise adevărul, în definitiv. Oare îi dăduse un indiciu secret? Will simți că îl ia amețeala.

Ești ca un fiu pentru ea. În mai multe moduri decât știi.

El se întoarse către Amanda, pregătindu-se pentru cea mai rea zi din viața lui.

— Ai de gând să-mi spui că ești mama mea adevărată?

Ecoul râsetului ei se auzi pe hol. Ea se sprijini cu o mână de perete, ca să nu cadă.

— Bine. Apăsă din nou pe buton. Și din nou. Apoi a treia oară. Pricep. Foarte amuzant.

Ea își șterse ochii de lacrimi.

— O, Will, chiar crezi că un copil de-al meu s-ar transforma într-un om ca tine?

— Știi ceva? Se aplecă, astfel încât ea să-l poată privi în ochi. Voi lua asta drept un compliment, iar tu nu mă poți opri.

— Nu fi ridicol.

El se îndreptă spre scările de urgență.

— Mulțumesc, Amanda, pentru că mi-ai spus un lucru atât de frumos.

— Întoarce-te aici.

— Îl voi prețui pentru totdeauna, spuse, deschizând ușa.

— Să nu îndrăznești să fugi de mine.

Will făcu exact acest lucru, coborând câte două trepte deodată, știind sigur că pașii ei mici nu îl puteau ajunge.

Capitolul 22

Sara își scoase ochelarii de citit și începu să se frece la ochi.

Stătea la masa din salonul doctorilor de cel puțin două ore. Fișa pacientului de pe tableta din fața sa începuse să se încețoșeze. Dormise în total șase ore în ultimele patru zile. Nivelul de epuizare îi aducea aminte de cel de la rezidențiat, când dormise pe un pat din debaraua cu obiecte de curățenie, în spatele salonului asistentelor medicale. Patul era acolo încă. Grady trecuse printr-o renovare de un miliard de dolari, de când lucrase Sara ultima dată la departamentul de urgențe, dar niciun spital nu cheltuise vreodată bani pe a face viața rezidenților mai ușoară.

Nan, asistenta medicală ucenic, stătea pe canapea, din nou. Avea o cutie de fursecuri, pe jumătate goală, într-o parte și o pungă de cartofi

prăjiți în cealaltă parte. Degetele ei de-abia se vedeau, deoarece tastau furioase pe iPhone. Chicotea din când în când, probabil când primea câte un e-mail. Sara se întrebă dacă este posibil ca fata să întinerească sub ochii ei. Singura ei consolare era că, peste câțiva ani, mâncarea nesănătoasă, care îi plăcea lui Nan așa de mult, va începe să conteze.

— Ce se întâmplă? întrebă Nan, lăsând telefonul.

— Ești bine?

— Sunt bine.

Sara se simți ușurată, în mod ciudat, că fata vorbea din nou cu ea. Nan fusese bosumflată de când își dăduse seama că Sara nu intenționa să-i împărtășească detaliile picante ale implicării ei în împușcăturile din spital.

Fata se ridică în picioare, măturând firimiturile de pe uniformă.

— Vrei prânzul? Cred că Krakauer va comanda de la Hut.

— Mulțumesc pentru întrebare, dar mi-am făcut planuri.

Sara se uită la ceas. Will trebuia să o ia la prânz. Ar fi fost prima lor întâlnire, ceea ce spunea multe despre cum decurgea viața Sarei în ultimul timp, luând în considerare faptul că Will era motivul lipsei ei de somn.

— Pe mai târziu.

Nan nu împinse ușa, ci se aruncă cu tot corpul asupra acesteia.

Sara își luă un moment ca să savureze liniștea din salon. Căută în buzunar și scoase o foaie de hârtie împăturită. Își uitase ochelarii din greșeală în mașină, azi de dimineață, și fusese nevoită să urce din nou scările din parcare pentru a-i lua. Atunci găsise bilețelul îndesat sub ștergătoare. Destul de ciudat, dar nu era prima dată când cineva lăsa cuvântul *târfă* pe mașina Sarei. Ea presupunea

că trebuie să fie recunoscătoare că de data aceasta nu era scrijelit în vopsea.

Sara nu trebuia să consulte un grafolog ca să știe că mesajul era de la Angie Trent. Mai primise un alt bilețel, ieri, pe mașină, deși de data aceasta insulta o aștepta când a părăsit apartamentul. Starea lui Angie se îmbunătățea. Al doilea bilețel emana mai multă energie decât inocentul „curvă", din ziua anterioară.

Ea împături strâns hârtia și o aruncă la coșul de gunoi. Bineînțeles că îl rată. Se ridică ca să recupereze bilețelul. În loc să-l arunce la gunoi, unde îi era locul, ea despături din nou hârtia și privi cuvântul. Era neplăcut, cu siguranță, dar Sara nu se putea abține să nu gândească faptul că îl merita. În febra momentului, ea nu și-a permis să se gândească la verigheta din jurul degetului lui Will. La lumina rece a zilei, lucrurile stăteau altfel. El era însurat. Chiar și fără această etichetare legală, tot era o legătură între el și Angie.

Erau legați amândoi într-un mod pe care Sara nu-l va înțelege niciodată. Și era foarte clar că Angie nu intenționa să iasă din scenă cu grație.

Singura întrebare era cât va dura până când femeia va reuși să o târască pe Sara în mizerie cu ea.

Se auzi o bătaie în ușă.

Sara se asigură că bilețelul a ajuns la gunoi înainte de a deschide ușa. Will era acolo. Avea mâinile în buzunare. Deși fuseseră împreună în toate modurile posibile, primele zece minute dintre ei erau mereu ciudate. Era ca și cum el aștepta în continuu ca Sara să facă prima o mișcare, să-i dea vreun semn că nu s-a săturat de el, încă.

— Am nimerit într-un moment nepotrivit? întrebă el.

— Deloc, spuse ea, deschizând larg ușa.

El privi prin cameră.

— Am voie să intru aici, în spate?

— Cred că putem face o excepție.

Rămase în mijlocul camerei, cu mâinile în buzunare.

— Ce face Evelyn? întrebă Sara.

— E bine. Cel puțin, așa cred.

Își scoase mâinile din buzunare, dar numai ca să înceapă să răsucească verigheta de pe deget.

— Faith își va lua ceva timp liber de la serviciu ca să aibă grijă de ea. Cred că va fi bine pentru amândouă să petreacă niște timp împreună. Sau poate rău. Nu se știe niciodată.

Sara nu se putea abține. Se uită la bilețelul împăturit din găleata de gunoi. De ce mai purta el încă verigheta? Probabil din același motiv pentru care Angie tot lăsa bilețele pe mașina ei.

— Ce este? întrebă Will.

— Ne putem așeza? întrebă, arătând spre masă.

Așteptă până când ea s-a așezat, apoi luă scaunul din fața ei.

— Nu miroase a bine, spuse el.

— Nu, aprobă ea.

— Cred că știu ce vei spune, zise el, bătând darabana cu degetele în masă.

— Îmi placi, Will. Îmi placi foarte, foarte mult.

— Dar?

Ea îi atinse mâna, odihnindu-și degetele pe verigheta lui.

— Da, spuse el.

Nicio explicație. Nicio scuză. Nicio propunere de a-și scoate verigheta și de a o arunca pe geam. Sau, cel puțin, de a o îndesa într-unul din nenorocitele de buzunare.

Sara făcu un efort ca să continue.

— Știu că Angie a reprezentat ceva major în viața ta. Respect asta. Respect ce înseamnă ea pentru tine.

Așteptă un răspuns, dar nu părea să primească niciunul. În schimb, Will îi luă mâna. Degetul lui mare urmărea traseul liniilor ei din palmă.

Sara nu putu opri reacția pe care corpul ei o avea la atingerea lui. Privi la mâinile lor unite. Își

lăsă degetele să-i alunece sub mâneca bluzei lui. Cicatricea lui se simțea aspră pe pielea ei.

Ea se gândi la toate lucrurile pe care nu le știa despre el – torturile pe care le suportase. Durerea pe care și-o provocase singur. Și toate acestea s-au întâmplat cu Angie lângă el.

— Nu pot concura cu ea, recunoscu Sara. Și nu pot să fiu cu tine, atâta timp cât sunt îngrijorată că tu vrei să fii cu ea.

— Nu vreau să fiu cu ea, își drese el vocea.

Aștepta ca el să spună că vrea să fie cu ea, cu Sara. Dar el nu a făcut-o.

— Nu pot să fiu pe locul doi. Nu pot să știu că indiferent cât de tare aș avea nevoie de tine, tu vei alerga întâi la Angie, încercă ea din nou.

Din nou, așteptă ca el să spună ceva, orice, care să o convingă că se înșală. Secundele treceau. Păru o eternitate.

Când el vorbi, în sfârșit, vocea lui era așa de înceată, încât ea de-abia îl putea auzi.

— Se prefăcea că plânge des. Își linse buzele: Când eram mici, vreau să spun. O privi, ca să se asigure că Sara ascultă, apoi coborî din nou privirea spre mâinile lor. Odată am fost plasați împreună. Era un cămin. Semăna mai mult cu o fabrică. Ei făceau acest lucru pentru bani. Cel puțin soția. Soțul o făcea pentru fete adolescente.

Sara simți că se sufocă. Luptă cu impulsul de a-i părea rău pentru Angie.

— Așadar, după cum am spus, Angie se prefăcea că plânge des. Când l-a acuzat pe tip că o molesta, asistenta socială nu a crezut-o. Nici măcar nu a deschis dosar. Nu m-a ascultat pe mine, care spuneam că ea nu minte de această dată. Ridică din umeri: O auzeam și noaptea uneori. Țipa în timp ce el îi făcea rău. Îi făcea rău des. Niciunuia dintre copii nu-i păsa. Cred că se bucurau că nu li se întâmplă lor. Dar în ceea ce mă privește pe mine… Nu termină propoziția. Își privi degetul lui mare, cum se mișcă în spatele celorlalte degete. Știam că

trebuie să deschidă o investigație dacă unul din noi era rănit sau dacă ne făceam singuri rău. O strânse mai tare de mână și continuă: Așa că i-am spus lui Angie că asta voi face. Și am făcut-o. Am luat o lamă din dulăpiorul cu medicamente și m-am tăiat. Știam cu nu poate fi cu jumătate de măsură. Ai văzut. Râse forțat: Nu este cu jumătate de măsură.

— Nu, încuviință ea.

Era greu de înțeles cum de a reușit el să nu leșine din cauza durerii.

— Așa, spuse Will. Asta ne-a scos din casa aceea. A fost închisă, iar oamenii aceia nu au mai avut dreptul să ia copii în îngrijire. Privi în sus, clipind de câteva ori, ca să-și oprească lacrimile: Știi, unul din lucrurile pe care mi le-a spus Angie noaptea trecută a fost că nu voi face niciodată asta pentru tine – nu m-aș tăia singur așa – și cred că are dreptate.

Sara văzu câtă tristețe era în zâmbetul lui.

— Nu pentru că nu îmi pasă de tine, ci pentru că tu nu m-ai pune niciodată într-o situație asemănătoare. Nu mi-ai cere niciodată să fac acea alegere.

Sara îl privi în ochi. Soarele care trecea prin fereastră făcea ca genele lui să pară albe. Nu-și putea imagina prin ce a trecut el, gradul de disperare care l-a determinat să ia lama în mână.

— Ar trebui să te las să-ți continui ziua.

Se aplecă și-i sărută mâna, buzele lui zăbovind câteva secunde. Când se îndreptă, ceva la el se schimbase. Vocea lui era fermă, mai hotărâtă.

— Trebuie să știi că dacă vreodată ai nevoie de mine, voi fi acolo. Nu contează ce altceva se întâmplă. Voi fi acolo.

Era ceva definitiv în ceea ce spusese, ca și cum totul era prestabilit. Păru aproape ușurat.

— Will…

— Este în regulă. Scoase unele din râsetele lui ciudate: Cred că ești imună la farmecul meu uimitor.

Sara simți un nod în gât. Nu-i venea să creadă că el renunță așa de ușor. Ea voia ca el să lupte pentru asta. Voia să bată cu pumnul în masă și să-i spună că nu putea să se termine sub nicio formă, că nu va renunța la ea așa de ușor.

Dar el nu a făcut acest lucru. Mâna lui alunecă dintr-a ei și se ridică în picioare.

— Mulțumesc. Știu că sună prostește. O privi, apoi întoarse ochii spre ușă. Doar… mulțumesc.

Îi auzi pașii pe podea, zgomotul de pe hol, când se deschidea ușa. Sara își apăsă degetele pe ochi, încercând să oprească lacrimile. Nu putea trece peste tonul lui de resemnare, acordul lui clar pentru ceea ce credea că este inevitabil. Ea nu avea idee ce urmărea el să realizeze povestindu-i despre Angie. Oare trebuia să-i pară rău Sarei pentru acea femeie? Oare trebuia să considere romantic faptul că Will era gata să-și dea viața ca să o salveze?

Își dădu seama acum că Will semăna cu Jeffrey mai mult decât voia ea să recunoască. Poate Sara avea o pasiune pentru pompieri, nu pentru polițiști. Amândoi bărbații arătaseră o predilecție pentru a sări direct în foc.

Numai în ultima săptămână, în Will trăseseră gangsterii, fusese amenințat de un psihopat, terorizat de cel puțin trei femei, lipsit de bărbăție în fața unor străini, înghesuit în portbagajul unei mașini timp de ore întregi și se oferise voluntar să intre într-o situație în care știa că există o probabilitate mare să fie ucis. Era atât de al naibii de hotărât să salveze pe toată lumea, încât nu-și dădea seama că are nevoie să fie salvat de el însuși.

Toată lumea profita de el. Toată lumea îi exploata buna cuviință, decența, bunătatea. Nimeni nu se gândea să-l întrebe de ce avea *el* nevoie.

Își petrecuse toată viața în umbră, fiind copilul stoic care stătea în spatele clasei, speriat să deschidă gura ca să nu fie descoperit. Angie îl ținuse în întuneric, deoarece acesta servea nevoilor

ei egoiste. Sara își dăduse seama de când fusese prima oară cu Will că el nu a fost niciodată cu o femeie care știa să-l iubească. Nu e de mirare că renunțase așa de ușor când ea i-a spus că s-a terminat.

Will luase ca un adevăr faptul că nimic bun în viața sa nu va dura. De aceea păruse atât de ușurat. Fusese pe marginea gropii, dar îi era prea frică să sară, deoarece nu căzuse niciodată.

Gura Sarei se deschise din cauza surprinderii. Era la fel de vinovată ca ceilalți. A fost atât de disperată ca Will să lupte pentru ea, încât nu-i trecuse niciodată prin minte că Will aștepta ca Sara să lupte pentru el.

Ea ieși pe ușă și alergă pe hol înainte ca logica să intervină. Ca de obicei, secția de urgențe era aglomerată. Asistentele medicale alergau cu pungile de perfuzie. Tărgile zburau. Sara alergă spre lift. Apăsă pe butonul de coborâre de douăsprezece ori, implorând în tăcere ca ușile să se deschidă. Treptele dădeau în spatele spitalului. Parcarea era în față. Will ar fi ajuns acasă până ocolea ea clădirea.

Sara se uită la ceas, întrebându-se cât timp petrecuse plângându-și de milă. Will era, probabil, la jumătatea platformei până acum. Trei structuri. Șase etaje de mașini. Mai multe chiar, dacă el folosise una dintre platformele universității. Ea ar trebui să aștepte în stradă. Sara încercă să facă o hartă a drumurilor în minte. Bell. Armstrong. Poate că el a parcat la Centrul de Detenție Grady.

Ușile se deschiseră, în sfârșit. George, paznicul, stătea acolo, cu brațul odihnindu-se pe armă. Will era lângă el.

— Totul este bine, doctore? întrebă George.

Sara reuși doar să dea din cap.

Will ieși din lift, cu o privire bovină pe față.

— Am uitat că Betty e la tine acasă, îi spuse și îi zâmbi familiar, în modul lui ciudat. Cu riscul de a

semăna cu un cântăreț de country, îți spun că poți să-mi iei inima, dar nu te pot lăsa să-mi iei câinele.

Sara fu lovită de un paramedic ce trecea prin spatele ei. Ea-și puse palmele pe pieptul lui Will, ca să nu cadă. El rămăsese acolo, cu mâinile în buzunare, zâmbindu-i, cu o expresie ciudată pe față. Cine îl mai sprijinise vreodată pe acest om? Nu familia lui, care îl dăduse în grija statului. Nu părinții adoptivi, care îl considerau dispensabil. Nu doctorii, care făcuseră experimente pe buza lui ruptă. Nici profesorii sau asistenții sociali, care consideraseră dislexia lui prostie. Și, mai ales, nu Angie, care se jucase atât de ușor ci viața lui. Viața lui prețioasă.

— Sara? Will părea îngrijorat. Ești bine?

Ea își lăsă mâinile să alunece pe umerii lui. Sara simțea mușchiul familiar de sub cămașă, căldura pielii lui. Îi sărutase pleoapele azi de dimineață. Îl tachinase, sărutându-i sprâncenele, nasul, bărbia, lăsând părul ei să cadă pe fața și pieptul lui. Câte ore își petrecuse Sara în ultimul an, întrebându-se cum s-ar simți cicatricea de deasupra gurii lui lipită de buzele ei? Câte nopți nu visase să se trezească în brațele lui?

Atât de multe ore. Atât de multe nopți.

Sara se ridică pe vârfuri ca să-l privească în ochi.

— Vrei să fii cu mine?

— Da.

Îi aprecie siguranța.

— Și eu vreau să fiu cu tine.

Will clătină din cap. Părea că așteaptă finalul unei glume proaste.

— Nu înțeleg.

— A funcționat.

— Ce a funcționat?

— Farmecul tău uimitor.

Ochii lui se îngustară.

— Ce farmec?

— M-am răzgândit.

El părea că încă nu o crede.
— Sărută-mă, îi spuse ea.
— M-am răzgândit.

MULȚUMIRI

Ca întotdeauna, mulțumesc extraordinar de mult Victoriei Sanders, agenta mea, și editorilor mei, Kate Miciak și Kate Elton. Și Angela Cheng Caplan ar trebui să fie pe aici, pe undeva. Aș vrea, de asemenea, să mulțumesc tuturor celor de la editură pentru sprijinul continuu pe care mi l-au acordat. Gina Centrello și Libby McGuire, a fost o plăcere să vă cunosc pe toți. Adam Humphrey, apreciez faptul că m-ai lăsat să te omor. Și să te bat. Și să te umilesc. Și toate celelalte lucruri pe care Claire le consideră normale.

Mulțumesc inconfundabilului Vernon Jordan, care mi-a povestit întâmplări din Atlanta anilor ’70. Dumneavoastră, domnule, sunteți o legendă. David Harper, acesta este cel puțin al zecelea an de când mă ajuți să o fac pe Sara să arate ca un medic. Ca întotdeauna, sunt extrem de recunoscătoare pentru ajutor și îmi cer scuze pentru orice eroare care a fost comisă. La fel și pentru tine, agent special John Heinen. Orice greșeli referitoare la arme sunt ale mele. Am multe persoane cărora trebuie să le mulțumesc de la Biroul de Investigații Georgia, printre care se numără Pete Stuart, Wayne Smith, John Bankhead și directorul Vernon Keenan. Voi toți ați fost atât de generoși cu timpul vostru și sunteți atât de pasionați de munca voastră, încât a fost o plăcere să mă aflu în compania voastră.

Apreciez sprijinul continuu al lui David Ralston.

Tații nu ocupă mult spațiu în această carte, dar aș vrea să-i mulțumesc tatălui meu că este un părinte atât de extraordinar. Aș scrie o poveste despre tine, dar nimeni nu ar crede că ești așa de bun. Și vorbind de bunătate, DA – ca întotdeauna, ești inima mea.

Cititorilor mei, vă rog, țineți seama că aceasta este o operă de ficțiune. Deși am locuit în Atlanta mai mult de jumătate din viața mea, sunt și scriitoare și am modificat numele străzilor, planul clădirilor și cartierele pentru a se potrivi necesităților mele lașe. (Haide, Sherwood Forest, știi că meriți!)

virtual-project.eu

[1] Bisfenol A – material folosit la producerea plasticului. (n.tr.).

[2] Comunitate din S.U.A. care refuză orice progres, ducând o viață simplă. (n.red.).

[3] Personaj din romanul lui Jane Austen, *Mândrie și prejudecată,* ce întruchipează eroul romantic și distant. (n.tr.).

[4] *Vechiul Testament,* Proverbe, 3:5. (n.red.).

[5] CavalerulBun92. (n.tr.).

[6] Death Chamber, engl. (n.tr.).

[7] Barosul (n.tr.).

[8] Pește (n.tr.).

[9] Wag: a se gudura (n.red.).

Table of Contents

SÂMBĂTĂ
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6

DUMINICĂ
- Capitolul 7
- Capitolul 8
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13
- Capitolul 14
- Capitolul 15

LUNI
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20

JOI
- Capitolul 21
- Capitolul 22

Table of Contents

SÂMBĂTĂ 2
Capitolul 1 2
Capitolul 2 21
Capitolul 3 41
Capitolul 4 98
Capitolul 5 130
Capitolul 6 157
DUMINICĂ 187
Capitolul 7 187
Capitolul 8 192
Capitolul 9 203
Capitolul 10 222
Capitolul 11 257
Capitolul 12 274
Capitolul 13 284
Capitolul 14 305
Capitolul 15 314
LUNI 327
Capitolul 16 327
Capitolul 17 356
Capitolul 18 371
Capitolul 19 379
Capitolul 20 387
JOI 403
Capitolul 21 403
Capitolul 22 424